

Giới thiệu Đắc Kỷ

Thể loại: Xuyên không, hệ thống

Editor: Hiền Viên Linh

Nguồn raw: Tấn Giang

Nguồn convert: Tangthuvien

Số chương: 142 chương+ 4 ngoại truyện

Sau một giấc ngủ kéo dài suốt một nghìn năm, Tô Đắc Kỷ vừa tỉnh dậy đã gặp được món đồ chơi nhỏ tự xưng là Hệ thống.

Nhiều năm sau, đối với đám hệ thống đang lấp lánh trong mắt, V384 liền phun ra một vòng khói tang thương nói:

"Kỳ thật, ta...chính là kẻ đang quỳ trên đất kêu ma gọi quỷ"

Giới thiệu bằng một câu: thời đại của Tô Đắc Kỷ.

Lưu ý trước khi đọc:

1. Truyện này chỉ là tưởng tượng, ai không thích mời đi đường vòng
2. Truyện này chỉ thỏa mãn tinh thần, không thích có thể rời khỏi
3. Nhân vật chính trong truyện do ta viết, xin đừng áp dụng lịch sử vào đây
4. Đừng chê bai, chỉ trích truyện này

Đánh giá của biên kịch:

Hồ yêu- Đắc Kỷ ngoài ý muốn có được được một cái Hệ thống, từ đó xuyên qua ba ngàn thế giới giúp người khác hoàn thành tâm nguyện: tỷ nữ xinh đẹp thắm mền thiếu gia, công chúa vong quốc hòa thân cho Tần vương, nữ tu tiên không thể phi thăng, nữ tướng thủ thành đến chết trận... Thay đổi toàn bộ vận mệnh của bọn họ. Tình tiết truyện rất logic, hành văn lưu loát, thế giới nhiệm vụ phong phú thú vị, cách chung dụng của hệ thống kỳ cựu và thân chủ nữ hồ cũng làm cho người đọc buồn cười, truyện này đọc rất hay.

Đánh giá của editor: chỉ một câu thôi: truyện rất dễ thương

*Đôi nét về Đắc Kỷ (theo Phong Thần Diễn Nghĩa): Đắc Kỷ hay còn gọi là Đát Kỷ nguyên danh là Tô Đắc Kỷ, là hoàng hậu của Trụ Vương, nhà Thương, trong truyền bà bị hồ yêu nhập vào trên đường dâng nạp cho Trụ Vương, bà có sắc đẹp mê người có thể sánh ngang với Tứ đại mỹ nhân Trung Quốc nhưng vì quá độc ác, tàn bạo, hại chết nhiều người nên được dân gian gọi là Yêu Cơ sau khi Trụ Vương bị lật đổ bà cũng bị giết, tuy nhiên hành động của Đắc Kỷ chỉ bị chỉ trích và hình dung bà thành hồ ly từ thời nhà Chu

(Ai từng xem Đắc Kỷ, Trụ Vương, Tân Bảng phong thần hay các phim về Na Tra chắc là quen bà này)

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bắt đầu

Xung quanh đều là cát vàng, không thấy mặt trời. Mùa hè ở biên giới phía Tây bắc nóng bức khô cằn, nhưng vẫn có nhiều thương đội không sợ gian khổ, hiểm nguy đi qua sa mạc rộng lớn này để đến Tây Vực, dùng tơ lụa, đồ sứ và lá trà để đổi lấy thật nhiều vàng bạc, có người phát nhanh sau một đêm, nhưng cũng có rất nhiều người chôn xương nơi này.

Từ sau khi tiến vào sa mạc Cổ Thời Khâm không muốn ra khỏi xe ngựa, gia thế của hắn hiển hách, lần này theo thương đội đi Tây Vực xa xôi ngàn dặm chẳng qua là cách hắn chống đối lại người nhà, phải đến đây chịu khổ, hắn cũng không vui vẻ gì, cũng may mọi người ở trong thương đội không ai dám làm khó hắn, hắn cũng yên tâm thoải mái ở trong xe ngựa rộng rãi thoải mái, nghe tiếng chuông đồng ở bốn góc của xe ngựa leng keng vang động, vô cùng nhàn nhã.

Mở văn thư ngày hôm qua chưa xem hết ra, Cố Thời Khâm gác chân, chỉ kém chưa hát vài câu, lúc này tiểu nha hoàn vừa mua mấy ngày trước mới thướt tha bụng trà đến, ánh mắt Cố Thời Khâm liếc qua khuôn mặt xinh đẹp của nàng, cuối cùng dừng lại tại đôi tay đang bụng chén trà, lập tức liền mất hứng, chỉ thần nhiên đón lấy chén trà. Nhưng mà còn chưa kịp uống, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, nước trà giọt hết lên người hắn.

Tiểu nha hoàn bị dọa sợ đến đứng hình, Cố Thời Khâm không kiên nhẫn đẩy nàng ra, xuống xe ngựa, xe ngựa của hắn đi đầu tiên trong thương đội, còn đi chưa được vài bước thì nhìn thấy phía trước có rất nhiều người đang xúm lại, tay chân luống cuống lấy nước, vài người còn đứng vào nhau. Mấy ngày nay mặt trời độc, thương đội cũng gặp phải không ít người đi đường ngã xuống, nếu có thể cứu thì cho họ chút nước uống, sau đó để bọn họ ở trong thương đội làm chút việc, xem như cho bọn họ con đường sống, nếu cứu không được cũng sẽ ra tay chôn cất.

Cố Thời Khâm không ghét cứu người, nhưng chưa lần nào cứu người lại rồi ren như lần này, không chỉ toàn bộ thương đội dừng lại, còn có rất nhiều người vây lại ở một chỗ, người thủ lĩnh nghiêm túc, thận trọng của thương đội đã hơn năm mươi tuổi, trên mặt cũng sắp cười ra hoa.

Không phải là cứu được đại quan nào đó chứ?

Cố Thời Khâm đến gần một chút, ngày thường những người trong thương đội đối với hắn cung kính một mực nhưng hình như khi hắn bước lại đây cũng không có một ai chú ý tới hắn, vẫn vậy ở phía trước như cũ, thủ lĩnh của thương đội lớn giọng kêu vài tiếng, kêu người khác đưa nước sạch tới, rõ ràng bên hông hắn cũng có treo túi nước.

"Nếu không có các vị đại ca, ta thật không biết phải làm thế nào..."

Đúng lúc này, một giọng nữ khàn khàn lọt vào tai hắn, rõ ràng phải là vô cùng khô khốc khó nghe, nhưng lại mang theo sự êm ái, phong nhã kì quái, vô cùng trừu tượng lòng người.

Đây vài người đàn ông Tây Bắc đang ngậy người ra, cuối cùng Cố Thời Khâm cũng nhìn thấy dung mạo của cô nương kia, lẽ ra khi người ta kỳ vọng càng cao, thất vọng cũng lại càng lớn, nhưng mà khi nhìn thấy cô nương kia, hắn đã không biết phải làm thế nào, trong đầu chỉ còn lại một chữ: Mỹ!

Mùa hè ở Tây Bắc, cho dù là cô nương bảo thủ cũng sẽ không mặc quá nhiều quần áo, cô nương được cứu kia lại mặc rất kỳ quái, cả người bao tầng tầng lớp lớp, đầu tiên đập vào mắt hắn là một bộ tóc đen, Cố Thời Khâm yêu mỹ nhân, nhưng lại không biết đẹp đến tận cùng là thế nào, ngay cả mái tóc cũng có thể khiến người khác động lòng.

Chủ nhân của bộ tóc đen kia dường như có cảm giác, khẽ nghiêng mắt nhìn hắn một cái, chỉ một cái liếc mắt này, cả người Cố Thời Khâm đều cứng đờ, thật lâu mới phản ứng được, trong lòng chỉ có một giọng nói đang điên cuồng la hét âm ỉ: Ta xong rồi! Ta xong rồi!

Hắn cuối cùng cũng hiểu được vì sao cả thương đội lại có thể vì một người mà dừng lại, vì sao thủ lĩnh của thương đội bắt người khác đi lấy nước sạch mà không phải đưa túi nước bên hông mình, không, mấy chuyện này chỉ là trò cười, mỹ nhân như thế, mỹ nhân thế này sao có thể nhiễm khói lửa nhân gian, nàng nên uống nắng sớm sương mai, nàng nên ăn hạt trúc, mọi thứ đồ tốt trên đời này đều nên xếp ở dưới chân nàng, để cho nàng bước đi thật vừa ý.

Đây thủ lĩnh của thương đội ra, cầm lấy túi nước sạch sẽ tiến lên, Cố Thời Khâm chen đến trước mặt cô nương kia, mở miệng ra lại phát hiện đến lời nói cũng đã quên phải nói như thế nào, đôi mắt linh hoạt kỳ ảo kia lại mang theo một chút cảm kích và tò mò nhìn hắn, trong nháy mắt đó, Cố Thời Khâm cảm giác như mình đang đối mặt với tiên thiên.

Nhìn thấy quý công tử không rõ lai lịch kia giống như con ngỗng ngốc nghếch, mở miệng ra thật lâu cũng nói không nên một câu, thủ lĩnh của thương đội vội vàng đẩy hắn ra, tiến lên nói: "Cô nương, ở trong sa mạc lâu như vậy, trước tiên uống ngụm nước đi."

Cô nương ăn mặc quái dị mỉm cười với thủ lĩnh của thương đội, vừa định tiếp nhận túi nước, thì thấy người thủ lĩnh ngoài năm mươi tuổi kia mắt thẳng băng, lao đảo vài bước, tất cả những người còn lại đều là đáng về bị câu mắt hồn phách.

Nếu như chưa gặp người trước mặt, Cố Thời Khâm chỉ cảm thấy khoa trương, mà giờ khắc này chỉ còn lại hít thở không thông, không cười khuyếch thành, cười một tiếng khuyếch quốc, mỹ nhân như thế, sợ là Bao Tự* năm xưa cũng không sánh bằng.

*Bao Tự: Hoàng hậu của Chu U Vương, nổi tiếng với điển cố khiến Chu U Vương đốt lửa mời quân chư hầu đến để mua vui cho nàng, vì thế mà cuối cùng mất nước.

Ngồi ở trong xe ngựa tĩnh xảo thoải mái, quý công tử tuần tú dịu dàng gọt trái cây cho nàng, ánh mắt của thiếu nữ chuyển động, giống như có chút bất an, mái tóc đen uốn lượn rủ xuống, tay ngọc đưa ra vén hai bên tóc lên, khiến tâm tình người khác thỏa mãn. Cố Thời Khâm nhìn lại nàng một lần nữa, trên khuôn mặt thanh tú trắng nõn kia ứng hồng lên.

"Hệ thống V384 là hệ thống thực hiện nguyện vọng luân hồi, không phải là hệ thống phục vụ, xin kí chủ quy phạm hành vi của bản thân"- Giọng nói lạnh như băng vang lên ở trong đầu, Đắc Kỷ hứng thú nhìn Cố Thời Khâm một cái, trong lòng miễn cưỡng nói: "Nhưng ta còn chưa làm gì mà, đứa nhỏ này tính lực sôi trào, không giữ được chính mình, ngươi cũng dám trách ta."

TM! Đứa nhỏ! V384 tức giận tới nghẹn họng, thế giới này là thế giới tu tiên, nam chính Cố Thời Khâm gia thế hiển hách, sau có duyên, được thu vào tông môn một tu tiên, mỹ nhân bên cạnh nhiều vô số, có một tiểu đệ kết nghĩa, cả đời thuận lợi, bình an, không biết bao nhiêu người thất bại nhiệm vụ này. Mặc dù lúc này Cố Thời Khâm chưa có được duyên tu tiên, nhưng ánh mắt đã rất cao, thế nhưng vừa mới gặp mặt, độ hảo cảm đã là năm mươi phần trăm!

Yêu hồ Thanh Khâu

Nghiệt súc ngàn năm

Hồng nhan họa thủy

Danh bất hư truyền!

V384 cũng khổ, nó vốn là một cái hệ thống hoàn thành nguyên vọng luân hồi rất đứng đắn, là một trong mười hệ thống tinh anh nhất của Luân Hồi hệ thống, cùng vô số người hoàn thành nhiệm vụ, chính nó cũng cảm thấy rất tự hào, nhưng khi nó tìm được ký chủ mới cho mình, khi đang chuẩn bị kích hoạt nó, không hiểu đầu óc của nữ nhân kia bị làm sao, lại có thể tin vào cái phương thuốc bí truyền nào đó, bỏ đi phẩm cách hồ tiên, muốn cứu vãn tình yêu thất bại!

Nàng ta đúng là ngu ngốc mà, có thể trở thành chủ nhân của V384 nó, đã là may mắn vạn phần, nhận hồ tiên làm chủ không thành, thú cưng của nó lại làm phản nhận tổ tông của hồ yêu- Tô Đất Kỷ này, chẳng những biến mình thành bữa sáng của hồ yêu, còn liên lụy nó cũng rơi vào tay của hồ yêu.

V384 cho rằng mình đã nhìn rõ bộ mặt thật của con hồ yêu này rồi, nhưng mà Tô Đất Kỷ lại có bản lĩnh khiến nó đổi mới giới hạn cuối cùng: "Người còn chưa làm gì ư? Bỏn hệ thống cảnh cáo người, không cho phép có suy nghĩ dâm dục với mục tiêu của nhiệm vụ! "

Tô Đất Kỷ không thèm để ý đến nó, không dấu vết thu hồi lại ánh mắt đang rơi ở giữa hai chân của Cố Thời Khâm, nhẹ nhàng cắn đầu ngón tay một cái, trên mặt mang theo chút sợ hãi, nhỏ giọng hỏi: "Công tử, người không hỏi lai lịch của ta sao? Lễ nào công tử không sợ ta là người xấu?"

Cặp mày của nàng nhăn lại, Cố Thời Khâm chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình cũng rối vào hết với nhau, sao có thể đi nghĩ đến những chuyện khác, cố gắng duy trì vài phần khí độ quân tử, nhẹ giọng nói: "Cô nương một thân một mình xuất hiện ở trong sa mạc, nhất định là gặp phải chuyện ngoài ý muốn, lại nói, nào có người nào để cho cô nương đi làm chuyện ác..."

Nói xong, chính hắn cũng bị mình thuyết phục, cô nương đẹp như vậy một mình lưu lạc trong sa mạc, chắc chắn đã phải chịu rất nhiều khổ cực, chỉ cần nghĩ một chút, tim của hắn lại vô cùng đau đớn.

Đôi mắt nhỏ hẹp của Đất Kỷ vui vẻ giống như từng cánh hoa đào, dường như là hết sức cảm động, giọng nói êm ái của nàng cất lên: "Ta tên Thanh Hà, là người Thượng Nguyên, phụ mẫu đều mất từ thuở nhỏ, năm trước quê quán gặp thiên tai, mợ liền bán ta cho một phú thương phương xa..."

Lời nói của nàng không phải là giả dối, mà đây đều là những chuyện nguyên thân đã trải qua, trong nguyên văn, chủ nhân của thân thể này- Thanh Hà bị mợ bán cho phú thương, sau đó phải rất vất vả mới trốn thoát được, gặp được Cố Thời Khâm, Cố Thời Khâm là một người đào hoa phong lưu đa tình, nhưng lại chán ghét xuất thân thấp kém của Thanh Hà, mặc dù giúp nàng giải quyết chuyện phú thương, nhưng cũng chỉ thu nàng thành một nha hoàn bên thân.

Cố Thời Khâm là chủ của thế giới này, sau khi đi theo con đường tu chân là sở hữu vô số mỹ nữ, có thể lọt vào mắt hắn, ít nhất cũng phải là một tuyệt sắc giai nhân, sau khi Đất Kỷ đến thế giới này, nhìn thấy dung mạo của Thanh Hà, toàn thân hồ ly của nàng đều cảm thấy chán ghét, nhưng sau khi V384 cho nàng xem dung mạo những người được xưng là tuyệt sắc tựa thiên tiên, nàng lại càng chán ghét.

Xấu xí thì xấu xí, dù sao trên đời này không có dung mạo nào đẹp hơn nàng, có xấu hơn nữa thì cũng có gì liên quan.

V384 tức giận đến toàn thân phát run, từ trước tới giờ nó chưa gặp người nào vô sỉ như vậy, kỳ thật dung mạo của Thanh Hà có thể xưng là mỹ nhân, dù sao cũng là mỹ nữ bên cạnh nhân vật chính, chắc chắn là một mỹ nữ, nhưng mà Cố Thời Khâm lại chán ghét xuất thân thấp hèn của Thanh Hà, bộ dáng lại quá quy củ, những mỹ nhân kia cũng không có người nào được coi là xấu, chẳng qua là trong mắt của con hồ ly này chỉ có bản thân mình, nên mới cảm thấy người khác xấu.

Trong khi nói chuyện Đất Kỷ đã nói qua về thân thể của nàng, đồng thời lại dùng khăn tay lau khóe mắt, tựa như rất đau lòng, khổ sở, nhưng V384 biết rõ, nàng đang hững hờ nhìn phản ứng của Cố Thời Khâm.

Nếu để cho V384 chấm điểm diễn xuất của nàng, nó chỉ cho ba trên mười điểm, lời kịch không chỉ cứng nhắc, lại còn nhiều lần nhìn lên những gợi ý mà hệ thống cho, đôi mắt hồ ly kia có quyền rũ thế nào đi nữa, cũng không giấu được sự thật là nàng diễn rất khó khăn, nhưng mà rơi vào trong mắt của Cố Thời Khâm, lại là cực kỳ đáng thương, nếu hắn không phải sợ hù dọa nàng, hẳn quả thực muốn không quan tâm gì hết mà ôm nàng vào trong ngực, an ủi.

Nếu nói mỹ nhân là ngũ quan tinh xảo, đáng người yêu điệu, nếu nói tuyệt sắc là bên ngoài xinh đẹp, lại thêm một chút phong nhã như thiên tiên, thì Thanh Hà chỉ là mỹ nhân bên ngoài thôi, phong thái của Đất Kỷ mới chính là nơi câu hồn đoạt phách, nàng cười một cái, Cố Thời Khâm cũng cười theo, nàng thờ dài, Cố Thời Khâm chỉ cảm thấy tim cũng sắp vỡ.

Vốn là V384 đang nghĩ một lát nữa Cố Thời Khâm sẽ mở miệng lưu Thanh Hà lại làm nô tỳ, nhưng mà chờ thật lâu sau, cũng không nghe thấy Cố Thời Khâm mở miệng, vừa nhìn lại, vị đại gia này lại đang nói cười pha trò làm cho Đất Kỷ vui vẻ đây, Đất Kỷ cúi đầu cười nhẹ, trong ánh mắt quyền rũ của hồ ly lấp lánh giống như ánh sao đầy trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Độ nhất mỹ nhân của thất quốc (1)

Cố Thời Khâm tự nhận là đã gặp qua vô số mỹ nhân, ba ngàn giai lệ, cho đến khi gặp được thiếu nữ gặp nạn ở trước mặt này, vừa rồi hẳn có cảm giác như nửa đời trước mình sống đã uống phí rồi, cái gì là tuyệt sắc giai nhân, cái gì là tiên giáng trần, cũng chẳng bằng một đầu ngón tay của Thanh Hà nhà hắn.

Từ lâu Đắc Kỷ đã quen với ánh mắt nóng bỏng như vậy, cũng không để ý, nàng mở menu của hệ thống ra, phát hiện Cố Thời Khâm này lại không làm theo kịch bản, lông mày của nàng khẽ chau lại, mi mắt rũ xuống, giọng nói trầm thấp, khiến cho người ta thương tiếc buồn thương.

"Thật vất vả ta mới trốn thoát, lại bị lạc trong sa mạc này, nếu không có thương đội của công tử, chỉ sợ ta đã..." Đắc Kỷ dùng khăn tay nhẹ chấm khóe mắt: "Nếu như công tử không chê, ta nguyện làm nô tỳ cho công tử, báo đại ân của công tử."

Cố Thời Khâm thấy nàng nhũ mày, tìm đầu đến sắp vỡ ra, lại nghe nàng nói cái gì mà làm nô tỳ, trong lòng chỉ cảm thấy thương tiếc, cũng bất chấp lễ nghi, nắm chặt tay thiếu nữ trước mặt, đặt lên ngực mình.

Rõ ràng là thiếu nữ bị dọa sợ, lập tức cúi đầu, rũ mắt xuống, trên gương mặt nổi lên hai mảnh ửng hồng, giống như cánh hoa đào rơi trên mảng tuyết, thấy thế tâm của Cố Thời Khâm lay động, mắt một lúc để định thần lại mới nói ra: "Cô nương, Cố mỗ mặc dù không phải là người tốt gì, nhưng cũng không phải hạng người làm ơn nhất thiết phải báo đáp, chỉ là Cố mỗ quả thực nhất kiến chung tình đối với cô nương, những khó khăn của cô nương, Cố mỗ đã biết, cô nương không cần lo lắng, nếu như trong lòng cô nương thật sự cảm kích Cố mỗ, vậy thì Cố mỗ..."

Đắc Kỷ khẽ giương mắt nhìn hắn, đôi mắt linh hoạt kỳ ảo, trong suốt giống như vừa rửa qua nước, lại giống như một ao nước trên tuyết son, Cố Thời Khâm lập tức lại cảm thấy rung động, vốn vừa mới chuẩn bị mấy lời nói hay, bây giờ lại không biết phải nói thế nào, hắn nuốt nước miếng, không dám nhìn thẳng vào mắt của Đắc Kỷ, mở miệng:

"Cố mỗ sẽ vì cô nương giải quyết mấy chuyện khó khăn còn lại, hy vọng cô nương có thể cùng đi với Cố mỗ, Cố mỗ nhất định sẽ nói rõ với phụ mẫu, tam thư lục lễ cưới cô nương vào cửa."

"Mục tiêu của nhiệm vụ: Cố Thời Khâm, độ hảo cảm: 100, nguyện vọng của Thanh Hà đã hoàn thành, nhiệm vụ kết thúc"

Giọng nói của V384 ôn hoà vang lên, Đắc Kỷ mở to hai mắt, khẽ cười một cái với Cố Thời Khâm, một tiếng cười kia không giống Thanh Hà một chút nào, ngược lại lại quyến rũ dụ hoặc, giống như yêu hồ giường đuôi. Nàng dựa vào gần Cố Thời Khâm một chút, dường như hết sức hài lòng với ánh mắt si mê của hắn, nhẹ nhàng hôn lên má hắn một cái.

Giọng nói của Hồ yêu duyên dáng nhẹ nhàng, mềm mại, quyến rũ đáp: "Được."

Cho đến khi trở về trong không gian của hệ thống, V384 cũng không phản ứng kịp, ngày xưa những người làm nhiệm vụ kia, người nào cũng phải dùng một thời gian dài để tác chiến, tại sao khi đến lượt con Hồ ly này, thời gian còn chưa đến nửa ngày đã hoàn thành rồi?

Nó còn chưa phản ứng kịp, Đắc Kỷ lại nín thở, nàng ngủ say nhiều năm như vậy, vừa tỉnh dậy đã gặp được một tiểu ca phải hợp khẩu như vậy, còn chưa kịp ăn vào miệng, nhiệm vụ liền kết thúc, đây là kiểu người gì vậy? Nguyên vọng chỉ là nghe một câu hứa hẹn của người trong lòng sao?

V384 nghe được tiếng lòng của Đắc Kỷ, toàn bộ hệ thống đều bị đơ, sau đó nó liền nghe thấy Hồ yêu hưng trí bừng bừng nói: "Còn có nhiệm vụ nào khác không? Khó một chút, thời gian dài, để cho ta chơi vui vẻ một chút."

Lời nói này quả thật giống như khách làng chơi đi đến kỹ viện, V384 lại tức giận, mở nhiệm vụ cấp S được giấu kín ra, Đắc Kỷ không kiên nhẫn, trực tiếp lấy đi.

"Tại sao lại phải hoàn thành nguyện vọng giúp người khác chứ???" Đắc Kỷ vừa xem vừa thất vọng thở dài: "Đến chính mình sống còn khó khăn, lại còn muốn người khác thay bọn họ sống một lần nữa, có ý nghĩa gì đâu." ~~Diễn đàn Lêe Quýy Đôn~~

Mặc dù V384 không thích Đắc Kỷ, cũng không thể không nói rằng lời nàng nói rất có đạo lý, nó là hệ thống hoàn thành nguyện vọng luân hồi, gặp qua nhiều nhất chính là người khác khi sống không dễ dàng, lại giữ lại một phần chấp niệm để người khác giúp mình hoàn thành nguyện vọng. Luân Hồi Hệ thống không phải là nhà từ thiện, những người này phải dùng kiếp sau hoặc muôn đời, trăm kiếp để trả giá giá cao, chỉ vì chấp niệm của một đời, khiến cho người ta cảm thán.

Nó còn chưa cảm thán xong, đã thấy Đắc Kỷ vô cùng hưng phấn đập một trang giấy lên trên bàn, cặp mắt hồ ly tỏa sáng: "Cái này, ta muốn làm nhiệm vụ này!"

V384 nhận lấy nhiệm vụ, nó vẫn chưa quen với thân thể của mình lắm, hệ thống đều giống như ý thức, không có hình thể, sau khi bị con hồ ly này bắt được, nó bị cưỡng chế nhét vào bên trong một miếng ngọc thạch, bị bắt tu luyện thành hình người mỗi ngày, quả thực là rất thâm.

Đắc Kỷ chọn là nhiệm vụ cấp S, loại nhiệm vụ này chỉ có những người có kinh nghiệm lâu năm mới có thể hoàn thành, đó cũng là nhiệm vụ có khả năng thất bại rất lớn, trong lòng V384 hừ lạnh, xem qua nhiệm vụ một lần, là một thế giới cổ đại rất bình thường, nó cũng không có phát hiện có chỗ quái dị nào, nhưng mà con mắt của Đắc Kỷ lại sáng đến kinh người.

Nếu là người thực hiện nhiệm vụ bình thường, V384 đã sớm đem uy nghiêm hệ thống của mình đến để đe dọa, chỉ tiếc hiện tại toàn bộ hệ thống của nó đều bị người khác nắm trong tay, không có quyền phát biểu.

Đắc Kỷ ở trên giường mở mắt ra, ký ức của nguyên chủ sẽ xông thẳng vào đại não của người làm nhiệm vụ, cho nên phải trì hoãn rất lâu, nhưng ngăn ngui vài chục năm ký ức của nguyên thân so với một con hồ yêu ngàn năm như nàng mà nói căn bản không tính là cái gì, nàng tạm thời chưa tiếp thu vội, tò mò cầm lấy phần son bột nước của nguyên chủ, khoa tay múa chân.

Thế giới này có chút kỳ quái, chư hầu phân chia thiên hạ, đồng thời chia thành Chu, Tề, Yên, Hàn, Tần, Triệu, Ngụy bảy quốc gia (thất quốc) hình thành thế chân vạc, từng người xưng vương, theo như cách nói của V384, đây thời kỳ cân bằng, phải hai trăm năm sau mới có thể thống nhất.

Đắc Kỷ mặc kệ mấy chuyện này, nàng cảm thấy hứng thú với dung mạo của nguyên chủ, trong tài liệu của nhiệm vụ nói nguyên chủ là đệ nhất mỹ nhân của thất quốc, còn đẹp hơn cả Đắc Kỷ, Bao Tự, nàng đã từng gặp Bao Tự, là một nữ nhân rất đẹp, chỉ tiếc người phạm tuổi thọ quá ngắn, vài năm sau cảnh xuân tươi đẹp đi qua lại không đẹp mắt nữa.

Mỹ nhân đều thích soi gương, Đắc Kỷ cầm gương trang điểm nhìn thật lâu, không thể không nói dung mạo của nguyên chủ so với gương mặt nàng thường xuyên biến thành không phân cao thấp, chỉ là giữa lông mày củ nguyên chủ tràn đầy sầu khổ, trong mắt những người thích nàng hiển nhiên là đáng thương, đáng yêu, nhưng phần lớn người, chẳng ai muốn ngày ngày phải đối mặt với một gương mặt sầu khổ.[@en*dyan\(lee^qu.donn\)](mailto:di@en*dyan(lee^qu.donn))

Tựa chau mà không phải chau hai hàng lông mày từ từ giãn ra, cặp mắt đào hoa muốn khóc mà không khóc thoáng chốc lại lấp lánh hơi nước, Đắc Kỷ lấy gương soi chính mình, môi anh đào hơi vênh lên.

Một lát sau nàng mới có thời gian tiếp nhận ký ức của nguyên chủ, nguyên chủ tên là Di Quang, là nữ nhi của Vua Việt Quốc, sau khi Việt Quốc bị Tề Quốc tiêu diệt, nàng trở thành lễ vật hiến tặng cho Vua của Tề quốc bị đưa đến Tề Quốc, xưng là Việt Cơ, Vua của Tề Quốc là một ông lão gần đất xa trời, nhưng thấy tuyệt sắc giai nhân, có tâm mà lại không có sức.

Việt Cơ có danh xưng là đệ nhất mỹ nhân của thất quốc, vài vị vương tử của Tề Quốc đều muốn tranh đoạt lấy nàng, nhiều lần bởi vì nàng mà đánh nhau, đồ mất. Đều nói không có được không bằng không có; Vua của Tề Quốc liền nghĩ ra một biện pháp, hấn cho Việt Cơ đi theo nữ nhi của mình làm dang*, gả đến Tần quốc.

*Các vua chư hầu ngày xưa khi gả chồng cho con gái, lúc vu quy cho thêm mấy người em gái hay cháu gái đi bồi và làm hầu lễ cho chồng con nữa gọi là dang (hiểu đơn giản là giống như nha hoàn hồi môn sau được nâng cấp thành nha hoàn thông phòng ý)

Việt Cơ thân là vong quốc công chúa, có thể coi là một vị công chúa cũng xuất giá theo, trong lòng chắc chắn là vô cùng ủy khuất, nàng tin tưởng ở dung mạo tuyệt sắc của mình, cho rằng vị vua Tần Quốc trẻ tuổi kia chỉ cần gặp được mình sẽ si mê giống như mấy vị Vương tử Tề Quốc, không ngờ được sau khi đến Tần Quốc liền bị Tề công chúa tìm cơ nhốt lại.

Vua của Tần quốc không gần nữ sắc, cho dù nghe nói Tề Quốc dâng Việt Cơ nổi tiếng nhất Thất quốc lên cho hấn, cũng không cảm thấy hứng thú, Việt Cơ hối hận, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, chỉ ba năm vì buồn bực mà chết.

Tâm nguyện của Việt Cơ là làm cho người vẫn luôn không để ý đến nàng- Vua của Tần Quốc sẽ yêu nàng, nàng muốn chính mệnh Vua của Tần Quốc phong nàng làm Hoàng hậu, nàng muốn giam Tề công chúa- người đã làm nhục nàng lại, để cho nàng ta nhận lại được hết thảy những gì nàng đã trải qua, nàng còn muốn sinh được một nhi tử là Vua tương lai của Tần quốc, tiêu diệt Tề quốc báo thù cho Việt Quốc.[Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Khoe miệng Đắc Kỷ giật giật, hỏi V384: "Ồi, nàng cho ta chỗ tốt gì? Sao lại tham như thế?"

““Nàng cho ta’... Hừ, người ban nhiệm vụ: Việt Cơ, giải thưởng của nhiệm vụ: Phụng mệnh đời sau, lại thêm mười kiếp phúc báo”Die nd da nl e q uu ydo n

Phụng mệnh chính là mệnh Hoàng hậu, phúc báo lại mờ mịt không rõ, nhưng đối với người tu tiên mà nói, để đổi lấy nó đủ để táng gia bại sản, trả giá nhiều như thế, chỉ để nhìn xem người khác có thể đem cuộc sống khó khăn của mình sống thành thế nào, Đắc Kỷ cảm thấy cả đời này của nàng cũng không thể lý giải loại người này.

Thời gian V384 tiến vào là ngày thứ hai Việt Cơ bị Tề công chúa giam lỏng ở tiểu viện sau điện, lúc này Tề công chúa đã được phong làm Tần quốc phu nhân,[@n*lee*quys*doon](mailto:di@n*lee*quys*doon) Tần quốc có quy định phải là mẫu thân của thái tử mới có thể làm Hoàng hậu, cho nên trước khi có con nói dòng Vua của Tần quốc không được lập hậu, chỉ có thể lập ba vị phu nhân. Tề công chúa đến sớm nhất, sau đó còn có Sở công chúa và Ngụy công chúa, đáng tiếc cho đến trước khi Việt Cơ chết, cũng không nghe được tin các vị phu nhân kia có thai.

Trước đây có rất nhiều người đã từng làm nhiệm vụ này, như thường lệ V384 nói kinh nghiệm của những người đi trước cho Đắc Kỷ nghe một lần, Vua của Tần quốc say mê triều chính, không quan tâm đến nữ sắc, đã từng có người làm nhiệm vụ kiêu ngạo vì vẻ đẹp của Việt Cơ, lén trốn ra ngoài gặp Vua của Tần quốc, kết quả thị vệ đều mê mẩn vẻ xinh đẹp của Việt Cơ không ai dám ngăn trở, nhưng Vua của Tần quốc lại chỉ nhìn thoáng qua, ôn hoà sai người dẫn nàng đi xuống, không hứng thú lấy một chút, sau đó người làm nhiệm vụ kia bị Tề công chúa đánh chết.

Nghe vậy Đắc Kỷ đang tính toán đi ra ngoài dừng lại một lát, V384 lại ung dung nói tiếp: “Cho nên, đừng tưởng rằng chỉ cần xinh đẹp là được, có người thích mỹ nhân, có người thích giang sơn, nam nhân yêu giang sơn rất khó bị mỹ nhân làm lay động...”

"Lời này ta không tin." Đắc Kỷ soi gương, thương tiếc vuốt ve dung nhan mới của mình, lại không nói tiếp, trong giây lát V384 nghĩ đến thành tích đáng sợ của con Hồ ly trước mặt này, lập tức im lặng không lên tiếng.

Tô thị dùng sức quyền rũ của cửu vĩ hồ, làm nhiều người mê đắm, sau khi Đế Tân (Trụ Vương á) bị tiêu diệt, có Tô Bộ gặp được Đất Kỷ, cứ cho rằng ôm được giai nhân thiên kiều bá mị về, lại không biết đây là yêu hồ khuyển quốc khuyển thành, vì nàng mà mất đi thương nghiệp hơn sáu trăm năm, đến chết cũng không hối hận.

Đất Kỷ híp mắt lại chải đầu, môi anh đào khẽ cong lên một nụ cười châm chọc, nam nhân nàng từng gặp: không có giang sơn không dám yêu nàng, có giang sơn sẽ dốc ra hết thảy để yêu nàng, không có giang sơn sau đó có giang sơn, sẽ hối hận lúc trước không yêu nàng, có là gì đâu, hắn ta thì thế nào, cuối cùng cũng phải thân phục dưới váy nàng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đất Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đệ nhất mỹ nhân thất quốc (2)

Chỗ Việt Cơ đang ở là phía sau cung Bình Tây của Tề công chúa, mỗi ngày đều có thị nữ đưa cơm lại đây, sớm tối hai bữa, thực ra cũng không bạc đãi nàng về chuyện ăn uống.

Đất Kỷ hiểu rõ đó cũng không phải là lòng trắc ẩn của Tề công chúa, mà bởi vì Việt Cơ có danh xưng là đệ nhất mỹ nhân thất quốc, vì vậy Tề công chúa cũng đắn đo không biết nếu mình gây khó dễ cho nàng biết đâu Tần vương sẽ đột nhiên hỏi đến, Việt Cơ mới đến đây không thể nổi nóng với nàng được. Nghĩ cho cùng, Việt Cơ đang lúc thanh xuân, bị nhốt ở tiểu viện này mới có ba năm đã buồn bực mà chết, trọng truyện này chắc chắn có nội tình.

Nhưng những chuyện này cũng không quan hệ với nàng, thường thức đủ dung mạo của Việt Cơ, Đất Kỷ tò mò cầm lấy phấn son bột nước khoa tay múa chân, trong trí nhớ của Việt Cơ, hình như ở triều đại này các nữ nhân ra cửa cần phải trang điểm kỹ càng, trên mặt phải đánh phấn trắng như tuyết, trên môi điểm son đỏ, trắng trắng đỏ đỏ, vô cùng quái dị.

Đất Kỷ suy nghĩ thật lâu, vẫn không biết phải làm như thế nào, mặc dù nàng có ký ức của Việt Cơ, nhưng trước đây nàng ấy căn bản không dùng qua những thứ này, càng đừng dùng đến thẩm mỹ khát khe của hồ ly nàng để ngắm, một khuôn mặt trắng bệch lại nổi bật lên điểm màu hồng, quả thực không thể nói là đẹp mắt.

V384 quả thực sắp bị thái độ làm việc không nghiêm túc của nàng làm cho tức chết, tức giận nói: “Xin người làm nhiệm vụ quy phạm bản thân, để tâm đến việc hoàn thành nhiệm vụ, không nên mê muội mà mất đi ý chí”

“Vậy, có thể không tô vẽ những thứ này khi ra cửa được không?” Đất Kỷ kinh ngạc nói: “Trong trí nhớ của nữ nhân này tất cả đều là những khuôn mặt trắng bệch!”

V384 tức điên: “Phấn son bột nước ở triều đại này là dùng để che giấu khuyết điểm trên mặt, không cần thiết phải dùng khi ra cửa”

Đất Kỷ kinh ngạc, trước kia nàng ở trong hậu cung của Đế Tân gặp qua những phi tử khác, không có người nào không phải là mỹ nhân trời sinh, trên mặt có khuyết điểm quả thực không dám ra cửa gặp người, ở trong nhận thức của nàng, mỹ nhân phải là hoàn mỹ không tỳ vết, tuyệt đối không nghĩ tới còn có thể làm giả.

Nghe được tiếng lòng của Đất Kỷ, V384 tròn trắng mắt, ngay sau đó nó liền thấy nàng bỏ lại phấn son bột nước trong tay, vui vui về đi lật rương quần áo của Việt Cơ.

Dù như thế nào Việt Cơ cũng đã từng là công chúa, vua của Tề Quốc lại muốn lôi kéo tâm tư của Tần vương, nên mỗi loại đồ chuẩn bị cho Việt Cơ đều là tốt nhất, Nhưng sau khi đi đến Tần Quốc những y phục hoa lệ, trang sức xinh đẹp kia đều bị Tề công chúa đoạt đi, Đất Kỷ tìm một hồi lâu, cuối cùng cũng thấy một bộ y phục màu trắng.

V384 ngẩn người, mới nhớ tới, Việt Quốc bị Tề Quốc tiêu diệt đã hơn nửa năm, những người trong Hoàng thất trừ Việt Cơ ra đều đã mất mạng, Việt Cơ đứng là vẫn phải chịu tang.

Đất Kỷ thay bạch y, trong mắt mang mang theo vẻ buồn thương, dung mạo diễm đạm đáng yêu của Việt Cơ phối hợp cùng vẻ mặt động lòng người của hồ yêu, lại càng trở nên thuần, thủy mị, thướt tha, giống như thần nữ chốn Cửu Thiên không rành thế sự hạ xuống phạm, nàng soi gương, lại soi gương, sau đó lại soi gương.

Trong nội tâm của V384 đột nhiên có một dự cảm không tốt: “Người, người, không phải sẽ...”

“Không sai “Đất Kỷ soi gương vuốt ve nốt ruồi nơi khóe mắt của Việt Cơ một cái, giọng nói êm dịu uyển chuyển trong đó mang theo sự quyến rũ không nói nên lời: “Ta muốn đi gặp... Ừm, mục tiêu của nhiệm vụ.”

Vết xe đổ xương cốt còn chưa lạnh, số phận như nhau, dung nhan như nhau, chẳng lẽ con hồ ly này thật sự cho rằng Tần vương sẽ bị nàng mê hoặc? Ngoài miệng V384 khinh thường, nhưng trong lòng vẫn không chắc chắn.

Sự thực chứng minh ý tưởng của nó hoàn toàn không giống với Đất Kỷ, nó vốn cho rằng nàng sẽ giống như người làm nhiệm vụ kia, liều mạng chạy ra

ngoài cung Bình Tây chỉ để cho Tần vương nhìn thấy dung mạo của mình, không nghĩ tới Đắc Kỷ lại ôm gối ngọc, áo tơ, xiêm y trắng treo qua tường, đứng trên đường Tần Vương phải đi qua để đến Bình Tây cung.

“... Ngươi muốn làm gì?”

“Đương nhiên là... Tự tiến cử chăm tịch*.” Đắc Kỷ nhìn sắc trời một chút, dựa theo ký ức của Việt Cơ, hôm nay là ngày thứ hai Tề công chúa được phong làm phu nhân, theo lý Tần vương phải ở lại Bình Tây cung ba ngày, chờ lễ muộn một chút nữa, Tần vương sẽ đi qua.

*Chăm tịch là giường chiếu, ý của nàng ý là tự tiến cử để vua sủng hạnh ý

Miệng của V384 run run thật lâu sau mới nói ra được một câu vô si, lại cho Đắc Kỷ kỳ quái nhìn nó một cái, lúc Thương tận, nhà Chu nổi lên, ngày đại quân áp sát Đế Tân, nàng cũng từ trong đám người đứng ra tự ra tiến cử chăm tịch, chỉ cầu xin cho huyết mạch của bộ lạc được duy trì, cứu vãn bộ tộc. (nguyên văn là văn thượng tự mạc thiên tịch địa liễu- ta không hiểu câu này nên chêm bừa, ai biết giúp ta với)

Đắc Kỷ cũng là từ trong trí nhớ của Việt Cơ mới biết được, này đầu năm tự tiến cử giường chiếu còn phải mang theo giường chiếu, nàng không có cách nào vác thân đi, mang thêm cái gối lại còn kéo theo giường, đệm, chăn, chiếu đi ra, cũng chỉ có thể dạng này ý tứ ý tứ.

V384 muốn khóc, từ tận đáy lòng cầu nguyện cho Việt Cơ đáng thương, nàng ta chắc cũng không nghĩ đến cả đời mình trong sạch, phút cuối cùng lại bị con hồ ly không biết xấu hổ này bôi đen, đúng là không phải thân thể của mình không đau lòng mà!

Doanh Chiêu kết thúc một ngày công vụ, sắc trời cũng đã tối, nghĩ đến việc còn phải đến chỗ Tề Cơ mới đến để nghỉ ngơi, khuôn mặt tuần lẳng của hắn hiện lên vài phần chán ghét, nhưng vẫn đứng dậy thay quần áo.

Hắn thừa kế vương vị đã ba năm, mẫu hậu vì hắn xử lý mấy việc vặt trong hậu cung, phụ vương đã để lại cho hắn những triều thần có năng lực, vài vị đệ đệ cũng một lòng vì Tần quốc bốn ba, bởi vậy, người làm Vua như hắn càng không thể buông thả, Tần quốc có đủ thực lực sớm một ngày, có thể thực hiện tâm nguyện chung của thiên hạ sớm một ngày.

Thực lực của Tề quốc từ một nước trăm năm trước khi Điền thị cướp đoạt chính quyền đã không lớn mạnh bằng lúc trước, kỳ thật hắn chẳng muốn cho Tề Cơ quá nhiều thế diện, hắn không thích Tề Cơ, hai ngày sủng hạnh này đã là cực hạn của hắn, cũng may bởi dẫu cũng giống như vậy.

Từ thời nhà Chu, quý nữ xuất giá sẽ có bồi dượng đi theo, dượng sẽ là thứ thiếp, quan hệ thông gia của hai họ phần lớn là đích nữ xuất giá, thứ nữ làm dượng hai nước giao hảo chính là trường công chúa xuất giá, những nữ nhân đến tuổi xuất giá trong Hoàng thất bất luận là đích hay thứ đều phải làm dượng, nếu như không đủ, phải chọn đích nữ của các đại quan trong triều bù vào cho đủ số.

Lần này Tề Cơ xuất giá, bồi dượng có mười sáu người, đều là công chúa của Tề vương, ngoài ra, Tề vương cũng đem Việt Cơ nổi tiếng thất quốc đưa đến, nhìn qua là biết hắn hạ quyết tâm muốn vị trí hậu vị của Tần vương, Doanh Chiêu không thấy vui mừng, chỉ cảm thấy chán ghét.

Mỹ nhân cho dù có đẹp đến đâu cũng chỉ là vẻ bên ngoài mà thôi, hiện thời thất quốc đang ở thế chân vạc, sai một bước chính là vạn kiếp bất phục, mưu toan dùng mỹ nhân để đoạt một quốc gia, thật sự cho mình là Đắc Kỷ, Bao Tự sao?

Xa giá đột nhiên dừng lại ở một chỗ rẽ, Doanh Chiêu nhíu mày nhìn lại, thấy vài người thị vệ đang ở xa đuổi một thiếu nữ mặc y phục trắng quỳ trên mặt đất ôm gối, thiếu nữ kia cúi đầu xuống nên không rõ tướng mạo, nhưng thân hình nàng đơn bạc quỳ ở nơi đó lại bị xa đuổi, lại làm cho người ta cảm thấy đáng thương.

Doanh Chiêu khẽ giơ tay, thị vệ lập tức lui sang một bên, ánh mắt của hắn rơi ở trên thân của thiếu nữ kia, thiếu nữ dường như có cảm giác, cẩn thận ngẩng đầu lên.

Rất khó hình dung cảm giác của Doanh Chiêu trong một khắc này, hắn nhớ tới năm trước khi đi săn, gặp được một con bạch hổ bị đuổi đến mức không còn đường nào để chạy, hắn ngồi trên lưng ngựa trên cao nhìn xuống, lấp tên chuẩn bị lấy mạng của con súc sinh kia, súc sinh kia lại cẩn thận ngẩng đầu lên, chân trước giơ lên hướng về phía hắn, trong đôi mắt của hổ ly hoàn toàn là cầu khẩn.

Hắn chỉ sờ một khắc, bạch hổ kia lại bắt được cơ hội, chạy vào rừng như một làn khói, tìm mãi cũng không thấy.

Đắc Kỷ sít sao ôm gối ngọc, cắn cắn môi dưới, giọng nói rất thấp: “Thiếp là nữ nhân Việt quốc, thân là vong quốc, không có nhà ở, Tần vương có lòng thu lưu, trong lòng lại lo sợ, nguyện vì người tiến chăm tịch, thỉnh cầu người không chê...”

Doanh Chiêu nhìn chằm chằm Đắc Kỷ, cho đến khi khuôn mặt tựa như thiên tiên hiện lên lên vẻ xấu hổ, mới hỏi một câu tựa như tâm tình rất tốt: “Việt Cơ?”

Đôi mắt Đắc Kỷ khẽ động, mang theo một không rõ tâm trạng, tay gối ôm gối thật chặt, đáp: “Vâng ạ”.

“Việt Quốc vong nửa năm, Việt vương mất nửa năm, quốc hiếu, gia hiếu tại thân, tại sao lại đến từ tiến cử chăm tịch như thế, không sợ Quả Nhân khiển trách nàng?” Doanh Chiêu ngồi trong xa giá, đôi mày đen khẽ nhíu.

Đắc Kỷ cúi đầu xuống, đôi mắt lại khẽ nâng lên, trên gương mặt đỏ bừng, dường như vô cùng xấu hổ, nhưng một câu phản bác cũng không nói nên lời, ngoan ngoãn giống như dê con được nuôi dưỡng.

V384 thì, nó chưa từng thấy Đắc Kỷ yếu thế như vậy, quả thực là làm nhục danh xưng Yêu Cơ khuynh quốc một đời, nó nghi ngờ đầu óc của con hồ ly

này có vấn đề.

Doanh Chiêu lại cười: “Người đầu truyện lệnh cho Tề Cơ một tiếng, tối nay Quả Nhân nghỉ tại chỗ của Việt Cơ, để cho nàng không cần chuẩn bị.”

V384 sững sờ.

Làn nước ẩm áp lướt qua da thịt nõn nà, Đắc Kỷ dựa vào ôn tuyền trong hoàng cung nhắm mắt lại, một đầu tóc đen thả tung trong làn hơi nước mỏng lung mờ ảo, da như tuyết tôn lên dung mạo như hoa, đẹp không sao tả xiết, vài người thị nữ cúi đầu xuống tắm rửa tinh thân cho nàng.

V384 thế nào cũng không ngờ rằng câu chuyện sẽ phát triển thế này! Doanh Chiêu là ai? Làm cho vô số người làm nhiệm vụ thất bại ngày ngày chìm đắm trong công vụ; triều chính chính là nữ nhân hần yêu nhất, người đến làm nhiệm vụ này, cho dù là thánh nữ, yêu nghiệt, công chúa, nô tỳ, thanh mai, oanh yến, trong mắt người ta đều giống như đầu gỗ, đều dùng một loại sắc mặt, tại sao chỉ riêng với con hồ ly không biết xấu hổ này lại khác?

Đắc Kỷ lười biếng híp mắt, nghe vậy cười nhẹ một tiếng, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua ngọc thạch mà Hệ thống gửi thân, làm cho toàn thân V384 không được tự nhiên, nàng mới hải lòng giải thích.

“Đây không phải là nam nhân thích đùa...” Đắc Kỷ nhắm mắt lại, ánh mắt của Doanh Chiêu nàng quá quen thuộc, lại nói tiếp: “Nam nhân càng cường thế, càng có hứng thú với nữ nhân nhu nhược, lại không thích người khác dùng thủ đoạn trước mặt hần, dùng thủ đoạn sao? Cứ tự nhiên, miễn là hần thích người, những thứ này chính là tình thú.”

“Cho nên tổng giám đốc bá đạo cùng tiểu bạch hoa mới phù hợp sao?” V384 vẫn chưa hiểu lắm, Đắc Kỷ nhũ mỳ: “Tiểu bạch hoa là cái gì?”

V384 lập tức không lên tiếng, Đắc Kỷ không nghe được trả lời, nâng một nắm nước vỗ lên trên mặt, cười nhẹ một tiếng, trong mắt giống như có hoa đào nở rộ.

Tần Vương không thể ở trong viện nhỏ của Việt Cơ, Tề công chúa cản rằng, vẫn dọn một gian trong cung của bồi dướng để cho Doanh Chiêu dùng làm chỗ sùng hạnh, sau khi Đắc Kỷ tắm rửa thay quần áo trực tiếp bị mang tới cung thất kia, Doanh Chiêu còn chưa tới, người hầu đã rối rít lui xuống, nàng không chút hoang mang soi gương.

Sau khi tắm rửa sau Việt Cơ càng đẹp hơn, hai tròng mắt mang theo một chút ngượng ngùng không biết phải làm sao cùng một chút bất an, trên gương mặt nổi lên một tầng ửng hồng, giống như hoa đào, Đắc Kỷ khẽ híp híp đôi mắt, kéo vạt áo đang chỉnh tề trên người ra một chút, lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh xinh đẹp và một đoạn vai trắng như tuyết.

V384 cảm giác mình sắp điên: “Có phải người không thể chờ đợi được như thế hay không?”

Trong mắt Đắc Kỷ tràn đầy say cánh xuân khiến người ta lòng, nàng cắn môi trừu tức V384: “Tự tiện cử chằm tịch cũng đã nói ra, vậy thì phải làm thế nào để nam nhân lưu lại?”

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đệ nhất mỹ nhân thất quốc (3)

Gian ngoài có tiếng bước chân truyền đến, Đắc Kỷ buông ngọc bội treo bên hông xuống, sửa sang lại tóc mai, xoa người, vừa lúc đối mặt với Doanh Chiêu vừa vào cửa, nàng cúi đầu cười một tiếng, trong mắt như làn thu thủy lay động.

Doanh Chiêu là một nam nhân trẻ tuổi trên dưới hai mươi tuổi, cặp mi đen khê liếc, mắt ung sắc bén sáng rực, ngũ quan tuấn mỹ, khí chất âm trầm, toàn thân lộ ra một loại khí thế vương giả uy nghiêm, hai má Đắc Kỷ hơi hồng lên, dịu dàng nói: "Vương thượng..."

"Lời nói của không sai, còn biết cái gì nữa?" Doanh Chiêu cúi người nâng cằm của Đắc Kỷ lên, giống như là lơ đãng hỏi tới.

Đắc Kỷ hơi khép mắt lại, đáp: "Thiếp được học nhiều thứ từ nhỏ, thông hiểu văn tự của thất quốc, bên cạnh đó... Còn biết một chút ca múa, đàn sáo, âm nhạc."

Công chúa của một quốc gia, từ nhỏ đã học mấy thứ mua vui cho nam nhân này, còn chưa xuất giá đã có tiếng là đẹp nhất thất quốc, nghĩ lại Việt Quốc còn yếu thế hơn so với Tề Quốc, không trách được còn chưa kịp dựa vào đồ chơi tí mĩ dạy dỗ này để kết thân với một quốc gia cường thế đã bị diệt quốc.

Doanh Chiêu miệt thị cười một tiếng: "Được rồi, đứng dậy đi, thay quần áo cho quả nhân."

Đắc Kỷ vâng lời đứng dậy, đưa tay thay quần áo cho Doanh Chiêu, nàng dựa vào hơi gần, trên người truyền đến một mùi hương nhẹ nhàng, Doanh Chiêu cúi đầu hít một hơi ở cổ nàng, ngửa quen đường cũ kéo nhẹ xiêm y của nàng, hôn một cái ở trên cổ của nàng.

Trước giờ hán không thích mùi hương trên người nữ nhân, Tề Cơ kia lại rất thích huân hương, lại không biết trên người mình có một mùi hương rất lạ, trộn lẫn với mùi huân hương vô cùng khó ngửi, nhưng mà Việt Cơ này lại không như vậy, hương thơm trên người nàng quả thực như là từ trong da thịt lộ ra, khiến người ta nhìn không được muốn có được nhiều hơn.D.D.L.Q.D

Đất Kỷ kêu nhỏ một tiếng, sau một khắc, toàn thân đã bị ấn ở trên giường, Doanh Chiêu nâng cằm của nàng lên, nhướn mày hỏi: "Sợ hãi sao?"

"Thiếp, thiếp không sợ." Đắc Kỷ khẽ cắn môi dưới, lại buông ra, lông mày khẽ nhíu lại: "Thiếp ngưỡng mộ vương thượng..."

Doanh Chiêu cũng không tin mấy chuyện hoang đường này, cười nhẹ một tiếng, kéo ra xiêm y của Đắc Kỷ ra, nhẹ nhàng hôn lên làn da như tuyết trắng của, rồi lại không thương tiếc, thô bạo giống như công thành đoạt đất.

Ánh mắt Đắc Kỷ quyến rũ như tơ, thờ gấp yêu kiều, nhấc chân đang muốn kẹp lấy eo thon của Doanh Chiêu, đột nhiên phát hiện người kia không động đậy, lông mày thoáng chốc nhíu chặt, kéo V384 từ trong đồng xiêm y ra.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Đắc Kỷ giờ ngọc thạch mà V384 gửi thân lên, đầu ngón tay gõ gõ lên nó.

"Dựa theo điều lệ thứ 362 của người bảo vệ nhiệm vụ, trong quá trình làm nhiệm vụ nếu cần thiết phải tiến hành hành vi tình dục, có thể báo cáo xin nghỉ, hệ thống sẽ cung cấp cho một giấc mộng đẹp"

Đắc Kỷ xoay người lại nhìn Doanh Chiêu, Tần Vương trần truồng dưới hai mươi tuổi, gương mặt tuấn mỹ, vì quần áo không chỉnh tề nên loáng thoáng có thể thấy lồng ngực rắn chắc, nàng ngồi bên mép giường nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Doanh Chiêu, giọng nói lại vô cùng chính trực: "Đây cũng là một phần của nhiệm vụ, mộng đẹp kia người giữ lại cho mình đi."

V384 khiếp sợ đến sắp phai màu, sau đó tức giận đến toàn thân phát run, loại nữ nhân này, loại nữ nhân này... Nàng đến cùng có phải là nữ nhân hay không!

Tâm hệ thống như tro tàn khôi phục lại thời gian vừa rồi, Doanh Chiêu hạ thấp mắt thấy nữ nhân hầu hạ dưới thân nhũ mào, cười nhẹ một tiếng, đưa tay kéo một mảnh xiêm y cuối cùng che đậy cơ thể nàng, ném xuống đồng xiêm y dưới đất, vừa hay che lên trên mảnh ngọc kia.

Trên giường một đêm xuân phong, dưới giường V384 tâm như tro tàn đếm độ hao cảm của Doanh Chiêu, một phần trăm, hai phần trăm, ba phần trăm, bốn phần trăm, năm phần trăm, sáu phần trăm, cuối cùng dừng lại ở mười phần trăm.

Tần Quốc lâm triều luôn rất sớm, một đêm này Doanh Chiêu không thể ngủ, thức dậy khi sắc trời vẫn chưa rõ, ánh mắt dừng lại trên mặt của mỹ nhân đang ngủ say, hơi khựng lại, Doanh Chiêu đưa tay mon men trốn khéo mắt của Đất Kỷ, đó là một vệt nước mắt đã khô lại.

Gian ngoài nội thị thấp giọng hỏi thăm, Doanh Chiêu dừng một chút, không cho nội thị vào, để cho cung nữ hầu hạ thay quần áo, khi đi ra khỏi cung thất, hán tựa như là tùy ý nói: "Tân phong Việt Cơ là Phu Quân, nàng là công chúa Việt Quốc, không nên dùng đãi ngộ giống như bồi dâng của Tề Cơ để đối xử, ban thưởng ở tại Ngọc Hà Cung."

Nội thị kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó đáp lại, Doanh Chiêu đi ra vài bước, lại nói: "Không cần đánh thức nàng."

Đắc Kỷ vẫn không ngủ, sau khi Doanh Chiêu rời đi, ánh mắt nàng quyến rũ như tơ cọ ở trên gối, đầu ngón tay khiêu khích mảnh ngọc thạch mà V384 gửi thân, toàn thân tản ra hơi thở của hồ ly.

V384 nghe động tĩnh trên giường cả một đêm, toàn bộ hệ thống đều có chút sụp đổ, giọng nói cũng khàn đi: "Người định 'ngủ' như vậy đến khi được làm Vương Hậu? Những người khác làm nhiệm vụ đều là nói chuyện tình cảm, người..."

Đất Kỷ ngáp một cái, lười biếng nói: "Nói chuyện tình cảm thì không cần 'ngủ'? Tóm lại là phải 'ngủ', chẳng lẽ nói chuyện tình cảm lại có cảm giác hơn ngủ?"

V384 tức giận đến mức sắp bị Parkinson, còn chưa kịp nói chuyện, lại nghe Đắc Kỷ cười nhẹ nói: "Ta đã gặp qua rất nhiều nam nhân, càng là những nam nhân đã gặp qua nhiều nữ nhân, càng khinh thường tình tình ái ái. Đối với loại nam nhân này, người để hán ban ân cho người, từ từ để hán khoe khoang mọi thứ, chờ hán quen đối tốt với người, nam nhân này có chạy cũng không thoát."

Đang nói, lại nghe được giọng nói của Doanh Chiêu từ gian ngoài truyền đến, V384 sững sờ, tôn ti của phi tần trong Tần cung nghiêm ngặt, đứng sau Vương Hậu là ba vị Phu Nhân, sau ba vị Phu Nhân là Mỹ Nhân, sau đó là Phu Quân, sau đó là Bát Tử, Thất Tử, Trường Sư, Thiếu Sư. Những người bồi dâng kia căn bản là không có địa vị gì, chỉ có may mắn được chính miệng Tần Vương phong vị mới được tính. Đắc Kỷ là nhảy qua bốn cấp nha!

Đến khi nghe được Doanh Chiêu phân rõ Đắc Kỷ với bồi dâng của Tề công chúa, còn ban thưởng cung điện để ở, V384 không biết mình nên có vẻ mặt gì nữa.

Ngọc Hà Cung là nơi ở của Mỹ Nhân, Doanh Chiêu luôn không thích đi quá giới hạn, đây cũng là nguyên nhân khiến nội thị kinh ngạc, đây có phải là nói rõ rằng Vương Thượng nhà mình đã đổi tính, hán thật sự sủng ái vị Việt Cơ này, dự định vài ngày nữa sẽ phong nàng làm Mỹ Nhân?

D!e^n.Dd@n.Lee.Quy/D0n.

Đắc Kỷ không hài lòng lắm với Ngọc Hà Cung này, nàng bị nuông chiều, theo ký ức của Việt Cơ, Tề Cơ tới sớm hơn, ở trong cung điện tốt nhất hậu cung của Tần vương, chỗ đó rộng rãi, tình xảo, còn có một đài cao có thể ngắm trăng, hồ ly bãi nguyệt là truyền thống của Thanh Khâu, nàng dự tính chờ khi nào Doanh Chiêu đối tốt với nàng càng hơn, sẽ lấy lại tòa cung điện đó.

Thật sự là tư duy đơn giản lỗ mắng của một yêu phi, V384 lắc lắc đầu, nhưng mà sợ nó lại bị đánh cho sưng mặt cho nên dù trong lòng có buồn nôn thế nào đi nữa, nó cũng không lên tiếng.

Một ngày lại qua đi, bên ngoài cung lại rục rĩ hẳn lên, Đắc Kỷ nửa nằm trên giường đầm V384 chơi, sắc trời bên ngoài đã tối, V384 không nhận được nói: "Hôm nay Doanh Chiêu vì mà làm Tề Cơ mất mặt, tối nay nhất định sẽ ở lại chỗ của Tề Cơ, người không tức giận sao?"

Đầu ngón tay trắng nõn của Đắc Kỷ đầm V384 một cái, trên mặt lại không lo lắng chút nào, ngược lại lộ ra một bộ dáng đáng yêu hoạt bát, như một con hồ ly vẫy đuôi đắc ý, nói: "Hắn muốn đi, vậy để cho hắn đi, nếu ‘ngủ’ ở đó được... Coi như là ta thua."

Nàng vừa dứt lời, gian ngoài đã truyền đến một tiếng thông truyền, Đắc Kỷ sửa lại đầu tóc, chân trần nhảy xuống giường, sau khi Doanh Chiêu vào cửa liền nhào vào trong lòng hắn.

Doanh Chiêu hơi khựng lại, tay không tự chủ ôm lấy eo thon chưa đầy một nắm tay của Đắc Kỷ, lồng mày lại nhíu lại mắng: "Lỗ mắng như vậy, còn thể thống gì?" dieen~ddanee^quy/dd0n^.

Đắc Kỷ vừa mừng vừa sợ sắc mặt hơi trắng bệch, vội vàng lui về phía sau một bước, cúi đầu quỳ lạy, nói: "Thiếp, thiếp gặp Vương Thượng giá lâm, quá vui mừng, nhất thời thất lễ..."

V384 không dám tin nhìn độ hảo cảm của Doanh Chiêu lại tăng lên năm phần trăm, nhìn lại gương mặt lạnh lùng kia một chút, thì ra vị đại gia này ngoài miệng thì nói không ra thể thống gì nhưng như vậy nhưng thân thể lại rất thành thực.

"Mà thôi, đứng dậy đi." Tầm mắt của Doanh Chiêu rơi ở vòng eo mảnh mai thon gọn của Đắc Kỷ, lại không tự nhiên dời mắt đi, nói: "Quả nhân đến thăm nàng một chút, ở đây có quen không?"

Trên gương mặt của Đắc Kỷ hiện lên một chút hồng hào, nhẹ giọng nói: "Mọi thứ đều rất tốt, thiếp tạ ơn ân điển của Vương Thượng."

Doanh Chiêu bị chọc tức ở chỗ của Tề Cơ trở về, chỉ cảm thấy đáng về nũng nịu của Việt Cơ này vô cùng hợp ý, nhớ tới đêm qua điên cuồng, toàn thân lại nóng lên. Hắn cũng không phải là người quá ham mê tính dục, rất ít khi phóng túng bản thân, nhưng mà Việt Cơ nước mắt nhà tan giống như một cây lục bình trôi dạt, rơi vào trong tay hắn rồi thì chính là đồ chơi của hắn, không hề có một chút uy hiếp nào với hắn.

Dường như cảm nhận được độ nóng trong ánh mắt của Doanh Chiêu, Đắc Kỷ khẽ cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói: "Thiếp thay y phục giúp Vương Thượng..."

Một tay của Doanh Chiêu dừng ở eo thon của Đắc Kỷ, tay kia vuốt ve dung nhan giống như ngọc tạc, động tác dịu dàng, nhưng cũng rất ngả ngớn, nếu làm động tác này trên mặt của vị công chúa kia, cho dù trong lòng xấu hổ, trên mặt cũng sẽ nhúu mày lại, nhưng mà Đắc Kỷ chỉ nhẹ nhàng cắn môi dưới, tiếp tục táo thất lưng, cỡi y phục cho hắn.

Bốn năm ngày sau, Vương Thượng đều ở lại chỗ của vị Phu Quân mới được sắc phong kia, mà vị Phu Quân kia đúng là Việt Cơ- người được đưa đến cùng với Tề Cơ, có danh xưng là đệ nhất mỹ nhân của thất quốc, tất cả mọi người đều chê cười Tề Cơ, cũng có chút ghen tỵ với Việt Cơ trong lòng.

Đắc Kỷ không hề để ý đến những lời đồn này, trong hậu cung của Doanh Chiêu cũng có rất ít phi tần có địa vị cao, ngoại trừ Tề Cơ vừa đến đã được phong làm Phu Nhân, đa số những người còn lại đều là cung nhân được Thái Hậu phong thưởng, cao nhất cũng chỉ là Bát Tử.

Thái hậu Tần Quốc ban đầu là Công chúa của Ngụy Quốc, là bồi dướng theo trưởng tử gả cho Tiên Vương, nhưng bà lại sinh Doanh Chiêu trước nên được lập làm Vương Hậu, bà không có quá nhiều tình cảm với Ngụy Quốc, nhi tử lại là Tần Vương, tất nhiên là toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho Tần Quốc, theo như suy nghĩ của bà, Doanh Chiêu không sùng ái Tề Cơ là chuyện tốt, Tề Cơ là đích trường Công chúa trong Vương thất của Tề Quốc, từ nhỏ đã được dạy bảo giống như tỷ tỷ của bà rằng sau khi xuất giá làm gì cũng phải nghĩ đến mẫu quốc, bà cũng không muốn để nàng ta làm Vương Hậu. Dien*d@n*le*quy*d0n/

Nhưng mà không thích Tề Cơ, cũng không có nghĩa là bà sẽ thích Việt Cơ, nhi tử của bà, đương nhiên bà hiểu rõ nhất, mặc dù mấy ngày nay không chậm trễ triều chính, nhưng quang mắt của hắn xanh đen, rõ ràng là không nghỉ ngơi tốt, yêu thích mỹ nhân một chút thì không sao, nhưng ngày nào cũng như vậy, thân thể hỏng rồi thì phải làm thế nào bây giờ?

Vì vậy, đối với Việt Cơ chưa từng gặp mặt, Thái Hậu cũng không đồng ý, hơn nữa thêm cái danh hiệu đệ nhất mỹ nhân thất quốc kia, trong đầu Thái Hậu lên hên lên một nữ tử lỗ mắng lấy sắc thị quân.

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đệ nhất mỹ nhân thất quốc (4)

Sau một đêm xuân nóng bỏng, Đắc Kỷ gối đầu lên ngực của Doanh Chiêu, mái tóc như lụa đen xõa tung trên người hắn, Doanh Chiêu đưa tay cảm một

nắm tóc đưa lại gần, một mùi hương thoang thoảng truyền vào trong mũi, làm hắn không nhận được quán nó trên tay vuốt ve.

Đắc Kỷ dựa vào lồng ngực Doanh Chiêu, động tác này kỳ thật cũng không phải là thoải mái, nhưng lại là một tư thế hoàn toàn ý nại, hơn một tháng này, nàng chỉ muốn dựa vào như thế, lúc đầu Doanh Chiêu không quen thậm chí còn vô ý thức đẩy nàng ra, dần dần trở thành như hiện tại, trong đó còn có chút sủng ái.

Nhưng mà V384 biết rõ đây chỉ là ảo giác, kỳ thật chỗ khó của nhiệm vụ này không phải ở cung đấu, mà là ở Doanh Chiêu này. Doanh Chiêu không phải là quân vương thống nhất Tần Quốc, nhưng lại là người đặt nền móng cho ngày Tần Quốc thống nhất sau này, trị vì bốn mươi năm, không buông thả dù chỉ một khắc, hắn cũng không phải là người lạnh lùng, mà là chăm lo việc nước quá mức, theo bản năng đặt nhu cầu về tình yêu của mình ở thấp nhất.

Việt Cơ là công chúa vong quốc, chỉ sợ dù có sinh hạ nhi tử trước các công chúa khác cũng không thể sắc phong nàng được, ngoại trừ con đường chiếm được trái tim của Doanh Chiêu thì không còn đường nào khác, dựa theo kinh nghiệm làm nhiệm vụ của V384, chuyện giường chiếu phải là bước cuối cùng, nhưng Đắc Kỷ lại dùng luôn lá bài tẩy này, độ hảo cảm của Doanh Chiêu tăng lên rồi lại giảm xuống, cuối cùng dừng lại ở ba mươi lăm phần trăm - giai đoạn hơi có cảm tình.

Lập bài tẩy mới đòi lấy được ba mươi lăm phần trăm độ hảo cảm, người ta đều nói đồ mà nam nhân có được trong tay sẽ không quý trọng nữa, lời nói này mặc dù hơi bất công, nhưng suy cho cùng đây cũng là thói hư tật xấu của con người, con đường sắp tới có lẽ sẽ rất khó đi. @D&D*L#Q~Đ

Bộ dạng của Đắc Kỷ lại rất hồn nhiên không thêm đề ý, V384 ngẫm lại cũng đúng, con hồ ly này cũng không phải là người làm nhiệm vụ chính thức, không phải sống qua ngày nhờ làm nhiệm vụ, thành hay bại cũng không có ảnh hưởng gì đến nàng, ngược lại là nó - toàn bộ hệ thống đều rơi vào tay người ta, không biết phải đợi đến năm nào tháng nào con hồ ly này mới chơi chán mà thả nó ra.

Trong lúc V384 đang suy nghĩ miên man, đột nhiên nghe thấy độ hảo cảm của Doanh Chiêu lại tăng thêm năm phần trăm, nó ngăn người, nhìn lại, chỉ thấy không biết Doanh Chiêu đã nhắm hai mắt lại từ khi nào, Đắc Kỷ đang đưa tay si ngốc miêu tả khuôn mặt hắn, ánh mắt kia muốn vờ luyến tất cả đều chứa sự dịu dàng, lại mang theo một chút hoang mang và đau thương.

Doanh Chiêu mở mắt, nắm cổ tay của Đắc Kỷ đang ngừng ở giữa không trung, giọng nói khiến người ta rét run: "Khóc cái gì?"

Nếu không phải là độ hảo cảm tăng lên, thì đã có thể lừa V384, Đắc Kỷ lại giống như không nghe được giọng nói thông báo độ hảo cảm lại tăng lên, thân thể khẽ cứng đờ, lập tức di chuyển tầm mắt, dường như không dám nhìn thẳng vào hai mắt của Doanh Chiêu, giọng nói hơi run run: "Thiếp, khi thiếp lâm vào cảnh khốn cùng, chưa bao giờ nghĩ tới còn có ngày an nhàn như hôm nay, nhất thời cảm niệm (cảm động và nhớ nhung) ân điển của Vương Thượng..."

"Không nên nói hươu nói vượn với quả nhân." Doanh Chiêu cười lạnh một tiếng, nói tiếp: "Mặc kệ nàng tưởng niệm cổ quốc cũng được, hay là đau buồn khi đi theo quả nhân cũng được, sau này đừng để quả nhân lại nhìn thấy nước mắt của nàng." Dien_d@n.le*quy^d0n.

Mặt của Đắc Kỷ hơi tái đi, vội vàng hạ mắt lau nước mắt đi, Doanh Chiêu bực bội nhíu mày, kỳ thật hắn không có ý kia, chỉ là không muốn nhìn thấy nàng khóc, mỗi khi thấy nàng khóc, trong lòng hắn lại buồn phiền, càng buồn hơn là lời hắn nói ra lại có chút tức giận, nhưng mà lời đã nói ra, không thể lại đổ nạng.

Trong thời gian Đắc Kỷ lau nước mắt, độ hảo cảm của Doanh Chiêu lại tăng thêm hai, ba phần trăm, V384 trợn mắt há mồm xem Đắc Kỷ lau khô nước mắt sau đó grộng cười, làm cho Doanh Chiêu lại đau lòng, áy náy.

Sáng sớm Doanh Chiêu đã vào triều, lần nào hồi cung cũng là giữa trưa, sau đó nghỉ trưa một lúc rồi đi xử lý triều chính, xử lý xong chuyện triều chính thì trời cũng tối rồi, có thể nói là cả ngày không thấy người đâu, đối với Đắc Kỷ là một ngày không thấy người, còn với những phi tần khác thì đã mấy ngày cũng không nhìn thấy bóng dáng đâu.

Ngụy Thái Hậu càng không vui, này năm tháng còn không đến thính an bà, thật ra, một Phu Quân vẫn chưa có tư cách đi yết kiến Thái Hậu, Doanh Chiêu không đề cập đến, bà cũng không chủ động nói muốn gặp Việt Cơ, nếu không giống như là bà rất cay nghiệt vậy.

Cũng may vài ngày sau là sinh nhật của Doanh Chiêu, nếu hắn đã sủng ái nàng Việt Cơ kia, tất nhiên sẽ mang nàng ấy ra, đến lúc nhìn thấy, nói vài câu cũng có lý do cho người truyền nàng đến đây.

Sinh nhật Quốc quân của một quốc gia không phải là chuyện nhỏ, các quốc gia giềng co nhiều năm, có chiến có giao, thật ra chuyện hai nước bang giao hoặc là khai chiến đều phải mượn đến sinh nhật của Quốc, lúc sứ thần đến chúc mừng đều phải thông báo. Trước kia Doanh Chiêu đều không mang theo phi tần, nhưng mà năm nay hắn vừa nạp công chúa Tề quốc là Phu Nhân, xem như là tạm thời xây dựng quan hệ thông gia cùng với Tề quốc, không mang Tề Cơ theo là không được.

Nhưng mà lại không thể chỉ mang Tề Cơ theo, Tề quốc cũng không phải là vị minh quân đáng tin, thế lực của Tần quốc mới được thành lập, mà chủ trương của Tề quốc là chủ trương hợp tung quốc gia chi nhất, tuy có quan hệ là thông gia, nhưng quan hệ này lại không thật, với những buổi yến tiệc lớn thế này nếu chỉ mang theo một mình Tề Cơ, lại hơi tầm thường.

Từ sau khi Đắc Kỷ vào ở Ngọc Hà Cung cũng chưa nhìn thấy Tề Cơ, cũng từ ngày ấy Tề Cơ cũng chưa từng nhìn thấy Doanh Chiêu, vốn nghĩ rằng sứ thần của các quốc gia đến chúc mừng trọng yếu như vậy, Doanh Chiêu sẽ cho nàng một chút mặt mũi, không nghĩ tới nàng đường đường là công chúa, lại phải ngồi ở dưới, mà Hồ mị từ* kia lại được ngồi bên cạnh Doanh Chiêu.

*Hồ mị từ: hồ ly tinh mê hoặc lòng người

"Vương Thượng, thiếp ngồi ở đây, sợ là không hợp lễ nghi..." Lúc Đắc Kỷ nói lời này, dịu dàng quỳ bên cạnh Doanh Chiêu, trên mặt lại không có chút sợ hãi nào.

Giọng nói của Doanh Chiêu không cao không thấp, ổn định cực kỳ nói: "Quả nhân còn chưa lập Hậu, muốn cho ai ngồi ở chỗ này, thì người ấy ngồi, không có lễ nghi hay không lễ nghi."

Đắc Kỷ thoáng nhìn sắc mặt của Tề Cơ ngồi phía dưới đã thay đổi, dùng khăn tay che khóe miệng, cúi đầu, về mặt Hồ Ly mang theo chút đắc ý, chút biến hóa trên gương mặt nàng không thoát khỏi ánh mắt của Doanh Chiêu, nhưng hần lại không cảm thấy có gì không đúng, trái lại lòng hần còn có một cảm giác cô giống như cũng có chút ít đắc ý.

Quan viên trong triều từng người hành lễ, chúc mừng và dâng quà, sau đó sứ thần của các quốc gia cũng dâng quà tặng. Lần này sứ giả Tề Quốc phái đến là Nhị Hoàng tử Điền Dư, là huynh trưởng của Tề Cơ, sau khi hần ngồi vào Tề Cơ liên tục nhìn hần, muốn hần nói giúp mình vài lời, nhưng chỉ thấy huynh trưởng của mình nhìn ghé trên chằm chằm, ghen tị và mê luyến trong mắt chỉ muốn tràn ra.

Theo tầm mắt hần, chính là gương mặt hại nước hại dân của Việt Cơ kia, người nào cũng vậy, đều là nam nhân nông cạn chỉ biết nhìn mặt! Tề Cơ thiếu chút nữa thì cắn nát răng, một hớp uống hết rượu trong bình uống cạn.

"Người sứ thần Tề quốc kia, nàng biết sao?" Ánh mắt của Điền Dư không che giấu chút nào, Doanh Chiêu nhìn hần mấy lần, nhưng dường như hần không phát hiện, chỉ nhìn chằm chằm Đắc Kỷ.

Đắc Kỷ xem lại ký ức của Việt Cơ, sắc mặt lập tức hơi tái nhợt: "Vương Thượng, đó là Nhị hoàng tử của Tề Quốc quốc quân, ngày xưa khi Việt Quốc vong, hần và vài vị vương tử khác cùng tranh đoạt thiếp."

Doanh Chiêu dừng lại một chút, cười nhạt một tiếng: "Bọn họ cũng rảnh rồi quá rồi."

Đắc Kỷ cắn môi dưới, luống cuống nhìn Doanh Chiêu, đôi mắt nàng giống như một làn thu thủy, mang theo nước mắt, Doanh Chiêu liền gạt mình, phát giác mình lại nói sai, trong lòng có chút ảo não.

Kỳ thật chẳng riêng gì Điền Dư, sứ thần phía dưới kể cả quan viên Tần quốc, đều vô tình hay cố ý nhìn về phía ghế Rong, gan lớn thì nhìn vài lần, nhát gan thì cũng mượn dư quang khóe mắt liếc một cái, Việt Cơ thật sự là xinh đẹp hiếm thấy, nhưng lại không phải là một mỹ nhân bất động, mỗi cái nhìn này, mỗi một nụ cười đều câu hồn đoạt phách, động lòng người cực kỳ. diee^n.dd@n.lee^quy/dd0^n

Không biết tại sao, trong lòng Doanh Chiêu đột nhiên bốc lên một ngọn lửa giận vô danh, quả thực hận không thể đào mắt của tất cả những người này ra, nhất là sứ thần của Tề Quốc kia, hai con ngươi cũng sắp dính lên người nữ nhân của hần.

Trên đường trở về, Đắc Kỷ liền phát giác tâm tình Doanh Chiêu không tốt, khóe miệng nàng hơi nhếch lên, nhưng khi Doanh Chiêu nhìn sang, về mặt nàng lại đẩy về bất an.

V384 biết rõ, kỳ thật Đắc Kỷ thu- phát sức quyến rũ của mình rất thành thạo, giống như tình huống trên đại điện vừa rồi, tất nhiên là nàng cố ý làm vậy, chỉ là một lát này độ hảo cảm của Doanh Chiêu không tăng lên mà ngược lại giảm xuống, giảm một mạch xuống còn ba mươi phần trăm, khiến nó không thể không lo lắng con Hồ Ly này chơi hơi quá.

Những ngày nay Doanh Chiêu liên tục ở lại Ngọc Hà Cung, lúc này lại không rời đi, trầm mặt bước lên xa giá, cả đường đi không nói gì, dừng lại trước tẩm cung của Tần vương.

Tẩm cung của Tần vương tốt hơn nhiều so với Ngọc Hà Cung, so với Bình Tây cung mà Tề Cơ cũng tốt hơn, bản tính của Hồ Ly là ham hưởng thụ, Đắc Kỷ dự tính hôm nay ở lại nơi này, về sau sẽ không đi đâu nữa, nhưng trên mặt vẫn là một bộ dáng cẩn thận.

Tâm tình của Doanh Chiêu không tốt, cũng không cần người hầu hạ, khoát khoát tay, cung nhân hầu hạ trong tẩm cung rồi rút thối lui sang hai bên, sau cúi đầu đi ra khỏi điện, Đắc Kỷ mở to hai mắt, quỳ gối xuống đất.

"Vương thượng, người tức giận?" Đắc Kỷ ngược mắt nhìn Doanh Chiêu, thận trọng lời kéo ống tay áo của hần.

Doanh Chiêu quay người lại, sắc mặt vẫn bình tĩnh, hần hít sâu một hơi, đạo: "Chuyện này không liên quan đến nàng, đứng lên đi."

Đắc Kỷ cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Vương thượng tức giận vì thiếp, thiếp nên quỳ, trừ phi Vương thượng không tức giận nữa, thiếp mới đứng dậy, nếu không, thiếp quỳ đến chết ở chỗ này cũng được."

Doanh Chiêu vốn đang ghen một bụng tức giận, nhưng vì hần vẫn còn lý trí mới không bộc phát, lúc này lại nghe mấy lời nói không đúng lúc này, chỉ cảm thấy con tức lên đến đầu, nắm lấy cằm của Đắc Kỷ bức nàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuần nỷ để sát lại, nheo đôi mắt lại cười lạnh.

"Khi nào thì đến lượt nàng quản chuyện của quả nhân sự rồi?" Xương ngón tay của Doanh Chiêu hơi bóp, nhìn thấy Đắc Kỷ đau đến cau mày, lại kiềm chế thu lại vài phần lực, giọng nói lạnh lùng: "Nên nhớ lấy bốn phận của nàng, hi vọng ái ố của quả nhân không liên quan gì đến nàng, nàng chẳng qua chỉ là một..."

Một giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay, Doanh Chiêu ngẩn ra, lời nói đã đến khóe miệng lại nuốt trở vào, hần dừng lại một chút, đứng lên nói: "Lau nước mắt đi, hầu hạ quả nhân đi ngủ."

Đắc Kỷ rơi nước mắt cũng không để ý đến, vài giọt nước mắt vừa rơi chỉ là tượng trưng thôi, nếu thật sự để cho nàng khóc suốt ngày nàng cũng không khóc nổi, nước nở vài tiếng, sau đó dùng khăn lau mặt sạch sẽ, cắn môi một cái, cười với Doanh Chiêu một tiếng.

Sau khi hoa lê đài vũ lại sáng sủa, trong sáng, đẹp không sao tả xiết, nhưng mà Doanh Chiêu lại nhìn ra một chút chua xót trong vẻ tươi cười xinh đẹp đó, hẳn có chút không tự nhiên rồi tầm mắt đi.

V384 gần như ngây ngốc xem độ hào cảm của Doanh Chiêu từ ba mươi phần trăm một đường tăng lên đến sáu mươi phần trăm, đây đâu chỉ là khủng bố đâu! Mà là quá khủng bố!

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Đệ nhất mỹ nhân thất quốc (5)

Nói thật, V384 không hiểu vì sao độ hào cảm của Doanh Chiêu lại tăng nhanh như vậy, nhưng trong lòng Đắc Kỷ lại biết rõ, một nam nhân không để ý đến tình yêu đương nhiên sẽ quan tâm những thứ khác, vì thế đối với hắn mà nói tất cả những “thứ khác” có liên quan đến nữ nhân kia, đều có nghĩa là phiền toái.

Thân phận của Việt Cơ nhìn thì có vẻ như rất trắc trở, nhưng kỳ thật lại rất dễ có thể đâm trúng điểm ấy trong lòng Doanh Chiêu, vong quốc nghĩa là không có thế lực, bối cảnh, tự tiến cử chăm tịch đã nói rõ rằng ngoại trừ vứt bỏ tôn nghiêm ra nàng không còn con đường nào khác có thể đi, ham muốn của nam nhân là khổng chế và muốn bảo vệ là luôn tồn tại, đây là cơ sở của ba mươi phần trăm độ hào cảm đầu tiên.

Còn sau ba mươi phần trăm, chính là do những ngày Đắc Kỷ sớm chiều sống cùng Doanh Chiêu, chuyện trên đại diện là ngôi nỏ nàng lưu lại, để cho Doanh Chiêu biết được nàng đối với hắn mà nói là rất đặc biệt, ít nhất khi những người khác nhìn Tề Cơ, hẳn không sẽ bức bối đến thay đổi sắc mặt.

Đương nhiên, có nói những thứ này cho V384 nghe nó cũng nghe không hiểu, kỳ thật Đắc Kỷ có vài phần hiểu kỳ đối với người chế tạo mấy loại máy móc có ý thức này, rõ ràng là nó biết suy nghĩ, biết cảm thấy hi vọng ái ố, nhưng mà dường như lại cách những suy nghĩ, tâm tình trời sinh của con người một tầng, rõ ràng là thái độ của Doanh Chiêu dần dần chuyển biến, nhưng đến nơi của V384 này, lại chỉ biết dùng cái gì mà độ hào cảm để đánh giá.
dien*dan*le*quy*don

Một đêm này Doanh Chiêu dịu dàng khác thường, lần qua lần lại đến nửa đêm, ôm nàng vào lòng cùng nhau ngủ yên, sau khi Doanh Chiêu Đắc Kỷ mở mắt ra, ngón tay thon dài chạm dài về vài vòng tròn trên ngực hắn, nàng mê luyến lồng ngực của nam nhân, lồng ngực của những nam nhân mà nàng từng thích đều giống như vậy, vững vàng lại khiến cho người khác an tâm.

"Vương thượng..." Nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng, không phải là ngôn ngữ của một quốc gia nào, trong giọng nói lại mang theo sự chân thành khó tả, lồng ngực Doanh Chiêu hơi động một chút, nhưng không mở mắt ra.

Đắc Kỷ tựa đầu lên ngực của Doanh Chiêu, khoe miệng khẽ cong lên một chút, nghe giọng nói nhắc nhở độ hào cảm của Doanh Chiêu tăng lên một phần trăm hai phần trăm, từ từ chìm vào mộng đẹp.

Ngày tiếp theo, sau khi Doanh Chiêu rời đi, Ngụy Thái Hậu quả nhiên sai người đến mời nàng, vốn Đắc Kỷ cũng muốn đến, trái lại một chút bối rối cũng không có, chỉnh lại đầu tóc đi theo cung nhân đi đến Cam Tuyền cung của Thái Hậu.

V384 vội vàng sắp xếp tài liệu của Ngụy Thái Hậu muốn truyền cho Đắc Kỷ, Đắc Kỷ vừa nhìn tài liệu về những gì nhân vật trải qua, phân tích tính cách và đủ loại phương án lấy lòng thật dài, toàn thân Hồ ly đều cảm thấy có chút đau đầu, đem những tài liệu này trả lại cho V384, thầm nói: "Mấy thứ này đều không cần, bà ấy sẽ thích ta."

Nếu Ngụy Thái Hậu này là cái nam nhân, V384 bảo đảm mình sẽ lập tức nằm xuống kêu 666 mặc kệ chuyện này, nhưng mấu chốt đó là bà bà (mẹ chồng) mà không phải là trượng phu, nhi tử thích không có nghĩa là mẹ hắn sẽ thích, huống chi không biết Ngụy Thái Hậu này đã nghe khích bác từ đâu hay là vì lý do gì mà chưa gặp mặt Đắc Kỷ, độ hào cảm đối với nàng là không, ngày hôm qua trên điện lại giảm xuống âm hai mươi phần trăm, nàng lấy tin đó ở đâu ra vậy?

Nhưng mà Đắc Kỷ đã tính trước, V384 không có cách nào, đành phải đem tài liệu thu về.

Đang khi nói chuyện đã đến Cam Tuyền cung, lúc Đắc Kỷ vào điện khẽ cúi đầu, trên mặt mang theo sự kính cẩn, lại vẫn không giấu được sắc đẹp tao nhã trên người, ánh mắt lưu chuyển giống như hoa đào nở rộ, đẹp không sao tả xiết.
dien.d@n.le.quy.don

Ngày hôm qua Ngụy Thái Hậu đã biết đến vẻ xinh đẹp của Việt Cơ, hôm nay gặp lại vẫn bị dung mạo như tiên kia làm cho kinh ngạc, trong lòng lập tức cảm thấy không thích, xinh đẹp liên quan đến họa thủy, ánh mắt của sứ thần Tề Quốc ngày hôm qua không biết lọt vào trong mắt của bao nhiêu người hữu tâm, hơn nữa Việt Cơ lưu lạc đến Tề Quốc nửa năm mới bị đưa tới, nghe nói còn dây dưa không rõ với vài vị Hoàng Tử của Tề Quốc, dạng nữ nhân này được nhai từ nhà mình chuyên sùng, thực sự làm cho lòng bà- kẻ làm mẹ này không thoải mái.

Tề Cơ ngồi phía dưới bên cạnh Ngụy Thái Hậu, gương mặt vẫn thoả phần trắng bệch thêm một chút hồng như cũ, Đắc Kỷ có thể từ gương mặt trắng

bạch kia nhìn ra hốc mắt nàng đỏ bừng, xem ra là đã khóc cả một đêm

Đắc Kỷ tự nhiên thành thực hành lễ, làm cho Ngụy Thái Hậu muốn bắt bẻ mà tìm không ra một tia sai lầm, muốn làm khó dễ cũng nói không nên lời, lúc này Ngụy Thái Hậu mới nhớ, Việt Cơ cũng xuất thân là công chúa, giọng nói không khỏi hòa hoãn lại, nói: "Ngồi đi, hôm nay gọi các người đến, là muốn hỏi các người một chút, tới chỗ này ở cũng đã ngày rồi, đã quen chưa?"

Tề Cơ vội vàng cười tươi như hoa tiếp lời: "Hồi Mẫu Hậu, Tần Cung rất tốt, so với Tề Cung, mặc dù không tinh xảo bằng, nhưng lại rộng lớn, Tề Cung không thể sánh bằng."

Lúc Ngụy Thái Hậu hỏi những lời này, mặt nhìn về phía Đắc Kỷ, bị Tề Cơ giành nói trước như vậy, cặp mày lá liễu của bà không nhịn được cau lại, nhưng vẫn chậm rãi gật đầu một cái, lại hỏi Đắc Kỷ: "Việt Cơ cảm thấy như thế nào?"

"Hồi Thái Hậu, khi thiếp mới tới trong lòng có chút lo sợ, ngày đêm khóc khó ngủ" gò má Đắc Kỷ ửng hồng, khẽ cúi đầu nói: "Cũng may Vương Thượng thương cảm... Thiếp chỉ cảm thấy Tần Cung ngăn tốt vạn tốt."

Ngụy Thái Hậu cũng có nữ nhi, biết rõ tiểu nữ nhi nhà người ta ngày thường nói chuyện như thế nào, ngôn ngữ của Việt Cơ chân thành, biểu lộ tâm tình không chút nào giả bộ, điểm này so với Tề Cơ mạnh hơn nhiều, giọng nói của nàng hòa hoãn lại, chỉ nói: "Vương Thượng thương cảm người, là thương tiếc người, người cũng nên sinh chăm sóc vương thượng thật tốt mới phải."

Đắc Kỷ nghe được những lời nói có hàm ý này của Ngụy Thái Hậu, chỉ là nhất thời không hiểu ý nghĩa trong lời nói của bà, sững sờ nhìn về phía Ngụy Thái Hậu, trong cặp mắt hoa đào trong suốt như được rửa, bộ dáng như một thiếu nữ mới gả chưa hiểu chuyện, Ngụy Thái Hậu gần như lập tức nhớ tới trường nữ gả đến Sở Quốc xa xôi, Sở Quốc cách Tần Quốc cả khoảng trời, trước giờ giao tình không tệ, Tần Công chúa gả đi gần như không bị ức hiếp, nhưng bà cũng không nhìn được mà bận tâm.

Lòng mềm nhũn, cũng không nói thêm lời bói móc hay cảnh cáo nữa, Ngụy Thái Hậu khoát khoát tay, lại hỏi những chuyện khác, hình như Tề Cơ cũng nhìn ra chuyện gì, rất muốn nói chen vào, ồ ào làm sắc mặt Ngụy Thái Hậu trầm xuống, chỉ lát sau liền từ chối nói thân thể khó chịu, đuổi cả hai người đi.

Lúc Đắc Kỷ đến mang theo hai người cung nhân Doanh Chiêu đưa cho nàng, sau lưng Tề Cơ lại là tầng tầng lớp lớp và mười người hầu mang từ Tề Quốc đến, đi ra khỏi Cam Tuyền cung, đoàn người liền ngăn Đắc Kỷ lại.

Lúc này sắc mặt Tề Cơ có sức sát thương rất lớn, Đắc Kỷ không chịu được chuyển rời tầm mắt đi, nhưng động tác này rơi vào trong mắt của Tề Cơ lại trở thành yếu thế, nàng ta cười lạnh một tiếng, nói: "Việt nữ, người còn biết mình không chịu nổi? Cuộc đời này ta chưa thấy nữ nhân nào bị ỏi hơn người, tự tiện cử chằm tịch, cũng một người có thể nghĩ ra được. Ngày xưa đối với đại huynh, nhị huynh ta, người cũng là bộ dạng này?"

Đắc Kỷ sửa sang lại mái tóc một chút, dịu dàng nói: "Thiếp tự tiện cử chằm tịch với Vương Thượng, là ái mộ Vương Thượng, chuyện tình yêu, tại sao lại là ti tiện? Nếu như chuyện giường chiếu cũng là ti tiện, Công chúa ngàn dặm xa xôi đến Tần quốc, cùng trải qua hai ngày giường chiếu cùng Vương Thượng, chẳng phải là còn ti tiện trước thiếp sao?"die^en*dd@n*e^e*quy/dd0^n

Tề Cơ tròn tròn mắt, nàng ta thế nào cũng không nghĩ đến Việt Cơ luôn luôn nhu nhược lại có thể nói ra những lời như vậy, nàng ta dường như là vô ý thức nâng bàn tay lên, V384 thế dù Đắc Kỷ nhắm mắt lại cũng có thể tránh cái tát này, nhưng mà nàng không nhúc nhích, mặc cho bàn tay mạnh mẽ của Tề Cơ rơi xuống gương mặt xinh đẹp đến không giống người phàm kia.

"Công chúa, thiếp đã không còn là bồi dướng của người..." Đắc Kỷ hít hít mũi, giống như vô cùng ủy khuất, hốc mắt cũng cố gắng đỏ hồng lên, rơi vào trong mắt người khác, lại trở thành cổ nén nước mắt.

Tề Cơ chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng sung sướng, nhưng mà nhớ tới gần đây Việt Cơ được sủng ái, lại hơi có chút sợ hãi và hối hận, nàng ta khẽ cắn răng, lạnh giọng nói: "Đám hỏi giữa hai nước Tần Tề là do trăm năm giao hảo, ta là phụ nhân Vương Thượng cưới hỏi hoàng hoàng, chuyện hôm nay là do trước đây người đã làm nhục ta, cho dù Vương Thượng truy vấn, ta cũng sẽ nói thật, nếu là Vương Thượng bị người dụ dỗ mê hoặc, muốn thiên vị người, Nhị huynh của ta vẫn còn ở dịch quán chưa đi!"

Nghe Tề Cơ cực kỳ kêu ngạo kêu một tiếng nhị huynh, Đắc Kỷ bắt đầu có chút muốn mê hoặc Điền Dư, hẳn còn dễ hơn so với Doanh Chiêu rất nhiều, hơn nữa lại dễ khống chế, nhưng mà nghĩ đến gương mặt lờ lợt của Điền Dư kia, nàng liền mất hứng thú.

Da thịt trên mặt là mềm mại nhất, trên đường Đắc Kỷ trở về, gò má bắt đầu sưng phồng lên, lúc đầu còn không đau, sau đó càng ngày càng sưng đỏ, trũng trũng đau đớn cũng dần nổi lên theo gò má, cung nhân vẫn luôn đi theo nàng nhìn không được nói ra: "Phu Quân, Tề Phu Nhân vừa rồi thực sự rất quá đáng, người định cứ im lặng như vậy sao? Vương Thượng yêu thương ngài như vậy, người tốt xấu gì cũng nên khóc một chút, chờ Vương Thượng trở lại..."

"Không có việc gì" Đắc Kỷ đựng nhẹ gò má một cái, đau đến hít một hơi khí, giọng nói vẫn là hết sức dịu dàng, nói: "Cũng vì tính tình ta quá xấu, với thân phận này của ta, vốn không nên chống đối lại Phu Nhân, sứ thần của Tề Quốc vẫn còn ở dịch quán, không nên vì ta mà huyền não không vui."

Nhưng mà vết thương trên mặt liếc một cái là có thể nhìn ra, Đắc Kỷ cắn môi, cầm lấy son phấn bột nước chưa bao giờ dùng từ trong nội thất ra, cung nhân có khuyên như thế nào cũng không được, chỉ đành đau lòng trang điểm giúp nàng.

Sự thật đã chứng minh rằng trang điểm trắng trắng hồng hồng cũng cần xem sắc mặt, da thịt Việt Cơ trắng nõn, dù thêm một tầng phấn mỏng lên cũng không lộ gì, che gò má sưng đỏ, màu sắc của da thịt lộ ra dưới tầng phấn mỏng, sưng đỏ lại giống như thẹn thùng mà đỏ mặt, trên môi điểm son đỏ, lại mang thêm sự diễm lệ mê hoặc.

Đắc Kỷ chưa từng trang điểm, soi gương trái soi phải soi, chỉ cảm giác mình đẹp hơn trước, lại không nói rõ được là đẹp hơn ở chỗ nào, cung nhân lại chỉ làm nàng lo lắng bị Vương Thượng nhìn ra, trong lòng mềm thành một vũng nước, Phu Quân của nàng, tại sao lại ngốc như vậy chứ, cứ như vậy sao có thể khiến cho người ta không đau lòng đâu?

Rất nhanh đã đến chạng vạng, Doanh Chiêu không tới, lại sai nhân truyền Đắc Kỷ đi đến tắm điện của hân, điều này rất hợp với mong muốn của Đắc Kỷ. Cũng giống như Đắc Kỷ trước đây chưa từng trang điểm, đây cũng là lần đầu tiên Doanh Chiêu thấy nàng trang điểm, sững sờ một lúc sau mới phản ứng kịp, sau một cái liếc mắt kinh diễm đó, độ hảo cảm lại tăng vọt một hai phần trăm.

Đắc Kỷ không bị lệ thuộc vào số liệu của độ ảo cảm, hành lễ với Doanh Chiêu như không phát giác điều gì, hạ thấp mặt cười nhẹ: "Vương thượng."

Theo bản năng, Doanh Chiêu đưa tay ra, lúc đang muốn đỡ nàng dậy, bàn tay dừng ở giữa không trung một chút, sau đó vô cùng cứng ngắt thu hồi lại sau lưng, giọng nói cố gắng bình thản nói: "Đứng dậy đi."

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đệ nhất mỹ nhân thất quốc (6)

Tâm nguyện của Việt Cơ không phải là được Doanh Chiêu yêu, điều thứ nhất nàng muốn là trở thành Vương Hậu, điều thứ hai là muốn chà đạp Tề Cơ, điều thứ ba là nhi tử của mình phải làm Thái Tử, điều thứ tư là muốn nhi tử của mình tiêu diệt Tề Quốc.

Kỳ thật Đắc Kỷ không có nhiều ác cảm với Tề Cơ, bởi vì Tề Cơ tốt hay xấu thế nào cũng không thể làm nàng giận dữ, giống như Tỳ Can* năm đó lột da Hồ Ly làm áo choàng, mượn chuyện này để cảnh cáo nàng, Tỳ Can không cảm thấy là mình làm chuyện ác. Nàng giết người, cũng giống như Tỳ Can giết Hồ Ly, cách con người nhìn Hồ ly về cơ bản cũng không khác cách hồ ly nhìn người là mấy.

*Tỳ Can: là một nhân vật lịch sử nổi tiếng thời nhà Thương. Tỳ Can là con của vua Thái Đinh và là chú của vị vua cuối cùng nhà Thương là Trụ Vương. Tỳ Can mất lòng Trụ Vương vì nhiều lần can gián và chỉ trích Trụ Vương. Trụ Vương ra lệnh cho Tỳ Can móc tim vì tò mò rằng tim của ông có bảy lỗ. Tỳ Can được tôn vinh là một trong ba người có đức hạnh thời Thương cùng với Tống Vi Tử Khải và Cơ Tử. Tỳ Can sau này được phong làm Thần Tài. Trong tiểu thuyết Phong Thần Diễn Nghĩa, Tỳ Can nhiều lần đối đầu với Đắc Kỷ và bị Trụ Vương yêu cầu móc tim để trị bệnh cho Đắc Kỷ.

Doanh Chiêu là một nam nhân rất khó có thể động tâm, nhưng sau khi đã động tâm rồi thì lại đơn giản hơn những nam nhân dễ mắc câu kia, Đắc Kỷ cười nhìn hân lạnh lùng cho cung nhân lui xuống, sau đó không tự nhiên ho nhẹ một tiếng, hàm hồ nói: "Hôm nay nàng đẹp hơn ngày thường."

"Thiếp đang lo lắng Vương Thượng không thích." Ánh mắt Đắc Kỷ mang theo ý cười, giọng nói dịu dàng: "Trước giờ Vương Thượng chỉ thích tổ nhan (nhan sắc vốn có), thiếp biết rõ."

Doanh Chiêu vuốt ve mái tóc của nàng, hơi thở ấm nóng phả bên tai của nàng, giọng nói trầm thấp: "Quả nhân, chỉ thích tổ nhan của nàng, nàng trang điểm cũng tốt, không trang điểm cũng tốt, quả nhân đều thích." DieexnDDanfLeeQuysDDoon

Đắc Kỷ khẽ đỏ mặt, trong đôi mắt hoa đào trong suốt hiện lên vẻ thẹn thùng, nhẹ giọng nói: "Vương thượng sao lại nói những lời như vậy, thật là..."

Đây là lần đầu tiên Doanh Chiêu nói những lời chọc ghẹo như vậy với nữ nhân, rất không được tự nhiên, nhưng thấy bộ dáng Đắc Kỷ xấu hổ cúi đầu, trong nội tâm lại cảm thấy an tâm, nhện không được khẽ hôn một cái lên khuôn mặt đang ửng đỏ của nàng.

"Hizzzz..." Đắc Kỷ kêu khẽ một tiếng, Doanh Chiêu nhướn mày, Đắc Kỷ dường như cũng sững sờ một chút, khi phản ứng lại, vội vàng cười nói: "Thiếp không nghĩ tới Vương Thượng lại đột nhiên... Là thiếp thất lễ."

Doanh Chiêu dừng lại một chút, nói: "Không sao, hôm nay gọi nàng tới, là muốn cho nàng xem một vật."

Đắc Kỷ tò mò mở to hai mắt, Doanh Chiêu dắt tay nàng đi đến nội điện, Đắc Kỷ nhìn lại, ở chính giữa nội điện bày một bàn bằng gỗ lim, trên mặt bày đủ loại đồ vật rực rỡ đủ màu, Đắc Kỷ vốn tưởng rằng Doanh Chiêu muốn đưa lễ vật cho nàng, nhưng V384 lại sợ hãi kêu một tiếng: "Kia đều là trân bảo của Việt Quốc!"

Sau khi Tề Quốc diệt Việt Quốc, toàn bộ những bảo vật trân quý trong cung của Việt Quốc đều thuộc về Tề Quốc, lần này sứ thần Tề Quốc đến Tàn Quốc, lại mang theo một phần trân bảo làm lễ vật giao hảo của hai nước tặng cho Doanh Chiêu.

Đắc Kỷ che miệng, nhìn về số trân bảo trên bàn gỗ lim kia, lại nhìn Doanh Chiêu một chút, Doanh Chiêu mỉm môi, nói: "Những vật này nàng hãy mang về đi, nếu người khác hỏi, chỉ cần nói là quà nhân thưởng là được."

Doanh Chiêu cũng không biết tại sao nữa, rõ ràng theo lệ thường những vật này phải kiểm kê sau đó sung nhập quốc khố, nhưng vừa nhớ tới ánh mắt đau thương và hoang mang của Việt Cơ, trong lòng không nhịn được nhũn ra, đây là lần tư tâm đầu tiên của hân từ khi hân đăng cơ đến nay, mờ tư kho của Quốc quân, dùng hoàng kim để đổi lấy chút trân bảo này, còn giống như một tiểu hài tử không thể kiên nhẫn chạy đến khoe vật quý.

Từng giọt nước mắt của Đắc Kỷ rơi trên bàn gỗ lim đầy trần bảo, run rẩy cảm lấy một cây ngọc trầm cái đầu ặt ở giữa bàn, thấp giọng nói: "Tạ Vương Thượng, tạ Vương Thượng..."

Doanh Chiêu nâng cầm nâng lên, dùng khăn tay lau sạch nước mắt nàng, giọng nói lại cứng ngắt: "Quả nhân đã từng nói, không muốn nhìn thấy đáng và đáng khóc, không được phép có lần sau." Dien~d@nle^quy/d0n.c0m

Đắc Kỷ nén lệ gạt đầu liên tục, Doanh Chiêu hài lòng, đang định buông nàng ra, ánh mắt đột nhiên trở nên chăm chú, nước mắt làm nhòe lớp trang dung, sau khi lau khô, gò má sưng đỏ lại không thể nào che lấp, Đắc Kỷ như nhớ ra điều gì đó, vội vàng nghiêng đầu che gò má.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Doanh Chiêu nhíu mày hỏi: "Hôm nay mẫu hậu truyền triệu, là mẫu hậu đánh nàng sao?"

Đắc Kỷ còn giả bộ khóc thút thít nói: "Không phải vậy, Vương Thượng đừng hỏi nữa..."

Doanh Chiêu đề nén cơn tức hỏi: "Tê Cơ?"

"Vương thượng, " Đắc Kỷ khóc nói: "Là thiếp sai trước, thiếp chống đối công chúa, Vương Thượng muốn trách thì trách thiếp đi."

Doanh Chiêu hít sâu một hơi, nói với Đắc Kỷ: "Nàng ngủ trước đi, quả nhân đi rồi sẽ về ngay."

Đắc Kỷ dù có khóc thế nào đi nữa cũng không thể để Doanh Chiêu đang tức tối quay lại, nhưng mà Doanh Chiêu vừa ra khỏi nội điện, Đắc Kỷ liền lau nước mắt, quay người lại nửa nằm ở trên giường, V384 thế nếu như lúc này nguyên thân của Đắc Kỷ ở đây thì chín cái đuôi hồ ly cũng đều vẩy lên.

"Người này mù rồi, ta hoài nghi nam nhân sa vào tình yêu đều là người mù." V384 giật giật khóe miệng, vừa rồi nó muốn nói, Đắc Kỷ hành động như vậy là không được, một vở kịch đậm mùi cầu huyết, vốn còn cho rằng Doanh Chiêu là một nam chính cao- phú- soái của kịch bản như vậy chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, không nghĩ tới chưa đến một hiệp, người ta đã giận đỏ cả mặt bỏ đi vì hồng nhan.

Đắc Kỷ nghe không hiểu V384 châm chọc, sờ gò má sưng đỏ, đôi mày hơi nhíu lên, nói: "Nam nhân có hèn nhất thế nào đi nữa, khi nữ nhân của mình bị bắt nạt cũng sẽ buồn bực, điều này không liên quan gì đến tình yêu, đây là thể diện."

Đương nhiên, có thể không chút do dự thay nàng ra mặt như thế, chứng minh rằng Doanh Chiêu căn bản không coi Tê Cơ là nữ nhân của mình mà đối xử, đối với dạng nam nhân này mà nói, điều kiện tiên quyết để được lọt vào mắt hán là chỉ có thân phận không nơi nương tựa như Việt Cơ.

Đắc Kỷ đưa tay về một cái Viên Quang Kính, trên mặt kính thấy đáng về Doanh Chiêu mặt lạnh ngồi trong xa giá, V384 cũng tới gần xem, người làm nhiệm vụ xuyên không hoàn toàn dựa vào hệ thống, Đắc Kỷ lại không thể dựa vào thể giới mà nàng xuyên tới, nhưng V384 đem nàng truyền tống lại đây, bên cạnh mục tiêu, pháp lực của hồ yêu ngàn năm nàng vẫn còn, mạnh hơn nhiều so với hệ thống của V384.

Xa giá của Doanh Chiêu dừng lại ở cửa cung Bình Tây, cung nhân trong cung Bình Tây vội rút lệ ra thần sắc vừa mừng vừa sợ, nhưng khi Tê Cơ nghe thông báo lại tròn tròn cặp mắt, hôm nay nàng vừa đánh Việt Cơ, buổi tối Vương Thượng liền đến đây, không phải là trấn an nàng xin lỗi thay Việt Cơ, thì chính là đến ra mặt thay Việt Cơ.

Đắc Kỷ có chút hưng trí xem thần sắc kiêu ngạo trước giờ của Tê Cơ thay đổi, nhưng vẫn ôm một chút hi vọng vội vã sửa sang lại tóc mai xiêm y ra ngoài tiếp giá.

Doanh Chiêu căn bản không để ý đến Tê Cơ hành tiểu lễ, bước qua cạnh nàng ta, nhắc chân vào trong điện, Tê Cơ cắn răng, cúi đầu đi theo vào trong điện, lần này lại hành đại lễ.

Doanh Chiêu ngồi ở trên ghế, sắc mặt không thay đổi quan sát Tê Cơ, Tê Cơ quỳ trên mặt đất, dư quang khóe mắt liếc nhìn cung nhân trong điện không dám thở mạnh một tiếng, đôi môi cũng sắp bị cắn đến bật máu, bị phu quân của mình trừng phạt cũng không sao, nhưng đáng giận nhất là phải chịu nhục trước nhiều hạ nhân như vậy, mà còn là vì một nữ nhân khác.

"Vương thượng, thiếp..." Trong hốc mắt của Tê Cơ đã đầy nước mắt, muốn giải thích, hạ thấp dáng vẻ công chúa cao cao tại thượng ngày thường xuống, nhìn xuống cũng hơi có cảm giác điềm điềm đáng yêu. di@en*dyan(lee^qu.donnm).com

"Quả nhân cho phép người nói chuyện sao?" Doanh Chiêu cắt ngang lời của Tê Cơ, cặp mắt ửng lạnh xuống, nói: "Quỳ ở đây cho đến hừng đông, quả nhân sẽ cho người giám sát người, nếu là người dám đứng lên, vậy hãy để Tê Vương đòi một người công chúa khác làm phu nhân đi."

Tê Cơ tròn tròn mắt, đang muốn nói chuyện, lại nghe Doanh Chiêu nói: "Nói thêm một chữ, quỳ thêm một ngày, quả nhân nói được làm được."

Hắn nói xong cũng phẩy tay áo bỏ đi, hai người nội thị đi theo, một người ở lại đứng bên cạnh Tê Cơ, đối với ánh mắt phẫn hận của Tê Cơ, cười khìem tốn.

Đắc Kỷ nhìn về Viên Quang Kính, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt lạnh lùng của Doanh Chiêu, nhíu mày, nêu lên một đánh giá rất đúng trọng tâm: "Rất có khí thế."

V384 dùng cặp mắt cá chết nhìn nàng, quả nhiên liền nghe thấy câu nói tiếp theo của Đắc Kỷ: "Cách này thật là... Quý cho đến hừng đông, không cho đứng dậy, cũng không cho lên tiếng, aizz..."

Giọng nói của Đắc Kỷ mềm mại như nước, nhưng mà V384 lại có cảm giác như lỗ tai của mình bị cưỡng gian, nó ra sức che lỗ tai lại, chỉ cảm thấy hôm nay nó lại dơ bẩn hơn so với hôm qua một chút.

Khi trở về con tức đầy người của Doanh Chiêu đã tiêu tan gần hết, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt Việt Cơ đầy mặt lo lắng, không biết sao con tức lại bay mất, không kịp nhiều lời, lập tức ôm mỹ nhân nhu nhược như không xương vào trong lòng, âu yếm d!ên~ddanle^quy/dd0n^

Ánh mắt của Đắc Kỷ quẩn rừ như tơ nhìn hắt, Doanh Chiêu chỉ cảm thấy hôm nay mình sắp điên, dục vọng của thân thể dục vọng lan tràn, lúc này ngọn lửa trong lòng đã bốc cháy rất lớn, những chuyện xấu xa thường ngày chưa từng nghĩ tới bây giờ lại đồng loạt hiện lên trong đầu óc, nhưng khi thay đổi đến hiện thực, biết rõ rằng sẽ khiến nàng chán ghét, nhưng lại không cách nào dừng lại.

Ở nơi Doanh Chiêu không thấy V384 liếc mắt nhìn, tất cả mọi nơi trong gian cung thất này đều là hơi thở lảng lơ của Hồ Ly, bất cứ người nào đi vào thì đầu óc cũng bị đốt nóng lên, vị gia này còn cho là mình chiếm quyền chủ động chứ.

Ngày hôm sau trời sáng choang, cánh tay của Đắc Kỷ cũng chưa nâng dậy, đầu gối quỳ một đêm vừa sưng vừa xanh đen, so với dẫu tay trên gương mặt đang dần dần tiêu còn nghiêm trọng hơn, nàng thỏa mãn cọ cọ vào lồng ngực của Doanh Chiêu, đôi môi đỏ mọng thương tiếc khẽ hôn lên bông mắt xanh đen của hắn, khuôn mặt tuấn mỹ có chút gầy gò của Doanh Chiêu lập tức toả ra tràn đầy sức sống.

Yêu vật vốn không giống với thường nhân, Đắc Kỷ không dựa vào thái âm bổ dương*, nhưng bình thường nàng hoan hảo, thường nhân cũng không có cách nào tiêu thụ, hơi thở của hồ yêu có thể khiến người phóng túng, Doanh Chiêu không phải người có dục vọng lớn, chỉ là bị hơi thở dụ dỗ, căn bản không phát hiện được thân thể của mình dị thường. Nếu không phải Đắc Kỷ đột nhiên phát giác dương khí trên người Doanh Chiêu yếu đi, chỉ sợ nhiệm vụ của Đắc Kỷ vẫn chưa hoàn thành, đã ép khô Doanh Chiêu.

*Thái âm bổ dương: đại khái là yêu quái dùng việc XXX để hút hết dương khí của đàn ông để nâng cao tu vi

V384 vô cùng đau đớn: "Lần đầu tiên trong đời Doanh Chiêu không lâm triều, ngươi cũng quá..."

Đắc Kỷ khoác thêm xiêm y ngồi dậy, đưa tay xoay V384 chơi, môi đỏ mọng khẽ nhếch: "Biết rồi, lần sau sẽ không như vậy nữa."

V384 cũng không nói nữa, Đắc Kỷ quay đầu lại nhìn về phía Doanh Chiêu, không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, lúc Doanh Chiêu nhắm mắt rất giống một người nàng đã từng gặp, hoặc cũng có thể là bậc đế vương đều giống như vậy, cho dù là lúc ngủ, cũng không cho mình có một chút chặt vật nào, rất cứng nhắc, quy củ.

Nhưng mà, thiên tính của hồ ly chính là phá hoại, nàng rất muốn xem nam nhân cứng nhắc đến mức không thú vị này bị mình mê hoặc đến thần hồn điên đảo, bỏ về ngoài quy củ xuống, lộ ra nguyên bản, dục vọng thuần túy.

Đôi môi đỏ mọng của Đắc Kỷ khẽ nhếch, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Doanh Chiêu, động tác dịu dàng lại thương yêu, dường như trong mộng Doanh Chiêu phát giác được cái gì, lông mày nhăn nhăn, nhưng cuối cùng không tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đệ nhất mỹ nhân thất quốc (7)

Doanh Chiêu đăng cơ ba năm, chưa bao giờ buông thả dù chỉ nửa ngày, lần đầu tiên không lâm triều này, làm dấy lên một trận sóng to gió lớn, kinh động đến cả Ngụy Thái Hậu, sau khi Ngụy Thái Hậu biết được sự tình trong cung, lại không nói với bên ngoài nửa chữ làm cho lòng dạ của các đại thần trong triều nóng như lửa đốt, cho rằng Vương thượng vẫn luôn can củ nhà mình đột nhiên mắc bệnh nặng.

Đa số Tàn Vương đoàn thọ, Tiên Vương chưa đến bốn mươi mà đã băng hà, cũng do đột nhiên mắc bệnh nặng, Ngụy Thái Hậu luôn luôn quan tâm thân thể của Doanh Chiêu, đặc biệt là lúc này- thời điểm quan trọng tác động đến thể chân vạc của thất quốc, tối kỵ nhất là Ấu vương lâm triều, vì vậy thường sẽ là huynh chung đệ cập (huynh chết, đệ kế vị), huống chi Doanh Chiêu còn chưa có con nối dòng. Năm đó khi Tiên Vương qua đời, nếu không phải vì từ nhỏ Doanh Chiêu đã có tài hoa xuất chúng được phần đông người trong triều ủng hộ, thì cũng thiếu chút nữa đã nhường ngôi cho huynh đệ của Tiên Vương thừa kế vương vị.

Ban đầu khi Doanh Chiêu sủng ái Việt Cơ, Ngụy Thái Hậu chỉ nghĩ rằng hắn còn trẻ nên yêu sắc đẹp, vì thế chỉ nhắc nhở vài câu, nhưng lại dẫn đến mức không lên triều, thì không thể trách nàng- kẻ làm mẫu thân này không nói đạo lý, Doanh Chiêu cũng biết lỗi của mình, cũng biết mẫu hậu của mình truyền hắt và Việt Cơ đến là vì chuyện gì, hắn cũng có chút bất đắc dĩ. D!ên~d@n~le~quy~d0n.c0m

Đắc Kỷ cũng không sợ, nhưng trên mặt lại giả như hơi căng thẳng, cũng may lúc này mọi người đều đơn thuần, V384 cũng không biết sự tự tin của nàng vì đâu mà có, lên xa giá, Doanh Chiêu khẽ nói với nàng: "Lát nữa nếu mẫu hậu nói nói gì, nàng chỉ cần nghe là được, quả nhân sẽ bảo hộ nàng."

"Thiếp tạ ơn vương thượng." Ánh mắt Đắc Kỷ dịu dàng nhìn Doanh Chiêu một cái, dường như là nhớ ra điều gì đó, khẽ cúi đầu xuống, hai má đỏ bừng lên giống như hoa đào.

Xa giả dừng lại trước Cam Tuyền cung, Doanh Chiêu xuống xa giả trước, lập tức xoay người lại, nhìn Đắc Kỷ được cung nhân đỡ xuống khỏi xa giả vững vàng, mới nói: "Đi thôi."

Đắc Kỷ đi theo sau lưng Doanh Chiêu, bước chân quy củ lại mềm mại thanh thoát xinh đẹp, trong ánh mắt mang theo phong nhã khó tả, ác cảm của Ngụy Thái Hậu đối với Đắc Kỷ không lớn, nhưng khi xảy ra loại chuyện này, người làm mẫu thân nào cũng sẽ không trách cứ nhi tử của mình, trong lòng khó tránh khỏi có cảm giác là Doanh Chiêu bị nàng làm hư, sắc mặt liền sa sầm xuống.

Bên trong Cam Tuyền cung vài người phi tần hơi có địa vị đều ở đây, Tề Cơ cũng ở đây, nàng ta đã quỳ một đêm, nhưng lúc này lại ngồi bên chân Thái hậu lưng rất thẳng, miễn cưỡng duy trì dáng vẻ công chúa, nhìn thấy Doanh Chiêu, trên mặt mang theo chút ủy khuất, ánh mắt chuyển đến trên người Đắc Kỷ, trong lòng lại vô cùng sáng khoái.

Doanh Chiêu và Đắc Kỷ đồng thời hành lễ, Ngụy Thái Hậu lạnh nhạt nhìn, không cho đứng dậy, Doanh Chiêu bất đắc dĩ nói: "Mẫu hậu, hài nhi là biết sai rồi, hài nhi thề về sau sẽ không bao giờ tái phạm nữa, ngài đừng tức giận làm hại thân thể."

"Con còn biết sai!" Ngụy Thái Hậu tức giận trừng Doanh Chiêu một cái: "Sáng nay Tín Dương hầu, Viễn Lăng hầu một trước một sau tiến cung hỏi thăm, đều lo lắng con bị bệnh, ta cũng không muốn nói cho bọn họ biết."

Doanh Chiêu nhìn những phi tần ngồi hai bên chân Thái Hậu nhún nhún mày, lại nhìn về phía Ngụy Thái Hậu, nói: "Vậy mẫu hậu, người các nàng tới làm gì, nhìn quả nhân trê cười sao?"

Ngụy Thái hậu trừng hấn, nói: "Bao nhiêu tuổi rồi, còn giống như tiểu hài tử, con đứng sang bên cạnh đi, Việt Cơ!"

Đắc Kỷ còn chưa kịp đáp, đã nghe Doanh Chiêu nói: "Mẫu hậu, là do đêm qua hài nhi ngủ muộn, mới không lâm triều, ngài muốn giáo huấn thì giáo huấn hài nhi đi."

"Vương thượng rõ ràng là thay Hồ mị tử này giải vây!" Tề Cơ cao giọng kêu lên: "Mẫu hậu, thời gian qua Vương thượng cần cù, nếu không phải là Hồ mị tử này có ý quyến rũ, làm sao sẽ không lâm triều như vậy, người không biết chứ hồ mị tử này cực kỳ dơ bẩn, trước kia khi còn ở Tề Quốc, nàng không chỉ quyến rũ Phụ Vương của thần thiếp, mà mấy vị huynh trưởng của thần thiếp cũng vì nàng mà thần hồn điên đảo, mấy lần làm ra..."

"Câm miệng!" Sắc mặt Ngụy Thái Hậu trầm hơn, liếc Tề Cơ một cái, trách mắng: "Vương Thượng nói chuyện, không đến lượt ngươi xen, chẳng lẽ Tề Quốc dạy ngươi như vậy?"

Tề Cơ không nhịn được, nàng bị phạt quỳ một đêm, giết vài người cung nhân cũng không có con tức trong lòng cũng không giảm đi, sáng sớm đã gửi thư cho Nhị huynh còn ở dịch quán, không ngờ Nhị huynh sợ phiền phức, sai người về khuyên nàng cố nuốt giận, bây giờ lại nghe thấy Doanh Chiêu từng câu từng chữ bảo vệ Hồ mị tử không có mặt mũi khi, vì vậy mới nhất thời đánh mất dáng vẻ.

Tề Cơ tức giận, Ngụy Thái hậu còn giận hơn, thấy đến lúc này Doanh Chiêu vẫn còn che chở cho Việt Cơ, càng cảm thấy đều là Việt Cơ sai, lạnh giọng nói với Doanh Chiêu: "Gần đây con gây gò, y quan cũng nói nửa năm nay con chưa từng tuyên triệu hấn, vừa lúc hôm nay rảnh rồi, không bằng để hấn xem mạch cho con."

Doanh Chiêu bất đắc dĩ, biết rõ mẫu hậu nhà mình ngoại trừ quan tâm hấn, thì vẫn muốn tìm lý do để nổi giận với Việt Cơ, dù sao hấn cũng sủng Việt Cơ lâu như vậy, bình thường mà nói thân thể cũng sẽ có chút mệt mỏi, hấn nhìn Đắc Kỷ, dùng ánh mắt ý bảo không có việc gì.

Y quan đã sớm đợi ở ngoài điện, vừa nghe thông truyền, vội vàng cung kính cúi đầu bước vào, Ngụy Thái hậu miễn lễ cho hấn, để cho hấn xem mạch cho Doanh Chiêu.

Làm sao mà Y quan không biết mình bị trở thành thương đề sai sử chứ? Đầu hấn đầy mồ hôi tim lý do thoái thác, không nghĩ rằng khi xem mạch cho Doanh Chiêu, sắc mặt lại có chút không đúng, lại xem lại lần nữa, phút chốc sắc mặt trở nên rất phức tạp, Ngụy Thái hậu nhíu mày hỏi một câu, Y quan lập tức khẩn trương quỳ gối xuống đất, đáp:

"Bẩm... bẩm Thái hậu, thân thể Vương thượng rất khoẻ mạnh, chưa thấy dấu hiệu thân thể bị hư hỏng, hơn nữa...hơn nữa còn có xu thế long tinh hồ mãnh*." Y quan lắp bắp nói: "Thái...Thái hậu, dù sao Vương thượng trẻ tuổi sức lực tốt, nếu lâu dài không dừng sẽ rất dễ thương tổn đến thân thể..."

*Long tinh hồ mãnh: ý nói ở phương diện phòng the rất khỏe

Ngụy Thái hậu cảm thấy mơ hồ, theo bản năng nhìn về phía Doanh Chiêu, Doanh Chiêu sờ sờ mũi, nhìn về phía y quan, có thể trọn mắt nói dối, người này đúng là nhân tài.

Ngụy Thái hậu đương nhiên cũng không tin, liên tục triệu thêm vài viên y quan đến, cũng đều nói như vậy, thậm chí còn có một lão y quan lớn tuổi hiểu kỳ quét một vòng nửa người dưới của Doanh Chiêu, trong lòng thầm nghĩ, mạch tượng mạnh mẽ như thế, hấn ta cũng đã được đọc ở trong sách, một đêm có thể thượng mười nữ nhân.

Doanh Chiêu không hiểu cho nên nhận được ánh mắt kính sợ, hâm mộ của một đám y quan, nhìn về phía Ngụy Thái hậu, Ngụy Thái hậu cũng không nói ra lời nào, nhưng thân thể lại tốt hơn, không lâm triều cũng là nên giáo huấn, nhưng bà vừa muốn mở miệng, Đắc Kỷ liền bưng kín miệng mũi, liên tiếp nôn khan vài tiếng.

Lão y quan còn chưa đi cũng ngăn người, dường như Ngụy Thái hậu phát giác được điều gì, vội vàng để lão y quan xem mạch cho Đắc Kỷ, lão y quan

nhú mảy tiến lên, cách một lớp khăn xem mạch cho Đắc Kỷ, có chút không xác định, do dự một chút, mới nói: "Này, vị nương nương này mang thai một tháng, so với cái này..."

Hắn còn chưa nói hết, Ngụy Thái hậu đã đứng lên, từ ghế trên đi xuống, Doanh Chiêu nhìn về phía Đắc Kỷ, trên khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy thần sắc mờ mịt, giống như không hiểu lời nói của y quan.

Tề cơ tức đến đỏ mặt, muốn nói lại sợ bị mắng, móng tay bấm sâu vào trong thịt.

Cuối cùng V384 cũng lý giải được sự tự tin của Đắc Kỷ là từ đâu mà có, điều này cũng là do nó suy nghĩ theo thói quen, Đắc Kỷ là hồ yêu, không thể sinh hài tử với con người, nhưng nó lại quên, Việt Cơ là người thường, là một nữ nhân khỏe mạnh, lại được Doanh Chiêu hàng đêm độc sủng, không muốn có hài tử cũng khó.

Từ sau ngày đó Đắc Kỷ đã biết mình mang thai, nhưng với y thuật của người phạm thì ít nhất phải một tháng mới có thể khám ra, nếu không theo tính tình của nàng, khi ấy cũng sẽ nói ra.

Ngày hôm nay ngưỡng cửa của Ngọc Hà Cung bị cung nhân đi tới đi lui, ban thường như nước chảy vào kho, Đắc Kỷ cảm thấy mới lạ sờ sờ bụng, có đứa nhỏ này, nàng có thể cảm giác được ánh mắt của Doanh Chiêu nhìn nàng không giống như xưa, theo cách nói của V384, chính là độ hảo cảm trong nháy mắt bắt ngờ tăng nhanh đến tám mươi điểm, không biết là đã tiết kiệm bao nhiêu công sức của nàng.

Quả thực V384 rất hưng phấn, với những loại nhiệm vụ cấp S như thế này, dù người làm nhiệm vụ có lợi hại đi nữa thì ít nhất cũng phải tám năm, mười năm mới thấy lợi hại hơn nữa nhiệm vụ người ít nhất cũng phải làm cái thập niên bát năm mới thấy khởi sắc, mà Đắc Kỷ mới đến thế giới này được hai tháng*^{dien~danle^quy/d0n^}, hảo cảm cũng có, hài tử cũng đã mang, thêm một đoạn thời gian nữa có lẽ sẽ hoàn thành, lấy năng lực của Doanh Chiêu, nhất định có thể xây dựng lực lượng của Tần quốc đủ tư cách tiêu diệt sáu nước còn lại, Tần vương kế nhiệm tiêu diệt lục quốc là thỏa đáng, còn về Tề Cơ, đừng nói Đắc Kỷ không đề vào mắt, chính nó cũng không thèm đề ý.

Doanh Chiêu thật sự rất mờ mịt, cả đời này của hắn thuận buồm xuôi gió, những điều phiền lòng trước giờ đều là triều chính đại sự, hắn khinh thường việc tổn tâm tư trên người nữ nhân, cũng khinh thường tình yêu, vậy mà chỉ một nữ nhân nhu nhược, xinh đẹp giống như đồ chơi vậy, lại từng bước một chiếm đoạt tâm của hắn, còn chưa kịp thuyết phục chính mình tiếp nhận sự thật này, hắn đã có hài tử cùng với nàng.

Ngày xưa đã đến Ngọc Hà Cung rất nhiều lần nhưng hiện tại chẳng biết tại sao khắp nơi thay đổi trở nên xa lạ quá, đứng ở ngoài điện dưới bậc thang, nhất thời Doanh Chiêu không dám đi vào, đủ loại cảm xúc hắn không thể hình dung xông lên đầu, lại lắng đọng thành một loại rượu ngon ngọt ngào hương thơm, khiến hắn mê say.

Không cho người thông báo, Doanh Chiêu đi đến trước nội điện của Ngọc Hà Cung, đang muốn đi vào, đột nhiên nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng đàn khe khẽ, đó là Lương cầm mà mẫu hậu cố ý sai người đưa tới cho nàng, không trách được đàn êm tai như vậy, giống như mỗi một cái gảy đều vang đến tận đáy lòng hắn vậy.

Doanh Chiêu nghĩ, có phải nàng đang cao hứng hay không, cho nên muốn đánh đàn mua vui, nhưng mà nghe một đoạn, lại ngơ ngẩn, tiếng đàn kia đau thương trầm thấp, lạnh lẽo âm u, tràn đầy nỗi thống khổ vong quốc cùng sự hoang mang không nơi nào có thể dựa vào, giống như lục bình trôi nổi.

Bước chân dừng lại, Doanh Chiêu đột nhiên liền nhớ tới tình cảnh những ngày mình sống cùng Việt Cơ này, hắn chưa bao giờ nói một câu thổ lộ tình cảm với nàng, nhiều nhất cũng chỉ là tán dương dung mạo của nàng, hắn khinh thường thân phận của nàng, lại mê luyến thân thể của nàng, hai cái mâu thuẫn với nhau, đối với nàng vẫn rất tồi, đêm qua còn như vậy... Cho dù lúc này hắn đi vào biểu lộ rõ ràng tâm ý, có lẽ nàng cũng sẽ không tin.

Doanh Chiêu cảm thấy mình điên thật rồi, hắn là Quốc quân của Tần quốc, Vương thượng của Tần quốc, nàng chẳng qua chỉ là một nữ cô nhi vong quốc, có thể được hắn sủng ái là chuyện may mắn của nàng, nàng còn không biết tạ ơn, sau lưng lại tự oán hối tiếc, nếu như là người khác, hắn đã sớm đem nàng biếm lãnh cung.

Nhưng mà một nữ nhân hết lần này tới lần khác như vậy, hết lần này tới lần khác là nàng, hắn nghĩ đến đáng về nàng rơi nước, tim cũng thấy đau, mà ngay cả hiện tại, hắn xấu hổ vô cùng, đồng thời cũng hận mình không thể phản thân ra xông vào, ôm chặt lấy nàng, nói cho nàng biết, hắn là nơi nàng dựa vào.

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đệ nhất mỹ nhân thất quốc (8)

Tiếng bước chân của Doanh Chiêu xa dần, Đắc Kỷ đàn xong một khúc, đẩy đàn ra, cung nhân theo hầu dường như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

V384 hoảng sợ phát hiện độ hảo cảm của Doanh Chiêu từ tám mươi xuống còn năm mươi, lại từ năm mươi tăng vọt đến chín mươi, lại từ chín mươi lại bỗng chốc áp chế xuống ba mươi, một trận tăng tăng giảm giảm giống như cáp treo vậy, cuối cùng ngừng lại ở tám mươi bảy.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy!” V384 thét chói tai một tiếng, Đắc Kỷ nhíu mày, cũng không trả lời nó.

Ngọc Hà Cung được sắp xếp rực rỡ hẳn lên, hôm sau Đắc Kỷ liền được phong Mỹ nhân, Ngụy Thái hậu chính miệng hứa hẹn, nếu như nàng sinh hạ vương tử, lập tức cho nàng phong vị Phu nhân. Đương nhiên, đối với một công chúa vọng quốc mà nói, làm được Phu nhân đã là rất cao, cho dù có sinh hạ trưởng tử cho Doanh Chiêu, cũng không thể nào phong hậu.

Đắc Kỷ không để ý đến chuyện địa vị, Việt Cơ cũng không nói muốn phong như thế nào, vậy khi chết được truy phong cũng được, đối với lần này V384 bày tỏ cực kỳ ủng hộ, gặp qua rất nhiều kẻ chủ như vậy, nó sợ nhất là gặp được những người tâm lý yếu đuối không phân rõ thực tế và hư ảo, yêu mục tiêu của nhiệm vụ, bằng bất cứ giá nào cũng muốn ở lại thế giới nhiệm vụ đó.

Từ sau ngày đó, mỗi lần Doanh Chiêu tới sắc mặt lạnh hơn trước rất nhiều, nhưng Đắc Kỷ liếc một cái là có thể nhìn thấu hẳn lạnh nhạt là bởi vì không biết phải làm thế nào, người này là một nam nhân kiêu ngạo, sự tình hôm đó có lẽ là cản trở duy nhất về mặt tình cảm của hắn cho nên cho dù có thích cũng sẽ không chịu khuất phục trước nàng, đây chính là điều nàng muốn.

Từ nhỏ Doanh Chiêu đã là thái tử, đăng cơ trở thành vua, hắn thấy nhiều việc, có được quá nhiều, muốn có cái gì đều rất dễ dàng, hắn dễ dàng có được nàng, giống như một miếng bánh có độc, dễ dàng công phá cánh cửa tình cảm đóng chặt mà hắn không chút nào đề phòng, nhưng nếu như chỉ như vậy, làm một vật dễ dàng có được trong mắt Doanh Chiêu, có lẽ tốn thời gian cả đời kiên trì ở bên hắn cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ.
D!en~d@n~le~quy~d0n.c0m

Bởi vì có thai, những ngày này Doanh Chiêu lại đây cũng không có bất kỳ hành động thân mật nào, dường như chỉ là đến qua đêm theo thông lệ, mà dường như Đắc Kỷ cũng không chút nào phát giác biến hóa của Doanh Chiêu, vẫn ôn nhu thuận theo như cũ.

V384 trở mặt nhìn thần sắc của Doanh Chiêu càng ngày càng lạnh nhạt, độ hảo cảm lại càng ngày càng cao, đợi đến khi bụng Đắc Kỷ hơi nhô cao lên, độ hảo cảm của Doanh Chiêu đã tăng lên tới chín mươi hai.

Ba tháng lộ bụng bầu, thuốc dưỡng thai cũng thay đổi, Đắc Kỷ chau mày lại nhìn về phía chén thuốc dưỡng thai mùi nồng nặc kia, nhìn về phía cung nhân đưa thuốc, cung nhân đưa thuốc là người do Ngụy Thái hậu phái tới, Đắc Kỷ đã gặp qua ở bên người Ngụy Thái hậu, là thân tín một lòng, nhưng mà nàng vừa ngửi liền biết, thuốc này không đúng.

Cung nhân đưa thuốc không kiêu ngạo không xiêm nhỉnh nói: "Thái hậu phân phó nô tỳ, phải đợi nương nương uống hết thuốc mới trở về phục mệnh, thuốc lạnh sẽ làm giảm được tính, nương nương vẫn nên mau chóng uống đi."

Đắc Kỷ không hiểu về y, nhưng Việt Cơ lại biết, nàng nhíu mày ném thử một nắm nước thuốc, trong đầu linh quang chợt lóe, cũng không nói lời hoài nghi nào, từng nắm từng nắm, uống hết bát thuốc.

Cung nhân Ngụy thái hậu phái tới vừa đi, xa giá của Doanh Chiêu liền dừng trước Ngọc Hà Cung, mấy tháng nay hắn đều ở lại Ngọc Hà Cung, dần dần cung nhân của Ngọc Hà Cung thấy hắn cũng còn nom nớp lo sợ nữa, Doanh Chiêu sai bước đến nội điện, nhìn thấy Đắc Kỷ tay nâng một cuốn thẻ tre, đang đọc sách.

"Vương thượng." Nghe được động tĩnh, Đắc Kỷ ngẩng đầu, vội vàng bỏ thẻ tre xuống, đứng dậy hành lễ.

Về mặt của Doanh Chiêu không tự giác nhu hòa xuống, nhưng giọng nói lại hết sức cứng nhắc lạnh nhạt: "Ta nghe nói trước kia Việt Quốc luôn tôn thờ học thuyết Mặc gia*, cảm thấy Pháp gia thế nào?"

*Mặc gia: một trường phái triết học thời xưa ở Trung Quốc

Pháp gia: một phái thời Tiên Tần

Dường như Đắc Kỷ nghĩ tới điều gì, sững sờ một chút, mới cười nói: "Thiếp nghĩ tới, nhà nhà tranh nhau nhập Tần, có lẽ bởi vì Tần không câu nệ mỗi người một phái, thế nhân đều nói phụ vương thiếp lòng tham không đáy công Tề lại công Sở, cho nên Việt Quốc mới diệt vong, chỉ là thiếp cảm thấy..."

"Việt Quốc diệt vong, cũng không phải chỉ do tranh tài" Doanh Chiêu lạnh lùng nói: "Học thuyết Mặc Gia có công, nhưng bản thân Mặc Tử cũng chẳng làm được việc gì, mà Việt Quốc từ trên xuống dưới đều bất chước, lòng người không đồng, đương nhiên sẽ phân tán, Việt Quốc cũng từng là bá chủ một phương, lại đồng thời tấn công Tề, Sở, cũng không đến ba năm mà vong."

Đắc Kỷ cắn cắn môi, trong lòng Doanh Chiêu lộ bộp một cái, biết mình lại nói sai, thay đổi giọng điệu, vô cùng gượng gạo nói: "Đây là chuyện mà môn khách mưu sĩ nên quan tâm, nàng xem nhiều, coi chừng đau đầu... Cùng Quà nhân dùng bữa đi."

"Thiếp vừa dùng thuốc, y quan nói sau khi dùng thuốc một canh giờ không thể dùng bữa..." #dien~danle^quy/d0n^, Đắc Kỷ ôn nhu nói tiếp: "Thiếp hầu hạ vương thượng dùng bữa là tốt rồi."

Doanh Chiêu dùng một chút, hỏi: "Đôi được sao?"

Đắc Kỷ rũ mắt xuống, không nhìn thần sắc của Doanh Chiêu, đáp: "Vâng, có lẽ Vương thượng không biết, phụ nhân có thai, tổng cộng phải thay đổi thuốc dưỡng thai ba lượt."

"Nàng cũng hiểu về y thuật sao?" Giọng nói của Doanh Chiêu có chút kỳ quái, cũng không mang ý tán dương, y giả tiện nghiệp (thầy thuốc là nghề thấp hèn), đường đường là công chúa của một nước tại sao lại đi học những thứ này?

Đôi môi đỏ mọng của Đắc Kỳ khẽ cong lên thành một đường cong rất dịu dàng, ánh mắt vẫn lảng tránh Doanh Chiêu như cũ, nói: "Không chỉ có thiếp, Thái hậu và Tề Phu nhân có lẽ cũng hiểu, quý nữ trước xuất giá sẽ học một chút y thuật về chuyện mang thai, tránh mấy chuyện không tốt."

Lần đầu tiên Doanh Chiêu nghe nói mấy chuyện này, có chút hiếu kỳ, có điều cũng không để ý lắm, nhưng hần đột nhiên nghĩ tới điều gì, dừng một chút, nói: "Trước khi xuất giá... Nàng từng có hôn ước sao?"

Dường như Đắc Kỳ không nghĩ tới Doanh Chiêu sẽ hỏi đến vấn đề này, sau khi phản ứng lại, rũ mắt xuống đáp: "Vương thượng không cần giấu cợt thiếp, năm trước thiếp cập kê, đã định hôn sự cùng Ngụy Thái tử."

Ngụy Thái tử đã có chính thê, Việt Cơ gả đi cùng lắm cũng chỉ là một Phu nhân, về cơ bản cũng không khác với đưa đi làm thiếp lắm, việc này cũng không giống với tình huống của Tần quốc, Doanh Chiêu chưa từng lập Hậu, Phu nhân của hần chỉ cần sinh Vương Tử là có thể tranh hậu vị, đặc biệt là Tần quốc cường thế, bất luận là công chúa của nước nào lấy địa vị Phu nhân gả đến đây đều là chuyện may mắn, nếu như hần đã có Vương Hậu, trừ phi là một tiểu quốc bên ngoài cần dựa vào uy thế của Tần quốc, thì sẽ không có quốc gia nào nguyện ý đem công chúa nhà mình gả đến đây.

Doanh Chiêu vừa nghĩ đã cảm thấy tức giận, nữ nhân hần yêu mến nên được nâng niu trong tay để yêu thương, không nghĩ đến chỉ thiếu chút nữa đã bị gả cho người khác, huống chi Ngụy Thái tử kia đã hơn năm mươi, cũng có thể làm cha nàng!

"Những chuyện này cũng đã qua rồi" Doanh Chiêu nói: "Quả Nhân cũng giống như Ngụy Thái tử, không thể cho nàng danh phận: chính thê, nhưng chỉ cần nàng luôn luôn ở bên cạnh Quả Nhân, Quả Nhân sẽ không để nàng phải chịu bất kỳ ủy khuất nào."

V384 nghe lời này cũng muốn khóc, Đắc Kỳ lại cười, cúi người hành lễ, đáp: "Thiếp tin Vương Thượng."

Sau khi đổi thuốc dưỡng thai, hài tử trong bụng cũng dần dần có máy thai, V834 lo lắng nhìn chăm chăm Đắc Kỳ, rất sợ nàng cũng như những người làm nhiệm vụ ngu ngốc kia, nhất định sủa tam niên (một lần có thai ngốc ba năm), cảm thấy mang thai đứa nhỏ của nguyên thân thì phải có trách nhiệm với nó, nhất định sống chết lưu lại thế giới nhiệm vụ, nhưng mà Đắc Kỳ nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, một chút cũng không tự cảm thấy mình là mẫu thân.

Người trong lúc mang thai lúc nào cũng thích ngủ hơn so với ngày thường một chút, thường thường khi Doanh Chiêu lâm triều trở về vẫn thấy Đắc Kỳ còn đang ngủ, ban đêm muốn trò chuyện, vừa nói mấy câu nàng đã lâm vào mộng đẹp, tính ra, trong một ngày nàng có hơn phân nửa thời gian đều là ngủ.

Mới đầu Doanh Chiêu không cảm thấy, dần dần mới phát giác việc này có cái gì đó không đúng, nhưng mà truyền tất cả y quan trong cung, cũng không tìm ra được bất cứ dị thường nào, Ngụy Thái hậu còn nhiều lần trấn an hần, để hần không cần quá mức lo lắng cho Việt Cơ.

Đắc Kỳ nhắm mắt gối lên gối ngọc, tóc đen phát tán, tay ngọc đặt ở trên bụng, bất động giống như một bức họa, mỹ nhân xuân ngủ, đẹp không sao tả xiết. Giọng nói của V384 đột nhiên vang lên: "Rốt cuộc là thuốc kia có vấn đề gì? Tại sao Ngụy thái hậu phải hại người? Bà ấy không muốn có tôn tử sao?"

Thân thể Việt Cơ ngủ say, nhưng ý thức của Đắc Kỳ lại thanh tỉnh, trong giọng nói của nàng mang theo một chút vui vẻ, nói: "Cũng là bởi vì muốn tôn tử, nên mới muốn hại ta."

V384 không thể hiểu lời nói của Đắc Kỳ, đang muốn mở miệng, đột nhiên giật mình một cái: "Mẫu thể cung thai*!"

*Dùng cơ thể của người mẹ để nuôi dưỡng thai nhi trong bụng, các bạn đọc tiếp sẽ rõ

Giọng nói của Đắc Kỳ ôn nhu: "Ta vốn cho rằng Việt Cơ là bị người khác hại, nên chỉ sống được ba năm, bây giờ nghĩ lại, thân thể của nàng vốn cũng không tốt, cho dù sinh hạ hài tử, cũng là bệnh thai, cho nên Ngụy Thái Hậu muốn dùng thuốc kích thích tiềm năng của thân thể Việt Cơ, để nàng sinh hạ một hài tử khỏe mạnh." %die*nd^an!eq~uyd/0n

V384 chỉ cảm thấy sau lưng lạnh cả người, Ngụy Thái Hậu nhìn qua thì không dễ dàng sống chung, thời gian dài cũng có chút bộ dáng từ ái, nó cho rằng đó chính là lão phu nhân ngoài cứng trong mềm, không nghĩ tới lại có thể độc ác như vậy!

Đắc Kỳ không thêm đề ý chuyện này, nhiệm vụ này của nàng kỳ thật đã sắp hoàn thành, thai nhi sáu tháng ở trong bụng nàng lớn lên cực kỳ khỏe mạnh, lấy thân thể của Việt Cơ, căn bản không thể sinh hạ được hài tử, ngoại trừ mổ bụng lấy con ra không còn con đường nào khác.

Không phải là nàng muốn dùng phương thức thâm thiết như thế thâm thiết để kết thúc nhiệm vụ, mà là cuộc đời này của Doanh Chiêu trôi qua quá thuận lợi, chỉ khi đào một cái lỗ ở trong lòng hần, để cho hần máu tươi đầm đìa, khiến hần đau thấu tâm can, thì lúc đó nàng mới có thể được chính mệnh Doanh Chiêu đồng ý phong Vương Hậu, đưa bé trong bụng của nàng mới có cơ hội có được thân phận thái tử tôn quý, thừa kế nghiệp lớn của Tần Quốc từ trong tay Doanh Chiêu, trở thành Tần vương kế nhiệm, nhất định là Tần vương tiêu diệt lục quốc thống nhất thiên hạ.

Trên khuôn mặt ngủ say của Việt Cơ giống như hiện ra một nụ cười, Đắc Kỳ nghe được tiếng bước chân từ gian ngoài, quay người lại bám vào thân thể Việt Cơ.

Không phải là một mình Doanh Chiêu đến, đi theo phía sau hần là một ông lão mặt trắng phắc thái giám, ông lão kia bị cạo chòm râu và lông mày, nhìn qua cũng không khác thái giám là mấy, nhưng mà nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra một chút manh mối.

Đắc Kỳ nghe thấy tiếng nói rất nhỏ của ông lão vang lên, lập tức trên cổ tay bị đập một tảng khăn mỏng, ông lão cung kính xem mạch cho, ngay sau đó quý mọp xuống trước Doanh Chiêu, run rẩy nói ra: "Vương thượng, nương nương này là được liệu mạnh, lấy hết sinh cơ làm giá lớn để nuôi dưỡng bảo

thai trong bụng, bây giờ người đã giống như đèn cạn dầu..."

Doanh Chiêu sững sờ, cả người cũng trống rỗng một chút, hồi lâu sau mới khàn giọng nói ra: "Có biện pháp cứu trị nào không?"

Ông lão do dự một chút: "Vương thượng, có thì có, nhưng mà..."

"Đã có biện pháp cứu trị, vậy tại sao ập a ập ứng, không nói nên lời?" Doanh Chiêu đột nhiên cao giọng, dọa cho ông lão run lên, cuống quýt dập đầu.

"Vương thượng, nương nương mất đi sinh cơ, chính là vì bào thai trong bụng, nếu muốn cứu trị, chỉ có thể đem bóp chết trong bụng thai nhi, sau đó lấy các vị thuốc ôn bổ giúp điều dưỡng, chờ thân thể nương nương khá hơn một chút, lại dùng thuốc trợ sản, tổng thai chết ra, cái thai của nương nương là huyết mạch của vương thượng, tiểu nhân thật sự là không dám làm chuyện này!"

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đệ nhất mỹ nhân thất quốc (9)

Cả người Doanh Chiêu đều sững sờ tại chỗ.

Ông lão kia cũng bị dọa đến lợi hại, run rẩy dập đầu: "Vương thượng, vị nương nương này thân thể quá yếu ớt, lại chịu thêm nỗi khổ này, cho dù có cứu, cũng không thể sống quá hai năm..."

"Cứu nàng." Giọng nói khô khốc của Doanh Chiêu vang lên, trong nội điện hơi có chút cảm giác âm lãnh.

Ông lão nghi ngờ lỗi tai của mình có vấn đề, lập tức cả người hấn liền bị Doanh Chiêu kéo lên, khuôn mặt lạnh lùng của Tần vương sát lại gần, giọng nói lạnh như băng, từng chữ từng câu: "Quả nhân nói, cứu nàng."

V384 cũng không ngờ rằng Doanh Chiêu lại có thể lựa chọn Đắc Kỷ, nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, nếu Đắc Kỷ ngay cả điều này cũng không làm được, vậy thì danh hiệu Yêu phi Khuyết quốc nên sớm thay người làm, nó có chút lo lắng, vừa lo lắng Doanh Chiêu thật sự sẽ bỏ hài tử của Việt Cơ, lại lo lắng Đắc Kỷ bị lời nói chân tình của tiểu tử này đã động, khiến nàng không muốn rời xa thế giới nhiệm vụ này.

Nhưng mà nó vẫn đánh giá quá cao lương tâm của Đắc Kỷ, không thể không nói hành động của Doanh Chiêu khiến V384 không thể ngờ được, Đắc Kỷ cũng không ngờ được, có điều nàng rất nhanh đã bình ổn lại, suy nghĩ phải lợi dụng điểm này như thế nào, chỉ ít trước khi rời khỏi cũng phải làm cho độ hảo cảm của Doanh Chiêu tăng đầy, lót đường cho đứa nhỏ trong bụng.

Giết chết đứa nhỏ trong bụng Việt Cơ không phải là chuyện nhỏ, đúng như ông lão đã nói, Việt Cơ đã suy yếu đến mức căn bản không thể thuận lợi đẩy tử thai ra, chỉ có thể trước giết chết thai nhi, dừng việc lấy cơ thể mẹ cung cấp nuôi dưỡng thai nhi lại, sau đó từ từ điều dưỡng thân thể.

Giết chết thai nhi cũng không phải là chuyện dễ dàng, vì cố gắng không làm tổn thương thân thể Việt Cơ, ông lão khai dược rất ôn hòa, Đắc Kỷ chỉ ném thử một miếng liền theo trí nhớ Việt Cơ biết rõ dược tính của loại dược này, dùng một chút, cầm chén thuốc để sang một bên ngay trước mặt cung nhân của Doanh Chiêu.

"Mỹ nhân không uống sao?" Cung nhân không hiểu nói: "Y quan vừa đưa thuốc nói, thuốc này không xung đột dược tính với thuốc dưỡng thai Cam Tuyền cung đưa tới."

Một thứ là an thai, một thứ là nạo thai, dược tính không xung đột mới có quý, Đắc Kỷ cười nhẹ một tiếng, dịu dàng nói: "Thân thể của ta, ta biết rõ nhất, nên uống thuốc gì, ta cũng rất rõ ràng." %die*nd^anl^eq~uyd/0n

Cung nhân không hiểu ý của nàng, lại quy củ hồi báo lại cho Doanh Chiêu, Doanh Chiêu ngẩn ra rất lâu, lúc này mới nhớ tới, Việt Cơ cũng hiểu về y thuật.

Khi Doanh Chiêu đến, Đắc Kỷ đang sửa sang lại thẻ tre, kể từ có thai, nàng vẫn luôn ở trong Ngọc Hà Cung, biết rõ nàng thích đọc sách, Doanh Chiêu liền sai người đem tất cả sách vở mình lưu trữ qua, sợ nàng đọc không hiểu, những lúc nhàn hạ sẽ giải thích những chỗ khó cho nàng.

Lúc trước khi nhìn thấy bụng bầu của Việt Cơ, trên mặt Doanh Chiêu không nói nhưng trong lòng lúc nào cũng âm thầm cao hứng, nàng có hài tử của hần, tình yêu cũng sẽ bồi dưỡng được, cho dù biết rõ người trước mắt không yêu mình, hần xấu hổ nhưng cũng không lùi bước. Nhưng mà bây giờ biết được thai nhi này có khả năng sẽ đoạt đi tính mạng của nàng, tình yêu đầu có lẽ cũng là lần cuối trong đời đã đánh bại tình phụ tử, hần chán ghét tiểu sinh mệnh đột nhiên xuất hiện này.

"Vương thượng..." Đắc Kỷ đứng dậy, đang muốn hành lễ, liền bị Doanh Chiêu đè lại, trên khuôn mặt lạnh lùng của Tần vương, cặp lông mày đang nhíu chặt, khí thế bức người lại mang theo một chút nhu tình và khổ sở khó tả.

"Vì sao không uống thuốc mà quả nhân đưa tới?" Doanh Chiêu hít sâu một hơi, nói tiếp "Muốn hài tử, sau này có thể sinh, không thể sinh cũng không

sao, sau này tất cả hài tử của quả nhân cũng sẽ gọi nàng là mẹ, nàng..."

Đắc Kỷ dịu dàng ngắt lời hắn: "Vương thượng, thiếp muốn có một hài tử của chính mình và Vương Thượng tử."

Cổ họng Doanh Chiêu căng lên: "Quả nhân chỉ muốn nàng còn sống tốt."

"Thân thể của thiếp, thiếp biết" Đắc Kỷ khẽ cười một tiếng, nhìn về phía Doanh Chiêu, #dien~danle^quy/d0n^, đôi mắt linh hoạt kỳ ảo đẹp đến mức khiến cho lòng người kinh hãi, nói: "Thiếp là nữ nhân vong quốc, có thể được Vương Thượng sủng ái mấy ngày nay đã là vô cùng may mắn, chưa từng nghĩ tới còn có thể có cơ hội lưu lại huyết mạch cho vương thượng."

"Không có này đưa bé, thiếp cũng chỉ có thể sống lâu hơn một năm, nửa năm, sau này khi thiếp thân chết đi, Vương Thượng sẽ nhớ thiếp một ngày, nhưng sẽ không nhớ thiếp được mười năm. Có đứa bé này, thiếp mặc dù chết, Vương Thượng có thể nhớ thiếp lâu hơn."

Đắc Kỷ rũ mắt cười một tiếng, giống như kẻ biết vâng lời cuối cùng ngẩng đầu lên, so với Tề Cơ ngang ngược kiêu ngạo, bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng này mới càng giống công chúa của một nước, nàng nói: "Thiếp cũng có tư tâm..."

Doanh Chiêu thật lâu không lên tiếng, trong cặp mắt ung sự sắc bén và đau đớn cùng xen lẫn, cuối cùng hóa thành một vùng bình tĩnh chết lặng, hần nhẹ giọng nói: "Quả nhân biết."

Hắn nhìn Đắc Kỷ một cái thật sâu, lập tức xoay người rời đi, ngày hôm sau, chuyện công Chu thượng nghị mấy năm có thừa đã định, Tần quốc cũng Ngụy, Sở, Triệu, bốn nước hợp binh công Chu, Doanh Chiêu treo vương cờ dẫn quân thân chinh.

Ngày Doanh Chiêu xuất chinh, V384 thật sự sững sờ, nó cảm thấy Đắc Kỷ chơi đến sai lầm rồi, sau hôm ấy, độ hào cảm của Doanh Chiêu lúc giảm xuống lúc tăng lên, lúc thấp nhất là không, khi cao nhất là đầy điểm, điều này chưa nói đến, nói chuyện chinh phạt này đi, một hồi chiến sự này không có ba năm năm căn bản sẽ không kết thúc, phải biết trong yêu cầu của Việt Cơ còn có một điều là khiến Doanh Chiêu chính miệng phong nàng làm Vương Hậu, Đắc Kỷ chết cũng chưa chắc chết ở trước mặt Doanh Chiêu, còn nói chuyện khắc cốt ghi tâm gì. Chẳng lẽ muốn chờ đứa nhỏ trong bụng Việt Cơ ngồi trên ngai vàng Tần vương sau đó truy phong sao? Nhưng như vậy cũng không tính là chính miệng Doanh Chiêu phong!

Nó nóng vội, nhưng Đắc Kỷ một chút cũng không sốt ruột, an an ổn ổn chống đỡ đến khi bào thai trong bụng đủ tháng, nàng cơ bản cũng không xuống giường được, d13~nd@nl#qu/yd0n thời gian này Ngụy Thái hậu cũng đến thăm nàng mấy lần, tai mắt của Ngụy Thái hậu linh thông, sớm đã biết sau lưng nàng Doanh Chiêu đã làm chuyện gì, nhưng mà không nghĩ tới Việt Cơ lại tự nguyện dùng chính thân mình để đổi lấy hài tử, điều này khiến bà sinh ra một chút cảm giác hồ thẹn hiếm có. Trong lúc Đắc Kỷ mang thai đãi ngộ lại tốt hơn không chỉ một bậc.

Nhưng mà đãi ngộ có hơn nữa, cũng không thể che giấu không được sự thật sau khi sinh hạ hài tử trong bụng nàng sẽ phải chết, theo thai nhi đủ tháng, Đắc Kỷ đã có thể cảm giác được trên dưới Ngọc Hà Cung khi nhìn nàng đã là ánh mắt đồng tình khi nhìn người chết, ngay cả V384 cũng gấp đến mức cả ngày xoay quanh.

Trước đêm sắp sinh, Đắc Kỷ từ trong giấc mộng mở mắt ra, nhìn thấy Doanh Chiêu, một thân khô gáp rất chặt vật đứng trước mặt nàng, trên sợi tóc lộn xộn còn vết máu đã được gió thổi khô, phong trần một mõi, đương nhiên là ra roi thúc ngựa một đường mới trở về.

Đắc Kỷ cười nói: "Vương thượng, người trở về gặp thiếp sao?"

Doanh Chiêu ôm chặt nàng vào lòng, vòng ôm tràn đầy huyết khí cùng mùi mồ hôi khiến Đắc Kỷ tìm được một chút cảm giác quen thuộc, nàng khẽ nhắm hai mắt lại, khóe môi lại cong lên, dịu dàng nói bên tai của Doanh Chiêu: "Vương thượng, thiếp rất nhớ người."

"Ta mắc bẫy rồi*" Giọng nói của Doanh Chiêu khô khốc lại mang theo tuyệt vọng vô tận, "Nàng muốn điều gì, ta cũng có thể cho nàng tất cả."

*bẫy của Đắc Kỷ nhé

Đắc Kỷ dịu dàng nói: "Vương thượng, coi như người đỡ dành thiếp, gọi thiếp một tiếng Vương Hậu đi."

Giọng nói Doanh Chiêu khàn khàn: "Quả nhân phong nàng làm Vương Hậu, nếu như nàng sinh nữ, đó chính là trưởng công chúa của Tần quốc ta, nếu như nàng sinh nam, ta chắc chắn sẽ giao cơ nghiệp trăm năm của Tần quốc cho nó, nếu làm trái lời thề này, vương đạo không còn."

Đắc Kỷ nheo nheo mắt, bộ dạng giống như thật sự bị đỡ đến vui vẻ, nàng tựa trong lòng Doanh Chiêu, nhẹ giọng nói: "Khi thiếp còn nhỏ, Việt Quốc đã suy yếu, trưởng tử xuất giá, tất cả công chúa đã đủ tuổi trong vương thất làm bồi dướng, làm Sở vương Phu nhân, mẫu hậu lại cực kỳ vui vẻ, nói trưởng tử gả rất tốt."

Doanh Chiêu không nói lời nào, cứ như vậy im lặng lắng nghe, hai tay ôm Đắc Kỷ tay lại khẽ phát run.

"Thiếp đã nói với mẫu hậu, sau này khi thiếp xuất giá, không cần tỷ muội bồi dướng, cũng không muốn làm Phu Nhân gì cả, thiếp muốn làm chính thê, thiếp muốn gả cho một nam nhân mà trong mắt hắn chỉ có mình thiếp... Mẫu hậu rất tức giận." Ánh mắt Đắc Kỷ mông lung, giống như lạc trong hồi ức: "Mẫu hậu nói: nam nhân có quyền thế trên đời này chung quy sẽ không phải là người chung tình, con là công chúa, chẳng lẽ muốn gả cho một tiểu thương nhân?"

Hô hấp của Doanh Chiêu gấp gáp, hần vỗ nhẹ sau lưng Đắc Kỷ, khàn giọng nói: "Cuộc đời này của ta sẽ chỉ yêu một mình nàng."

Đắc Kỷ lại dường như không nghe thấy lời nói của Doanh Chiêu, cười nhẹ: "Việt Quốc vong, thiếp không phải là công chúa, thế nhưng lại không gả cho

một tiểu thương nhân, khi mẫu hậu lâm chung đã nói, cho dù là giả cho cừu nhân diệt quốc, cũng phải sinh hạ một đứa nhỏ, người kia là ai cũng được, chỉ cần có thể bảo tồn huyết mạch của hoàng thất Việt Quốc."

"Vương thượng, người sẽ không trách thiếp đi?" Giọng nói của Đắc Kỷ nhẹ nhàng, giống như rất sợ hãi tức giận, nhưng Doanh Chiêu biết rõ đó có lẽ là ảo giác, đây là một mỹ nhân nhu nhược cũng rất nhẫn tâm, từ đầu đến giờ cũng chưa từng yêu hắn, chỉ có mình hắn rơi vào không có cách nào tự kiểm chế.

Doanh Chiêu nâng khuôn mặt của Đắc Kỷ lên, phát hiện nàng đang cười, trong đôi mắt linh hoạt kỳ ảo trong suốt kia phản chiếu hắc nhạt vật nước mắt, giống như một đứa trẻ ngây ngô khờ khạo không hiểu chuyện, tàn nhẫn phá hủy cánh cửa con bướm bướm tìm vui, trên mặt còn mặt lộ ra vẻ tò mò quan sát sau khi nó rơi xuống đất đất sau đó tuyệt vọng giãy giụa, ngộ ngộ.

Doanh Chiêu không hỏi Việt Cơ có từng thích mình hay không, hắn vì mình giữ lại một chút tôn nghiêm của bậc làm vua, nhưng cho dù không muốn thừa nhận, hắn cũng biết rõ, hắn xong rồi.

Ngày hôm sau chính là ngày Đắc Kỷ sinh sản, Doanh Chiêu không rời đi, hắn cứ đứng ở trước giường như vậy, từng chút từng chút nhìn nữ nhân cất giữ tâm của hắn chết đi, ánh mắt lạnh như băng giống như nhìn một kẻ thù. D!en~d@n~le~quy~d0n.c0m

"Mục tiêu của nhiệm vụ: Doanh Chiêu, độ hảo cảm: 100, nguyên vọng của Việt Cơ đã hoàn thành, nhiệm vụ kết thúc"

Đắc Kỷ và V384 cùng nhau trở lại không gian khi mới bắt đầu, rất nhanh V384 đã nhận được phản hồi về nhiệm vụ, nó đề đặt quan sát thần sắc của Đắc Kỷ một cái, nói ra: "Sau khi người chết Doanh Chiêu dùng sức chống lại ý kiến của mọi người truy phong người làm Vương Hậu, lập trường từ Doanh Tuyên làm Thái Tử. Khi người hạ táng, Tề Cơ bởi vì ngôn ngữ thất kính, bị đuổi tiến lãnh cung, buồn bức mười năm mà chết. Doanh Chiêu tại vị bốn mươi năm, không có một khắc buông thả, xây dựng một nền móng kiên cố cho Tần quốc, sau khi Doanh Tuyên lên ngôi, dùng thời gian hai mươi năm, tiêu diệt lục quốc."

Đắc Kỷ nhũn mảy, đáng vẻ cũng không biểu lộ tâm tình gì, V384 lại càng cẩn thận, hỏi: "Người... Không khó chịu sao?"

"Có cái gì mà phải khó chịu?" Đôi mắt hồ ly của Đắc Kỷ khẽ nheo lại, ôn nhu nói: "Đi thôi, đi tới thế giới khác."

V384 dừng một chút, cảm giác như vị trí của mình và con hồ ly này đã hoán đổi, bình thường sau khi kết thúc nhiệm vụ, nó cũng lạnh lùng như thế nói chuyện với kí chủ, nhưng mà vị kí chủ này dứt khoát lại gọn gàng, đổi lại thành nó không quen.

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tuyệt sắc đệ nhất võ lâm (1)

Đắc Kỷ vẫn chọn nhiệm vụ cấp S, V384 không có bất kỳ quyền phát biểu nào, chỉ có thể làm tròn hết chức trách chuẩn bị xong tài liệu về nhiệm vụ, ngoại trừ hiện tại toàn bộ hệ thống nó bị nắm ở trong tay người khác ra, thì dường như cũng không so với những hệ thống mạng kí chủ đi làm nhiệm vụ khác là mấy, rất nhanh V384 đã nhận được toàn bộ câu chuyện.

Lần này Đắc Kỷ vẫn chọn thế giới cổ đại như cũ, V384 đoán có lẽ nàng chưa từng thấy thế giới hiện đại, xuất phát từ bản năng cảnh giác lựa chọn cổ đại, nhưng mà lần này có chút bất đồng, nàng lựa chọn thế giới ngoại trừ là cổ đại, mà còn là võ hiệp.

Nếu nói hiệp dĩ vũ phạm cấm*, hiện nay thời thế đã chuyển suy, thiên hạ đại loạn, triều đình suy yếu, võ lâm thế khởi, phần lớn là các môn phái trong giang hồ chia nhau xưng bá một phương, các cao thủ võ lâm không màng đến pháp luật và kỷ luật, phạm là những chuyện có liên quan đến người trong giang hồ, đều không có người nào dám quản.d.d.l.q.d

*Dịch nghĩa: hiệp khách trong giang hồ dựa vào vũ lực, võ công để vi phạm luật lệ

Thân thế nguyên thân của Đắc Kỷ là nữ nhi độc nhất của môn chủ Thanh Vân môn, tên là Hứa Thanh Yên, từ nhỏ thân thể đã yếu đuối nhiều bệnh, chỉ ở trong khuê phòng, lại được trời phú cho một dung mạo tuyệt sắc, vì quan hệ từ thời tổ phụ nên được đính ước cùng Thiếu trang chủ Phó Ly của Danh Kiếm sơn trang, không ngờ ngay trước đêm thành hôn, cả nhà đã bị tàn sát.

Khi sát thủ truy sát Hứa Thanh Yên may mắn sống sót, lại vì tin sai bằng hữu mà bị hủy dung, nàng thật vất vả chạy trốn thoát, trăm nghìn cay đắng tìm tới Danh Kiếm sơn trang, hy vọng Danh Kiếm sơn trang có thể tìm ra hung thủ báo thù rửa hận giúp cả nhà nàng, không ngờ Phó Ly phụ bạc, ban đầu còn an ủi nàng, không đến một năm sau đã thay đổi thủ võ lâm đệ nhất mỹ nhân danh xưng Vân Tuyết.

Cha mẹ chết thảm, dung mạo bị hủy, thù không thể báo, đời này không nơi nương tựa, Hứa Thanh Yên không còn cách nào, chỉ đành ngậm ngùi tự vận trong tiểu viện mà Phó Ly mua cho nàng mình, ngày ngày tự tử, cũng chính là ngày Phó Ly thành hôn.

Đắc Kỷ cảm thấy đầy hứng thú đối với thế giới kỳ quái này, càng làm cho nàng cảm thấy hứng thú là dung mạo của Hứa Thanh Yên. Hứa Thanh Yên được dưỡng trong khuê phòng mười sáu năm, thứ nhất là thân thể yếu đuối, thứ hai là vì nàng vô cùng xinh đẹp.

Lúc Hứa Thanh Yên mười một, mười hai tuổi đi theo Hứa mẫu dạo hồ, đứng ở trên thuyền hoa cười một tiếng, khiến cho vô số thiếu niên muốn sống muốn chết, nhảy sông đến tìm, suýt nữa có người chết thật, từ đó về sau, Hứa phụ Hứa mẫu lúc nào cũng lo lắng đề phòng không cho nàng ra cửa, rất sợ dung mạo của nàng gây phiền toái.

Thời gian V384 cho nàng tiến vào không sai, chính là vào trước đêm Hứa Thanh Yên thành hôn, trước ngày cả nhà nàng bị tàn sát, Hứa Thanh Yên được Hứa phụ, Hứa mẫu liều chết bảo hộ chạy thoát, xe ngựa chạy suốt đêm, bị lật ở trong núi, Hứa Thanh Yên bị kinh sợ, hơn nữa lại bị thương quá độ, thân thể suy yếu, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Hóa ra sau khi Hứa Thanh Yên liền lấy lại tinh thần, đánh ngựa xe đến phủ Tô Châu gần đó tìm bạn tâm giao của mình, nữ nhi của Tô Châu Tri phủ Hạ Kim Dung, muốn nhờ nàng ta đưa mình đến Danh Kiếm sơn trang, lại không biết rằng Hạ Kim Dung luôn luôn ghen tị với nàng, dĩ nhiên dĩ nhiên khi đó đã đáp ứng nàng, còn giữ nàng ở lại trong phủ một đêm, lúc nửa đêm nàng ta đun một nồi nước sôi, tìm đến sương phòng dùng nước nóng phá hỏng gương mặt của Hứa Thanh Yên.

Nguyên vọng thứ nhất của Hứa Thanh Yên là tìm được kẻ thù đã sát hại cả nhà mình, báo thù rửa hận cho cha mẹ mình, nguyên vọng thứ hai là khiến cho Phó Ly- nam nhân phụ bạc này cũng nếm thử mùi vị bị người khác phụ lòng, ba là muốn Hạ Kim Dung bị hủy dung.

Nhưng tại sao mấy nhiệm vụ đơn giản như vậy lại tồn tại trên bảng nhiệm vụ cấp S suốt ba trăm năm qua không người nào có thể hoàn thành?

Sau khi Đắc Kỷ tỉnh lại, chuyện thứ nhất chính là về một tấm Viên Quang Kính, giấu thật tỉ mỉ dung mạo mới của mình một lần, không thể không nói, Hứa Thanh Yên thật sự là một tuyệt sắc giai nhân, dung mạo của nàng mặc dù không quyến rũ mê người bằng Việt Cơ, lại có một loại mỹ cảm linh hoạt, tinh xảo rất đặc biệt, giống như tiên thiên hạ phẩm.

Cũng coi là kết quả khiến người ta vừa lòng, Đắc Kỷ từ xe trong xe ngựa bị lật đi ra, phát giác trên cánh tay, trên đùi, sau lưng của mình đều bị thương, xiêm y mùa hè mỏng manh bị rách, nhiều chỗ lộ ra da thịt tuyết trắng trên người.

Nhưng nàng cũng không thèm để ý đến chuyện này, gầy gầy V384, hỏi: "Nhất định phải tự mình đi tra án sao?"

"Người... Có phải lại có ý kiến gì hay không?" V384 cân nhắc một chút, dè dặt hỏi.

Đắc Kỷ hơi nhíu mày, dung mạo như thiên tiên kia lại càng thêm phần động lòng người: "Ta dùng thuật hồi tưởng, điều tra ân oán của cha mẹ nguyên thân, sau đó..."

V384 không thể nhìn được nữa cắt đứt lời nàng: "Sử dụng ngoại lực hoàn thành nhiệm vụ, điều này vi phạm lệnh cấm, cho dù người có thể che kín cảm giác Luân Hồi, sau khi chúng ta rời khỏi thế giới này, cũng sẽ khôi phục nguyên dạng.

Đắc Kỷ không tiếp tục hỏi nữa, ngược lại hiếu kỳ nói: "Những người trước kia làm nhiệm vụ này như thế nào?"

V384 tìm tòi trong tài liệu, đáp: "Điều thứ nhất cũng là nguyên vọng đơn giản nhất, nhiều người đã hoàn thành là hủy dung mạo của Hạ Kim Dung, nguyên vọng thứ hai điều tra rõ chân tướng Hứa gia bị diệt môn, báo thù cho Hứa gia, cũng có rất nhiều người hoàn thành, nhưng lại bị mắc ở nguyên vọng nhìn qua thì đơn giản nhất là khiến Phó Ly nếm thử mùi vị bị phụ lòng. Nhiều người có kinh nghiệm làm nhiệm vụ cấp S như vậy cũng không một ai có thể làm được, bởi vì căn bản Phó Ly không thật lòng đối với bất kỳ người nào."

Đắc Kỷ không để ý lắm đến chuyện của Phó Ly, điều nàng sợ chính là tra án, lúc trước lựa chọn thế giới này chỉ vì hiếu kỳ dung mạo của Hứa Thanh Yên, và cảm thấy nhiệm vụ đơn giản, không nghĩ tới nhiệm vụ đơn giản này lại không cho phép nàng dùng pháp thuật, bây giờ đã nhìn thấy dung mạo, nhiệm vụ lại trở nên không đơn giản, bản tính lười biếng của Hồ Ly nổi lên, vậy nên cũng chẳng muốn nhúc nhích.

V384 chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nghĩ thầm muốn nói vài lời, lại đột nhiên nhớ tới hiện tại địa vị chủ tử điên đảo, nó không còn là vua hệ thống cao cao tại thượng kia nữa, bây giờ nó chẳng qua chỉ là một thứ nhỏ bé bị người ta chơi đùa trong lòng bàn tay.

Kỳ thật đây cũng không phải là do Đắc Kỷ lười biếng, ngày hôm qua Hứa Thanh Yên còn đang rất vui vẻ chuẩn bị xuất giá, trong một đêm, cả nhà chết thảm, lại chạy trốn chết cho tới tận bây giờ, vui nhiều sẽ buồn nhiều, thân thể đã vô cùng mệt mỏi, Đắc Kỷ đang trú tại trên người Hứa Thanh Yên, đương nhiên sẽ chịu ảnh hưởng của thân thể, trước giờ nàng không phải là người tự gượng ép chính mình, liền ngồi xuống, dựa vào xe ngựa bị lật ngủ thiếp đi.

Quả thực V384 cũng rất rầu rĩ, cũng may uy áp của hồ yêu Đắc Kỷ cực lớn, cho dù là rừng sâu núi thẳm thế này, cũng không có mãnh thú nào dám đến gần, một giấc ngủ này dài đến sáng sớm ngày thứ hai.

Khi Đắc Kỷ tỉnh lại là ở trên một chiếc giường mềm mại, nàng vừa tỉnh, V384 liền vội vàng giải thích rõ tình huống với nàng: "Tối hôm qua..."

V384 nói còn chưa dứt lời, liền thấy Đắc Kỷ mờ mịt nhìn bốn phía một chút, lập tức nhìn miệng vết thương đã được băng bó kỹ của mình, trên mặt hiện lên thần sắc bi thống khó nhìn, dường như có nước mắt chứa đầy ở trong hốc mắt, nhưng lại bị nín nhịn, ánh mắt dừng lại trên người thiếu niên vừa mới đẩy cửa vào, nàng làm một loạt động tác không hề sơ hở, nhập diễn thật nhanh.

Thiếu niên vừa đẩy cửa vào có bộ dáng rất đáng yêu, vừa thấy Đắc Kỷ mặt liền ửng hồng, đem khay trong tay để lên trên bàn, lắp bắp gãi đầu, nói: "Cô.... cô nương, cô... cô.... cô nương đã tỉnh rồi? Cô nương choáng váng té xỉu ở trong núi, ta... ta... ta.... công tử nhà chúng ta... công tử cứu cô, nếu cô nương có chuyện gì có thể gọi... gọi ta, ta tên là Bạch.... Bạch Thuật."

Đắc Kỷ khàn khàn giọng nói cảm tạ: "Xin hỏi vị tiểu ca này, đây là đâu, cách Danh Kiếm sơn trang còn xa không?"

Mặt Bạch Thuật đỏ lên, bây giờ hẳn nói chuyện cũng không giám nhìn vào đôi mắt của vị cô nương kia, cuối cùng sau khi di chuyển tầm mắt xoay tầm mắt, nói chuyện không còn nói lắp giống lúc trước nữa: "Đây, nơi này chính là phủ Tô Châu, Danh Kiếm sơn trang ở phía Tây Nam, đúng lúc công tử nhà chúng ta cũng muốn đi Danh Kiếm sơn trang, cô nương không bằng, không bằng..."

Bạch Thuật đang nói, gian ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bánh xe lăn rất nhỏ, Đắc Kỷ nhìn lại, thấy là một bạch y nam tử ngồi trên một chiếc ghế kỳ quái, tay chống lên hai bánh xe cạnh chiếc ghế, lễ phép gõ cửa một cái, theo bản năng, dien~d@nle^quy/d0^n ánh mắt của nàng rơi trên đùi của vị công tử mặc bạch y kia: là người tàn phế.

Dung mạo của vị công tử mặc bạch y kia vô cùng tuấn mỹ, giữa lông mày mang theo vẻ ôn nhu, Đắc Kỷ nhìn về phía Bạch Thuật, Bạch Thuật vội vàng nói: "Cô nương, đây chính là người ta vừa nói cho cô, công tử nhà chúng ta..."

"Đa tạ ân công!" Sắc mặt Đắc Kỷ tái nhợt, cố gắng muốn đứng dậy, bạch y nam tử đã đưa tay phát tay áo, Đắc Kỷ liền bị một lực không biết từ đâu đẩy xuống.

"Thương thế của cô nương rất nặng, không nên động." Bạch y nam tử nhẹ giọng nói: "Tại hạ Tô Ngọc Khanh, không biết nên xưng hô với cô nương như thế nào?"

V384 nhanh chóng tìm đọc một tài liệu của thế giới này: "Tô Ngọc Khanh, đệ tử đóng cửa của thần y Bạch Thắng, là biểu huynh đệ với Phó Ly."

Đắc Kỷ mở to hai mắt, giống như là cổ nén nước mắt nói: "Thưa ân công, tiểu nữ họ Hứa, là người của Thanh Vân môn, đêm qua Thanh Vân môn bị kẻ thù tìm tới cửa, cả nhà bị..."

Lông mày của Tô Ngọc Khanh nhíu lại: "Chính là nữ nhi của Thanh vân môn chủ, Hứa Thanh Yên, Hứa cô nương?"

"Không biết ân công..." đôi mắt Đắc Kỷ đắm lệ mộng lung nhìn về phía Tô Ngọc Khanh, liền thấy hắn khẽ nhíu mi nói: "Nơi này là tư trạch của tại hạ, chuyện của Hứa cô nương tại hạ đã rõ ràng, kính xin cô nương an tâm nghỉ ngơi tại đây, chờ thương thế của cô nương tốt lên, tại hạ sẽ tự mình đưa cô nương đến Danh Kiếm sơn trang."

Đắc Kỷ liên tục nói lời cảm tạ, mỹ nhân rung rung giống như một cành hoa lê mang mưa xuân, Bạch Thuật liên tục nhìn nàng, nhưng Tô Ngọc Khanh vẫn là một bộ dáng ôn hòa đứng đắn, rất có khả năng làm ổn định tâm tình của cô nương gia, một bên Đắc Kỷ lộ vẻ mặt cảm kích cùng vẻ an tâm, một bên ở trong lòng hưng trí mà lật xem tài liệu về Tô Ngọc Khanh nhiều lần.

V384 có chút kỳ quái, cho là bệnh cũ của Đắc Kỷ phát tác, nhin không được nhắc nhở: "Bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này, vẫn nên mau chóng đi tới Danh Kiếm sơn trang, chỉ có một tháng nữa là Phó Ly gặp được Vân Tuyết tiên tử Chu Phiên Phiên...."

Đắc Kỷ lại cười: "Vậy cũng phải có thể rời đi mới được, ta sợ hiện tại có muốn đi cũng đi không được nữa."

V384 cho rằng lời nói của Đắc Kỷ là chỉ thương thế trên người Hứa Thanh Yên, lập tức cũng phát sầu theo, lại không thấy được Đắc Kỷ nhìn chăm chăm theo bóng lưng Tô Ngọc Khanh và Bạch Thuật một chủ một tớ rời đi, ánh mắt tràn đầy hứng thú.

Vừa rồi lúc nàng nói chuyện cùng Tô Ngọc Khanh, phóng ra một chút yêu khí, cho dù có là nam nhân đứng đắn đến đâu đi nữa cũng không tránh tâm đăng thần trì*, thiếu niên gọi là Bạch Thuật kia mặt đều đỏ hồng, ánh mắt cũng bắt đầu tránh né, Tô Ngọc Khanh lại vẫn có thể bảo trì bộ dáng ôn hòa kia, nếu không phải là kẻ đầu gỗ, vậy thì hẳn nhụy trang cũng quá giỏi.

*Tâm thần lơ đãng, thần trí trì trệ

Nhưng trên đời này, nào có người sống nào là đầu gỗ đâu?

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tuyệt sắc đệ nhất võ lâm 2

Người làm nhiệm vụ luận hồi này về cơ bản đều có hệ thống của riêng mình, đẳng cấp của V384 cũng cao hơn so với phần lớn những hệ thống khác, cho nên có thể tra xét được tình huống của những người đã hoàn thành nhiệm vụ này, nhưng mà quá trình hoàn thành cụ thể, hệ thống lại không được để lộ ra.

V384 chỉ biết là trong những người đã làm nhiệm vụ này, đã có người tra được chân tướng Hứa gia diệt môn chân tướng Hứa gia bị diệt môn, nhưng lại không biết chân tướng cụ thể là như thế nào, vì thế nó tốn rất nhiều công sức, dùng phương pháp loại trừ tìm ra được thế lực có khả năng diệt Hứa gia nhất.

Thanh Vân Môn là một nhị lưu (hạng 2) môn phái không lớn, không nhỏ, có lẽ rất nhiều người cũng không đem Thanh Vân Môn để vào mắt, nhưng mà dù gì cũng là một môn phái võ lâm, Thanh Vân Môn cũng coi như là một thế lực không nhỏ ở Giang Nam, có mấy ngàn đệ tử. Cùng Thanh Vân Môn có quan hệ, hơn nữa còn có thực lực có thể tiêu diệt Thanh Vân Môn trong một đêm, còn không chút lộ tung tích nào, trong võ lâm hiện nay, cũng chỉ có ba thế lực.

Một là Danh Kiếm Sơn Trang của vị hôn phu Hứa Thanh Yên- Phó Ly, hai là Huyết Y Lâu, ba là Kiếm Thần Hàn Tiểu.

Danh Kiếm Sơn Trang là một đại môn phái trên giang hồ, tướng mạo của Phó Ly tuấn mỹ, còn trẻ đã thành danh, là phu quân trong mộng của không biết bao nhiêu hiệp nữ giang hồ, lấy thân phận của Hứa Thanh Yên, miễn cưỡng cũng chỉ có thể làm thiếp của hắn, cho nên Danh Kiếm Sơn Trang muốn làm thông gia với Thanh Vân Môn, ngoại trừ lý do bên ngoài là do giao tình của tổ tông, quan trọng hơn là Thanh Vân Môn có một bộ công pháp cao cường do tổ tiên truyền xuống.

Trăm năm trước Thanh Vân Môn cũng là một đại môn phái trên giang hồ, truyền tới đời của Hứa phụ, xem như là vô cùng sa sút. Hứa phụ, Hứa mẫu phu thê ân ái, rất nhiều năm cũng chỉ có một người nữ nhi là Hứa Thanh Yên, từ nhỏ thân thể nàng đã yếu ớt không thể tập võ, liền thả tín đồn, muốn trao Băng Phong kiếm phổ mà tổ tiên truyền lại cho Hứa Thanh Yên làm của hồi môn, hy vọng có thể tìm cho nàng một người lang quân như ý, chỉ là chưa để người trong giang hồ có hành động gì sau khi nghe tin, Danh Kiếm Sơn Trang đã mang sinh lễ đến.

Theo kinh nghiệm nhiều năm của V384, nếu Danh Kiếm Sơn Trang là vì kiếm phổ mới muốn kết thông gia cùng Thanh Vân Môn đám hỏi, tất nhiên sẽ có động cơ tiêu diệt Thanh Vân Môn, trên giang hồ chuyện vì bảo đao kiếm phổ gì đó mà giết người diệt tộc còn thiếu sao?

Thứ hai là Huyết Y Lâu, Huyết Y Lâu cũng có một tên gọi khác là môn phái sát thủ đứng đầu giang hồ, cướp đoạt tiền tài của người khác, cũng trừ tai họa cho người khác, từ vương công quý tộc, cho đến những người buôn bán nhỏ, dĩ nhiên không có người nào là Huyết Y Lâu không dám giết, chuyện diệt toàn môn này là thông thạo nhất, [3 Quy/d0n nếu là Huyết Y Lâu làm, vậy thì sau lưng nhất định là có người khác sai sử, chuyện này thực không dễ điều tra.

Thứ ba, kỳ thật không tính là thế lực, nhưng mà người này xác thực cũng có thực lực trong một đêm tàn sát hết Thanh Vân Môn, Kiếm Thần Hàn Tiểu cả đời si mê kiếm pháp, trước kia cũng đã làm chuyện vì một bản kiếm phổ mà giết người, Băng Phong kiếm phổ chính là công pháp năm xưa Đại môn chủ đầu tiên của Thanh Vân Môn- Hứa Thiên Cuồng tự nghĩ ra, mấy trăm năm trước không có một đối thủ trong võ lâm, Hứa gia hoài bích kỳ tội*, cho nên Hàn Tiểu cũng rất đáng nghi.

*Bắt nguồn từ câu tục ngữ: "Thất phu vô tội, hoài bích có tội" nghĩa là kẻ thường dân thì không có tội, chỉ vì có ngọc bích mà thành có tội. Ý nói Hứa gia chỉ vì có bản kiếm phổ quý giá mà rước lấy tai họa

Đắc Kỷ nghe V384 phân tích, suy nghĩ một chút, nói: "Khả năng là Danh Kiếm Sơn Trang không lớn, kiếm phổ là của hồi môn của Hứa Thanh Yên, nếu như Danh Kiếm Sơn Trang đã đính hôn cùng Thanh Vân Môn, chỉ cần một ngày nữa là có thể thuận lý thành chương (hợp lẽ) có được, cần gì phải tổn tâm tư giết người đoạt bảo lớn như vậy?"

"Có lẽ là Phó Ly không muốn cả đời mình chỉ vì một bản kiếm phổ mà bị phá hủy, loại người này, có chuyện gì mà không làm được đâu?" Trước đây kí chủ của V384 phần lớn đều là nữ nhân, nữ nhân yêu ghét rất rõ ràng, khiến nó- không có ý thức gì về giới tính cũng sinh ra bản năng chán ghét đối với loại nam nhân thay lòng đổi dạ này.

Đắc Kỷ không tranh luận cùng V384, điều này không có gì ý nghĩa, không phải là không đồng ý với suy nghĩ của V384, mà là nàng chưa từng thấy Phó Ly, đương nhiên cũng sẽ không phán đoán tính cách của người này, chỉ dựa vào việc hần phụ Hứa Thanh Yên bị hủy dung cũng không chứng minh được điều gì, nam nhân yêu sắc đẹp là thiên tính.

Vết thương của Hứa Thanh Yên không tính là nghiêm trọng, nếu không cũng sẽ không có hơi sức đánh xe đến phủ Tô Châu tìm Hạ Kim Dung, Đắc Kỷ dưỡng mấy ngày cũng đã tốt hơn rất nhiều, trong khoảng thời gian đó Tô Ngọc Khanh sang đây thăm nàng hai lần, vẫn là bộ dáng ôn hòa, quân tử như cũ, Đắc Kỷ cũng sắm vai một tiểu thư khuê các, bày ra dáng vẻ hồn nhiên, ngày ngốc không hiểu chuyện.

Lúc này là cuối hạ, đầu thu, đúng là lúc mưa dầm không ngớt, vết thương của Đắc Kỷ tuy dưỡng tốt, nhưng lại không thể lập tức khởi hành, theo tính cách của Hứa Thanh Yên, cùng với hai đại nam nhân trụ ở dưới một mái hiên, thật sự là vượt qua phạm vi chịu đựng của nàng, Đắc Kỷ cân nhắc một chút, rồi đưa ra thỉnh cầu rời đi với Tô Ngọc Khanh.

"Quý rầy ân công đã nhiều ngày, quả thực rất áy náy, tiểu nữ còn có bằng hữu ở phủ Tô Châu, hiện thời thương thế đã tốt lên, tiểu nữ vẫn không phiền toái ân công." [di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Bằng hữu ở Tô Châu phủ, đây không phải là Hạ Kim Dung sao? V384 thiếu chút nữa là kêu lên, sau đó mới nhớ tới, lấy pháp lực của Đắc Kỷ, chỉ sợ nước sôi của Hạ Kim Dung còn chưa kịp đun nosngthif chính nàng ta đã bị thiêu thành tro bụi.

Tô Ngọc Khanh ôn giọng nói: "Hứa cô nương cảm thấy bất tiện sao? Không dỗi gạt cô nương, mấy ngày nay tại hạ ở quán trọ trong thành, đối với danh dự của cô nương sẽ không..."

Trên mặt Đắc Kỷ lộ ra chút vẻ do dự, nói: "Mạng của tiểu nữ là do ân công cứu, làm sao có thể sợ mấy lời đồn đãi này, chỉ là đến Danh Kiếm Sơn Trang đường xá xa xôi, tiểu nữ sợ làm chậm trễ việc của ân công."

"Không sao, tại hạ cũng muốn đến Danh Kiếm Sơn Trang, thuận đường với cô nương." Tô Ngọc Khanh cười khê: "Nếu là cô nương ghét bỏ tại hạ là người tàn phế, trên đường trì hoãn thời gian, vậy thì tại hạ cũng không giữ chân cô nương."

Đã nói đến mức này, đâu có đạo lý nói ghét bỏ, Đắc Kỷ cắn môi dưới, chỉ có thể đáp ứng, nhưng mà đáy lòng lại cười thầm, thanh danh của Tô Ngọc Khanh trong giang hồ không nhỏ, lại có rất ít người biết quan hệ của hần và Danh Kiếm Sơn Trang, hần biết rõ nàng là vị hôn thê của Phó Ly, chỉ cần nói ra thân phận là có thể có được tín nhiệm của nàng, nhưng mà hần lại một chữ cũng không nói, mặc cho nàng lo sợ bất an.

Nếu như là trước kia chỉ nắm chắc ba phần, thì vào lúc này Đắc Kỷ đã mười phần mười xác định, Tô Ngọc Khanh này có vấn đề, còn không phải là vấn đề bình thường.

Mấy ngày sau cuối cùng cũng ngừng mưa, Đắc Kỷ cũng không đi Danh Kiếm Sơn Trang hoàn thành nhiệm vụ, mà lại đi đến trêu chọc Hạ Kim Dung, cho nên vào trước khi đi nàng báo với Tô Ngọc Khanh tiếng, nói là muốn đi nói lời từ biệt với Hạ Kim Dung.

Tô Ngọc Khanh bạch y tóc đen, tươi cười dịu dàng nói: "Cô nương đi sớm về sớm, tại hạ chờ."

Đắc Kỷ khẽ cắn môi một cái, trong đôi mắt mang theo một chút bất an, vẫn thì lễ một cái với Tô Ngọc Khanh, rồi mới xoay người rời đi.

Hạ Kim Dung là nữ nhi của Tri phủ Tô Châu, trên nàng có hai ca ca, nuông chiều nàng đến sinh hư, tính tình vô cùng đại tiểu thư. Hứa Thanh Yên tính tình nhu thuận, mới có thể trở thành bằng hữu của nàng, lại không biết rằng người bằng hữu này từ nhỏ đã hận nàng tận xương, vì e ngại Thanh Vân Môn, mới đối với nàng hư dũ ỷ xa*.

*Hư dũ ỷ xa: Hư – giả, Ỗ xa – tùy tiện ứng phó. Chỉ đối xử với người khác bằng hư tình giả ý, ứng phó có lệ

Hứa Thanh Yên đã đến nha môn của phủ Tô Châu không ít lần, mấy ngày nay chuyện Thanh Vân Môn bị diệt môn đã truyền khắp Giang Nam, nếu như Hứa Thanh Yên chỉ là một người bình thường, Hạ Kim Dung hận không thể sai người đuổi nàng ra khỏi cửa, nhưng Hứa Thanh Yên vẫn là vị hôn thê của Phó Ly, nàng cần rằng đối một bộ y phục xinh đẹp, tỉ mỉ trang điểm xong mới đi ra.

Nhưng mà trong thoáng chốc khi nhìn thấy Hứa Thanh Yên ở cửa nha môn của phủ nhà mình, Hạ Kim Dung thiếu chút nữa đã không chịu được mà nhào tới xé nát mặt nàng! Theo như suy nghĩ của nàng ta, da.n.lze.qu.ydo/nn Hứa Thanh Yên nhà tan cửa nát, lúc này tinh thần lại sa sút đến tới cửa thình càu nàng, không đến mức một đêm già đi mười tuổi thì cũng nên tiêu tụy đến không thể tả, nhưng về tiêu tụy của nàng ta lại giống như cảnh liễu trước gió, vẻ đau buồn khiến người ta thương tiếc, cặp mày nhỏ, mảnh tựa như cau lại tựa như không, đôi mắt đẹp như hoa đào động sương, lại có thể đẹp hơn trước gấp mười lần!

Hạ Kim Dung cắn răng, lộ ra vẻ tươi cười, tiến lên đón, nắm chặt tay Đắc Kỷ, ôn nhu nói: "Muội muội tốt của ta, ta lo lắng cho muội đến sắp chết rồi, đường xa như vậy, chắc muội chịu không ít khổ sở? Mau mau mau, vào trong, chúng ta nói chuyện."

"Hạ tỷ tỷ..." Đắc Kỷ nhìn qua giống như cảm động hết sức, hốc mắt ửng đỏ, khẽ cắn môi anh đào, làm ra vẻ ta đây một phen khiến cho vài gã bộ khoái đứng ở cửa nha môn nhìn không dứt mắt, Hạ Kim Dung lại càng hận hơn, nét cười trên mặt cũng sắp không duy trì nổi nữa, đầu lưỡi bị cắn đến gần như ra máu.

Hạ Kim Dung dẫn Đắc Kỷ đi đến khuê phòng của nàng ta, hỏi cặn kẽ những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, một nữ tử xinh đẹp lưu lạc ở ngoài sẽ xảy ra chuyện gì, Hạ Kim Dung chỉ ngậm lại cũng muốn bật cười, nhưng mà Đắc Kỷ lại dường như không phát giác gì cả, hơi cau mày, rũ mắt, kể lại chuyện mình được cứu cho Hạ Kim Dung.

"Ta, ta không hoài nghi vị Tô công tử kia, chỉ là trong lòng cũng không an tâm, hơn nữa lời đồn đãi cũng..." Đắc Kỷ thấp giọng nói: "Nếu Hạ tỷ tỷ có thể giúp ta một chút, đưa ta đến Danh Kiếm Sơn Trang, vậy thì không thể tốt hơn."

Hạ Kim Dung thiếu chút nữa không thốt lên mắng một câu lão nương muốn đưa người đến âm tào địa phủ, hít sâu một hơi, nàng dường như nghĩ đến điều gì, ôn nhu nói: "Đưa muội đi là việc ta nên làm, nhưng vị Tô công tử kia biết người tới chỗ này của ta sao? Nếu như không biết, ta sẽ sai người đưa cho hần một phong thư, báo cho hần một tiếng."

Đắc Kỷ cắn cắn môi, "Ta không nói cho hần biết..."

Trong mắt Hạ Kim Dung chợt lóe một tia u ám, nhưng ngoài miệng lại trấn an nói: "Không có việc gì, đến chỗ của tỷ tỷ ta cũng nên an tâm đi, trước tiên ở chỗ này của ta nghỉ một đêm, sáng sớm ngày mai, ta cùng ca ca mang vài gã bộ khoái đưa người đến Danh Kiếm Sơn Trang."

Đôi mắt đẹp của Đắc Kỷ rung rung, kêu một tiếng Hạ tỷ tỷ, vẻ mặt thần thái đều giống như lúc Hứa Thanh Yên bị lừa, V384 liếc mắt, biết rõ nàng hoàn toàn là diễn theo ký ức của Hứa Thanh Yên, cũng may Hạ Kim Dung căn bản không nghĩ đến nha đầu ngây thơ bị mình liên tục chơi đến xoay quanh lại có thể tính kế gì, lòng tràn đầy hưng phấn mà tính toán che giấu tiếng gió như thế nào, có thể giam Hứa Thanh Yên lại từ từ hành hạ, giải trừ ác khí bao năm qua của nàng.

Tô Ngọc Khanh đợi đã lâu cũng không thấy Đắc Kỷ trở về, vẻ tươi cười trên khuôn mặt tuấn mỹ ôn hòa lại sâu hơn một chút, trong lòng sợ hãi Bạch Thuật, nhỏ giọng nói: "Công tử, Hứa cô nương các nàng tỷ muội tình thâm, có lẽ là nói quá chuyện, nên trì hoãn thời gian."

Tô Ngọc Khanh ôn nhu nói: "Nàng nói là một canh giờ, hiện tại đã hơn ba canh giờ, cái này không phải là trì hoãn, mà là chạy."

Trán Bạch Thuật rỉ ra mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: "Hứa cô nương nàng..."

"Sợ cái gì, " Tô Ngọc Khanh khẽ cười một tiếng, "Ta ngược lại càng thích nàng, thật sự là một cô nương cực kì thông minh." Giọng nói của hần ôn nhu, trong đôi mắt đẹp lại hiện lên một chút lạnh như băng.

Chương 13: Đệ nhất tuyệt sắc vô lâm (3)

Edit: Hiền Viên Linh

Trong trí nhớ của Hứa Thanh Yên không có Tô Ngọc Khanh, tất cả hận ý trong lòng nàng đều thuộc về Hạ Kim Dung và hung thủ đứng sau diệt cả nhà nàng, nói đến việc nàng đối Phó Ly là hận, còn không bằng nói là oán.

Việc làm của Hạ Kim Dung không đáng tội chết, so với rất nhiều kẻ giết người mà nói còn ác liệt hơn nhiều, Đắc Kỷ nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, vẫn nhắm mắt nằm ở trên giường như cũ, lông mày nhỏ nhắn cau lại, giống như trong mộng cũng không an tâm, khóe mắt vẫn còn vết nước mắt chưa khô, khiến người ta vô cùng thương tiếc.

Đúng lúc này, cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, người đến đứng là Hạ Kim Dung, Hạ Kim Dung cẩn thận mang theo một ấm nước không lớn không nhỏ, nhẹ chân đi đến bên cạnh giường của Đắc Kỷ, trên mặt cũng đỏ lên vì hưng phấn và vui sướng, lập tức nâng ấm nước sôi lên, đang định gọi xuống đầu Đắc Kỷ.

V384 sợ hãi kêu một tiếng, nhưng bộ dáng của Đắc Kỷ lại giống như không có chút cảm giác nào, mặc cho dòng nước sôi nóng bỏng đang nghiêng nghiêng chuẩn bị chảy xuống, ngay sau đó, một lực đạo rất mạnh vượt qua tấm bình phong đang che lại, ấm nước trong tay Hạ Kim Dung bay ra ngoài, nửa ấm nước sôi nóng bỏng kia bị tấm bình phong che chắn hất ngược lại, toàn bộ rơi ở trên mặt Hạ Kim Dung không sai lệch chút nào.

Hạ Kim Dung đau đến mức muốn hét ra tiếng, nhưng lúc này ngoài cửa lại có tiếng bánh xe lăn, vài cây kim châm bay nhanh cắm vào những huyết đạo quanh thân nàng ta khiến nàng không thể động đậy, dĩ nhiên muốn kêu cũng không ra tiếng, mà đau đớn trên mặt không những không giảm mà ngược lại còn tăng lên, đau đến mức hôn mê bất tỉnh.

Ấm nước bay ngược lại rơi vào trong tay Tô Ngọc Khanh, cả quá trình không phát ra chút tiếng vang nào, Bạch Thuật cúi đầu đẩy xe lăn của Tô Ngọc Khanh vào phòng, không thủ lễ như ngày thường chút nào, trực tiếp đi đến trước giường của Đắc Kỷ.

"Công tử..." Bạch Thuật hạ giọng nói thật nhỏ, dường như có chút bận tâm.

Tô Ngọc Khanh gấp quạt trong tay lại, nhẹ nhàng kiểm tra khuôn mặt thiếu nữ đang ngủ say, thấy vẫn tỉnh táo như cũ không chút thương tổn nào, trên khuôn mặt vô cảm chậm rãi hiện lên một nụ cười, giờ tay lên, dùng sức ôm thiếu nữ trên giường lên, động tác dịu dàng, làm cho nàng nửa tựa vào trong lòng mình, nói: "Đi thôi."

Giọng nói nhàn nhạt, dường như không ý thức được đây là quan phủ, Bạch Thuật cũng không nói gì thêm, đáp một tiếng vâng, đẩy Tô Ngọc Khanh ra khỏi sương phòng, dọc theo đường đi ra tới cửa, cứ vài bước lại một người ngã xuống, V384 phát giác những người này vẫn còn sống, vẫn có thể cảm nhận mọi chuyện, chỉ là không thể động đậy được, Tô Ngọc Khanh này là đệ tử của thần y, há ra cũng là một cao thủ dùng độc.

Khi Đắc Kỷ khi tỉnh lại thì người đã ở tư gia của Tô Ngọc Khanh, Tô Ngọc Khanh đang ở trước giường của nàng, mới đầu nàng bị sợ hết hồn, ngay sau đó phản ứng lại, cố gắng làm làm ra dáng vẻ trấn định, cố cười nói: "Uh, ân công..."

Tô Ngọc Khanh dịu dàng cười nhẹ, nói: "Hứa cô nương, cô nương không chào mà đi, khiến cho Tô mỗ chờ một ngày, thật đúng là khiến người ta thương tâm mà."

"Ân công, ta..." Đắc Kỷ đáp ứng, Tô Ngọc Khanh giọng nói mặc dù vẫn ôn nhu như thường lệ, nhưng chẳng biết tại sao lại có thêm chút nguy hiểm, làm cho nàng bản năng cảm thấy sợ hãi.

Tô Ngọc Khanh nhẹ giọng nói: "Tô mỗ tự hỏi mình không có chỗ nào đắc tội với cô nương, nhưng cô nương thà rằng tin tưởng một người ác hữu (bạn xấu) tâm địa bất chính, cũng không chịu tin Tô mỗ, điều này khiến người ta rất lo lắng."

Đôi mắt trong trẻo của Đắc Kỷ nhìn Tô Ngọc Khanh không chớp mắt, Tô Ngọc Khanh cười nhẹ nói: "Hành tẩu giang hồ, nhìn người không rõ là đại kỵ, may mắn Hứa cô nương gặp được Tô mỗ."

"Tô công tử, ác đồ giết cả nhà ta cũng không tìm được Băng Phong kiếm phổ, ta biết rõ kiếm phổ giấu ở nơi nào, công tử thả ta, ta sẽ giao kiếm phổ cho công tử, đến Danh Kiếm Sơn Trang, ta cũng sẽ không nhắc tới chuyện này." Đắc Kỷ bình tĩnh nói ra, bộ dáng mặc dù còn có chút e ngại, nhưng ánh mắt thanh chính (trong sáng+ ngay thẳng), ánh mắt không lảng tránh không khước từ, thần sắc nhu nhược lại mang theo vài phần anh khí, so với khi hoàn toàn yếu thế lại càng hấp dẫn người hơn.

Ánh mắt Tô Ngọc Khanh chợt lóe, lập tức cười nói: "Danh Kiếm sơn trang muốn là Băng Phong kiếm phổ, mà không phải là cô nương, Tô mỗ không phải vậy, Tô mỗ là thật tâm thật lòng thích cô nương."

V384 thầm nói: "hắn gạt người, rõ ràng độ hảo cảm chỉ có hai mươi, còn là từ lần đầu tiên gặp mặt có được."

Trong chớp mắt sắc mặt của Đắc Kỳ tái nhợt, nàng cắn răng nói ra: "Cuối cùng ngươi muốn thế nào!"

"Tô mỡ muốn có thân của cô nương, cũng muốn tâm của cô nương, không biết cô nương có chịu cho hay không?" Tô Ngọc Khanh khẽ cười một tiếng.

Đắc Kỳ tựa như vô cùng tức giận, hồi lâu cũng không nói được câu nào, trong đôi mắt thanh linh giống như có ngọn lửa đang cháy sáng, phần nộ lại càng thêm xinh đẹp, gương mặt tuấn tú của Tô Ngọc Khanh lại mỉm cười nói die,n; da.nlze.qu:yd0/nr: "Cô nương đến Danh Kiếm Sơn Trang cũng chỉ là vì thỉnh cầu bọn họ thay Hứa gia báo thù, nếu như Tô mỡ cũng có thể vì cô nương mà làm những chuyện này, có thể khiến cô nương lấy thân báo đáp được không?"

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, Đắc Kỳ dường như sùng sốt một chút, rất lâu sau mới tỉnh táo nói: "Nếu Tô công tử thật sự có thể vì Hứa gia ta báo thù, tiểu nữ có chết trăm lần cũng khó báo đại ân của công tử, nhưng mà..."

"Có nửa câu đầu của cô nương là đủ rồi, không có nhưng mà." Trong vẻ ôn hòa của Tô Ngọc Khanh lại mang một chút cường thế, ngay sau đó gấp quạt trong tay lại, cười nhẹ nói: "Hết thấy đều giao cho Tô mỡ là được."

Lúc Tô Ngọc Khanh đi cũng đóng luôn cửa phòng, tiếng bánh xe lăn xa dần, V384 lập tức nhảy ra ngoài nói: "Chớ tin lời của người này! Độ hảo cảm mới có hai mươi điểm, so với thân bằng hữu cũng không bằng, chứ đừng nói vì ngươi vào sinh ra tử, trong này nhất định là có âm mưu!"

"Đây là lần đầu tiên ta gặp được dạng người này..." Đắc Kỳ ôn nhu nói: "Trước giờ chỉ có ta lừa người khác, hiện giờ cũng có người muốn lừa ta."

V384 oán giận giảm một nửa, nghe nói như thế nó nhất thời u mê, lúc này nó mới nhớ tới kí chủ nhà mình mặc dù là nhân vật mới trong luân hồi nhiệm vụ, nhưng lại là tay chơi trong trò chơi cao cấp khác, thủ pháp, ý thức, thao tác đều hạng nhất, một người lão luyện thế nào đi nữa cũng khó có thể lừa được nàng.

Kỳ thật chuyện của Hạ Kim Dung, Đắc Kỳ đã sớm tính toán, nàng không quá hứng thú với việc hủy dung mạo của người khác, rạch trên mặt một đao là hủy dung, dùng nước sôi dội lên mặt cũng là hủy dung, người sau lại độc ác hơn một chút, nhưng về bản chất cũng chỉ là một chuyện, nàng dùng thân phận của Hứa Thanh Yên, vì thế đương nhiên là không tiện ra tay, Tô Ngọc Khanh là một nước cờ nàng đã bố trí tốt.

Hiện thời quân cờ đã hạ xuống, cũng nên đến lúc thu bàn, biểu hiện của Tô Ngọc Khanh nằm trong dự liệu của nàng, kỳ thật nàng còn có chút đánh giá cao hấn, vốn tưởng rằng sau khi lộ ra lộ ra bản tính, tiếp theo có thể phát triển kích thích hươn một chút, không nghĩ tới dưới "tấm áo khoác" quân tử của người này còn có một tầng da nguy quân tử da, quả thực làm cho nàng thất vọng.

Có điều cũng may Tô Ngọc Khanh nói sẽ thay nàng vì Hứa gia báo thù, mặc kệ chuyện này có phải là lừa nàng hay không, ít nhất có thể nói Tô Ngọc Khanh biết rõ chân tướng, nếu không với sức lực của hấn sẽ không như vậy, để cho Đắc Kỳ tự mình đi thăm dò chưa chắc đã không tra được, nhưng hiện giờ nàng là Hứa Thanh Yên, một tiểu thư được dưỡng ở thư phòng từ nhỏ, đừng nói là tra án, một mình đi ở trên đường cũng gặp nguy hiểm.

"Giúp ta xem một chút Phó Ly hiện tại ở nơi nào." Đắc Kỳ mở ra ký ức của Hứa Thanh Yên, nguyên văn là lúc này Hứa Thanh Yên đã bị Hạ Kim Dung phá hủy dung mạo, nhốt ở trong tù hành hạ, một năm sau nàng mới tìm được cơ hội chạy đi, đoạn thời gian này tung tích của Phó Ly nàng cũng không biết rõ.

V384 định vị vị trí của Phó Ly vị trí, nói: "Khi Hứa gia diệt môn Phó Ly đã đến Giang Nam, chuẩn bị ngày kế đón dâu, sau khi Hứa gia gặp chuyện không may, Phó Ly quay lại Danh Kiếm Sơn Trang bẩm báo, Phó lão trang chủ lệnh cho hấn truy xét chuyện này, hiện tại đang trên đường quay lại Giang Nam."

Dù nói thế nào, Thanh Vân Môn cũng có quan hệ thông gia với Danh Kiếm Sơn Trang, hưởng chi giống như V384 hoài nghi, Danh Kiếm Sơn Trang cũng có một chút tư tâm dinendian.loqidJon. Bảng Phong kiểm phổ là công pháp kiểm đạo đứng thứ nhất thứ hai, công pháp dạng này với đẳng cấp trên giang hồ và thế lực của Danh Kiếm Sơn Trang không phải là không có, nhưng đều là chỉ bảo truyền thừa, nếu không Danh Kiếm Sơn Trang cũng không vì ham kiếm phổ này, mà khiến Thiếu trang chủ nhà mình thủ một nữ nhân đến tương mạo cũng không rõ làm vơ.

Phó Ly một thân y phục mạnh mẽ, cưỡi một con ngựa Tây Vực lông đen, thất lưng mang một thanh Hàn Đàm kiếm, phía sau là trên dưới một trăm đệ tử Danh Kiếm Sơn Trang đi theo, một đường tiến đến phủ Tô Châu. Cũng không phải vì chuyện gì, mà là Thanh Vân Môn cách Tô Châu phủ gần nhất, trong sổ sách của quan phủ đích thực là thuộc về phạm vi của phủ Tô Châu, muốn điều tra mọi chuyện, trước tiên chỉ có thể bắt đầu từ quan phủ.

Nhưng mà đến nha môn của Tô Châu phủ, trên khuôn mặt lạnh lùng của Phó Ly nổi lên một chút thần sắc ngưng trọng, một người đệ tử sau lưng nhỏ giọng nói: "Thiếu trang chủ, ban ngày ban mặt, nhưng bên trong một chút hơi thở cũng không có..."

Phó Ly không lên tiếng, khoan thai đi vào, vừa vào phủ nha môn, trên đất vô số người nằm liểng xiểng, vài người đệ tử tiến lên nhìn xem, ánh mắt của Phó Ly rơi ở vết bánh xe lăn trên mặt đất, sắc mặt biến thành có chút cổ quái, theo vết vòng lăn, một đường đi đến sương phòng.

Trong sương phòng có một nữ nhân ngã dưới đất, đầy mặt và đầu, cổ đều bị phỏng rất dữ tợn, đã chết đã lâu, Phó Ly chỉ nhìn một cái cũng không dùng ánh mắt, nhìn quét sương phòng một vòng, một tên đệ tử phía sau cả kính nói: "Cũng không biết là người nào, thế nhưng tàn nhẫn đến mức này, giết người cũng chỉ là đầu rơi xuống đất, hết lần này tới lần khác còn muốn hành hạ một cô gái yếu đuối..."

Phó Ly liếc nhìn hấn một cái, nhàn nhạt nói ra: "Vết vòng lăn là từ bên ngoài vào, từ dấu vết có thể thấy được người này hành động vội vã; ẩm nước này hiển nhiên là vật trong quý phủ, bị nội lực đánh đến biến hình; giường có người ngủ qua, đệm chặn lại ngay ngắn, không phải là mở ra lúc tính mạng nguy cấp, trên ghế có một đôi giày thêu; nữ tử này xiêm y hoàn hảo, ăn mặc chỉnh tề, trên hải còn dính bùn lầy từ sân nhỏ của gian ngoài, bước chân là từ ngoài hướng vào trong, hiển nhiên không phải là chủ nhân của giường này."

Một người mang theo một ấm nước sôi đến tập kích nữ tử chủ nhân sương phòng, bị một người vội vã chạy đến dùng nội lực ngăn lại, có lẽ là cố ý có lẽ là thuận tiện, người đến khiến nàng ném thứ kết cục thảm hại, không liên quan đến hành hạ.

Mặt của đệ tử vừa mở miệng kia lộ vẻ xấu hổ, lui trở về, Phó Ly đưa tay, từ trên thi thể nữ tử gỡ xuống một cây kim châm, hướng về phía ánh sáng nhìn lại, chỉ thấy kim châm kia đầu đuôi đều mang hoa văn cực kỳ tinh tế, vô cùng khác biệt, khiến người ta chỉ liếc một cái là có thể nhìn ra xuất xứ.

"Là ngọc châm Phi Hoa Tú của biểu thiếu gia!" Có người nhanh mắt, lập tức thất thanh kêu lên.

Phó Ly cất kỹ kim châm, lạnh lùng nói: "Đi xử lý hết những người đang nằm dưới đất ở bên ngoài, hành động bí mật chút, Phó Ngũ, Phó Lục đi với ta tìm Tô Ngọc Khanh, người khác vẫn ở lại phủ Tô Châu."

Mọi người không chút do dự đáp ứng, Phó Ly nhũn mày, nhìn đôi giày thêu đặt chỉnh tề trước giường, căn dặn Phó Ngũ mang theo, sau đó nhấc chân bước qua thi thể của Hạ Kim Dung, sai bước đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tuyệt sắc đệ nhất võ lâm (4)

Kỳ thật Phó Ly cũng không có ý kiến đối với hôn sự của chính mình, cái gọi là đám hỏi theo như nhu cầu, hần cần Băng Phong Kiếm Phổ của Hứa gia, mà Hứa gia cũng cần một thông gia có thực lực mạnh mẽ, nếu có thể, hần sẽ không ngại mà đối xử tốt với vị tiểu thư Hứa gia kia.

Chỉ là hiện thời cả nhà Hứa gia bị diệt, Băng Phong Kiếm Phổ cũng chẳng biết ở nơi nào, cho dù có truy xét hơn nữa cũng vô ích, hần đã quen sống lạnh nhạt, cũng không cảm thấy mình nên có trách nhiệm gì đối với người thế tử còn chưa xuất giá này, đáng tiếc hần là hần, Danh Kiếm Sơn Trang là Danh Kiếm Sơn Trang, phát sinh ra chuyện này, cho dù là làm đáng một chút, cũng không thể cứ như vậy mà cho qua.

Hần biết rõ Tô Ngọc Khanh sẽ không vô duyên vô cớ giết người, còn sợ ý đến mức lưu lại chứng cứ rõ ràng như vậy ở hiện trường, hiển nhiên là biết rõ hai ngày này hần sẽ đến nên muốn dẫn hần đến gặp mặt.

Tư gia của Tô Ngọc Khanh cách nha môn của Tô Châu phủ không xa, hần không ở quán trọ, mỗi lần đến một nơi khác, nếu cần thiết sẽ mua một trạch viện hợp ý, Phó Ly biết cũng có hơn hai mươi chỗ, lần này là chính Tô Ngọc Khanh dẫn hần đến gặp, cho nên Phó Ly cũng trực tiếp đi đến trong trạch viện.

Lúc Phó Ly đến, Tô Ngọc Khanh đang cắt sửa hoa cỏ, hần mặc một thân bạch y, thần sắc ôn nhu, khuôn mặt cũng có vài phần tuấn mỹ, không biết rõ còn tưởng rằng là giai công tử tao nhã nhà ai, Phó Ly chớp mắt, biểu đệ này nhà mình ngược lại cũng có vài phần phúc hắc.

"Người của quan phủ đệ cũng dám động, để lại dấu vết lớn như vậy là chờ ta đến thu dọn cục diện rồi rầm cho đệ sao?" Phó Ly đứng cách Tô Ngọc Khanh không xa, ôm kiếm cười lạnh.

Dường như lúc này Tô Ngọc Khanh mới phát giác Phó Ly đến, buông kéo tia cảnh trong tay xuống cười, nói d!3nd@n!3quy/d0n: "Chỉ là thuận tay thử độc được mới chế, nếu huynh đến chậm một ngày, sẽ không có người nào còn sống."

Phó Ly cũng lười cãi nhau với hần, đối với hần- người tập võ từ nhỏ mà nói, y độc đều là bằng môn tà đạo, bọn họ vốn cũng không phải là người đi chung đường.

"Mấy ngày nay đệ đều ở Phủ Tô Châu, có biết rõ chuyện của Hứa gia không?" Phó Ly nói ngay vào trọng điểm: "Phụ thân mệnh cho ta toàn lực truy xét chuyện này, đệ dẫn ta đến đây, chắc là có manh mối."

Tô Ngọc Khanh cười nói: "Chuyện này cũng không vội, đệ dẫn huynh đến, là vì muốn thỉnh cầu huynh một chuyện."

Phó Ly nhướn mày, người đệ đệ này của hần, hần rất rõ ràng, trời sinh tính tình kiêu ngạo, đừng nói thỉnh cầu hần, chỉ sợ cho dù là người nào cũng không tình nguyện nói chữ "thỉnh" kia ra, lần này mở miệng *d%>#q?d, có lẽ là một chuyện vô cùng quan trọng.

"Vậy thì phải xem đó là chuyện gì." Phó Ly không tỏ rõ thái độ, mặc dù hần có danh tiếng rất lớn trên giang hồ, nhưng tính cách cũng không phải là một người tự cao tự đại, huyết mạch chí thân (người thân) nhất định sẽ giúp đỡ, nếu thực sự chuyện ấy không làm được hần cũng sẽ không thoái thác.

Tô Ngọc Khanh nở nụ cười cười ôn hòa, nhưng cặp mắt đang tỏa sáng vẫn là để lộ nội tâm không bình tĩnh của hần, hần nhìn về phía Phó Ly, nói: "Đã tìm được cửu âm nữ."

Phó Ly sững sờ, cái gọi là cửu âm nữ, là chỉ năm âm, tháng âm, ngày âm, giờ âm, khắc âm, tứ trụ* ở nơi sinh toàn bộ âm. Thân thể của Tô Ngọc Khanh chính là thuần dương, trời sinh trong người đã có một luồng chí dương khí làm tắc nghẽn kinh mạch, may mắn được Bạch thần y phong bế luồng chí dương khí trong người hần xuống hai chân, mới có thể giữ được tính mạng, có thể coi là như thế, nếu như không thể lấy âm khí bẩm sinh điều hòa dương

khí trong cơ thể Tô Ngọc Khanh, hẳn sống không quá ba mươi tuổi.

(Trong đông y quan niệm: cơ thể con người có 2 luồng âm dương điều hòa cân bằng lẫn nhau, như vậy cơ thể mới có thể khỏe mạnh, ngược lại sẽ bệnh tật đau ốm => có tỷ tỷ học được nên tớ cũng hiểu sơ sơ)

*Tứ trụ: 4 cây cột chính chống đỡ cả căn phòng

Tô gia vì chuyện của Tô Ngọc Khanh mà bận ba nhiều năm, nhưng cửu âm nữ khó tìm, Tô gia tìm nhiều năm cũng chỉ tìm được vài người tam âm nữ, lục âm nữ, miễn cưỡng chống đỡ cho Tô Ngọc Khanh không đến mức nằm ở trên giường chờ chết.

Phó Ly suy nghĩ một chút, nói: "Nếu đã tìm được, vậy thì mang về nhà là được rồi, đệ thỉnh cầu ta giúp đệ, là vì thân phận của vị cửu âm nữ này có vấn đề?"

Tô Ngọc Khanh gật đầu nói: "Đây chính là điều đệ muốn cầu người, vị cửu âm nữ kia chính là thể tử chưa xuất giá của huynh Hứa Thanh Yên, ngày Hứa gia bị diệt môn chỉ có nàng tránh được một kiếp, lúc ta cứu nàng ngoài ý muốn phát giác chuyện này, cho nên..."

Phó Ly chau mày lên, chuyện này đồ đúng là một chuyện khiến người ta khó xử, âm dương điều hòa kỳ thật chính là song tu, vốn dĩ vài người tam âm nữ, lục âm nữ diệp~dđanee;quy.dđoon mà Tô gia tìm được, hiện thời đều làm thiếp trong phòng của Tô Ngọc Khanh, khắp thiên hạ đều biết rõ Hứa gia tiểu thư có hôn sự cùng hần- Phó Ly, nào có huynh trưởng nào đem nữ nhân của mình nhường cho đệ đệ

"Chuyện này sự nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng khó." Phó Ly suy nghĩ một chút, nói ra: "Quả thực là không được, cũng chỉ có thể ủy khuất Hứa cô nương đổi tên họ gả cho đệ, sau này đệ bù đắp nhiều hơn cho nàng ấy là được."

Cho dù Tô Ngọc Khanh có không động lòng vì ngoại vật đi nữa, khi nghe những lời này hốc mắt đều có chút đỏ lên, hẳn biết rõ chuyện này thật có lỗi với huynh trưởng của mình, nhưng nếu có thể sống không có người nào nguyện ý đi tìm chết, chỉ có thể đem ân tình này ghi nhớ.

Chuyện của Hứa Thanh Yên được định xuống không đề cập tới nữa, Phó Ly hỏi Tô Ngọc Khanh tình huống trước và sau khi Hứa gia bị diệt môn, lòng mày liền nhíu lại, nói: "Nếu mười dặm xung quanh Hứa gia đã không có người sống, Hứa cô nương lại không tận mắt nhìn thấy tranh đấu, đến cuối cùng là ai làm thật rất khó suy đoán, trừ Huyết Y Lâu ra..."

"Tất cả người chết đều là vì một kiếm phong hầu (cắt ngang cổ), đến vết thương cũng gần như giống nhau như đúc, nếu như là Huyết Y Lâu làm, bọn họ phải tới có ít nhất mười tên Thiên Cương sát thủ trở lên, động tĩnh lớn như vậy, Thanh Vân Môn cũng chưa có tư cách này."

Tô Ngọc Khanh gật đầu: "Nếu như chỉ có một người làm, vậy thì chuyện miệng vết thương có thể giải thích, d%đ\$!q~d nhưng trong một đêm có thể đồ sát cả một môn phái, chỉ có Kiếm Thần Hàn Tiểu."

Hàn Tiểu cái tên này nghe bình thường, nhưng trên võ lâm tuyệt đối là một cái tên khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật, trên đời này kiếm khách rất nhiều, Kiếm Thần lại chỉ có một, người như vậy, dù là thể lực cực cao như Danh Kiếm Sơn Trang cũng không dám trêu chọc.

Phó Ly nói: "Ta sẽ cho người đi Huyết Y Lâu thám thính tình huống một chút, nếu là vì Băng Phong Kiếm Phổ, mà Huyết Y Lâu sai Thiên Cương sát thủ đi cũng hợp tình hợp lý, mặt khác... đã ba năm Hàn Tiểu không xuất hiện trên giang hồ, hy vọng không phải là hần, nếu quả thật là hần, vậy thì chuyện này quả thực không thể giải quyết được gì."

Tô Ngọc Khanh gật đầu tỏ ý hiểu rõ, đối với rất nhiều thiếu niên hiệp khách còn non nớt mà nói, giang hồ có lẽ là một nơi báo ân báo oán rất tốt, nhưng những thể lực xuất thân cao nhất chỉ vừa mất nhưng người có tư chất từ nhỏ, có lợi ích, còn chỉ có một thân nhiệt huyết cũng chẳng giải quyết được chuyện gì.

Đắc Kỷ thu hồi Viên Quang Kính, V384 cũng sắp bị chọc giận đến đập mạch, nhìn qua thì hai biểu huynh đệ này nói chuyện cũng không có vấn đề gì, nhưng nó lại cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp! Suy nghĩ kỹ hồi lâu mới nhớ tới, hai người kia chỉ dùng vài lời nói liền quyết định chuyện cả đời của một cô nương gia, căn bản không hỏi ý kiến của người ta, đúng tình hợp lý đến mức khiến nó thiếu chút nữa cũng không có phản ứng kịp!

V384 tức giận đến toàn thân phát run, Đắc Kỷ lại không có cảm giác gì, tay ngọc của nàng nhẹ nhàng vuốt ve ngọc thạch mà V384 gửi thân, tựa như là không đếm xỉa tới, tựa như là an ủi, V384 chỉ cảm thấy một dòng nước ấm từ mặt ngoài ngọc thạch thấm tiến đến sâu trong đại não, tinh thần lập tức sáng khoái, thoải mái đến mức thiếu chút nữa than thở lên tiếng.

Tâm nguyện lớn nhất của Hứa Thanh Yên là thay cha mẹ báo thù, tiếp theo là trả thù Phó Ly, có hai người kia đi thay mình tra án, Đắc Kỷ cao hứng còn không kịp, nhưng mà nếu quả thật dựa theo ý tưởng của hai huynh đệ này, chờ đến khi tra rõ vụ án, nàng cũng không thể gặp được Phó Ly, không chừng thậm chí còn bị Tô Ngọc Khanh trực tiếp mang về Tô gia thành hôn.

Dựa theo tình huống của những người làm nhiệm vụ khác mà V384 cung cấp, chuyện báo thù cho Hứa Thanh Yên vẫn có rất nhiều người hoàn thành, chứng minh hung thủ phía di/en~dđ'an,le/eq!uy@d0n sau có khả năng không lớn là Kiếm Thần Hàn Tiểu mà ngay cả Danh Kiếm Sơn Trang cũng khó giải quyết, lần này Phó Ly phái người đi Huyết Y Lâu tám phần là sẽ có thu hoạch.

Đắc Kỷ đã đáp ứng Tô Ngọc Khanh, nếu hần có thể thay Hứa phụ Hứa mẫu báo thù, sẽ tự nguyện lấy thân báo đáp, thời gian còn lại của nàng không nhiều nữa, cũng may hấp dẫn sự chú ý của nam nhân như thế nào là chuyện mà hồ ly tinh nhất định phải học.

Trong lòng V384 lộp bộp một cái, kỳ thực không phải là nó sợ, đến tự tiến cử chăm tịch con hồ ly này còn làm được, vậy thì còn có cái gì mà không làm được nữa? Hứa Thanh Yên là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn được dưỡng ở khuê phòng, nếu cho nàng trở thành hồ ly tinh sống dựa vào việc bán rở tiếng

cười, ngộ nhờ vị này lại hoàn thành nhiệm vụ này, quá trình ghi chép nhập vào tư liệu Luân Hồi, thì gương mặt già nua này của nó cũng không biết phải đặt vào đâu.

Nhưng chủ ý là do Đắc Kỷ quyết định, trước giờ V384 đều không can thiệp được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng đòi một thân xiêm y trắng thuần đầy cửa phòng ra.

Tư gia của Tô Ngọc Khanh rất là tinh xảo, nơi này cũng không tính là lớn, Đắc Kỷ vừa tới trước cửa phòng, tiếng bước chân liền truyền tới tai Phó Ly và Tô Ngọc Khanh, Phó Ly dừng một chút, nói: "Ta xuất hiện trước mặt của Hứa cô nương cũng không hay, tạm thời ẩn danh tính, sau này khó có dịp gặp nhau, ngày mai đệ tới quán trọ Định Viễn tìm ta, chúng ta sẽ thương nghị thêm."

Hắn nói xong vận khởi khinh công, hai người đệ tử sau lưng vội vàng đuổi theo, chỉ một lát ba người đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tô Ngọc Khanh cảm lấy kéo tia cây cảnh như cũ, tinh tế tu bổ hoa cỏ trong sân, đương nhiên Đắc Kỷ cũng nghe thấy động tĩnh lúc Phó Ly, nhưng cũng không biểu hiện ra một chút khác thường, cho dù sắc mặt tái nhợt cũng khó giấu được người thương tha, trong vẻ yếu ớt lại ẩn chứa một nét thanh tú trời sinh, Tô Ngọc Khanh ngẩng đầu thấy, khẽ ngẩn ra một lát, cười.

"Trời trong xanh, đường cũng khô, nàng đã muộn phiền nhiều ngày như vậy, không bằng ta dẫn nàng ra ngoài đi dạo?" Tô Ngọc Khanh dáng tươi cười ôn nhu, có vài phần đáng vẻ của quân tử văn nhã.

V384 nghiêng răng nghiêng lợi, cái đồ tiểu nhân vô sỉ này, nếu hắn trực tiếp nói ra bệnh tình của chính mình, cho dù là mang ân báo đáp thì sao? So với việc lừa gạt tình cảm của một cô nương còn quang minh chính đại hơn, huống chi hắn mới vừa cùng Phó Ly đàm luận việc sở hữu Hứa Thanh Yên giống như đối đãi với một đồ vật, hiện tại còn giả bộ thâm tình gì?

Đắc Kỷ không có quan tâm V384, nghe Tô Ngọc Khanh như vậy, mắt nàng sáng rực lên, nhưng ngay lập tức ảm đạm xuống, thấp giọng nói: "Không dám phiền công tử, thiếp ở trong sân đi một chút cũng tốt."

Tô Ngọc Khanh phát hiện Đắc Kỷ sửa lại xưng hô, hiển nhiên là bắt đầu tiếp nhận hắn, nhưng lại không bởi vì điều gì khác, mà là vì hắn đáp ứng giúp nàng báo thù, thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời hắn lại mơ hồ có chút không được tự nhiên, dường như là hắn cưỡng bức nàng, mặc dù... Giống như thật là như vậy.

Hắn thầm nghĩ an ủi nàng vài câu, vừa ngược mắt lên lại chạm phải đôi mắt thanh linh trong suốt của thiếu nữ, không biết như thế nào, lời an ủi đến bên miệng lại thành một câu: "Chuyện của Thanh Vân Môn đã có chút manh mối, nàng muốn tạ ơn ta thế nào đây?" Âm cuối dè dặt, không khỏi có chút ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tuyệt sắc đệ nhất võ lâm

V384 tức giận đến mức toàn thân phát run, Đắc Kỷ lại khẽ cúi người, nhẹ hôn một cái lên khóe môi Tô Ngọc Khanh, lần này ngược lại khiến Tô Ngọc Khanh không biết làm sao.

Hắn cũng không có quá nhiều kinh nghiệm trong chuyện tình yêu, tính mạng còn khó bảo toàn, vậy nên đối với hắn mà nói mấy thứ nhìn thấy mà sờ không được kia một chút tác dụng cũng không có, nhưng còn này, nhìn khuôn mặt thiếu nữ gần trong gang tấc, hắn lại thật sự động lòng.

Một nụ hôn nhẹ này của Đắc Kỷ, giống như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, người đã đi xa, gợn sóng vẫn còn ở trên mặt nước một vòng lại một vòng tỏa ra, Tô Ngọc Khanh ngẩn ra rất lâu mới có phản ứng, sờ gò má của mình, nóng đến phỏng tay, loại cảm giác này rất mới lạ.

Đệ tử của Danh Kiếm Sơn Trang có hiệu suất làm việc rất cao, không lâu sau đã xử lý chuyện của nha môn Phủ Tô Châu, đến tụ hội với Phó Ly, ở mọi nơi Danh Kiếm Sơn Trang đều có nơi tiếp ứng. Phó Ly không có yêu cầu cao đối với chỗ ở, trực tiếp ở trong quán trọ mà Danh Kiếm Sơn Trang.

Hiện thời đúng là mùa hè, người nghỉ lại quán trọ không nhiều lắm, đa số mọi người đều đến đây nghỉ chân uống trà, nơi này tốt xấu lẫn lộn, sau khi Phó Ly vào ở, trường quầy quán trọ trực tiếp sai người ta đóng cửa, khách khí tiễn chân những khách nhân đã nghỉ lại, tất nhiên là phải bồi thường tiền. Đương nhiên mọi người cũng hiểu bối cảnh của quán trọ Định Viễn, trong châu phủ khắp thiên hạ, chỉ cần phía trước có thêm hai chữ Định Viễn, bất kể là tiêu cực, từ lâu, tiền trang, quán trọ, đều là sản nghiệp của Danh Kiếm Sơn Trang, đương nhiên cũng không có người dám sinh sự.

Phó Ly không chỉ phái người ra ngoài tra manh mối, mà chính hắn cũng đi các nơi điều tra, thật đúng là phát hiện một chút manh mối. Thảm án diệt môn phát sinh trong một đêm, mà Thanh Vân Môn lại ở trong núi, mười dặm xung quanh không có người ở, người chết toàn bộ đều là một kiếm phong hòng, người duy nhất chạy thoát là vị cô nương Hứa gia bên kia cũng hoàn toàn không thể miêu tả hung thủ dù chỉ một chút.

Nhìn qua chuyện này rất giống với vết tích của Huyết Y Lâu, nhưng mà Huyết Y Lâu điều động mười tên sát thủ Thiên Cương vào Lạc Dương, động tĩnh quá lớn, thám tử của Danh Kiếm Sơn Trang ở các nơi đều không thăm dò được nửa điểm tin tức, chỉ bằng này điểm này cũng có thể loại trừ tình nghi với Huyết Y Lâu, mà đối thành một người khác có khả năng hạ sát thủ đối với Hứa gia, là Kiếm Thần Hàn Tiểu.

Phó Ly cũng là kiếm khách, mấy năm trước Hàn Tiểu đã từng đánh lên Danh Kiếm Sơn Trang khiêu chiến Phó lão trang chủ, Phó Ly đã gặp qua hắn ta một lần, dĩ nhiên dĩ nhiên nhưng chỉ một lần ấy, cũng khiến hắn cảm thấy cũng gần như cảm thấy bất ổn, mà phụ thân hắn từ nhỏ hắn đã coi như trời, cũng phải liều mạng chịu trọng thương khó khăn lắm mới không phân thắng bại với Hàn Tiểu Hàn Tiểu lông tóc không tổn hao gì rồi đi, phụ thân mới ới ra một búng máu tươi, dưỡng một năm mới dần khỏe lại.

Trong từ điển của kiếm khách không có từ "sợ", nhưng Phó Ly cũng hiểu rõ khoảng cách thực lực của mình và Hàn Tiểu, có lẽ một ngày nào đó hắn có thể sẽ đánh bại Hàn Tiểu, nhưng không phải là hiện tại, càng không phải là vì một nữ nhân.

Nếu như không có chuyện của Tô Ngọc Khanh, hắn cũng chỉ biết tìm cho vị cô nương Hứa gia một nơi sống yên ổn, sau đó tận lực quan tâm đến nàng, nhưng tính mạng của Tô Ngọc Khanh lại hoàn toàn phải dựa vào vị Hứa cô nương kia mới giữ được, phải làm thế nào để nàng tiếp nhận sự thật là một vấn đề khó khăn.

Phó Ly nhủ nhủ mày, đề bút viết lại kết quả điều tra trong hai ngày này trên một mảnh lụa, dùng bỏ câu đưa tin về Danh Kiếm Sơn Trang, nhân tiện cũng nói ra chuyện của Tô Ngọc Khanh.

Hai ngày này V384 mất thấy hai người cận kề họ Tô (edit: Đắc Kỷ cũng họ Tô nha) lừa dối, trêu chọc lẫn nhau, thoát nhìn Tô Ngọc Khanh là mặt người dạ thú, kỳ thật nội tâm vẫn còn là một đứa bé, sau khi bị trêu chọc độ hảo cảm càng ngày càng tăng, huyết điều hòa sát cạo rớt xuống đất. Gặp đến độ nói mỗi đều nhanh khỏi vết bỏng rộp lên. Nếu như Tô Ngọc Khanh là mục tiêu của nhiệm vụ cũng thôi đi, cho dù nó có giận nữa cũng hiểu rõ đại cục, nhưng Tô Ngọc Khanh lại chỉ là một vai phụ, cho dù độ hảo cảm có tăng đến sáu mươi, nhanh như bay lên trời cũng vô dụng, độ hảo cảm của nhân vật chính Phó Ly kia vẫn là không.

Đáng tiếc hoàng đế không gặp thái giám vội, Đắc Kỷ một chút cũng không sót ruột, dường như thực sự trở thành một nữ tử khuê các không bước chân ra khỏi nhà, kẻ cháy nhà đi hôi của Tô Ngọc Khanh vừa yêu vừa hận lại mờ mịt, khiến cho Tô Ngọc Khanh lòng tràn đầy thương yêu, nhưng lại không thể nào ra tay.

V384 quan sát thật lâu, cuối cùng nghĩ ra một ý tưởng không thể tưởng tượng nổi, đó là qua này vài ngày rèn luyện, kỹ năng của Đắc Kỷ càng ngày càng tốt, nếu như trước là kịch bản nữ chủ Mary Sue hành động hng hai, sau đó th hỗn bách hoa thương trình độ, vậy bây giờ đã có thể cảm kim kê thương!

Nhưng mà kỹ năng có khá hơn, sức lực lại dồn hết vào nam phụ thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ phải đợi làm thê tử của Tô Ngọc Khanh sau đó đi quyến rũ đại bá sao?

V384 nói đúng, Đắc Kỷ đúng là nghĩ như thế.

Người yêu sắc đẹp, nàng chột nhủ mày, một thoáng nhìn, một nụ cười, một câu nói, là có thể dụ dỗ được bọn họ muốn sống muốn chết, người không yêu sắc đẹp, trong lòng người đó tất nhiên sẽ có chuyện trọng yếu hơn sắc đẹp, đối với loại người này cần tốn nhiều tâm tư hơn.

Trong lòng Doanh Chiêu chứa thiên hạ, cho nên hắn không yêu sắc đẹp, Tô Ngọc Khanh tính mạng luôn nguy hiểm, cho nên hắn cũng không yêu sắc đẹp, trong lòng Phó Ly tất nhiên cũng chứa gì đó, muốn phá được thế cờ này cần tốn thời gian d.d"l*q^d, nàng cũng không thể bỏ mất tính mạng của Tô Ngọc Khanh để đi quyến rũ Phó Ly, kia còn không bằng ngoạn được hoàn toàn hơn một chút.

V384 cùng nó tiểu đồng bạn đều bị kinh ngạc đến ngây người, nó lần đầu tiên nghe được loại logic này, nó nghĩ khuyên can, nhưng mà lại không thể nào khuyên can, Tô Ngọc Khanh có được hy vọng sống sót, tảng đá lớn đè nặng trong lòng cũng buông lỏng một chút, V384 cũng không mắng hắn là cận kề nữa, ngược lại nhìn đỉnh đầu của hắn, bày tỏ ý đồng tình thâm thiết với hắn, ngay cả tâm tư thâm một nén nhang cho hắn cũng có.

Chuyện Phó Ly điều tra được tự nhiên sẽ không gạt Tô Ngọc Khanh, trước đây Tô Ngọc Khanh đã đoán là hàn cười, hiện thời chẳng qua là xác minh suy đoán của hắn, nhớ tới Hứa Thanh Yên, hắn có chút do dự, nhưng lại hiểu rõ, cho dù dùng thực lực của toàn bộ toàn bộ Tô gia, cũng không nhất định có thể giết chết Hàn Tiểu báo thù cho Thanh Vân Môn, không thể báo thù, vậy thì lấy thân báo đáp cũng thành lời nói suông.

Chuyện này đè nén trong lòng Tô Ngọc Khanh chừng mười ngày, tựa như là kẻ thiên bệnh sau đó lại nhất khối dần xuống đáy lòng tảng đá lớn, V384 thế, Đắc Kỷ dùng Viên Quang thuật cái gì cũng đều chứng kiến, vài ngày này Tô Ngọc Khanh càng áy náy, nàng lại càng trêu chọc hắn, đứng trêu chọc, ngồi trêu chọc, cười trêu chọc, khóc trêu chọc, toàn bộ phương hướng là tàn phá nốt tâm yếu đuối của một thanh niên tốt, một người đang tốt bị trêu chọc đến mức tinh thần cũng sắp biến thái.

Mà rất nhanh nàng cũng nhận được thành quả của trêu chọc, Tô Ngọc Khanh phát bệnh.

Tô Ngọc Khanh quả thực không tính lớn, năm trước vừa mới nhược quán, cho dù trời sinh có bệnh, hắn cũng không muốn cứ ngày ngày nằm ở trên giường chờ chết như vậy, từ năm mười sáu tuổi xuất sư, khắp nơi hắn hành y cứu người, thanh danh trên giang hồ cũng không nhỏ, nhưng mà thầy thuốc không tự chữa cho mình, mỗi lần phát bệnh, thuốc và châm cứu đều vô dụng.

Đối với chuyện nam nữ, thật ra Tô Ngọc Khanh có chút bài xích, dùng loại chuyện như vậy để cứu mạng, càng làm cho hắn cảm thấy dơ bẩn, hắn rất không tình nguyện thấy những gia tộc kia tìm nữ tử vì hắn, lại chán ghét cùng các nàng có ngoại trừ thân thể bên ngoài cùng xuất hiện, ánh mắt của những người kia hoặc là thương tiếc hoặc là ái mộ hoặc là hận ý hoặc là hận trọng hắn đã thấy nhiều, tâm cũng chết lặng.

Cả người đều rất nóng, thần chí không rõ, bên tai hình như có tiếng nữ tử nói chuyện vang lên, con mắt của Tô Ngọc Khanh cũng không mở ra được, đầu đầy mồ hôi, bản năng vẫn khước từ, lời nói trong miệng cũng mơ hồ không rõ, Đắc Kỷ lắng nghe, hắn nói là "Đừng tới đây".

Tô Ngọc Khanh phát bệnh không phải là chuyện nhỏ, một ngày đó trước sau đến bốn năm lượt người, đến đầu tiên là Phó Ly, gặp nàng, Phó Ly dùng

một chút, tựa hồ muốn nói điều gì, sau đó là một người quân sự trung niên vội vã đi tới, sau lưng còn có hai vị cô nương tướng mạo thanh tú đi theo, chỉ kịp chấp tay đối với Phó Ly.

Đang muốn mở miệng nói bị cắt đứt, Phó Ly cũng không lên tiếng nữa, cùng Đắc Kỷ chờ ở ngoài cửa phòng chờ một lát, đột nhiên bên trong truyền đến tiếng kêu của Tô Ngọc Khanh, ngay sau đó từ cửa phòng bay ra một chút mảnh vụn của bàn ghế, hai cô nương xiêm y nửa cời giấy giữa trên mặt đất một lát mới bò dậy, giường mất nhìn thấy Phó Ly mặt không chút thay đổi, mặt đỏ đến rỉ máu, nhưng lại run rẩy không dám rời đi.

Phó Ly liếc về phía quân sự trung niên đang lắp bắp một cái, bình tĩnh nói: "Nếu là bình thường, ta có thể kiềm chế được hân, hiện tại không được."

Hiển nhiên Tô Ngọc Khanh đã nhận định Hứa gia cô nương, không muốn gặp mặt người khác, dĩ nhiên da\$nh#eq*uy&d0n lại không muốn bức bách Hứa gia cô nương cứu hân, đây là sự tình của hai người bọn họ, nếu như hân nhượng bộ, bây giờ còn đi làm này người ác như bộ dáng gì?

Bạch Thuật cũng gấp, gấp đến độ con mắt đều hồng, hân từ nhỏ liền đi theo bên cạnh Tô Ngọc Khanh, hiểu rất rõ ý tưởng của hân, lúc này lại cần rằng phịch một tiếng quỹ trước mặt Đắc Kỷ, lau nước mắt mình mờ đập đầu.

"Hứa cô nương, ta van cầu cô nương cứu công tử nhà chúng ta đi! Công tử nhà chúng ta không có thuốc giải sẽ chết! Ai công tử cũng không chịu muốn, người thích cô nương! Bạch Thuật về sau sẽ làm trâu làm ngựa cho cô nương, van cầu cô nương, van cầu cô nương..."

Khăn trong tay Đắc Kỷ cũng xoắn lại, sắc mặt lúc thì xanh lúc thì trắng, hiển nhiên hôm nay đã phát sinh một loạt sự tình đã vượt qua phạm vi lý giải của các tiểu thư khuê các ngày thơ, quân sự trung niên phản ứng lại, vội vàng mang người cùng nhau khấu đầu trước Đắc Kỷ.

V384 tức giận đến quá sức, nếu kí chủ của nó là nữ tử bình thường, có lẽ sẽ tức giận, nhưng Đắc Kỷ nàng không phải vậy, nàng chẳng những không tức giận, cảm giác khó nói lên lời chạy một vòng trong não của nàng, ngược lại có một chút ít hưng phấn, bắt đầu nghiền ngẫm, mắt chứa đầy lệ, như một con cừu con nhu nhược bị bức ép đến góc tường.

Phó Ly nhủ nhủ mày, đang muốn mở miệng, lại nghe thấy giọng nói khàn khàn tức giận của Tô Ngọc Khanh từ trong phòng truyền đến: "Không được bức Hứa cô nương! Cút! Ai ta cũng không cần, đều cút cho ta!"

Nước mắt của Đắc Kỷ lăn xuống từng hạt to, ném khăn tay xuống đất, tràn ngập lệ ý đi qua trước mặt Phó Ly, một lọn tóc xẹt qua chớp mũi, nhàn nhạt mùi thơm ngát, Phó Ly ngẩn ra một cái, vô ý thức nhặt khăn tay lên, chờ hân lấy lại tinh thần, người đã bị quả sự trung niên thờ phào nhẹ nhõm mang đi khỏi viện.

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tuyệt sắc đệ nhất võ lâm (6)

Mặc dù gia nghiệp của Tô gia không so được với Danh Kiếm Sơn Trang, nhưng cũng là một phương cự phách trên giang hồ, Tô Ngọc Khanh là con trai độc nhất của gia chủ đời này, từ nhỏ đã ba nghìn sủng ái ở một thân, cho dù lăn lộn trong giang hồ, nhưng mỗi ngày tin tức vẫn sẽ không ngừng truyền về gia tộc.

Lần này Tô Ngọc Khanh phát bệnh là lúc sáng sớm, quân sự gần nhất liền mang theo hai tam âm nữ đến tư gia của Tô Ngọc Khanh vòng một canh giờ, tới gần lúc chạng vạng, lại có thêm vài vị trưởng bối của Tô gia đến. Phó Ly lời ít mà ý nhiều giải thích rõ tình huống, mấy người không khỏi là ngạc nhiên vui mừng không thôi.

Chẳng biết tại sao trong lòng Phó Ly lại có chút khác thường, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt ngạc nhiên lại có chút mừng rỡ của các trưởng bối Tô gia, lại không nói thêm gì nữa, lui qua một bên.

Thời điểm Đắc Kỷ đi vào, ý thức của Tô Ngọc Khanh vẫn còn, dương khí dâng lên cuộn cuộn, mang theo từng cơn dục vọng không cách nào điều khiển được, nội lực đã hao hết, kim châm bị ép đến gãy, nghe được tiếng bước chân của nữ tử, hân thiếu chút nữa là đỏ mắt, cũng vô ý đụng phải một cặp mắt đang đắm lệ.

Sợi dây trong đầu đứt đoạn, trước khi ý thức của Tô Ngọc Khanh mất đi, đưa tay phất qua các huyết đạo của Đắc Kỷ, giọng khàn khàn nói bên tai nàng: "Tô mỗ có phụ cô nương, lừa cô nương, cũng biết chính mình rất có lỗi... Tô mỗ thề, nhất định sẽ thủ cô nương vì thề, đời này kiếp này, chỉ chung tình với mình cô nương."

Kim châm lướt nhẹ qua huyết đạo, toàn thân truyền đến một trận tê dại đến tận xương, trong chớp mắt ý thức có chút mơ hồ, Đắc Kỷ gần như là vô ý thức động sát niệm, dĩ nhiên quy/d0n nhưng ngay sau đó lại chạm phải ánh mắt ẩn nhẫn pha chút thống khổ của Tô Ngọc Khanh, lập tức hiểu được, Tô Ngọc Khanh không muốn để mình trải qua chuyện mà theo hân nó sẽ tạo ra thương tổn với nàng này.

V384 không có phát giác sát ý của Đắc Kỷ, chỉ là có chút bất bình nói: "Lương tâm không cần dùng ở chỗ này, có bản lĩnh hân thiên chính mình đi!"

Theo như thân thể của Hứa Thanh Yên, một châm này của Tô Ngọc Khanh, cũng phải ba bốn ngày mới tỉnh lại, ý thức của Đắc Kỷ mặc dù thanh tỉnh,

nhưng lại hoàn toàn không có cách nào không chế thân thể, không thể không nói cũng có một chút mới lạ.

Chỉ dương kết hợp cùng với cửu âm, một ngọn lửa nhỏ có xu hướng lan ra toàn bộ đồng cỏ, khi Tô Ngọc Khanh đi ra cửa phòng đã là hai ngày sau, kể từ sau năm tám tuổi, hẳn đã không thể sử dụng hai chân đi đường, gần như là đỡ tường đi ra, Bạch Thuật là người đầu tiên phát hiện ra, liền vội vàng tiến lên muốn đỡ công tử nhà mình lên.

Tô Ngọc Khanh nhẹ nhàng chậm chạp tránh khỏi bàn tay của Bạch Thuật đang hướng về phía hắn, lắc đầu, nói: "Ta có thể tự đi."

Bạch Thuật hiểu rõ tính tình của Tô Ngọc Khanh, lập tức không lên tiếng, Tô Ngọc Khanh chống tường đứng vững, nói với Bạch Thuật: "Nói với Tô Phúc chọn vài nha hoàn đưa tới, hầu hạ Thiếu phu nhân thay quần áo rửa mặt."

Tô Phúc chính là người quản sự trung niên đưa hai tam âm nữ lại đây hai ngày trước, chủ quản chuyện làm ăn ở Tô Châu phủ của Tô gia, Bạch Thuật nghe, liền vội vàng gật đầu đáp ứng, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Hứa cô nương là một nữ cô nhi bị diệt cả nhà, biểu thiếu gia lại không muốn nâng, nếu như công tử nhà mình lại không có chút lương tâm nào, vậy thì thật đúng là không dám nghĩ.

Hiệu suất làm việc của Tô Phúc rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã có hai nha hoàn đẩy cửa vào, Tô Ngọc Khanh là người có chút tỉ mỉ dịu dàng, sửa sang lại quần áo của Đắc Kỷ, rửa tay rửa mặt, mới để cho nha hoàn tiến vào hầu hạ, cho đến khi tắm rửa thay quần áo, hai nha hoàn mới âm thầm kinh hãi.

Cuộc sống của thiếu phu nhân có lẽ rất tốt, da thịt trên người cũng trắng như tuyết, nhưng hôm nay toàn những vết tím xanh, đồ ửng lớn nhỏ, tựa như những cánh hoa rơi trên đất tuyết, công tử nhà mình cũng xem như là một người dịu dàng, thể nhưng cũng sẽ như vậy... Cuồng dã như vậy sao?

Sau khi Tô Ngọc Khanh rời khỏi, Đắc Kỷ liền ngủ, cho tới khi gần chạng vạng mới tỉnh lại, khi tỉnh lại người đã ở trên xe ngựa, phát hiện nàng tỉnh lại, Tô Ngọc Khanh vội vàng để sách trong tay xuống, rút cho nàng một chén trà, hỏi: "Ta đánh thức nàng sao?"

Đắc Kỷ lắc đầu, tiếp nhận chén trà, uống từng ngụm, nàng khép mi bộ dáng vô cùng thanh lệ dịu dàng, lại chỉ khiến cho Tô Ngọc Khanh cảm thấy đau lòng.

"Thanh Yên, ta thừa nhận trước đây ta đã lừa nàng rất nhiều, nhưng ta thật tâm thích nàng" trong đôi mắt ôn hòa của Tô Ngọc Khanh tràn đầy sự chân thành, nói: "Lần này trở về, ta sẽ phân phát thiệp thất, tam thư lục lễ đón nàng vào cửa, nàng yên tâm, ta sẽ cố gắng tập võ, cho đến khi có thể báo thù giúp người nhà nàng mới thôi."

Đắc Kỷ đột nhiên ngừng đầu lên, dường như muốn nói cái gì, không tiếng động há to miệng, nước mắt lại chảy xuống, nức nức nỏ nỏ ôm lấy đệm chăn đang che kín người, tóc đen chảy xuống. d!~en-d@nl/eq^uy&d0n Song thân bị giết, cả nhà bị diệt, khuê mật phản bội, không chỗ viện trợ, bây giờ còn thất thân cho một nam nhân có thể coi là xa lạ, những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày nay, đã đủ khiến cho một tiểu thư được dưỡng trong khuê phòng từ nhỏ sụp đổ.

Tô Ngọc Khanh đau lòng nhưng lại không biết phải làm thế nào cho tốt, rõ ràng nghĩ muốn liều lĩnh ôm nàng vào trong ngực an ủi, nhưng cũng biết chính mình là người đã tạo thành tổn thương lớn nhất cho nàng.

V384 kinh ngạc nói: "Độ hảo cảm của Tô Ngọc Khanh là chín mươi hai điểm, độ hảo cảm của Phó Ly..... Ba mươi điểm?"

Dư quang khoe mắt Đắc Kỷ thoáng nhìn ra ngoài tấm màn che ngoài cửa sổ, tóc đen che giấu khoe môi đang khẽ cong lên, ngoài xe ngựa, con ngựa Tây Vực bồm bồm của Phó Ly không biết là cố ý hay là vô ý đi đến bên cạnh xe ngựa.

Nghe tiếng khóc nức nỏ trong xe ngựa, tay nắm dây cương của Phó Ly khẽ căng lên, mày kiếm cau lại, dường như hận không thể tóm Tô Ngọc Khanh ra khỏi xe ngựa đánh cho một trận, làm ra chuyện bi ối như vậy, không cho cô nương nhà người ta thời gian tiếp nhận, còn bắt chấp ở chung một chỗ cùng người ta, dường như chỉ sợ người ta quên mất!

Phó Nhất nhìn lên thấy sắc mặt của Thiếu trang chủ nhà mình không tốt, giục ngựa tiến lên một chút, cũng nghe thấy tiếng khóc từ trong xe ngựa truyền ra, hẳn hạ giọng nói: "Thiếu chủ nếu như không kiên nhẫn đi cùng biểu thiếu gia, hay là chúng ta đi trước?"

"Không cần" Theo bản năng Phó Ly nói một câu, nhìn thấy thần sắc sững sờ của Phó Nhất, dừng một chút, nói: "Vài vị trưởng bối đều ở đây, nếu ta đi trước một bước, khó tránh khỏi có chút thất lễ, huống chi phụ cận nơi này sơn tặc, giặc cỏ hoành hành, nhiều người một chút, cũng giảm bớt không ít phiền toái."

Phó Nhất liên tục vâng dạ nhưng trong lòng lại vô cùng buồn bực, từ khi nào thì Thiếu chủ nhà mình bắt đầu để ý đến chút lễ nghi giang hồ này? Trước kia không phải đều là muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?

Tô gia và Danh Kiếm Sơn Trang không hề thuận đường, một nơi ở phía nam một nơi ở phía bắc, d%d^l\$Q#đ trước đây Tô Ngọc Khanh nói muốn đi Danh Kiếm Sơn Trang, là bởi vì sự phụ hãm- Bạch thân y hiện thời đang ở Danh Kiếm Sơn Trang, nhưng bây giờ đương nhiên là việc nhanh chóng quay về Tô gia thành hôn quan trọng hơn chút ít.

Lần này, Phó Ly có muốn đi cũng không được, chuyện Tô Ngọc Khanh thành hôn là đại sự, so với việc quay lại Danh Kiếm Sơn Trang nhận thiệp mời, lại đi thêm một chuyến đến chúc mừng hi sự, còn không bằng cùng nhau quay về Tô gia.

Phó gia là kiếm trang vang danh thiên hạ, Tô gia là lấy bảy mươi hai đường huyết sát đao pháp uy chấn võ lâm, nhưng từ trước đến nay đao pháp của Tô gia chỉ truyền cho con em trong gia tộc, nhưng cho dù con em trong gia tộc có mạnh hơn nữa, cũng không bằng một đại phái luôn rộng mở cửa thu nạp đồ đệ, ra khỏi Giang Nam, uy thế cũng giảm mạnh.

Nhưng trong cả vùng Giang Nam, đạo pháp của Tô gia lại là như mặt trời ban trưa, Tô gia tọa lạc ở trong một dãy núi hơi lệch về phía bắc của Giang Nam, sơn đạo tầng tầng lớp lớp, cho đến giữa sườn núi, mới có vài trạm gác ngầm, tin tức Tô Ngọc Khanh trở về đã sớm truyền khắp toàn bộ Tô gia, mới vừa xuống xe ngựa, đã có đoàn người đứng dưới chân núi đón.

Con nối dòng của Tô gia rất đông, nhưng mà huyết mạch của gia chủ đời này chỉ có một mình Tô Ngọc Khanh- người không thể sống quá ba mươi tuổi, vì hần mà đã tốn không biết bao nhiêu tâm tư, hiện giờ ái tử đã bình yên trở về, không chỉ tính mạng không lo, mà hành động còn rất tự nhiên, Tô lão gia vừa mừng vừa sợ, cho dù biết được thân thể của Hứa Thanh Yên cũng chỉ nhũ nhũ mảy, không nói gì.

Tô phu nhân cũng tính tế hơn Tô lão gia, mặc dù cũng vui thay con mình, nhưng cũng không quên Phó Ly, vỗ vỗ tay Phó Ly, dịu dàng trấn an vài câu.

Đột nhiên thân phận bị vạch trần, Phó Ly vô thức nhìn Đắc Kỷ một cái, phát giác nàng chỉ hơi rũ mắt yên lặng đứng, cũng không có hành động dư thừa nào, dường như tuyệt không quan tâm hần- vị hôn phu trước đây, không biết tại sao, Phó Ly thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, lại có chút ít mơ hồ đau buồn.

“Nhiệm vụ mục tiêu: Phó Ly, độ hảo cảm: ba mươi bảy điểm”

V384 đã không muốn nói cái gì, trước đây người làm nhiệm vụ của nó kinh nghiệm mặc dù không ít, nhưng phần lớn đều là làm từ từ, chậm rãi từ nhiệm vụ cấp thấp, thỉnh thoảng mới làm một hai nhiệm vụ cấp S, tỷ lệ thành công là năm mươi phần trăm, trên thực tế nó cũng không có quá nhiều kinh nghiệm làm nhiệm vụ cấp S, dùng tiêu chuẩn của nó để áp dụng cho Đắc Kỷ, một yêu tinh trời sinh giỏi việc đùa bỡn lòng người, kết cục chỉ có: một lần lại một lần bị làm cho mất mặt.

Tô Ngọc Khanh nói muốn tam thư lục lễ đón Đắc Kỷ vào cửa, nhưng hiện tại lại không thể, Thanh Vân Môn vừa bị diệt môn, hải cốt của song thân Hứa gia còn chưa kịp lạnh, chịu tang trong lúc thành hôn hết thảy nhất định phải giản lược, cho dù hần muốn làm thật long trọng cũng không được, càng xấu hổ, lại càng thêm thương yêu.

Tô gia sắp xếp cho Đắc Kỷ ở một tiểu lâu cực kỳ tinh xảo, ban đầu là chỗ ở của một vị tiểu thư khuê các của Tô gia, tiểu lâu có ba tầng, bên cạnh là một tiểu viện yên tĩnh, đằng sau là một rừng trúc, cho dù là ngày hè chói chang cũng có vài phần mát mẻ, nha hoàn Tô Ngọc Khanh sai quản sự đưa tới cũng bị Tô phu nhân sai đi, phái người khác tới đây hầu hạ.

Cảnh cửa sổ tầng hai của tiểu lâu, cảm kỳ thư họa bày đặt chỉnh tề, đối với một thế gia giang hồ mà nói, đây đã được cho là vô cùng chu đáo, Hứa Thanh Yên tương đối yêu thi thư, đàn và đánh cờ hiểu sơ sơ, nhưng vẫn chưa tới trình độ có thể khiến người khác cảm thấy kinh diễm, nhưng Đắc Kỷ lại tinh thông.

Kỳ thật so với mấy thứ này, thứ quyến rũ người nhất của Đắc Kỷ là múa, từ thời thượng cổ đã đồn rằng, chỉ cần cửu vĩ yêu hồ khê múa trên động thần thánh, dưới hoặc (dự hoặc) quân vương, nàng chưa vì thần thánh mà nhảy múa, lại dự hoặc không chỉ một quân vương.

Nha hoàn mới tới tò mò quan sát Thiếu phu nhân tương lai, thấy Đắc Kỷ nhìn cây đàn, liền vội vàng tiến lên nói: "Cô nương muốn đánh đàn sao, nô tỳ giúp cô nương chuyển nó đến cửa nhé?"

"Không cần, ta có chút mệt mỏi." Đắc Kỷ khẽ cong môi, dịu dàng nói: "Người tên là gì, sau này chúng ta đại khái còn phải chung sống lâu với nhau."

Nha hoàn bị đến mặt đỏ tim đập dồn dập, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn mọi khi rất nhiều: "Nô tỳ, nô tỳ tên Minh Tuyết."

Đắc Kỷ dịu dàng nói: "Đúng thật là một cái tên rất hay, cũng rất xứng với người, mình như xuân tuyết tiểu mỹ nhân."

Thoáng chốc gương mặt Minh Tuyết đỏ hồng, hô hấp cũng có chút không yên, lắp bắp nói: "Cô, cô nương mới thật sự là mỹ nhân..."

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tuyệt sắc đệ nhất võ lâm (7)

Đắc Kỷ lại hỏi thêm mấy câu, Minh Tuyết cũng đều đỏ mặt lắp bắp đáp, cho đến phút chốc khi ra khỏi tiểu lâu mới tỉnh táo lại, nhưng mà tỉ mỉ nghĩ lại, mới phát giác những vấn đề vị Thiếu phu nhân tương lai hỏi đều là những thứ bình thường.

Có lẽ là do mới đến, không an tâm, dù sao cũng là một cô nương bơ vơ một mình, Minh Tuyết nghĩ đến, trong lòng lại dâng lên ý thương tiếc.

V384 cũng không rõ mục đích của Đắc Kỷ là gì, nhưng cũng không hỏi, nó hình như cũng có chút đồng cảm với hai người Phó Ly và Tô Ngọc Khanh, nhất là Tô Ngọc Khanh, mục tiêu của nhiệm vụ lần này là Phó Ly, hần thuần túy là một quân bài, nhớ lại Tần Vương của thế giới trước bị lặn qua lặn lại thiếu chút nữa thì điên, V384 lần đầu tiên cảm thấy lương tâm cắn rứt.

Buổi tối Tô Ngọc Khanh đến đây một chuyến, đưa tới không ít đồ, Đắc Kỷ không gặp hần, hần cũng biết rõ tình cảnh hiện giờ của mình là thế nào, cười

khô một tiếng, căn dặn Minh Tuyết chăm sóc thật tốt rồi rời đi.

Chỗ ở của Phó Ly tại Tô gia, là ở bên cạnh sân của Tô Ngọc Khanh, thế gia giang hồ cũng không có nhiều quy củ lắm, từ lầu ba của Đắc Kỷ nhìn xuống, có thể nhìn thấy gần hết hai tiểu viện kia.

Trong lòng V384 lại nghi ngờ Đắc Kỷ lại muốn bày ra trò gì, không nghĩ tới Đắc Kỷ chỉ đứng bên bệ cửa sổ kéo màn trúc lên, đốt hai ngọn nến, đóng cửa phòng rồi đi ngủ.

Qua cửa sổ, Tô Ngọc Khanh nhìn ô cửa sổ của tiểu lâu kia vẫn có ánh sáng, trong lòng thương tiếc lại áy náy, dứt khoát khoác áo, bước xuống giường, tìm một thanh kim đao vào trong viện luyện võ, thân thể của hắn kỳ thật vẫn chưa hoàn toàn khỏe hẳn, dĩ nhiên không cho dù là sự phụ không ở đây, hắn cũng biết, tình trạng của hắn như vậy, ít nhất cũng phải cùng cửu âm nữ song tu ba lượt, mới có thể khôi phục được giống như người bình thường.

Nhưng hắn lại không muốn bức bách Hứa cô nương, hai mươi năm này trong đời của hắn đều sống trong lo lắng hãi hùng, cho đến khi gặp được nàng mới có sự thay đổi, tình cảm này có bao nhiêu cảm kích hắn không biết rõ, chỉ biết là nàng vừa xuất hiện, trong mắt hắn mới có thêm chút màu sắc, thế giới này mới bắt đầu tươi mới, nàng đối với hắn mà nói lại không giống như vậy.

Huyết sát đao pháp của Tô gia có yêu cầu rất cao đối với thân thể, con cháu của Tô gia không phải là trời sinh dương khí sung túc, kinh mạch rộng lớn, Tô Ngọc Khanh cho dù không thể luyện tập võ công, nhưng dựa vào thể chất khác với người thường, hắn cũng luyện tập nội lực của mình tới mức đạt tới đỉnh cao nhất mà võ giả (người tập võ) tuổi này có thể đạt đến, luyện đao tuy có chỗ trắc trở, nhưng uy lực cũng rất phi phàm.

Bóng của Kim đao phản chiếu dưới ánh trăng tròn, huyết sát kinh phong nổi lên lá rụng đầy đất, một chiêu đao pháp Tô Ngọc Khanh luyện xong, sắc mặt trắng nhợt, đúng lúc này, nghe thấy tiểu viện bên cạnh truyền đến động tĩnh, nghiêng tai lắng nghe, thì ra là Phó Ly, chẳng biết tại sao cũng ngủ được đang luyện kiếm.

Tô Ngọc Khanh không đi quấy rầy Phó Ly, ngừng một lát, tiếng đao kiếm cùng vang lên, giống như kim loại va vào đá, đưa tiếng cả một đêm.

Đắc Kỷ một đêm ngủ ngon, khi ngồi ở trước bàn trang điểm chải đầu tóc, V384 lắp bắp nói: "Hôm qua, tối ngày hôm qua, độ hảo cảm của Tô Ngọc Khanh tăng tới chín mươi sáu điểm, Phó Ly tăng tới năm mươi một điểm..."

Mẫu chốt là Đắc Kỷ nàng rõ ràng là cái gì cũng không có làm a! V384 thật sự là không nhìn được, chỉ bằng hai ngọn nến rách kia, có thể có hiệu quả tốt như vậy sao? Cứ coi như thật sự một đêm không ngủ, đến cùng có thể nói lên cái gì sao!

Ngón tay của Đắc Kỷ nhẹ trò tằm ngọc thạch V384 gửi thân, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, dịu dàng nói: "Trong lòng của Tô Ngọc Khanh, ta là một nữ tử yếu đuối bị hắn bức bách thất thân, ta càng là bị thương bất an, hắn lại càng thương tiếc áy náy. Còn trong lòng Phó Ly, ta là vị hôn thê bị chính tay hắn đẩy đi, ta càng nom nớp lo sợ, hắn lại càng tâm tâm niệm niệm."

Kế hoạch của Hứa Thanh Yên kỳ thật ngay từ đầu đã có vấn đề, Danh Kiếm Sơn Trang muốn có Băng Phong Kiếm Phổ, Phó Ly vì thế mà cưới nàng, dường như có chút bị trói buộc, cho dù tính cách của hắn rất lạnh nhạt, cũng không khỏi có chút không kiên nhẫn. Trong lúc mẫu chốt này Thanh Vân Môn lại bị diệt, Hứa Thanh Yên bị hủy dung, chuyện trước đó để sang một bên, dĩ nhiên nàng lấy Băng Phong kiếm phổ là lá bài tẩy cuối cùng, thỉnh cầu Danh Kiếm Sơn Trang báo thù giúp Hứa gia, Phó Ly là người tâm cao khí ngạo, vốn cũng không đồng ý chuyện Băng Phong Kiếm Phổ, có thể thương tiếc nàng mới là lạ.

Đắc Kỷ vừa đến thế giới này liền gặp được Tô Ngọc Khanh, không xúc động dùng danh phận vị hôn thê của Phó Ly xuất hiện trước mặt Phó Ly, ngược lại càng làm cho Phó Ly nhớ tới hôn ước, hắn lại bất đắc dĩ vì tính mạng của biểu đệ mà khoanh tay đứng nhìn Bạch Thuật cũng quản sự Tô gia bức bách Đắc Kỷ, đồng nghĩa với việc tự tay đưa nàng lên giường của người khác, hết lần này tới lần khác sau đó thân phận của hắn bại lộ, Đắc Kỷ cũng không thêm nhìn hắn cái nào, khiến hắn nhớ lại có chút ảo não khác thường, ít nhất trong thời gian ngắn không có cô nương thứ hai có thể để lại cho hắn ấn tượng khắc sâu đến thế.

Mà trong chuyện nam nữ, chỉ cần có thể khiến đối phương lưu lại một ấn tượng khác sâu, trong đêm khuya thanh vắng vài lần nằm mộng, không nói yêu khác sâu, ít nhất cũng có thể khơi dậy một chút tâm tư yêu đơn phương, đối với người kiêu ngạo như Phó Ly mà nói, một mối tình đơn phương chắc chắn sẽ không có kết quả, đủ khiến cả đời ghi khắc, nhớ tới một lần, sẽ đau một lần.

Người tình mắt là có thể nhìn ra, công tử nhà mình là thật lòng yêu thương Thiếu Phu Nhân tương lai, tự tay thay Thiếu Phu Nhân báo thù, hoàn toàn bỏ qua y đạo, trong mỗi ngày cùng con cháu Tô gia cùng nhau luyện võ luyện công, chịu khó đến gia chủ cũng nhìn không được, lệnh cường chế hắn giảm bớt giờ luyện võ của hắn.

Cùng lúc đó, Tô gia đã chiêu trồng rùm beng chuẩn hôn sự, mặc dù không thể tổ chức lớn, nhưng Tô gia giao thiệp rộng rộng rãi, ngày đại sự thiếu chủ thành hôn cũng không thể làm quá mức bủn xỉn, Tô phu nhân đối với chuyện này có vài phần kinh nghiệm.

Hôn kỳ tổ chức trong ngày để tang, nên chọn ngày hoàng đạo không khỏi cũng có chút tầm thường, cũng may thân thể Tô Ngọc Khanh càng ngày càng tốt lên, Tô gia nhĩ lão vui mừng còn không kịp, cho dù như vậy cũng không có ý oán hận Đắc Kỷ, Tô phu nhân sợ nàng chỉ có một mình lại thương tâm, lại biết con nhà mình đã làm chuyện vô liêm sỉ, mỗi ngày đều đến an ủi.

Đắc Kỷ không cần an ủi, Hứa Thanh Yên cần, theo như tính cách của Hứa Thanh Yên, gặp phải chuyện này có lẽ đã khóc đến mù mắt rồi, gặp phải chuyện này cho dù người hiền lành gặp phải cũng phải có vài phần tức giận, đương nhiên chuyện này cũng không làm khó dễ được Đắc Kỷ, khóc cũng khóc đến vừa đứng, mấy lần Tô phu nhân đến, càng cảm thấy thương tiếc.

Từ trên xuống dưới Tô gia đều đắm chìm trong không khí vui sướng, chỉ có Phó Ly và trăm người đệ tử Danh Kiếm Sơn Trang hắn mang đến có chút

lệch nhịp, mấy ngày này vị Hứa tiểu thư kia mặc dù không bước chân ra khỏi nhà, nhưng danh tiếng Tuyệt tiên tử mỹ nhân xinh đẹp đệ nhất võ lâm đã truyền ra rộng rãi, đặc biệt là sắc mặt Thiếu trang chủ nhà mình càng ngày càng không đứng, lại có tin đồn nói là biểu thiếu gia phải dùng chút thủ đoạn mới có được Hứa tiểu thư, d!een*ddanfleequy/do0n khiến rất nhiều đệ tử bất bình thay Thiếu trang chủ nhà mình.

Phó Ly cũng không có thời gian quan tâm này chút tin đồn này, khi còn bé hẳn tập kiếm, mười một tuổi cũng có chút thành tựu, mười chín tuổi đại thành, sau này đi ngao du thiên hạ tìm chân lý kiếm đạo khắp nơi, đối với kiếm pháp của mình rõ như lòng bàn tay, nhưng mà những ngày này, hẳn dần dần phát giác kiếm pháp của mình càng lúc càng nhanh, dường như đến trình độ không thể tự khống chế được nữa, mấy lần luyện tập cùng Tô Ngọc Khanh, đều thiếu chút nữa không khống chế nổi mà hạ sát thủ, trong lòng hẳn rõ ràng, đây là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Thiếp mời của Tô gia lần lượt phát đến các môn phái trên giang hồ, gần như các môn phái lớn đều sẽ đến dự, phụ thân của Phó Ly- Phó lão trang chủ nhận được thiệp mời sớm nhất, cũng là người đến sớm nhất, chuyện đã xảy ra ở đây Phó Ly sớm đã ở dùng bỏ câu đưa tin kể rõ, cho nên cũng không có chỗ nào cảm thấy lúng túng, Tô gia tổ chức một bữa tiệc nhỏ, có ý tiếp đãi họ hàng nhà mình.

Đắc Kỷ từ chối không đến, Tô Ngọc Khanh có chút thất vọng, trong lòng Phó Ly cũng có một chút thất vọng, hẳn biết rõ như thế này là không đúng, nhưng hẳn chỉ muốn được nhìn thấy nàng thêm vài lần, hoặc có thể nói là... Để nàng liếc nhìn hắn vài cái.

Phó Ly chưa từng nghĩ tới mối hôn sự mới đầu hẳn chướng mắt thế nhưng sẽ vương vấn trong tim hắn lâu đến vậy, trong lúc đêm khuya thanh vắng, hẳn không chỉ một lần nghĩ tới, nếu như lúc trước hẳn không đáp ứng sáng khoái như vậy, kết quả có phải sẽ không như thế này không, nước mắt của nàng trên chiếc khăn tay kia hẳn không nở gặt, lại muốn tự tay lau đi nước mắt trên mặt nàng.

Phó phu nhân kêu con nhà mình vài tiếng, đều không nghe thấy trả lời, trong lòng buồn bực, bất ngờ nhìn thấy một góc khăn tay trắng trong ngực hắn, dùng một chút, khóe mắt đuôi mày đều mang theo vài phần vui vẻ, đây Phó lão trang chủ, bữu môi để cho ông xem.

Sau khi rời tiệc, nhìn bóng lưng Tô Ngọc Khanh đi hướng tiểu lâu, Phó Ly dùng một chút, xoay người rời đi, đi đến cửa sân mới phát hiện mẫu thân nhà mình đang đợi ở trong sân.

"Đây là thế nào, hôn bay phách lạc?" Phó phu nhân có chút kỳ quái hỏi một câu, Phó Ly há to miệng, vẫn là không nói nên lời.

Phó phu nhân thấy thế, lưỡng lự trước là chuyện nữ nhi, không khỏi cười, nói: "Khó có thể gặp được bộ dáng này của con, ta còn nghĩ con cũng giống như phụ thân con, cũng là một đầu gỗ."

Phó Ly im lặng, Phó phu nhân duỗi tay tìm chiếc khăn trong ngực hắn, hẳn theo bản năng lui về phía sau một bước, đưa tay bảo vệ khăn, Phó phu nhân cười đến lại khoan khoái: "Còn giấu mẫu thân sao? Có bản lĩnh con cưới người ta về rồi cũng không cho mẫu thân xem."

"Mẫu thân, không phải là như người nghĩ..." Giọng nói Phó Ly khàn khàn: "Đây là đồ của Hứa cô nương, mấy ngày nữa con sẽ trả lại cho nàng."

Phó phu nhân sững sờ trong chốc lát mới nhớ ra Hứa cô nương là ai, bà lại nhìn Phó Ly nói: "Con không có tâm tư với người ta thì lấy khăn của người ta làm cái gì? Cái này cũng có thể tùy tiện cầm sao? Danh dự của nữ tử lớn như trời, còn mấy ngày nữa trả lại sao?"

Mỗi câu mà bà nói sắc mặt Phó Ly lại trắng thêm một chút, vô thức nắm chặt chiếc khăn tay dính nước mắt kia, nói: "Mẫu thân, con chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Phó phu nhân trừng mắt đe dọa nhìn con nhà mình: "Con có biết nếu như chuyện này truyền ra ngoài, có thể bức chết một người không? Con cũng là người đã đọc sách, phải biết lễ nghĩa liêm sỉ, giấu cái gì không giấu, lại giấu vật tùy thân của một nữ tử sắp gả cho người khác?"

"Nàng vốn dĩ là người của con!" Phó Ly đột nhiên lớn tiếng nói.

Phó phu nhân nhìn hắn, thật lâu sau cũng không có phản ứng lại, Phó Ly mặc dù không phải là một người lạnh lùng khó chịu, nhưng trước giờ hi nộ vẫn không lộ ra, đến bà là mẫu thân của hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng luống cuống như thế của hắn.

Vừa nói xong, Phó Ly ngừng lại, hơi thở quanh thân cơ đều biến đổi, lập tức thấp giọng nói một câu: "Mới vừa rồi...là cử chỉ điên rồ nhất thời."

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tuyệt sắc đệ nhất võ lâm (8)

Edit: Hiền Viên Linh

Vào thời điểm độ hào cảm của Phó Ly bắt đầu tăng nhanh, Đắc Kỷ đang thay giá y (áo cưới) Tô Ngọc Khanh đưa tới, V384 đã có vài phần kinh nghiệm, lần trước độ hào cảm của Doanh Chiêu cũng là dạng này, đường quay đầu của những mục tiêu nhiệm vụ này một cái so với một cái càng rõ ràng hơn.

Nói lại, đây là lần đầu tiên Đắc Kỷ mặc đồ cưới, lại không có quá nhiều cảm giác. Dù sao nàng cũng là yêu vật, trong cuộc sống, thế thiếp trưởng thứ đối

với nàng mà nói không có bất kỳ ý nghĩa gì, nam nhân trong thiên hạ này chỉ cần nàng muốn, cuối cùng cũng sẽ trở thành nô lệ dưới váy nàng.

Công bằng mà nói, dung mạo của Hứa Thanh Yên thực sự là xinh đẹp tuyệt sắc, trong vẻ đẹp tuyệt sắc lại lộ ra chút vẻ trong sáng như tiên nữ, một vẻ đẹp tinh khiết mềm mại, giống như nụ hoa còn e ấp chưa hé mở, hồng y khó tránh cũng có chút che giấu đi khí chất của nàng, cũng may có khăn voan che, làm cho nàng không đến mức không được tự nhiên.

Ngày hoàng đạo khó tìm, qua hai ngày nữa chính là ngày Đắc Kỷ xuất giá, thử qua giá y không có chút sai sót, lúc chạng vạng Tô Ngọc Khanh liền chính mình đánh xe đến đón Đắc Kỷ đi xuống chân núi, Thanh Vân Môn bị diệt, nhưng lễ nghi dù sao cũng phải làm đủ, Tô phu nhân tìm giúp cho Đắc Kỷ một phủ đệ hướng đến hướng của Thanh Vân Môn, sau khi bài trí lại coi nó như là nhà mẹ đẻ, hai ngày sau xuất giá liền đến phủ đệ đó đón người.

Đắc Kỷ trái lại không cự tuyệt, dường như là thấy bộ dáng Tô Ngọc Khanh cẩn thận lại vội vàng làm việc có vài phần đáng thương, sắc mặt cuối cùng cũng không sa sầm nữa, khiến cho Tô Ngọc Khanh thở phào nhẹ nhõm.

Phó Ly cười ngửa đi theo phía sau xe, lạnh mặt nhìn bộ dáng Tô Ngọc Khanh ôn nhu ân cần, tay nắm dây cương căng lên, hẳn đã bị mẫu thân nhà mình mắng một trận, trong lòng cũng hiểu rõ, sợ rằng cuộc đời này của mình và Hứa cô nương vô duyên, nhưng hiểu thì hiểu, nhưng tâm lại không tự chủ được.

Hắn muốn gặp nàng.

Ý niệm này tựa như mọc rễ này mầm trong đầu hắn, hắn không chỉ một lần nghĩ tới nếu như hắn gặp được nàng trước, nếu như chuyện của Thanh Vân Môn không xảy ra, nếu như nàng nữ phượng khăn quàng vai gả đến Danh Kiếm Sơn Trang, hoặc là cho dù muộn một chút, nếu như hắn không qua loa đáp ứng thỉnh cầu của Tô Ngọc Khanh như vậy, ít nhất thì đến lúc này, hắn còn có quyền liều lĩnh ôm nàng rồi đi.

Càng nghĩ càng loạn, càng loạn càng muốn, Phó Ly biết rõ mình đã sắp tẩu hỏa nhập ma, không phải là vì tình cảm chân thành của hắn với kiếm đạo, mà là vì một chữ tình.

V384 lo lắng đề phòng nhìn độ hào cảm của Phó Ly lúc lên cao lúc xuống thấp, mãi cho đến lúc nửa đêm Đắc Kỷ đã đi ngủ, độ hào cảm mới xem như thoáng ổn định ở khoảng bảy mươi điểm.

Còn chưa kịp thở phào một cái, đột nhiên có một tiếng động rất nhỏ bên cửa sổ, V384 liếc mắt một cái, bị hù dọa đến nhảy dựng, người tới chính là Phó Ly, *truyện chỉ được đăng tại Diễn đàn* chỉ bất quá khắp người hắn toàn mùi rượu, gương mặt tuần tú đỏ hồng, vừa nhìn đã biết chính là uống rượu say.

Đắc Kỷ nâng đầu lên nhìn Phó Ly lao đảo đi đến trước giường, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, dịu dàng giống như yêu vật thì thầm: "Thiếu trang chủ, nửa đêm canh ba, người tới phòng ta làm gì? Ta muốn gọi người..."

Lời nói này rất bình thường, nhưng Đắc Kỷ lại dùng giọng điệu lười biếng kéo dài, âm cuối mang thêm vài phần dư vị thờ ơ, khàn khàn lại trêu chọc lòng người, V384 hoảng sợ nghiêng đầu nhìn nàng, tay ngọc của Đắc Kỷ khẽ nâng, nhẹ nhàng cầm V384 ấn vào trong váy áo, không cho hắn theo dõi.

Hai mắt Phó Ly đỏ lên, ngoại trừ say rượu, giờ phút này trạng thái của hắn cũng rất không thích hợp, nhìn giống như bộ dáng tẩu hỏa nhập ma của những người cố chấp tu đạo, Đắc Kỷ từ trên giường đứng dậy, thốt tha đi đến bên cạnh Phó Ly: "Thiếu trang chủ?"

Phó Ly đột nhiên đè lại hai vai của nàng, cúi đầu hôn nàng, Đắc Kỷ cười nhẹ một tiếng, đưa tay vuốt lên khuôn mặt Phó Ly, tướng mạo của Phó Ly vô cùng tuần mỹ, cặp lông mày như sắc nhọn như mũi kiếm, mắt như sao sáng, chỉ là hiện thời đôi mắt đỏ hồng, hơi thờ rời loạn, chính là bộ dáng tẩu hỏa nhập ma.

Lúc Phó Ly phát hiện mình bị tẩu hỏa nhập ma, hắn đã không thể tự điều khiển thanh kiếm của mình, hắn không muốn thương tổn người khác, càng không muốn chuyển mình tẩu hỏa nhập ma bị người khác biết được, chỉ có thể tự nén xuống thần chí đang rối loạn, rời khỏi Tô gia, muốn tìm đến một nơi thanh tịnh từ từ điều tức, dù nghĩ thế nhưng vô thức lại đi vào phủ đệ mà ban ngày hắn đã đưa Hứa cô nương đến đây.

Trong ngoài phủ đệ đều có người canh gác, Tô gia làm việc nhất định rất chu toàn, nhưng mà võ công của Phó Ly cao hơn so với những hộ viện này không chỉ một bậc, cho dù là trong lúc tẩu hỏa nhập ma, cũng không dễ cho một người nào phát hiện ra.

Trước mắt là khuôn mặt mong nhớ ngày đêm, bên tai là tiếng *dịu dàng êm tai, die%en*dda#leq&uyd^0n sinh thời lần đầu tiên Phó Ly cách một nữ nhân gần đến thế, ngay cả hô hấp thiếu chút nữa đã quên, đầu óc mông lung cho hắn đáp án, đây là đêm động phòng hoa chúc của hắn, dưới thân là thể tử hắn cưới hồi đàng hoàng.

*kiều= mềm mại, đẹp đẽ, ngữ= lời nói

Không có Tô Ngọc Khanh, không có cửu âm nữ, nàng nữ phượng khăn quàng vai gả cho hắn làm thê, hẳn hồng y phản phất đón nàng vào cửa, hết thấy đều là tốt đẹp như vậy, tốt đẹp đến gần như không có căn cứ.

V384 rõ ràng, bộ dạng này của Phó Ly trừ lúc ban đầu là say rượu cùng tẩu hỏa nhập ma, sau đó là bị Đắc Kỷ quyến rũ, lúc bình thường Hứa Thanh Yên mặc dù xinh đẹp động lòng người, nhưng cuối cùng vẫn là tiểu cô nương, nhưng sau khi Đắc Kỷ phát giác Phó Ly tẩu hỏa nhập ma, không còn có nửa điểm cố kỵ, sức quyến rũ của Yêu Hồ ngàn năm không phải là người phàm có thể ngăn cản, có lẽ lúc ban đầu Phó Ly chỉ là muốn mượn rượu biểu lộ rõ ràng tâm ý, vừa vào cửa, đầu óc liền nóng lên.

Nói thật, so với Tô Ngọc Khanh, Đắc Kỷ lại vừa ý Phó Ly hơn, trong tâm trí của Tô Ngọc Khanh cất giấu quá nhiều sự, cho dù trong lúc hoan hảo cũng

đều là khắc chế mà ả năn, mà Phó Ly, người trẻ tuổi lại kiêu ngạo, trải qua yêu đơn phương trong vô vọng sau đó mất mà lại được, nhiệt tình giống như lửa, khiến cho Đắc Kỷ cũng có một khắc thất thần.

Một đêm đi qua, độ hảo cảm của Phó Ly trong mơ hồ tăng tới khoảng tám mươi ba giờ, Đắc Kỷ vuốt lại đầu tóc đứng dậy, ngồi ở trước gương trang điểm.

Nói là trang điểm, kỳ thật nàng cũng không cần làm gì, Hứa Thanh Yên trời sinh quyến rũ, trong trí nhớ cũng rất ít có liên quan về trang điểm ăn mặc, Đắc Kỷ đơn giản mở ra rồi để xuống, dùng lược gỗ đào nhẹ nhàng chải mái tóc đen đang rối tung.

Dung mạo của Hứa Thanh Yên giống như tiên tử hạ phàm, ánh mắt của Đắc Kỷ lại là lẳng lơ làm càn, nàng khẽ thu liễm một chút, đổi lại vẻ mặt như tro tàn, vừa rồi quá mức kịch liệt, khoe miệng bị Phó Ly cắn nát, trán cũng đập vào mép giường tím xanh, mặc dù có chút chật vật, nhưng mà lộ ra một cổ chật vật xinh đẹp.

Phó Ly tỉnh lại lúc trời còn chưa sáng, hần là người tập võ, đồng luyện tam cửu, hạ luyện ngũ phục**, lại có thói quen dậy sớm, nhưng mà hần còn chưa kịp đứng dậy, đột nhiên phát giác không thích hợp.

** đồng luyện tam cửu, hạ luyện ngũ phục: ý nói luyện võ quanh năm

Đệm chăn xa lạ, giường chiếu cũng xa lạ, trên đất là xiêm y của hần và những mảnh vụn xiêm y của nữ tử, trước gương trang điểm, bóng lưng hần mong nhớ ngày đêm ngồi lẳng lẳng chải tóc, một số mảnh vụn kỳ ức đêm qua hiện lên trong đầu hần, khiến sắc mặt hần cơ hồ trong nháy mắt liền trắng bệch.

"Hứa cô nương, ta..."

Đắc Kỷ nhẹ giọng nói: "Không cần giải thích, nếu đã tỉnh liền nhanh chóng rời đi đi, ngày mai ta còn phải lập gia đình."

Phó Ly há to miệng, lại không nói nên lời, hần mặc từng món, từng món xiêm y, thất lại thất lung, một bộ dạng mặt mày tuấn đạt, giống như lại trở thành thiếu hiệp khiến vô số nữ hiệp trong giang hồ nhớ thương, Đắc Kỷ lại không liếc hần nhìn một cái, vẫn cúi đầu chải tóc mình như cũ.

Không hiểu tại sao đầu óc Phó Ly nóng lên, bật thốt ra: "Ta dẫn nàng rời khỏi nơi này, ta..."

Đắc Kỷ khẽ xoay người lại, Phó Ly vừa thấy vết thương trên mặt nàng, càng oán hận chính mình vô dụng, muốn nói gì đó, lại nghe Đắc Kỷ lộ vẻ sâu thâm cười nói: "Ta tại sao phải đi theo ngươi? Hai huynh đệ các ngươi, người nào cũng là là mặt người dạ thú, cùng ai không phải cũng vậy sao?"

"Hứa cô nương, hôm qua ta luyện công phạm sai lầm, nhất thời..." Lời Phó Ly còn chưa nói hết, đã nhìn thấy dáng cười trào phúng của Đắc Kỷ, lập tức nhớ tới chuyện Tô Ngọc Khanh chiếm thân thể nàng như thế nào, im lặng không lên tiếng.

Đắc Kỷ dùng khăn lau vết máu ở khoe miệng rách ra một chút, sắc mặt khôi phục về bình tĩnh, hồ hững nói: "Ngươi đi đi, ta chỉ hy vọng sau này ngươi không cần lại nói đến chuyện này, đừng bôi nhọ Hứa gia ta... Nếu như Hứa gia còn có thanh danh ở đây."

Phó Ly lòng như đao cắt, dĩ nhiên đã biết chính mình thật sự là vô liêm sỉ đến liền một câu giải thích cũng không nói nên lời, hần cảm thấy Tô Ngọc Khanh không phải người, nhưng hiện thời hần càng vô sỉ hơn so với Tô Ngọc Khanh, chẳng lẽ tẩu hỏa nhập ma chính là cái có hần nửa đêm xâm nhập khuê các nữ tử cưỡng bức người ta? Rõ ràng... Là ý niệm sớm đã có trong đầu.

V384 nhìn chằm chằm bóng lưng Phó Ly, chấp tay sâu sắc đồng tình với hần, cái gì gọi là trả đũa, chuyện Đắc Kỷ làm chính là vậy, hồ yêu vốn là yêu vật mẹ người, những tiểu hồ yêu tu luyện ba trăm, năm trăm năm, tâm trí chưa hiểu rõ mọi chuyện, ở trên giường cũng có thể quyến rũ người khác muốn sống muốn chết, huống chi là Đắc Kỷ hồ yêu tổ tông, nếu nàng muốn quyến rũ người, đến pháp thuật cũng không cần, là một nam nhân đều phải đánh mất lý trí.

Đợi đến khi không còn nghe được tiếng bước chân của Phó Ly, Đắc Kỷ ném lược gỗ đào, lười biếng trút bỏ đầu tóc, đưa tay làm một cái thuật pháp khôi phục gian phòng lại như cũ, V384 nghiêm túc nói:

“Vừa rồi độ hảo cảm của Phó Ly tăng tới chín mươi một điểm, nắm chắc cơ hội, nguyện vọng cuối cùng, chính là báo thù cho Hứa gia.”

Đắc Kỷ kinh ngạc nói: "Ngươi chẳng lẽ muốn ta đi luyện võ? Không có nghe Tô Ngọc Khanh bọn họ nói, hung thủ là cái gì Kiếm Thần sao?"

V384 suy nghĩ một chút, nói ra: “Ngay từ đầu ngươi nghĩ chính là khiến Phó Ly và Tô Ngọc Khanh giúp ngươi báo thù?”

Đắc Kỷ cũng lười trả lời nó, V384 cũng biết rõ lời nói của mình rất ngu xuẩn, chỉ là nó quen với kí chủ bản thân phần đầu cố gắng làm nhiệm vụ, như Đắc Kỷ dạng này mọi sự không sợ hãi toàn bộ giao cho người khác làm cũng là ít có.

Chỉ là nó sáng suốt không có đem nói ra, nó đã có thể tưởng tượng đến, nếu chính mình nói những lời này cho con hồ ly này nghe, nàng khả năng còn đắc ý, đối với hồ ly mà nói, không có gì tốt hơn so với không làm mà được khen ngợi.

Phó Ly hôn bay phách lạc rời đi, Tô Ngọc Khanh lại vui sướng đến, Đắc Kỷ lại không gặp hần, dĩ nhiên từ chối nói ngày mai là thành hôn, gặp mặt không tốt, trở về phòng lại lấy giá y hôm qua mặc thử, mặc vào từng món, bộ dáng Hứa Thanh Yên mặc đồ cưới có chút không thích hợp, nàng suy nghĩ một chút, tìm một bộ xiêm y trắng thuần khiết bên ngoài giá y.

V384 gần như là lập tức liền đoán được Đắc Kỷ muốn làm gì, dù là nó thân kinh bách chiến cũng không khỏi cảm khái một câu: Ác quá, thật sự là quá

ác!

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tiếc rằng tiên tử khuynh thành (1)

Edit: Hiền Viên Linh

Sớm tinh mơ Minh Tuyết đã phát hiện thương thế trên mặt Thiếu phu nhân nhà mình, chỉ là không hỏi nhiều, nàng cũng đã nghe qua không ít tin đồn về thiếu gia nhà mình, so sánh với thái độ khác thường mỗi lần tới cầu khẩn, nàng lơ mờ nghĩ tới điều gì, chỉ là giận mà không dám nói gì.

Đắc Kỷ sai Minh Tuyết tiễn Tô Ngọc Khanh, soi gương chải một kiểu tóc của một thiếu nữ cập kê, lấy giấy bút, suy nghĩ một chút, lại không có hạ bút, giấy tuyên thành trống không bày trên bàn, một chút mực ở bên trong nghiền mực.

Đến giờ V384 đã không chỉ là đồng cảm với hai đứa (nguyên văn tác giả nhé) Tô Ngọc Khanh và Phó Ly, nó quả thực muốn nhảy dựng lên cho bọn họ một người một cái ôm an ủi, mắt thấy Đắc Kỷ mạnh mẽ đụng đầu vào tường, yêu linh thoát khỏi, thân thể Hứa Thanh Yên lập tức không có hơi thở.

Lúc này, nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành, Đắc Kỷ cũng hưng trí bừng bừng ngồi xuống loay hoay bên cạnh thi thể của Hứa Thanh Yên, lúc thì cảm thấy tư thế quá xấu, lúc lại cảm thấy không vừa ý, thật lâu sau mới chỉnh ra một tư thế vừa có mỹ cảm, lại không phải là có ý giả xuống đất, V384 nhìn không được nói ra: “Không có ai sẽ chú ý đến mấy thứ này đâu.....”

Ngày Tô Ngọc Khanh tân hôn, tân nương lại đụng tường tự sát, lúc Tô gia điều tra nguyên nhân cái chết tự nhiên sẽ phát hiện ra chuyện đêm qua, Tô Ngọc Khanh lại không phải là một kẻ ngốc, mấy ngày nay mọi người đều nhận thấy những điều bất thường của Phó Ly, chỉ là không có ai đoán được sau khi hấn hối hận lại có thể làm ra những chuyện thế này mà thôi.

Những chuyện tiếp theo quả nhiên cũng không ngoài dự liệu của V384, sau khi biết được tin dữ đó, Tô Ngọc Khanh hoàn toàn không thể tin, thật lâu sau mới tự mình đi kiểm tra thi thể của Hứa Thanh Yên, d13nnd@n13quy#d0n căn bản không cần suy đoán nhiều, cặp mắt hiện tia máu đã nhìn chòng chọc Phó Ly đang đứng im một góc như tượng gỗ.

Phó Ly cứ đứng ngây ra mặc kệ Tô Ngọc Khanh xông lên đánh mình, một người phát điên đến hoàn toàn quên vũ kỹ, một người giống như đánh mất sinh cơ, Minh Tuyết quý trên mặt đất khóc thút thít, nhìn thấy bộ dáng của hai người này, dường như đã hiểu rõ điều gì đó, ôm thi thể Hứa Thanh Yên, khóc đến càng thêm lớn tiếng, Thiếu phu nhân của nàng, đến cuối cùng phải chịu bao nhiêu ủy khuất đây?

“Mục tiêu của nhiệm vụ: Phó Ly, độ hảo cảm: 100, không phải mục tiêu của nhiệm vụ: Tô Ngọc Khanh, độ hảo cảm: 100”

Trở lại hệ thống không gian, cùng lúc V384 nhận được phản hồi sau khi hoàn thành nhiệm vụ, biểu thị nguyện vọng của Hứa Thanh Yên đã hoàn thành, sau khi bọn họ rời khỏi, bởi vì hai nhà có quan hệ thông gia, Tô Ngọc Khanh và Phó Ly không đánh nhau đến mức người sống ta chết, nhưng cũng đoạn tuyệt quan hệ, thân thể của Tô Ngọc Khanh cũng chưa hoàn toàn khôi phục, không thể luyện đạo đến trình độ cao, vì vậy thay đổi học độc được, Phó Ly khổ luyện kiếm pháp mười năm như một, cuối cùng hai người liên thủ giết chết Kiếm Thần Hàn Tiểu, báo thù cho Hứa gia.

Nhìn qua dường như là một kết cục rất tốt, nhưng Tô Ngọc Khanh cả đời không lập gia đình, bỏ lại vị trí gia chủ, Phó Ly lấy kiếm làm nghề, sống trong đau khổ, đây đâu chỉ là ngược a, mà quả thực là vô cùng, vô cùng ngược a!

Nghe xong phản hồi Đắc Kỷ có chút hào hứng, cũng tiếp tục gờ tay, tiếp tục lật danh sách nhiệm vụ V384 đưa tới, lật tới lật lui vài lượt, mới đã chọn được một nhiệm vụ hợp tâm ý.

V384 vội vàng quét mắt nhìn qua nhiệm vụ, lập tức toàn bộ hệ thống có chút ngốc, nhiệm vụ trước cấp S còn chưa tính, lần này Đắc Kỷ lại chọn một nhiệm vụ cấp song S (SS), đừng nói là hoàn thành, cho dù là người có bản lĩnh khiêu chiến nhiệm vụ này cũng ít đến đáng thương.

Nhiệm vụ cấp song S này chủ yếu là để tăng thêm cấp bậc ở thế giới này, ngày xưa thánh nhân tranh đoạt chính đạo, làm cho Thượng Cổ Giới sụp đổ, Nữ Oa thánh nhân không đành lòng nhìn sinh linh đồ thân, lấy đá ngũ sắc làm nền tảng, lập ra ba nghìn thế giới tạo bình yên cho sinh linh, từ Thượng Cổ Giới chia ra ba nghìn thế giới, có nơi linh khí thiếu thốn, tiên ma khó tồn, được gọi là Mạt Pháp Giới, có nơi linh khí sung túc, sinh linh có thể tồn tại, phát triển, lại có nơi có vài phần cơ duyên, sinh linh trong đó có thể đạp phá hư không phi thăng đến tiên giới, cho nên được xưng là Tu Tiên Giới.

Để hình thành Tu Tiên Giới cần thiên thời địa lợi nhân hoà, cho dù là ở trong vô cùng vô tận ba nghìn thế giới, cũng rất ít ỏi, mà người ban bố nhiệm vụ cấp song S này chính là xuất phát từ một nơi gọi là Kiền Nguyên Tu Tiên Giới.

Người ban bố nhiệm vụ tên là Nghiêm Sương nữ tử, từ nhỏ phụ mẫu của nàng đều mất, bởi vì trời sinh có tư chất vô song với linh căn hệ băng rất khác người, sau nhiều lần chuyển dời được xếp vào Tông môn cấp cao nhất chính đạo Kiền Nguyên Giới là Côn Lôn Tiên Tông, bởi vì thiên phú tâm tính không chỗ nào không tốt, được Tông môn coi như đệ tử truyền thừa từ ni bồi dưỡng, trong đại hội kết đan năm mười sáu tuổi được trưởng lão đứng đầu Côn Lôn Tiên Tông- Phi Hoa tiên tôn thu làm đệ tử thân truyền, có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Nghiêm Surong là Đại sư tỷ của Côn Lôn Tiên Tông, tư chất của nàng lại cực tốt, dùng ba trăm hai mươi tuổi du ngoạn sơn thủy đạt đến cảnh giới hóa thân, có thể phi thăng, theo lý mà nói không nên giữa đường đứt gánh, nhưng thể sự vô thường, có lẽ chính Nghiêm Surong cũng không nghĩ đến, sư tôn nàng kính yêu thời gian thế nhưng sẽ bị yêu nữ của Ma Môn mê hoặc, không kịp chạy về lúc Côn Lôn Tiên Tông bị người khác luân phiên tính kế, tứ cố vô thân, bốn bề khốn đốn.

Lúc đó lục đạo Ma Môn đồng thời tiến công đến, Côn Lôn Tiên Tông trước mắt chường giáo, sau đó lại mất thêm vài vị trưởng lão, Phi Hoa tiên tôn chậm chạp không về, mất một vị năng lực Đại thừa kỳ, làm cho lòng người bất ổn, chiến đấu cũng lùi lại, Nghiêm Surong vì bảo hộ tông môn, lúc lâm chiến nhập ma, lập tức tăng thêm hai cấp, chém giết toàn bộ địch, nàng tự biết sau khi nhập ma thân chí không rõ, sợ thương tổn đồng môn, dùng một chường đoạn tuyệt vu thiên. (lời của editor: aizz ta cũng không hiểu rõ từ vu thiên nhưng chắc mọi người cũng đoán ra là chị ý tự sát còn đoạn tuyệt cái gì thì kệ đi haha)

Nguyện vọng của Nghiêm Surong rất đơn giản, nàng muốn sư tôn của nàng không bị yêu nữ của Ma Môn mê hoặc, có thể xuất hiện đúng lúc Côn Lôn Tiên Tông gặp nạn, khiến tông môn ít đi thương vong.

Đắc Kỷ nhìn thoáng qua ban thường nhiệm vụ của Nghiêm Surong, là một thanh Thiên Giai linh kiếm, nàng chường mắt mấy thứ này, nhưng lại cực kỳ hứng thú đối với yêu nữ Ma Môn có thể mê hoặc người tu đạo ngàn năm, nghiêm túc mà nói, người sống ngàn năm chưa chắc đã là người, không thành ma cũng thành tiên, dạng người như vậy, còn bị tình yêu nam nữ trói buộc sao?

V384 đột cho Nghiêm Surong một cây nến, trong rất nhiều người ban bố nhiệm vụ của hệ thống luân hồi thì một nửa đều giống như Việt Cờ, Hứa Thanh Yên, cả một đời đều sống không tốt còn một thân chấp niệm chờ người khác hỗ trợ hoàn thành, khó có được một nữ tử can trường như thế, nhiệm vụ cũng là vì đại nghĩa với tông môn, không liên quan đến tư tâm, nhưng không thể chịu nổi trong mắt của con hồ ly tinh này chỉ thấy mấy chuyện nam nam nữ nữ kia.

Lần này tiến vào nhiệm vụ là vào ngày Nghiêm Surong thăng lên cấp hóa thân. Trong Côn Lôn Tiên Tông, danh vọng của Nghiêm Surong đặc biệt cao, phần lớn đệ tử đều tự ở trước bí cảnh Nghiêm Surong bế quan trông mong ngóng chờ, nhưng trong trí nhớ của Nghiêm Surong, đây lại là khởi đầu của hết thảy con ác mộng.

Chính vì trong lúc nàng đột phá hóa thân vô ý bị thương, sư tôn mới rời tông môn đi Bằng Nguyên Hãn Hải tìm Cửu Huyền Băng Liên cứu nàng, gặp phải yêu nữ Ma Môn, cùng nàng yêu nhau. Lúc Côn Lôn Tiên Tông bị lục đạo Ma Môn vây đánh, thập tông chính đạo coi đó là cái cơ cực tuyệt không tiếp viện, trong trận chiến ấy Ma Môn dốc hết tinh nhuệ, Côn Lôn Tiên Tông chết vô cùng thảm, nguyên một đám đồng môn quen thuộc ngã xuống, mà sau lưng, không còn có người bảo hộ cho nàng.

Đắc Kỷ vừa mới bám vào thân thể, cổ họng đã ngòn ngọt, nàng cắn răng nuốt máu trở vào, cùng lúc đó kiếp vãn trên đỉnh đầu tiêu tán, linh vũ* bay xuống như tơ, đây nghĩa là nàng đã bình yên vượt qua Hóa Thân Kỳ.

*linh vũ: sau khi một người độ kiếp hoàn thành bình an sẽ có một trận mưa mang theo linh khí rất có lợi với việc tu luyện của người tu tiên

Chứng kiến cảnh tượng này, chứng đệ tử của Côn Lôn Tiên Tông người thét chói tai, người hô hào lên tiếng, Đắc Kỷ hé mắt, theo như ký ức của Nghiêm Surong, đối với một số đồng môn này kẻ vuốt cằm ý bảo đã biết một cái, lập tức dẫn tới một tràng ánh mắt nóng bỏng.

Không hiểu sao Đắc Kỷ có cảm giác như được trở lại Thanh Khâu, đối mặt với hồ từ hồ tôn khắp núi, khoe miệng liền không nhịn được nở một nụ cười, một tiếng cười này giống như hòa tan băng tuyết, khuôn mặt lãnh diễm xuất trần của Nghiêm Surong mơ hồ lộ ra vài phần xinh đẹp, (truyện chỉ được đăng tại diễn đàn, các trang khác đều là copy trái phép) trước giờ, các đệ tử của Côn Lôn Tiên Tông chỉ thấy qua Đại sư tỷ nghiêm mặt, lập tức sững sờ, ngây ngốc.

Cho đến khi Đắc Kỷ đi xa, mới có người chậm rãi phục hồi tinh thần lại, mặt mũi tràn đầy đồ ửng hồng phần xi xào bàn tán với người bên cạnh.

"Nhìn thấy không? Đại sư tỷ lại cười!"

"Trước kia chỉ thấy Đại sư tỷ trừng người khác, không nghĩ tới cười rồi lên lại đẹp mắt như thế....."

"Trước đây người nào dám nói danh tiếng đệ nhất tiên tử chính đạo là Đại sư tỷ mua mới có được vậy?"

.....

Nghiêm Surong đột phá hóa thân, đầu tiên đương nhiên là tự mình đi gặp chường giáo Côn Lôn Tiên Tông, nhìn qua chường giáo là một ông lão đầu tóc, râu bạc, dung mạo của người tu tiên vĩnh viễn không thay đổi, nhưng phần lớn người tu tiên cấp bậc cao đều không quan tâm những thứ này, sư tôn Phi Hoa tiên tôn của Nghiêm Surong là ngoại lệ, hán hai mươi tuổi tiến vào Kim Đan, từ đó dung nhan liền dừng ở tuổi này.

Đối với đệ tử vô cùng tài giỏi- Nghiêm Surong, chường giáo vẫn rất hòa thuận, nói vài câu, liền cười nói: "Sư tôn của ngươi ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng vẫn rất quan tâm ngươi, lần này ngươi đột phá, phần lớn tư nguyên đều là hán dùng danh nghĩa Tông môn cho ngươi, được rồi, mau trở về cho hán biết tin tốt này."

Phi Hoa tiên tôn là một Thanh Kiếm tu*, kiểu tu hành chủ yếu ở Côn Lôn Tiên Tông, cho nên ngày thường hán cũng rất ít thăm viếng người khác, cư ngụ ở Lạc Anh Phong, hẻo lánh nhất trong tu chân giới, thời gian qua nam sư nữ đồ bị kiêng kị, từ trước đến nay Nghiêm Surong đều ở cùng đệ tử Côn Lôn Tiên Tông, số lần đi đến Lạc Anh Phong cũng không nhiều.

*Thanh= đơn độc, thanh tịnh, Kiếm tu= tu luyện dùng kiếm làm pháp bảo

Ở Côn Lôn Tiên Tông bình thường đều là ngự kiếm, Nghiêm Suong lại không phi kiếm, dĩ^nd@n|3qu\$yd0n “Kiếm tu không đập (giảm đập) kiếm”, đây chính là câu nói đầu tiên sau khi Phi Hoa tiên tôn thu nằng làm đồ đệ, Đắc Kỷ thử sử dụng kiếm khí trong cơ thể Nghiêm Suong, rất nhanh kiếm khí dưới chân ngưng lại, người cũng không ngự lên được.

Dựa vào chiêu thức này, V384 liền chịu phục, đổi lại là người khác, cho dù có kị ức của Nghiêm Suong, đoán chừng chỉ một lát là bị vạch trần, dù sao không phải ai đi lên cũng sẽ bay, như vậy còn không lộ ra một chút kỳ quái nào sao.

Phi Hoa tiên tôn cũng giống Nghiêm Suong đều là linh căn hệ băng biến dị, nên rất thích những nơi rét lạnh, cái tên Lạc Anh Phong này nghe không tệ, lại phù đầy băng tuyết vững chắc, Đắc Kỷ không thích tuyết, hoặc có thể nói người có lông dài cơ bản đều không thích, nằng thâm suy nghĩ chờ thêm mấy ngày nữa phải cải tạo lại cái đỉnh núi này một chút.

Vừa tới trước động phủ, hai tiểu đồng lanh lợi tiến lên đón chào, Đắc Kỷ nói: "Phiền các người vào thông báo một chút, ta đến gặp sư tôn."

Một tiểu đồng vội vàng nói: "Tiên tôn nói người chờ tỷ ở sau núi!"

Một tiểu đồng khác cũng gật đầu, ánh mắt to tròn như một con tiểu hồ ly, chỉ là mang theo một chút thần sắc sợ hãi, Nghiêm Suong thật ra là rất thích hai tiểu đồng này, chỉ là trời sinh nằng có một bộ mặt lạnh lùng, lại không giỏi nói chuyện, đến không ít lần, nhưng lời nói cũng chưa nói được vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tiếc rằng tiên tử khuynh thành (2)

Editor_Hiên Viên Linh

Đắc Kỷ nghiêm mặt cảm tạ hai tiểu đồng giống như như Nghiêm Suong trước đây, đi về phía sau núi.

Phía sau núi Lạc Anh Phong vẫn là một vùng tuyết phủ trắng xóa, chỉ có một tảng đá màu đen rất lớn nằm ngang trên nền tuyết, phía trước tảng đá lớn đây vết kiếm là một bóng lưng mặc y phục trắng tinh, phát giác thấy Đắc Kỷ đã đến, tám lưng kia xoay người lại, đứng là một nam thanh niên tuấn mỹ như trích tiên (tiên giáng trần).

Thanh niên kia đứng là sư tôn của Nghiêm Suong- Vân Linh, vừa thấy Đắc Kỷ, cặp lông mày của hắn không nhịn được nhăn lại, hỏi: "Con bị thương sao?"

Vừa rồi, đến chưởng giáo cũng không chú ý tới chuyện này, chỉ đổi mặt đã bị phát hiện, trong lòng Đắc Kỷ đã có dự tính, nhưng trên mặt chỉ cung kính nói: "Sư tôn, đệ tử không có gì đáng lo, chỉ là trong lúc đột phá nhất thời vô ý, tình đường mấy ngày sẽ ổn thôi ạ."

Trước giờ Nghiêm Suong chưa từng nói dối, cho nên Vân Linh cũng không hỏi nhiều, gật đầu, nói: "Con vừa đột phá Hóa thần, cũng nên đổi linh kiếm bốn mạng ban đầu, trước kia vi sư từng sử dụng thanh kiếm này lúc hóa thần, từng chém giết 3273 Ma tu nơi cửu vực, bây giờ con hãy tiếp nhận."

Đắc Kỷ nhận kiếm, khoe miệng không nhịn được nhếch lên, đây đúng là thanh kiếm Nghiêm Suong dùng làm phần thưởng cho nhiệm vụ, xem ra, nằng rất thất vọng với nam nhân trước mắt này.

Vân Linh không biết vì sao Đắc Kỷ lại bật cười, nhưng cũng không vì đệ tử vui vẻ hơn so với ngày thường mà bất mãn, chỉ nghĩ là nằng là bởi vì tiến cấp mà vui mừng, dừng một chút, lại nói: "Thiên tư của con rất tốt, tiến cấp quá nhanh, nhưng ngược lại tâm tính so với người khác lại càng thêm bạc nhược yếu kém, sau hôm nay tự đến Thanh Tâm Các của Động Thịnh Linh, bế quan ba năm."

Thanh Tâm Các nơi đệ tử Côn Lôn Tiên Tông bế quan đề cử cảnh giới, linh khí rất dồi dào, có lúc đệ tử cấp thấp không nắm chắc lúc đột phá cũng sẽ đi qua, vốn là sau khi Nghiêm Suong bị nội thương liền liên tục bế quan ở Thanh Tâm Các, cho đến khi lục đạo Ma môn đánh tới cửa, mới bị kinh động.

Từ giờ đến lúc lục đạo Ma môn vây công Côn Lôn Tiên Tông còn ba năm, Đắc Kỷ quyết định sẽ không ở trong Thanh Tâm Các đợi ba năm, yêu nữ ma môn kia hiển nhiên là dự tính dùng mỹ nhân kế, lấy gây ông đập lưng ông cho dù không có Cửu Huyền Băng Liên, cũng sẽ ra tay ở nơi khác, mặc dù nằng không ở đây, nhưng mọi chuyện vẫn sẽ phát sinh.

Nhưng Đắc Kỷ lại không nói ra, khẽ cúi đầu, trên khuôn mặt tuyết điểm lại mang theo chút thần sắc kính cẩn đáp lại, Vân Linh gật đầu, suy nghĩ một chút, lại lấy ra ba tấm ngọc phù giao cho Đắc Kỷ.

"Trong ba tấm ngọc phù này có thể toàn lực xuất ra mười lăm đường kiếm khí của vi sư, trong lúc con bế quan có thể dùng để tìm hiểu, ngoài ra trong ba tấm ngọc phù này cũng có ba phần thần niệm* của vi sư, nếu như gặp phải nguy hiểm, bóp nát ngọc phù, thần niệm có thể dẫn lối cho vi sư ngay lập tức đến bảo vệ cho con."

*Thần niệm: thần=thần linh, niệm= trí nhớ, ý nghĩ. Nghĩa gần giống thần lực nhưng cái này là thuộc về suy nghĩ

Đắc Kỷ tiếp nhận ngọc phù, bàn tay thuộc về Nghiêm Sương lại đang khẽ phát run, khi tông môn gặp nạn, tử thương vô số, lần lượt bóp nát hết ngọc phù, kiếm khí đầy trời, thần niệm tứ tán, lại không được đáp lại dù chỉ một chút.

"Sương Nhi?" Vân Linh hơi hơi nhíu mày nói: "Từ khi con đột phá liên tục thất thần, có phải là thân thể đã xảy ra vấn đề gì không?"

Đắc Kỷ phục hồi tinh thần lại, biết là thần niệm còn sót lại của Nghiêm Sương ảnh hưởng đến mình, nàng là yêu hồ ngàn năm không phải giả, có lẽ lúc Nghiêm Sương nhập ma trước lúc lâm chung đã đến Đại Thừa, cho dù thần hồn không có ở đây, nhưng một chút tàn niệm còn sót lại trong thân thể này cũng đủ khiến cho một người tâm chí không kiên định bị mất phương hướng.

"Sư tôn, con không sao." Đắc Kỷ nói xong hé miệng cười nhẹ một tiếng, thuận tiện lãng lãng làm tiêu tan tàn niệm còn sót lại của Nghiêm Sương.

Vân Linh lại hơi ngẩn ra, Nghiêm Sương không thích cười, ngay cả hán cũng là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ nàng tươi cười như vậy, giống như Tuyết Liên nở rộ trên Băng Nguyên, diee#nndd%anlee*quyd&doon lãnh hương lan tỏa mùi đậm. (Linh: nghĩa của câu là: “giống như hoa sen tuyết nở rộ trên một vùng băng giá, hương thơm lạnh lẽo lan tỏa mùi đậm” nhưng mà ta thích để hán viết như vậy mới thấy hợp với ngữ cảnh)

Bình thường Nghiêm Sương không hay đến Lạc Anh Phong, cho nên thời gian gặp Vân Linh chung cũng không nhiều, mỗi lần đến lúc này, cũng là khi nên nói cáo từ, Vân Linh cũng quen như vậy, ánh mắt của Đắc Kỷ hơi híp lại một chút, giống như là nhớ ra cái gì đó, dừng bước quay đầu lại.

Vân Linh hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

Một câu hỏi thẳng, không hiểu phong tình một chút nào, trong nội tâm Đắc Kỷ hiểu rõ, cũng dựa theo tính tình của Nghiêm Sương, nói thẳng: "Sư tôn, con không có linh thạch để đi Thanh Tâm Các bế quan ba năm."

Vân Linh mở lớn hai mắt, Đắc Kỷ thề là từ trên khuôn mặt tuấn mỹ tựa như trích tiên kia nàng nhìn thấy một chút mờ mịt, nàng nhìn không được buồn cười, dù sao cũng xem như kéo dài thời gian gấp mặt, kỳ thật dựa theo ưu đãi của Côn Lôn Tiên Tông đối với đệ tử truyền thừa, Nghiêm Sương có thể có rất nhiều linh thạch, nhưng mà nàng thật sự rất là ngốc nghếch, chỉ biết vui đầu vào khổ tu, phần lớn đan dược, vật liệu mà tông môn phát cho nàng đều quý trọng hơn những người khác, trong nhận thức đáng thương của Nghiêm Sương, căn bản là không biết lấy vật liệu để đổi lấy linh thạch, cho nên Nghiêm Sương thật sự là... Rất nghèo. (^o^)

Nhưng mà Đắc Kỷ tính sai, Nghiêm Sương không biết lấy vật liệu để đổi linh thạch là vì: làm những trưởng lão của Côn Lôn Tiên Tông, Kiếm Tu từ sau khi đạt Đại Thừa Hậu kỳ Đại viên mãn là cấp cao nhất, gần như là được Côn Lôn Tiên Tông nuôi dưỡng cả đời, Vân Linh cũng không biết mấy thứ này, hán thậm chí còn vô thức hỏi một câu: "Bây giờ Thanh Tâm Các không thu đan dược sao?"

Đắc Kỷ nặng nề gật gật đầu, vì vậy Vân Linh cũng có chút phiền não, hán chau mày lại, do dự một chút, nói: "Ngày mai ta tìm Chương môn sư đệ, con cứ về trước đi."

Nhưng mà Đắc Kỷ tốn nhiều công sức như vậy, không phải là từ chối Nghiêm Sương một mình bế quan, vì vậy nàng giả vờ gật đầu liền rời khỏi, lại âm thầm thúc giục linh lực, đem nội thương vừa rồi mạnh mẽ ép xuống lại bốc lên, lập tức phun một ngụm máu tươi phun, trước mắt biến thành màu đen, hôn mê bất tỉnh.

Vân Linh tính tình đơn thuần, tu vi lại cực cao, Đắc Kỷ dứt khoát liền thật chặt dứt ý thức, đợi đến khi V384 nhỏ giọng gọi nàng tỉnh lại, mới chậm rãi khôi phục lại.

Bài trí quen thuộc trước mắt nói cho nàng biết, đây là chỗ ở của Nghiêm Sương, V384 có chút uể oải, Đắc Kỷ lại không để ý mấy cái này, nàng hé mắt nhìn, chỉ là một lần đổi mặt, nàng liền nhìn ra tính cách của Vân Linh, người này tuyệt đối không phải dạng người bại hoại vì sắc đẹp mà phản bội tông môn, nhưng rất dễ bị người khác tính kế.

Thực tế cũng đúng là như vậy, Vân Linh và Nghiêm Sương kỳ thật cũng rất giống nhau, đều có tư chất cực tốt, từ nhỏ đã được nhận vào danh môn, một đường thuận buồm xuôi gió, cho dù là vì rèn luyện tâm tính hay rời tông rèn luyện, sau lưng cũng có rất nhiều Sư trưởng bảo hộ.

Kỳ thật năm trăm năm trước Vân Linh đã đột phá Đại Thừa Hậu kỳ Đại viên mãn, hán lại là Kiếm Tu có lực sát thương cường đại nhất trong các tu sĩ, âm thầm có danh tiếng Đệ nhất chính đạo, nhưng mà Đắc Kỷ- người ngoài cuộc này lại có thể thấy rõ ràng, Vân Linh kỳ thật mới là người có tâm bạc nhược yếu kém nhất. Đại thừa và Độ Kiếp chỉ cách nhau một bước ngắn, một bước này không liên quan đến tu vi, mà là ở tâm tính, có lẽ trong lòng Vân Linh cũng hiểu rõ, nhưng mà hán và Côn Lôn Tiên Tông đã đi liền với nhau, hán không thể bỏ lại Côn Lôn Tiên Tông để đi dạo chơi rèn luyện, Côn Lôn Tiên Tông cũng không cách nào có thể rời khỏi vị Đại Thừa trưởng lão uy chấn Cửu Vực này, vì vậy mà biến thành tứ cực.

Đắc Kỷ ra khỏi động phủ, chỗ ở của Nghiêm Sương là một ngọn núi được tông môn ban thưởng cho khi nàng đột phá Kim Đan, sau này khi Kết Anh, tông môn lại ban thưởng cho một động phủ linh khí cực kỳ dồi dào, ngày thường lại có rất nhiều vật liệu cung cấp nuôi dưỡng, dưỡng đến mức cả đồ đệ và sư phụ đều ngày thơ đơn thuần.

Mới ra khỏi động phủ, liền thấy có tiểu đồng đến trước mặt, nhìn đi nhìn lại, đúng là hai đồng tử đáng yêu trên Lạc Anh Phong, thần sắc của Đắc Kỷ nhu hòa xuống một chút, nhưng vẫn học Nghiêm Sương thần nhiên nói: "Là Sư tôn cho các người đi đến chiếu cố ta sao?"

Hai tiểu đồng vội vàng gật đầu, tiểu đồng có đôi mắt hồ ly còn sợ hãi bổ sung một câu: "Tiên tôn nói muốn đi một chuyến đến Băng Nguyên Hãn Hải, để cho bọn đệ ở lại động phủ của tiên tử chăm sóc thật tốt."

Ở trong trí nhớ của Nghiêm Surong, Vân Linh đi lần này là ba năm, lời đồn đãi nổi lên bốn phía, mãi cho đến cuối cùng cũng không trở về.

V384 sợ hãi kêu một tiếng, nhưng Đắc Kỷ chỉ hơi híp mắt, vẫn nghiêm mặt như cũ nói cảm ơn với hai tiểu đồng rồi quay người lại vào động phủ.

“Đứng đứng đứng, phải vội vàng đuổi theo, ngàn vạn lần không thể để cho mục tiêu của nhiệm vụ gặp được yêu nữ kia, tốt nhất khiến hấn...”

Đắc Kỷ cắt đứt lời nói của V384, ôn nhu nói: "Ta đuổi theo hấn, thế nhưng không có ý muốn ngăn hấn, không cho hấn gặp được vị yêu nữ cô nương kia nha."

V384 a một tiếng, ở trong nhận thức của nó, người làm nhiệm vụ khi biết trước tình hình và hậu quả, đều lợi dụng phần ưu thế này để cố gắng tránh được nguy hiểm, dĩ3nd@dnhqu/y d00n chờ đến khi phản ứng lại, mới nhớ tới, nếu bàn về yêu nữ, ai có thể có thể so được với vị chủ nhân trước mắt này? Nếu Vân Linh thích yêu nữ, vậy thì quá tốt! Bảo đảm hấn yêu đến mức không nhận ra đồng tây nam bắc!

Đắc Kỷ nghe thấy được tâm tư của V384, tay ngọc khẽ bắn tấm ngọc thạch V384 gửi thân một cái, chính khí lẫm liệt trách mắng: "Xấu xa, thân là người trong chính đạo, sao có thể so yêu mị cùng những thứ kia mà môn nghiệt súc kia"

V384 dùng ánh mắt như gặp được quý nhìn nàng, liền thấy trên khuôn mặt tuyệt diệu xuất trần của Đắc Kỷ lại mang theo một chút trong trẻo nhưng lạnh lùng không để cho khinh nhờn, chói lọi giống như thần nữ chốn Cửu Thiên.

Hành trình của Vân Linh không phải là rất nhanh, theo lý đi một vòng giữa Côn Lôn Tiên Tông và Băng Nguyên Hãn Hải, Đại Thừa Tu sĩ chi cần nửa tháng là đủ, nếu dùng tới truyền tông trận, thì chỉ cần chưa tới năm ngày.

Đáng tiếc đã lâu rồi Vân Linh không rời tông môn, cũng không biết tình hình thay đổi của truyền tông trận các nơi, dứt khoát liền ngự kiếm mà đi, Nghiêm Surong từng có kinh nghiệm rời tông rên luyện, liền dùng vài cái truyền tông trận, mới nhìn thấy bóng dáng Vân Linh ngự kiếm mà đi.

Vân Linh căn bản không nghĩ tới chính mình chẳng qua là rời tông môn có một chuyến, đệ tử đang bị thương đuổi theo hấn, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Đắc Kỷ, lông mày nhện không được chau lên, một đạo kiếm khí bay ngang, mang nàng rơi xuống đất.

"Thân thể của con còn chưa khỏe hấn, tại sao lại đến đây?" Vân Linh đưa tay, dừng một chút, vẫn ấn lên sau lưng Đắc Kỷ, chuyển vận cho nàng một chút linh khí, lúc này sắc mặt của Đắc Kỷ mới tốt hơn nhiều.

"Sur tôn, đệ tử cũng không phải là có ý tùy hứng, mà là, mà là..." Đắc Kỷ hít một hơi mới nói ra: "Tiểu đồng nói Sur tôn là vì đệ tử mà đi lấy Cửu Huyền Băng Liên, đệ tử nhất thời nhớ tới chút chuyện, cho nên đến cản Sur tôn."

Trên khuôn mặt như trích tiên của Vân Linh mang theo một chút nghi hoặc như thiếu niên, Đắc Kỷ nói thẳng: "Thánh nữ đời này của Lục đạo Ma môn cũng là biến dị băng linh căn, mà môn từ ba trăm năm trước liên liên tục phái người canh giữ ở Băng Nguyên Hãn Hải, lấy Cửu Huyền Băng Liên để Thánh nữ dùng khi luyện công, đệ tử không yên tâm Sur tôn."

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tiếc rằng tiên tử khuynh thành (3)

edit: Hiền Viên Linh

Lý do này nghe rất bình thường, nhưng khi dùng với Vân Linh lại rất không có đạo lý, với thực lực của Vân Linh, đừng nói Ma môn chỉ là phái người trấn giữ Băng Liên, cho dù để mình hấn đi một vòng quanh Lục đạo Ma môn, cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Vân Linh lại không lên tiếng, từ trước tới nay hấn đều rất hâm mộ tình cảm giữa Chương Môn sư đệ và vài đệ tử, chỉ là hấn không giỏi nói chuyện, Surong Nhi cũng nói không nhiều, trừ chỉ điểm công pháp ra, chính là im lặng không còn gì để nói. Surong Nhi cũng có đường kiếm đạo của chính mình, thường xuyên bế quan, mỗi lần bế quan chính là vài năm, là sư đồ ba trăm năm, hấn và Surong Nhi nói không vượt qua một trăm câu.

Lần đầu tiên cảm thấy được đệ tử quan tâm đến mình, Vân Linh gần như không phản ứng kịp, loại cảm giác này rất xa lạ, bất quá cũng không xấu, hấn mấp máy miệng, nhẹ giọng nói: "Không cần lo lắng, trước tiên ta đưa con trở về đã."

Hiện tại không thể so với ngàn năm trước, Kim Đan tu sĩ cũng có thể tự xưng một tiếng bán chân nhân, Nguyên Anh đều là cấp bậc lão tổ, mà Vân Linh là một Đại Thừa tu sĩ, dĩ3nd@n3quy/d0n lại chưa từng tự xưng gì cả. Tuy nhiên cách đối xử của hấn với từng người cũng khác nhau, những người có thể nói chuyện với hấn trong và ngoài Tông môn có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà nguyên nhân phần lớn đều là do những người này cùng thể hệ với hấn, nhưng cũng đều rất hiểu rõ tính cách của hấn.

Đắc Kỷ nghiêm mặt nói: "Đệ tử cũng không phải là lo lắng sư tôn thực lực, mà là lo lắng sư tôn bị người ta lừa gạt. Sư tôn không biết, đệ tử lần đầu dẫn các đệ tử khác rời Tông rên luyện, từng mắc mưu của Ma môn, nếu không có pháp bảo hộ thân, nhóm sư đệ muội kia đã ngã xuống."

Nàng nói là một chuyện xưa trong trí nhớ của Nghiêm Sương, Nghiêm Sương mặc dù được Tông môn bảo vệ cực kỳ tốt, nhưng nhận được Vân Linh dạy bảo, những năm này Côn Luân Tiên Tông bồi dưỡng đệ tử vẫn hơi chú trọng rèn luyện tâm tình, tính tình của Nghiêm Sương vốn là lạnh lùng, sau chuyện thiếu chút nữa tạo thành thâm oán, thay đổi càng mang đến cảm giác người sống chớ lại gần.

Vân Linh cũng không thêm đề ý Ma môn, nhưng hẳn không hiểu sao hẳn cực kỳ thích ánh mắt của đệ tử nhìn hẳn, quan tâm lại mang theo rất nhiều lo lắng, khiến hẳn có cảm giác tình sư đồ rất rõ ràng.

Vì vậy hẳn cũng không nói gì nữa, Bất Quyết truyền tin cho Côn Luân Tiên Tông, quyết định mang đệ tử cùng đi Băng Nguyên Hãn Hải, hẳn phải không sợ bị tính kế, dù sao khi thực lực đến trình độ nhất định, mặc cho người khác có mảnh khõe quý quyết thế nào, ta sẽ dốc hết sức phá giải, nhưng hẳn không muốn khiến cho cấp mặt lo lắng kia lộ ra vẻ thất vọng.

Đệ tử thân mang nội thương, không thể ngự kiếm lâu dài được, Vân Linh từ trong tay áo lấy ra một chiếc thuyền hoa, ở ngoài thuyền hoa khám nạm một viên linh thạch thượng phẩm to bằng miệng bát, vừa nhìn đã không phải là vật phẩm.

"Đợi khi đến Băng Nguyên Hãn Hải, con hãy ở trong thuyền hoa chờ vi sư." Vân Linh nhẹ giọng nói: "Con vừa nói Ma Môn vì Thánh Nữ mà hái Băng Liên, vậy chắc chắn có dự trữ, nếu như Cửu Huyền Băng Liên chưa nở, ta cũng không chờ lâu, đi thẳng đến Lục Đạo Ma Môn lấy, nhiều bảy ngày sẽ quay lại."

Hắn nói giống như là đi đến nhà kho của nhà mình lấy gì đó, giọng nói mặc dù cứng nhắc, nhưng lại mang theo giọng điệu cực kỳ bá đạo như lẽ thường, Đắc Kỷ mở to hai mắt nhìn hẳn, trong đôi mắt lạnh nhạt lóe lên một chút ánh sáng.

Vân Linh nhìn đệ tử quay đầu bước vào thuyền hoa, chẳng biết tại sao trong lòng nặng trĩu những nghi ngờ, ánh mắt vừa rời của đệ tử, khiến tim hẳn đột nhiên nhảy hai cái.

V384 vui mừng nói: "Độ hảo cảm của Vân Linh tiên tôn tăng lên 10 điểm, lúc mới bắt đầu độ hảo cảm của hẳn đối Nghiêm Sương là ba mươi điểm, bây giờ là bốn mươi điểm!"

Kì thực không trách nó kích động như vậy, tâm tình của người tu tiên đều rất bình thản, độ hảo cảm đối với một người mấy trăm năm cũng không thay đổi, lần này lại tăng đến mười điểm, thật sự là đã rất nhanh rồi.

Thuyền hoa của Vân Linh không rộng lắm, bên ngoài tối đa có thể ngồi năm sáu người, bên trong một tủ sách, một chiếc giường, hai cái bồ đoàn, không một chút bừa bộn, những vật này hiển nhiên cũng là thuyền hoa tự có, sau khi Đắc Kỷ đi vào, Vân Linh cũng chỉ đứng ở phía ngoài thuyền hoa ngự gió mà đi, không có chút ý muốn đi vào.

Cửu Vực Thiên hạ có ba ranh giới, Côn Luân Tiên Tông ở Nam Vực cực nam, Băng Nguyên Hãn Hải ở Bắc Vực cực bắc, gần như là phải đi qua hết Cửu Vực mới có thể đến nơi, dĩ nhiên thuyền hoa pháp khí dùng tốc độ cao nhất cũng phải hơn một tháng mới đến, cũng may với tu vi của Nghiêm Sương và Vân Linh, những thứ này cũng không là cái gì.

Thuyền hoa đi được chưa đến năm ngày, đã đến Trung Vực, quả nhiên thượng phẩm Linh Thạch khám nạm ở bên ngoài thuyền hoa đã bị tiêu hao chỉ còn một tầng cuối, Vân Linh tìm kiếm trong tay áo hồi lâu cũng không tìm thấy linh thạch, do dự trong chốc lát, gỡ chiếc mảnh gỗ của thuyền hoa.

"Chúng ta có lẽ phải ở lại đây chờ thêm mấy ngày, Chương Môn sư đệ đã phái người mang linh thạch đến, hoặc là con ở chỗ này chờ ta, thuận tiện tiếp ứng đồng môn, ta đi lấy Băng Liên về."

Vân Linh là Tổ Tông được Côn Luân Tiên Tông nuôi dưỡng cả đời, căn bản không biết cách sinh sống bình thường, Đắc Kỷ mở to hai mắt, nhưng cũng không nhắc hẳn có thể dùng đồ vật đổi lấy linh thạch, mà chỉ nói: "Vết thương của đệ tử cũng không nghiêm trọng, sư tôn cứ đi, con chờ ở chỗ này."

Nghiêm Sương ở Tông môn chờ ba năm đều không đợi được Vân Linh trở về, Đắc Kỷ suy đoán trong chuyện này không chỉ có nguyên nhân là Vân Linh bị yêu nữ Ma Môn quán chân, cũng vì nàng ở trong Tông môn, cho dù không có Cửu Huyền Băng Liên, cũng có rất nhiều đan dược cung cấp nuôi dưỡng, cũng không uy hiếp được tính mạng tu vi, cho nên Vân Linh yên tâm. Nhưng nếu một mình hẳn ở ngoài, thì Vân Linh cho dù là chết cũng phải trở về xem một cái.

V384 đều vội muốn chết, nhưng Đắc Kỷ lại một chút cũng không sốt ruột, Vân Linh đi rồi, còn rất có nhân hạ thái mái mà lại trang hoàng lại thuyền hoa không có một chút nhân khí kia, cứ như thể chờ khoảng chừng mười ngày, đệ tử Côn Luân Tiên Tông đưa linh thạch đến cũng đã đi mà Vân Linh vẫn chưa trở về.

Nếu là trước kia, V384 còn phải giúp kí chủ định vị vị trí nhiệm vụ của mục tiêu, nhưng Đắc Kỷ không cần, nàng đưa tay về một cái Viên Quang Kính, bộ dáng Vân Linh nhắm mắt tĩnh tọa liền xuất hiện ở trước mắt, nhìn kỹ lại, xung quanh giống như là một không gian khép kín, một nữ tử đang nằm trên giường đá cách đó không xa.

Trên đôi này, những nơi có thể vây khốn Đại Thừa Tu sĩ không nhiều, chứ đừng nói đến chuyện còn đem một nữ tử bị vây cùng hẳn ở chỗ này, nếu như là trùng hợp, vậy thì cũng quá khéo đi, Đắc Kỷ biết rõ nữ tử nằm trên giường đá kia hơn phân nửa chính là Yêu nữ Ma Môn trong truyền thuyết, không khỏi mỉm cười một tiếng.

Có ý vô tình, nhiều ngày như thế vẫn chỉ là nằm ở nơi đó không nhúc nhích, có lẽ trong nội tâm của vị yêu nữ cô nương này cũng là rất tức giận đi?

V384 tức giận đến phát nổ, Đắc Kỷ trấn an vuốt ve ngọc thân của nó, lập tức thu hồi thuyền hoa, ngự kiếm khí mà đi, tuyệt không bận tâm nội thương trên người, mười ngày chờ đợi này, chính là lý do nàng đi tìm Vân Linh.

Nơi Vân Linh đang bị vây hãm có tên là Giếng Sinh Ly, cũng là một bí cảnh, là nơi Cửu Huyền Băng Liên sinh trưởng mà trong lúc vô tình Ma môn đã phát hiện ra, sau đó tồn không ít nhân thủ mới thăm dò được đặc điểm của bí cảnh này, Giếng Sinh Ly đương nhiên là không thể nhốt lại một Đại Thừa tu sĩ, nhưng ít ra có thể vây khốn được mấy ngày.

Đúng như Đắc Kỷ suy đoán, Khúc Linh Nhi đã chịu đựng đến gần chết, kể từ khi Vân Linh bị rơi vào Giếng Sinh Ly, nàng vẫn yếu ớt nằm ở đó, chỉ chờ hần lại đây tra xét, vết thương trên người nàng cũng không phải là giả, kéo dài nhiều ngày như thế cũng đã trở nên vô cùng nghiêm trọng, nhưng mà vị kia chỉ tra xét một cái quanh mình một vòng, xác nhận nơi này không vây khốn hẳn được bao lâu, liền tìm chỗ sạch sẽ tĩnh tọa, đến nhìn cũng không thèm liếc nàng một cái.

Hiện giờ nàng đang làm ra vẻ là một nữ tu chính đạo thân mang trọng thương, tu vi không cao, thương thế dạng này đương nhiên là vẫn chưa thể tỉnh lại, chưa từng nghĩ vị Vân Linh tiên tôn kia lại mặc kệ, nàng đành phải túng quẫn nằm ở nơi đó, tỉnh lại cũng không được, mà bất tỉnh cũng không xong, quả thực muốn hộc máu.

Trong lòng Khúc Linh Nhi gấp quá, biết rõ nơi này không vây khốn Vân Linh được bao lâu, cũng bất chấp thích hợp hay không, chau mày lại, trong miệng lẩm bẩm nói: "Cha, nương... Sư tôn..."

Không biết có phải là ảo giác hay không, lúc nàng kêu lên hai chữ Sư tôn, khí quanh thân của người vẫn luôn ngồi nhắm mắt tĩnh tọa cách đó không xa có hơi chậm lại, dĩ nhiên trong lòng Khúc Linh Nhi vui mừng, lẽ e quỵn đang muốn gọi lại, chợt nghe một giọng nữ trong veo mà lạnh lùng êm tai từ gian ngoài gọi vọng vào: "Sư tôn, người có ở trong đó không?"

Đột nhiên Vân Linh mở hai mắt ra, nói ra câu nói đầu tiên từ khi rơi vào Giếng Sinh Ly: "Sư tôn, vì sư ở đây." (oa ta thích câu này ghê gớm á)

Đắc Kỷ vội vàng dùng giọng điệu vừa mừng vừa sợ mà nói: "Vây để đệ tử cứu sư tôn đi ra!"

Khúc Linh Nhi quả thực muốn cắn vỡ răng, bên trong Giếng Sinh Ly có thể vây khốn Đại Thừa Tu sĩ, nhưng bên ngoài chỉ cần một Nguyên Anh tu sĩ cũng có thể mở kết giới, rõ ràng nàng đã cho người phòng thủ ở bên ngoài, vậy người đâu hết rồi? Người đều chết hết rồi sao?

Quả thực người đều đã chết, Nghiêm Sưong là Kiếm tu, lại có thực lực ngang hàng với những nhân vật đệ nhất của chính đạo, cũng là vô địch, hành động lần này của Khúc Linh Nhi cũng không phải là Ma Môn đặc biệt cho phép, mà là sau khi Vân Linh đi đến Băng Nguyên Hãn Hải bị ma tu canh giữ ở nơi Cửu Huyền Băng Liên sinh trưởng phát giác, bẩm báo cho nàng sau đó mới nhất thời nảy ra ý tưởng này, cho nên thực lực của những ma tu trông coi Giếng Sinh Ly kia thật sự là chẳng có gì đặc sắc.

Khúc Linh Nhi mặc dù là Thánh nữ Ma Môn, nhưng lại dung công pháp chính thống đạo gia đệ tu luyện, đây gọi là Đạo Tâm Chung Ma*, chỉ chờ đến lúc đi vào Hóa Thân sau đó một bước nhập ma, lại phụ trợ cho tâm pháp Ma Môn, học cấp tốc chắc chắn sẽ đạt được thành tựu lớn, nàng lúc này đang là Nguyên Anh, lại chưa từng lộ mặt, cho nên là không sợ Vân Linh nhìn ra lai lịch của nàng.

*Đạo tâm chung ma: tu đạo nhưng trong tâm lại chứa ma

Ban đầu nàng nghĩ rằng, cho dù không thể lấy sắc đẹp mê hoặc một vị Kiếm tu bậc Đại Thừa, thì chí ít cũng phải tạo được một chút quan hệ với hắn, để sau này lợi dụng thật tốt, không nghĩ đến Vân Linh lại án binh bất động, rất nhiều kế hoạch đều trôi theo nước chảy.

Nhưng để cho nàng cứ như vậy mà buông tay, nàng cũng không quá cam tâm, cho nên sau khi Đắc Kỷ mở ra kết giới, nàng rầm rì một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra.

Đắc Kỷ bước vào, đến nhìn cũng không nhìn Khúc Linh Nhi một cái, đi đến bên cạnh Vân Linh, sắc mặt tái nhợt nói: "Sư tôn, người không sao chứ? Nơi đây có vài chục tên ma tu Nguyên Anh canh gác, còn có một tu sĩ Hóa Thân, là đệ tử đến chậm."

Vân Linh nhú mi nói: "con thân mang nội thương, còn cùng mấy người này động thủ sao? Tại sao trước tiên không báo lại với Tông môn chờ tiếp viện?"

Dựa theo tính cách của Nghiêm Sưong, lòng mày của Đắc Kỷ cũng vắn lên, nghiêm mặt nói: "Đệ tử cũng chỉ là lo lắng cho an nguy của Sư tôn, huống chi cũng chỉ là tu sĩ đồng cấp thôi, trước kia Sư tôn một người chiến đấu với sáu vị ma tu Đại Thừa mà bất bại, lẽ nào làm đệ tử của Sư tôn, đến địch nhân đồng cấp Sưong Nhi cũng phải rụt rè sao?"

Vân Linh nhìn ánh mắt trầm tĩnh của đệ tử, đột nhiên mềm lòng, thở dài, không cần phải nhiều lời nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tiếc rằng tiên tử khuynh thành (4)

Edit: Hiền Viên Linh

Dường như lúc này Đắc Kỷ mới chú ý tới Khúc Linh Nhi đang nằm trên giường đá, lông mày nhíu lại, nhìn về phía Vân Linh: "Su tôn, không biết vị cô nương này là..."

Trong lòng Khúc Linh Nhi khẽ động, nhưng vẫn nhắm hai mắt như cũ, chợt nghe Vân Linh nói: "Khí tức quanh thân người này đục ngầu, có dấu hiệu nhập ma, không cần đề ý đến nàng ta, chúng ta đi thôi."

Đắc Kỷ lờn Khúc Linh Nhi đang hấp hối một cái, cặp lông mày trên khuôn mặt lãnh diễm cau lại, do dự nói: "Gặp nhau luôn luôn là do duyên phận, Su tôn, đều là người trong chính đạo, không bằng cứu nàng một lần?"

Nghe đệ tử cầu tình, Vân Linh không nói gì, đưa tay ra, một vầng sáng đánh vào trên người Khúc Linh Nhi, lại lấy ra một chai đan dược ném xuống bên người nàng, lập tức giống như đã hoàn thành một nhiệm vụ, nhìn Đắc Kỷ một chút, đôi mắt phượng hẹp dài mà lại trong suốt dường như có thể nhìn thấu đáy lòng người khác.

"Ba canh giờ sau, nàng sẽ tỉnh lại, đến lúc đó ăn mấy viên Hồi Nguyên Đan, nàng ta có thể chống đỡ trở lại Tông Môn, chúng ta đi thôi?"

Một câu "Chúng ta đi thôi" này Vân Linh đã nói hai lần, Đắc Kỷ biết rõ ý của hắn là đã rất muốn rời khỏi nơi này, Vân Linh đã hơn ngàn năm tuổi, số lần rời Côn Lôn Tiên Tông thật sự rất ít, mà chính hắn cũng không đề ý.

Đắc Kỷ biết rõ cho dù lần này bọn họ đẩy được vị yêu nữ cô nương này đi, thì nàng ta vẫn sẽ đuổi theo, vì vậy cũng không khuyên nữa, mím môi cười cười, đi lùi lại phía sau cách Vân Linh một bước chân, ra khỏi Giếng Sinh Ly.

Khi Vân Linh rơi vào chỗ bí cảnh này đã hái được Cửu Huyền Băng Liên sinh trưởng bên trong, khoảng chừng ba cây, tất cả đều đã nở rộ ở trong hộp ngọc tùy thân của hắn, Thiên tài địa bảo dạng này nếu trực tiếp dùng khó tránh khỏi có chút ít lãng phí, cho nên sau khi trở lại Tông Môn cần thượng báo cho Đan Đường, để Đan Đường luyện chế ra Cửu Huyền Băng Liên đan có thêm nhiều người sẽ được dùng. Dĩ nhiên, dựa theo lệ cũ, sau khi đan dược được luyện chế ra, Đan Đường sẽ thu ba phần mười số lượng làm phí tổn luyện đan.

Đắc Kỷ lại vội vã lên đường trong lúc bị thương, nên không thể tự mình ngự kiếm khí, thuyền hoa lại đang dừng ở Trung Vực, trong tay Vân Linh lúc này tạm thời không có pháp khí gì có thể dùng để bay trên không, hắn nhíu mày, cuối cùng vẫn là kéo thắt lưng đệ tử qua, mang nàng bay lên trên không.

Đại Thừa Tu giả dùng hết tốc lực bay trên không tốc độ thật sự là rất nhanh, nhất thời Đắc Kỷ có chút lo lắng vị yêu nữ cô nương kia sẽ không theo kịp, có điều hiển nhiên nàng lo lắng là uống phí, nàng biết đi truyền tống trận, đương nhiên Khúc Linh Nhi cũng biết rõ, chỉ mất ba ngày đã đuổi theo tới nơi.

Lúc đó Vân Linh căn bản không có chú ý tới tiếng gọi âm ỉ vừa mừng vừa sợ sau lưng, mấy ngày bay trên không, sắc mặt đệ tử càng ngày càng yếu ớt, đã dùng một gốc cây Cửu Huyền Băng Liên, nhưng trực tiếp hấp thu khó có thể đưa đến hiệu quả lớn nhất, linh lực của hắn lại không thể giữ nó lâu, sợ sẽ tổn hại kinh mạch của nàng, cho nên hắn cũng không cần cái gì thuyền hoa, toàn tâm toàn ý dùng hết tốc lực bay trên không, muốn sớm ngày quay về Côn Lôn Tiên Tông.

Khúc Linh Nhi xuất hiện vào lúc này chắc chắn sẽ khiến người ta chán ghét, trên khuôn mặt luôn luôn không có biểu cảm gì như trích tiên của Vân Linh cũng hiện lên một chút không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: "Tạ cũng đã tạ ơn, người có thể đi đi."

Khúc Linh Nhi cũng không phải là người thích khoe khoang mỹ mạo, nhưng lại vô cùng hiểu rõ lực hấp dẫn của chính mình đối với những nam tu kia, Đạo Tâm Chung Ma huyền ảo ở chỗ giới hạn giữa ma và đạo rất mơ hồ, nàng thánh khiết sánh ngang tiên tử, cũng có thể xinh đẹp giống như ma mị, cho dù biết rõ nàng căn cốt bất chính, vì nàng mà những tu sĩ người trước ngã xuống, người sau tiến lên cũng lấp đầy đường xuống suối vàng, không thể không nói, cho dù người trước mắt là Đại Thừa Lão Tổ, nàng cũng mơ hồ có chút không vui.

"Tiền bối có ân cứu mạng, làm sao có thể dùng một câu cảm tạ là có thể đền đáp, ta là Chu Linh Nhi, đệ tử của Thanh Tiêu Ngọc Vũ Lão, gia sư là Phát Hiệu thánh thủ Hưởng Cẩm Nguyên..." Khúc Linh Nhi nói tra thân phận của nàng ở chính đạo, lập tức chân thành bái lạy, hơi nâng mắt lên liền nhìn thấy nữ tử sắc mặt tái nhợt trong lòng Vân Linh.

Nói là nhất thời này ra ý tưởng, nhưng lấy tính cách cẩn thận của Khúc Linh Nhi, trước khi động thủ vẫn phải điều tra Vân Linh một phen thật kỹ, trong đó đương nhiên cũng có cả đệ tử của hắn, tiên tử đệ nhất chính đạo- Nghiêm Suong, trong Lục Đạo Ma Môn Khúc Linh Nhi mặc dù được tôn xưng một tiếng Thánh nữ, nhưng cũng biết rõ xưng hô của ngoại nhân đối với mình. Một bên là tiên tử chính đạo, một bên là Ma Môn yêu nữ, nàng tự nhiên sẽ chú ý đến Nghiêm Suong nhiều hơn vài phần, nhưng dung mạo trên Ngọc Giản sao có thể so được chân nhân ở trước mặt, chỉ hơi đánh giá, cho dù Khúc Linh Nhi có tự tin cỡ nào, cũng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Chỉ luận dung mạo, Nghiêm Suong có thể so với Bao Tự, Việt Cơ, nhưng đẹp thì đẹp thật, lại là băng điều mỹ nhân, hàn khí quanh thân, lãnh ý tràn ngập, lợi hại đến mức người khác chỉ nhìn nhiều hơn vài cái cũng không dám, hiện giờ Đắc Kỷ mặc dù không có làm chuyện gì khác người, thế nhưng chỉ lấy ba phần lãnh ý bẩm sinh, cũng có thể đề lộ ra vẻ mỹ mạo, khiến người ta hoa mắt mê mẩn, không biết người ở nơi nào.

Ánh mắt của Khúc Linh Nhi dừng lại ở tay đang đỡ eo Đắc Kỷ của Vân Linh, trong một khắc con mắt híp lại, trong nội tâm nhìn không được cười lạnh, nàng còn nghĩ Vân Linh tiên tôn là người vô cùng thanh cao, hóa ra cũng giống như những lão tổ Ma Môn kia, dieend*daann/le%êquyú#doôn cũng không biết tiên tử chính đạo trong trời nhưng lạnh lùng xuất trần này, ban đêm hầu hạ hắn như thế nào? Nàng vốn đem nữ tử đó là một đối thủ ngang tài ngang sức với nàng, không ngờ cũng là loại dựa vào trên thân thể đệ tử lên.

Chỉ trong chớp mắt muôn vạn ý niệm hiện ra trong đầu trong đầu, trong nội tâm Khúc Linh Nhi nhận định Vân Linh là một nguy quân tử, trên mặt lại mang ra vài phần quyến rũ, giọng nói mềm mại uyển chuyển, tiếp tục nói: "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, chỉ cầu tiên bối lưu lại tính danh, sau này ta sẽ báo đáp thật tốt."

Lông mày của Vân Linh nhăn lên, lạnh lùng nói: "Người có thể đi được rồi."

Đắc Kỷ biết rõ một câu nói, Vân Linh tối đa nói hai lần, nhưng nàng còn muốn cùng yêu nữ cô nương này vui đùa một chút, sắc mặt hơi đổi, nhẹ giọng nói: "Su tôn, người ta cũng là thành tâm đến nói lời cảm tạ, người đừng như vậy."

Thật ra lời nói này của nàng có chút đi quá giới hạn, ngày thường Nghiêm Suong đối với Vân Linh vô cùng tôn kính, sẽ nói không nói những lời như vậy, nhưng kinh nghiệm tiếp xúc với người khác của Vân Linh không nhiều, nghe lời này, không chỉ không phát giác trong lời nói của Đắc Kỷ có chút đi quá giới hạn, mà ngược lại có một cảm giác kỳ quái tràn ra trong lòng, dường như... Có chút ngọt ngào.

Mà rơi vào trong lỗ tai của Khúc Linh Nhi, lại là đang cảnh cáo thị uy, nàng càng cảm thấy ghê tởm với quan hệ thầy trò xấu xa này, đồng thời lại có lòng tin đối với hành động của chính mình, không sợ nam nhân yêu sắc đẹp, chỉ sợ nam nhân không hào sảng, Nghiêm Suong cho dù xinh đẹp hơn nữa, chơi đùa nhiều năm như vậy, Vân Linh tiên tôn sẽ không ngán sao?

"Tiền bối..." Ánh mắt của Khúc Linh Nhi vẫn quyến rũ động lòng người như cũ, nhưng Vân Linh lại giống như phát giác được điều gì, lông mày nhíu lại càng chặt, chỉ nghe Đắc Kỷ nói, không có nói thêm cái gì nữa.

Đắc Kỷ giống như bắt đắc dĩ nói với Khúc Linh Nhi: "Cô nương, gia sư là Vân Linh, tại hạ là Nghiêm Suong, người nếu là muốn tìm, hướng Nam Vực đi đến Côn Lôn Tiên Tông, đến trước sơn môn thông báo một tiếng, là có thể đi thẳng vào Lạc Anh Phong."

Khúc Linh Nhi trừng to mắt, làm làm ra một bộ dáng kinh ngạc thần sắc sùng kính, nhưng Vân Linh đã vô cùng không kiên nhẫn, Đắc Kỷ chỉ nosu vài câu, sắc mặt lại yếu ớt hơn rất nhiều so với vừa rồi, nội thương không thể kéo dài, rất dễ trở thành nội chứng, không biết phải dưỡng bao lâu mới có thể khôi phục.

Vân Linh đưa tay cho Khúc Linh Nhi một tấm ngọc phù, lạnh giọng nói: "Giữ ngọc phù của ta, có thể đến Lạc Anh Phong, đừng dây dưa ở đây nữa."

Tiếng nói vừa dứt, lập tức ôm lấy Đắc Kỷ phi không mà đi, lúc này đúng là lúc sắp hoàng hôn, từng rặng mây đỏ đầy trời, hai bóng lưng gần như chồng lên nhau đi xa về hướng về trời chiều, đẹp giống như là một bức họa, nhưng sắc mặt Khúc Linh Nhi lại thoát xanh thoát trắng, nhắc chân hung hăng giẫm lên kiếm đang phi vài cái.

Nhưng ánh mắt rơi xuống trên ngọc phù trong tay, sắc mặt nàng chậm rãi khá hơn, nhìn bóng lưng đã đi xa, vuốt ve tóc đen rủ xuống bên tai, trong mắt tràn đầy dã tâm.

Tựa ở trong lòng Vân Linh, Đắc Kỷ tựa như có cảm giác, môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, Vân Linh không biết rõ vì sao nàng lại cười, dường như từ sau khi tấn cấp, đệ tử cũng cởi mở hơn so với trước kia, hẳn cũng không để ý, chỉ nói: "Sau này gặp lại người kia, cũng không cần để ý, bộ dáng rõ ràng sắp nhập ma, tất nhiên rập tâm sẽ bất chính."

Đắc Kỷ lại tựa như nhớ ra cái gì đó, dừng một chút, nói: "Ma- đạo phân biệt vốn chỉ ở công pháp, sau này mới phân biệt thành chính- tà, Sư Tôn, nếu vì chính đạo mà nhập ma, có phải là rập tâm bất chính không?"

Vân Linh dường như cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, lông mày cau lại trong chốc lát, nói: "Nếu có một ngày chính đạo cần con hoặc ta nhập ma để bảo vệ, vậy chính tức là ma, ma tức là chính, ngày trước giới hạn phân không rõ, con người sinh tồn trong thế gian mờ mịt này, chỉ cầu không thẹn với lương tâm là được."

Câu trả lời của Vân Linh có chút hơi ngoài ý muốn của Đắc Kỷ, đó không phải là thuyết pháp chủ yếu của tu tiên giới, nhưng lại có vài phần đạo lý, không trách được hẳn có thể dạy được đệ tử như Nghiêm Suong, chắc hẳn từ khi Nghiêm Suong được sinh ra đến khi chết đi, đều không thẹn với lương tâm, nàng chịu phục dạng nữ tử như Nghiêm Suong, nhưng vĩnh viễn sẽ không trở thành nàng ấy.

"Nhưng người vừa nãy khí tức quanh thân đục ngầu, căn cốt mặc dù tốt, cảnh giới lại bạc nhược yếu kém, lại thêm nói năng úp mở, ánh mắt bi ối, mơ hồ có dấu hiệu nhập ma, hẳn là cố gắng học thật nhanh, kiểu đồ đệ đầu cơ trục lợi, vì sư không cho con tiếp xúc với nàng ấy, đây là vì muốn tốt cho con." Vân Linh chuyển đề tài, nghiêm mặt nói.

Hắn cũng không thích nói xấu ở sau lưng người khác, chỉ là phát giác đệ tử luôn luôn hành xử lưu loát nhà mình ở phương diện giao thiệp có chút mơ hồ, người kia hiển nhiên không phải là loại người dễ chọc, hẳn sợ sau này nàng phải chịu thua thiệt, mới mở miệng nhắc nhở.

Đắc Kỷ nghe Vân Linh hình dung, nhớ tới bộ dáng dễ thương vừa rồi của Khúc Linh Nhi, sắc mặt cũng có chút cổ quái, mặc dù trong mắt nàng bộ dáng xinh đẹp dễ thương kia chỉ là trò trẻ con, nhưng cũng có thể được coi là mỹ nhân, Vân Linh lại hình dung giống như một lão nhân bi ối không bằng.

Vân Linh lại không có một chút ý đùa dòn, hẳn rất ít tiếp xúc với người khác, lượng từ ngữ cũng không nhiều, xưa nay nghe nhiều nhất chính là Chưởng Giáo mắng chửi người khác, mà Tông lại giống như hòa thượng tông vậy chín nam tu mới có một nữ tu, vì thế Chưởng Giáo mắng nhiều nhất chính là nam đệ tử.

Đắc Kỷ lại nhớ tới chuyện lúc trước, kỳ quái nói: "Sư tôn đã chưởng mắt vị cô nương kia như vậy, vì sao lại cho nàng ngọc phù, còn để cho nàng có thể đi thẳng vào Lạc Anh Phong?"

Vân Linh nhướn mày, kinh ngạc nói: "Con cũng đi theo Vân Thanh Sư đệ học bùa vài năm, như thế nào không nhìn ra đó là một tấm Thanh Tâm Phù cấp thấp, cũng không có một chút linh lực nào của vị sư sao?" (-_-!!!)

Đắc Kỷ: "... Không, ta chỉ là không nghĩ tới Sư tôn người lại là dạng này, hơn nữa phỏng chừng vị yêu nữ cô nương kia cũng không nghĩ tới, thế gian vậy

mà lại có thể có loại vô liêm sỉ đến vậy sao.

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tiếc rằng tiên tử khuynh thành (4)

Edit: Hiền Viên Linh

Không có Khúc Linh Nhi cản đường, chỉ hai ba ngày sau Vân Linh đã mang Đắc Kỷ trở về Côn Lôn Tiên Tông, việc luyện chế Cửu Huyền Băng Liên cũng vô cùng thuận lợi, vốn dĩ nhiệm vụ đến đây là kết thúc, Vân Linh không rời khỏi Tông, ba năm sau Côn Lôn Tiên Tông loạn tất nhiên hẳn sẽ kịp cứu viện, nhưng đến bây giờ nhiệm vụ vẫn không có biểu hiện là đã hoàn thành.

V384 suy đoán Khúc Linh Nhi có lẽ còn muốn làm trò gì nữa, dù sao trong toàn bộ giới tu tiên, dạng người có tu vi cực cao nhưng lại vô cùng đơn thuần giống như Vân Linh thật sự vô cùng hiếm có, người của Ma Môn lại luôn không biết xấu hổ, chỉ cần để cho bọn họ nghĩ thấy dù chỉ một chút mùi thịt, không lột da của người, ăn thịt nhai xương uống sạch máu người thì quyết không bỏ qua.

Đắc Kỷ cũng cảm thấy có chút hứng thú, nếu không phải nàng nhận nhiệm vụ của Nghiêm Surong, thì nàng cũng muốn trải nghiệm cảm giác làm yêu tác quái cản trở, mấy trò hề ông ọ làm đáng của Khúc Linh Nhi có là gì? Chỉ cần Hồ Ly lảng lơ, thì ngay Thần Phật chốn cửu thiên cũng không tránh khỏi cảm thấy hứng thú.

Lạc Anh Phong quanh năm tuyết phủ trắng xóa, thực sự không phải vì Vân Linh thích tuyết, mà là hẳn lười đi xử lý, nếu là một ngọn núi bình thường ở đó, chưa đến trăm năm đã trở thành một ngọn núi hoang dã, chủ nhân đời trước của Lạc Anh Phong bố trí trận pháp xung quanh đỉnh núi, dùng linh lực, khiến cho phong cảnh ngọn núi vạn năm không thay đổi, sau này khi đổi thành Vân Linh làm chủ, hẳn lại phủ lên một tầng tuyết, để dành tạo ra sự khác biệt với người tiền nhiệm.

Chỗ ở của các Tu sĩ trong Tông Môn rất liên quan đến nhau, Côn Lôn Tiên Tông là môn phái lớn nhất của chính đạo, chưa nói đến những thứ khác, chỉ nói nguyên Đại Thừa lão tổ đã có mười vị, nhìn qua mặc dù nhiều, nhưng so với Tông Môn lớn như vậy cũng thật ít ỏi, hưởng chỉ tu tới Đại Thừa Hậu kỳ Đại Viên Mãn, cách độ kiếp chỉ có một chút, chỉ có một mình Vân Linh, cho nên hẳn từ trên Lạc Anh Phong nhìn xuống, quan sát tông môn, bên ngoài càng rậm rạp, thì hẳn lại càng cảm thấy thêm vài phần tịch mịch.

Vốn dĩ Vân Linh không biết thế nào là tịch mịch, hẳn là kiểu người có thể chịu được tịch mịch, nếu không cũng không sẽ không độc hành trên con đường kiếm đạo trong Tông Môn này, Kiếm pháp của hẳn không phải là Chính Đạo Kiếm, không phải là Sát Lục Kiếm, cũng không phải là Hiệp Nghĩa Kiếm, mà là Tâm Kiếm, tâm suy đến đâu, kiếm hướng đến đó.

Vân Linh không phải người tịch mịch, nhưng khi một mình hẳn đứng nhìn ngắm cảnh tuyết trắng phủ kín đất trời, không có sinh vật nào sống được, không hiểu sao lại nhớ tới cặp mắt linh động hữu thần của đệ tử, đột nhiên trong lòng giống như là có tuyết bay, một cảm giác lạnh lẽo xa lạ nổi lên.

Nếu nói “linh động hữu thần”, đây thực sự không phải là một từ dùng để hình dung Nghiêm Surong, nhưng Vân Linh cảm thấy rất thích hợp, người hẳn gặp qua không coi là nhiều, dĩ nhiên không quen nhưng hẳn đã sống gần năm, lại chưa từng thấy một đôi mắt như vậy, rõ ràng cũng chỉ là một đôi mắt hơi xinh đẹp một chút, nhưng chỉ cần một cái chớp mắt cũng khiến cho lòng người lay động.

Không hiểu vì sao hẳn muốn gặp nàng.

Nội thương lúc Nghiêm Surong đột phá cũng không tính là quá nghiêm trọng, nàng chưa cần dùng đến Cửu Huyền Băng Liên cũng vẫn có thể ổn định cảnh giới như cũ, thậm chí có thể chuẩn bị tấn cấp, sau khi đứng bệnh hết thuốc, chỉ mười mấy ngày sức khỏe của Đắc Kỷ đã hồi phục lại rất tốt, trong lúc đó Vân Linh cũng không tới thăm nàng, chuyện này khiến V384 có chút uể oải.

Bộ dáng của Đắc Kỷ lại tựa như đã tính từ trước, còn trấn an sờ sờ ngọc thân V384, sờ đến V384 đều có chút đỏ mặt, cũng không biết nguyên nhân có phải là sắp tu được thành hình người hay không, gần đây nó cũng có thể lý giải một chút quan điểm thẩm mỹ của con người, con Hồ Ly này... Thật sự là yêu nghiệt! (^o^)

Bình thường, các sư đồ đều ở chung một chỗ, Vân Linh không cho Nghiêm Surong ở tại Lạc Anh Phong, là vì nam sư nữ đồ khó tránh hiềm nghi, Nghiêm Surong không hay đến Lạc Anh Phong, là vì kiếm đạo của nàng cũng không giống với Vân Linh, mặc dù đều là con đường kiếm đạo riêng biệt trong Đạo môn, nhưng hai đường đạo này quả thật khác xa nhau, Vân Linh lấy tâm làm kiếm, mỗi lần xuất kiếm chính là kiếm khí thuần khiết nhất thiên địa, Nghiêm Surong lại lấy nhân làm kiếm, giữ Tam Xích Thanh Phong*, bảo vệ lý tưởng, bảo hộ người thân, là đường kiếm thành tâm thành ý.

*Tam xích thanh phong là vũ khí của Lưu Bị trong Tam Quốc, đây là một loại song kiếm vừa dài lại dày và nặng, được mệnh danh là một trong sáu loại vũ khí lợi hại nhất

Kiếm đạo bất đồng, cho nên những thứ Vân Linh có thể dạy Nghiêm Surong cũng không nhiều, kinh nghiệm chiến đấu với địch nhân không thể dạy dễ ra được, một số đạo lý trong kiếm đạo cũng cần chính mình phải tự tìm hiểu, tính tình của Nghiêm Surong vẫn là mọi chuyện đều không cầu người, hơn một khắc sau Vân Linh vẫn chưa thể tìm ra được một cái cớ để đi gặp đệ tử.

Tìm không ra có đứt khoát không tìm nữa, Vân Linh nhủ vậy, từ trên Lạc Anh Phong xuống, trực tiếp đi đến Tiểu Hàn Phong- nơi Nghiêm Sương đang ở.

Các đệ tử của Côn Luân Tiên Tông đều cảm thấy có lẽ hôm nay mình vẫn chưa tỉnh ngủ! Nên biết trong Tông Môn, Đại Thừa lão tổ có thể đếm được trên đầu ngón tay, dideenn daand lêeq quýúý đòdon những ngày thường chủ yếu đều ở ẩn tu, chỉ có một người duy nhất rất hay nhảy nhót lung tung (nguyên văn tác giả a) mọi người đều biết mà Chương Giáo ngày nào cũng mắng chửi người khác! Thế nhưng bọn họ lại nhìn thấy người khác, Đại Thừa Lão Tổ, còn sống, đứng được, không mắng chửi người!

Đây chính là Đại Thừa Lão Tổ! Nên biết trong giới tu tiên to lớn như vậy, người phi thăng gần đây nhất đã là ngàn năm trước, tính tất cả Độ Kiếp Kỳ cộng lại cũng không có năm người, vị tu sĩ trên Lạc Anh Phong kia lại là Đại Thừa Hậu Kỳ Đại Viên Mãn, chỉ thiếu một chút nữa là có thể Độ Kiếp! Mà Độ Kiếp Kỳ căn bản cũng không phải là chuyện tu luyện, mà là bất cứ lúc nào, lập tức, hiện tại cũng có thể đạt đến cảnh giới chuẩn bị phi thăng!

Các đệ tử của Côn Luân Tiên Tông đến con mắt cũng không dám chớp, một sợi tóc cũng không dám nhúc nhích, đưa mắt liên tục nhìn bóng lưng đã đi xa của Vân Linh tiên tôn chỉ nghe kỳ danh chưa từng gặp mặt, chỉ cảm thấy cuộc đời này của mình cũng đã viên mãn!

Nói thật, Đại Thừa Tu sĩ như là có ý phóng thích uy áp trên người mình, có thể giết chết những tu sĩ bậc thấp, người có thể thu liễm khí tức giống như Vân Linh vô cùng hiếm thấy, cho dù là Chương giáo mà Côn Luân Tiên Tông công nhận là dễ tiếp cận nhất, cũng ít nhiều dẫn theo một chút uy áp, làm cho không người nào có thể nổi lên tâm tư nhòm ngó.

Sớm tinh mơ Đắc Kỳ đã đoán được Vân Linh sẽ đến, chỉ là không nghĩ tới hắn sẽ làm ra động tĩnh lớn như vậy, thần niệm đi theo sau không gần không xa kia cộng lại cũng được hàng trăm hàng ngàn đạo, may mà hắn không để ý, trực tiếp đến Tiểu Hàn Phong.

Ngày Nghiêm Sương đạt thành Kim Đan trời có hơi lạnh, vì thế ngọn núi này được đặt tên là Tiểu Hàn, không phủ tuyết trắng xóa như Lạc Anh Phong, Vân Linh nhìn qua một lượt, tràn đầy tràn trề ý xuân, có muôn hoa đua nở, trong có chim tước, thú vật chạy tứ phía, khung cảnh này sáng lạn mà náo nhiệt. Không biết tại sao, tuyết bay trong lòngtan ra, chảy thành một dòng suối nhỏ, cảm giác xa lạ mà lại lạnh buốt kia cũng lắng đọng thành một loại vô cùng ấm áp.

Trong lòng rất vừa ý, thần niệm đi theo phía sau cũng có chút chững mắt, lông mày Vân Linh nhăn lại, đưa tay ra, một đường kiếm khí biến hóa, chặt đứt toàn bộ thần niệm sau lưng, chiêu thức này hắn dùng không quen lắm nhưng cũng vừa đủ, không làm ảnh hưởng đến những đệ tử Côn Luân Tiên Tông thả thần lực theo.

Dù sao đã là Hóa Thân Tu sĩ, Vân Linh lại không có che giấu tung tích, Đắc Kỳ vừa nghe được động tĩnh liền ra khỏi động phủ, vừa vịn chạm mặt Vân Linh.

V384 cả kinh kêu lên: "Vừa rồi độ hảo cảm của hắn bỗng chốc tăng lên hai mươi điểm, bây giờ là sáu mươi điểm! Đây đến cùng là thế nào..."

Đắc Kỳ không để ý nó, trên mặt cũng không mang theo một chút vẻ kỳ quái, ngược lại kinh ngạc mà đứng ngây ra nhìn Vân Linh, hỏi: "Sao Sư tôn lại đến đây? Nếu có chuyện muốn nói với đệ tử, chỉ cần sai người lại đây gọi một tiếng không phải là được rồi sao?"

"Thời tiết hợp lòng người, ta đi ra ngoài một chút." Dọc theo đường đi Vân Linh cũng chỉ nghĩ ra một cái cớ này, nhưng phối hợp với ánh mắt nghiêm túc mà lại trong suốt của hắn, nghe vào giống như thật.

Đắc Kỳ không vạch trần Vân Linh, nằng nặc to hai mắt, tựa như suy nghĩ một chút, mới nói: "Mấy ngày nay trăng tròn, đúng là lúc đối ẩm đánh cờ, nếu Sư tôn có rảnh rồi, không bằng ở lại qua đêm, cùng đệ tử đánh vài ván cờ, lại thưởng rượu ngon?"

Người Tu Tiên quan trọng nhất là tâm tính, cho dù là kiếm tu, không biết một chút phẩm tu đánh cũng rất ít có, Vân Linh cũng không có một chút do dự, đồng ý.

Lạc Anh Phong tuyết phủ trắng xóa, Tiểu Hàn Phong xuân ý tràn trề, đây đều do trận pháp quanh ngọn núi biến ảo mà thành, gian ngoại đúng là thời tiết cuối thu, trăng tròn ngoài kết giới của trận pháp cũng lạnh lẽo cao xa hơn.

Nghiêm Sương đánh cờ là học được từ một vị Chương Lão ở Hình Đường, lúc ấy nàng còn chưa phải là đệ tử của Vân Linh, mới là đệ tử truyền thừa mà mấy vị Trưởng Lão trong Tông Môn đều quen mặt, cái này dạy nàng một chút, cái kia cũng dạy nàng một chút, nhất là Chương Giáo, đều đã coi nàng như trong mắt mà che chở, chỉ chờ đến ngày Kim Đan đại diện sẽ thu nàng làm đồ đệ, chưa từng nghĩ đến cực cung bảo bối vài chục năm một khi nhập đạo lại đi theo đường Kiếm Tu, khiến cho cái người khó chịu ít nói kia chiếm tiện nghi.

Hình Đường trưởng lão là người có quyền sinh sát, lối đánh cờ rất thẳng thắn thoải mái, mặc dù Nghiêm Sương nội liễm, nhưng cũng không khỏi chịu ảnh hưởng từ ông trong lối đánh, Đắc Kỳ cố gắng đánh theo cách của Nghiêm Sương, thỉnh thoảng cũng lộ bản tính ra một chút, chính vì thế đã khiến Vân Linh có một loại cảm giác giống như xưa tan sương mù, nhìn rõ được một góc con người thật của đệ tử.

Bất tri bất giác, ba ván cờ đã đánh xong, trăng lên đỉnh đầu, Đắc Kỳ cũng thua cả ba ván, trên mặt cũng không mang theo ý vội vàng xao động, thu bàn cờ, giữ tay áo rót rượu cho Vân Linh.

"Đây là rượu Tuệ sư huynh của Vạn Phật Tông tặng cho con từ trăm năm trước, sư huynh nói đây là rượu Quy Y, dje\$nd@nle*qus^ydo%⁄n.c0m nhưng đệ tử lại không phẩm ra được chút hương vị nào, chỉ cảm thấy lúc mới uống vào thì đắng, sau đó lại ngọt, lúc ngà ngà say lại nhiễm mùi thơm, cũng sẽ không biết cái gì." Đắc Kỳ nghiêm mặt nói.

Chén ngọc trong tay Vân Linh ngừng một lát, nhắm mắt khẽ ngửi một chút, lông mày hơi nhếch lên lộ chút vẻ lạnh lùng, nhưng chỉ im lặng không nói ra, chờ nhấp thử một ngụm, sắc mặt của hắn lạnh hơn.

Cũng may lúc này Đắc Kỷ đã mở bầu rượu thứ hai, mùi rượu như nắng ấm ngày xuân tỏa ra, chỉ vừa mới ngửi, không hiểu sao đã khiến người ta ngà ngà say, lông mày Vân Linh thoáng buông lỏng, mở miệng hỏi: "Đây là rượu gì?"

Đắc Kỷ mở to hai mắt, giống như nhớ đến điều gì, môi đỏ mọng hơi cong lên, nói: "Dạ, là dùng ba viên Cửu Huyền Băng Liên đan của đệ tử, nhờ Minh Anh sư đệ ủ rượu, tên là Tiểu Hàn, là dùng tên Tiểu Hàn Phong này của đệ tử, Sư tôn cảm thấy như thế nào?"

Mùi rượu đột nhiên thay đổi trở nên không còn dễ ngửi, Vân Linh cố gắng bỏ qua cảm giác chua xót quai dị trong lòng, thưởng thức một ngụm rượu, lông mày vẫn không nhin được chau lên.

Hắn là nam nhân, đương nhiên sẽ hiểu tâm tư của nam nhân hơn so với đệ tử, rượu cái gì mà Quy Y kia, uống vào đắng chát giống như tình yêu không thể nói, sau đó ngọt ngào lại là một chút khó hiểu tâm ý đối phương, nghĩ đến việc người gọi là Huyền Tuệ hòa thượng kia không dám nói rõ ái mộ đối với đệ tử, cho nên mượn rượu biểu lộ, thật là vô sỉ, mà cái tên rượu Tiểu Hàn chỉ còn kém chưa đem lời viết vào trong rượu nữa thôi.

Tâm tư của đệ tử đơn thuần, nhưng cũng mềm yếu khiến người ta lo lắng, coi người có dụng ý khác như tri giao, kêu cái gì mà sư huynh với sư đệ, hắn thầm nghĩ muốn nói ra, lại lo sợ đệ tử nhất thời mềm lòng, bị hai cái tên vô sỉ kia lừa giấu kín, thật sự là một ngụm khí nghẹn đến không biết phải làm sao.

Trong đầu vang lên âm báo độ hảo cảm của Vân Linh từng điểm một, sắc mặt Đắc Kỷ hơi thay đổi, đột nhiên hỏi: "Sư tôn, có phải rượu không hợp ý người?"

Vân Linh hơi ngần ra, đang muốn nói chuyện, lại nghe Đắc Kỷ nói: "Kỳ thật đệ tử cũng thử ủ rượu, chỉ là một năm không thành, hai năm không thành, ba năm không thành, tóm lại là không có thiên phú ủ rượu."

"Mọi thứ đều phải học, không nói đến thiên phú." Vân Linh dừng một chút, nói: "Nếu con muốn uống rượu, đi thẳng lên Lạc Anh Phong lấy, nếu muốn học ủ rượu, ta cũng có thể dạy con."

Đôi mắt Đắc Kỷ tỏa ra ánh sáng, tựa như mang một chút chờ mong và vui vẻ, còn có một chút kỳ lạ nho nhỏ, hỏi: "Hóa ra Sư tôn cũng ủ rượu sao?"

Vân Linh phát giác mình rất thích cặp mắt của đệ tử, chỉ cần nhìn những biểu hiện trong cặp mắt này, hoặc cười hoặc bi thương, trong lòng sẽ hiện lên các loại tư vị xa lạ, cái nhìn lần này khiến hắn có một loại cảm giác tự hào, muốn khoe khoang mạnh mẽ như thời còn niên thiếu, hắn dừng một chút, nói: "Rượu ở chỗ Vân Thanh sư đệ, phần lớn đều là ta ủ, còn có hai bình rượu Hoa Lê chỗ của con này cũng vậy."

"Không dễ gì Vân Thanh trưởng lão mới tặng cho con đấy!" Đắc Kỷ lầm bầm một tiếng, cau mày, trong ánh mắt lại hiện lên muôn vàn ánh sao, nhìn Vân Linh, có lẽ là uống vài ly rượu, nên khuôn mặt ngày thường đều mang theo ý lạnh lùng kia lại mang theo một chút đáng yêu giống như thiếu nữ.

Trong lòng Vân Linh giật mình, lông mày nhăn lại, hắn không biết phải hình dung cảm thụ của mình trong lúc này thế nào, cho dù là lúc trọng thương sắp chết, hắn cũng chưa từng có cảm giác gần như hít thở không thông như thế này, ngoài hít thở không thông, còn mơ hồ có một chút hưng phấn khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tiếc rằng tiên tử khuynh thành (6)

Edit: Hiên Viên Linh

Ánh trăng sáng tỏ, giống như nước chảy nghiêng về phía tây, đêm thu trăng lạnh xuyên qua kết giới lướt nhẹ qua khung cảnh như đầu xuân của Tiểu Hàn Phong, dường như cả chút lãnh ý cũng biến mất, nhẹ nhàng dừng lại trên khuôn mặt thiếu nữ, nhìn qua có chút ấm áp.

Cảm giác thờ không thông trong lòng kia vẫn chưa mất đi, Vân Linh uống một hơi cạn sạch ly rượu Tiểu Hàn, đứng lên nói: "Đêm đã khuya rồi, trở về phòng nghỉ ngơi đi thôi."

Đắc Kỷ chớp chớp hai mắt, đôi mắt hơi híp, nhẹ nói: "Sư tôn..."

Vân Linh dừng bước nhìn về phía nàng, cặp mắt phượng trong suốt phượng mang theo một chút không hiểu, lại vừa giống như chờ đợi điều gì đó, Đắc Kỷ lại dùng giọng nói chứa ba phần men say nói: "Đệ tử không muốn đi Thanh Tâm Các, nếu như vậy, thì ba năm nữa không gặp được sư tôn."

Trong đầu đột nhiên có thứ gì đó nổ vang, ầm một tiếng, giống như pháo hoa, Vân Linh không biết phải hình dung cảm giác hiện tại của mình như thế nào, chỉ biết cảm giác hít thở không thông trong lòng không giảm đi mà còn nặng hơn, rõ ràng là tâm phiền ý loạn, nhưng cảm giác này lại ngoài ý muốn không cảm thấy chán ghét.

Vân Linh không biết mình về Lạc Anh Phong bằng cách nào, cũng đã quên mình đã trả lời thế nào, một đêm tĩnh tọa tĩnh tâm không có tác dụng, mở mắt

ra là ánh mắt chờ mong hơi có men say của đệ tử, nhắm mắt lại là ánh mắt sáng long lanh của đệ tử đang nhìn mình, cho dù Vân Linh có đơn thuần hơn nữa, cũng biết rõ điều này thật sự là một chuyện rất không thích hợp.

Sống đã ngàn năm, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhớ một nữ nhân như thế, nếu như đổi lại là người khác cũng thôi đi, nhưng đó lại là đệ tử của hắn, nàng coi hắn như phụ mẫu, mà đáy lòng hắn lại mơ ước tại nàng... Cho dù chỉ là giấc, Vân Linh cũng cảm thấy thật xấu xa.

Côn Luân Tiên Tông là Đại Tông môn đệ nhất Nam Vực, cũng đứng đầu chính đạo, đệ tử truyền thừa đột phá hóa thân không phải là chuyện nhỏ, đương nhiên sẽ phát thiệp mời rộng rãi, mở tiệc chiêu đãi Thập Tông chính đạo, dĩ nhiên @n3quy/d0nn Nghiêm Suong vẫn là nhân vật đệ nhất trong những người cùng lứa của giới chính đạo, ý của chương giáo là lần đại điển Kim Đan trước làm thế nào, thì đại hội Kết Anh đại hội cũng làm như vậy, phải làm thật phô trương, huyền ảo.

Đối với Nghiêm Suong mà nói, mấy chuyện này làm thế nào cũng không sao cả, nhưng Đắc Kỷ lại cảm thấy vô cùng có ý nghĩa, nhưng trong mắt của Chương Giáo, không có ý kiến chính là cam chịu.

Nói thật, danh tiếng của Nghiêm Suong rất lớn, nhưng ngoài Tông môn, ngoại trừ vài người không giám bày tỏ ái mộ từ cõi lòng với nàng ra, thì một người bạn nàng cũng không có, cho dù ở Côn Luân Tiên Tông, đa số các đệ tử đối với nàng cũng đều là ước mơ, nếu có thể đến trước mặt nàng, cũng là chẳng dám thở mạnh một tiếng.

Đắc Kỷ cảm thấy hai thầy trò Nghiêm Suong và Vân Linh rất thú vị, phương thức Côn Luân Tiên Tông nuôi dưỡng đệ tử thật sự là có chút đặc biệt, có thể nói, nếu lúc trước Nghiêm Suong không chết, theo tính cách của nàng, sau ngàn năm sau nữa, có lẽ cũng sẽ trở thành một người không hiểu thế sự giống như Vân Linh.

Đại hội hóa thân của Nghiêm Suong đã định vào mừng ba tháng sau, từ sau khi Côn Luân Tiên Tông phát thiệp mời, những người hoặc Tông môn nhận được thiệp mời cũng lục tục đến Côn Luân Tiên Tông, trong đó có Khúc Linh Nhi đang dùng tên giả là Chu Linh Nhi ở tại Thanh Tiêu Ngọc Vũ Lâu.

Khúc Linh Nhi thật sự rất chán ghét tiên tử chính đạo này, ở trước mặt Vân Linh tiên tôn thì rất hào phóng, nói là để cho nàng tới cửa tạ ơn, nhưng lúc nàng cầm ngọc phù đến đây, lại bị ngăn cản ở ngoài cửa, hiển nhiên là vì vị tiên tử xinh đẹp tốt bụng đã này đã có lệnh, nàng cũng không thể mặt dày chờ ở dưới chân núi của Côn Luân Tiên Tông, chỉ có thể cắn răng rời đi, cũng may Thanh Tiêu Ngọc Vũ Lâu cũng là một trong Thập tông của chính đạo, người bên ngoài là sự phụ tốt nhưng bên trong đã mơ ước nàng từ lâu, lập tức đồng ý dẫn nàng ra ngoài trải sự đời.

Nói đến việc này, Khúc Linh Nhi lại càng tức giận, lúc trước nàng và Nghiêm Suong cùng một cảnh giới, hiện giờ nàng vẫn là Nguyên Anh Trung Kỳ, dĩ 3endan@lêêquyudoon mà nữ nhân kia không rõ là dựa vào thân thể hay dựa vào thủ đoạn dơ bẩn gì đã thăng đến cấp Hóa Thần, nàng mặc dù xuất thân từ Ma môn, thời gian qua lại giữ mình trong sạch, khinh bỉ nhất là nữ nhân dựa vào bán đứng thân thể giành lấy tài nguyên như vậy, nhưng chính người như vậy lại giam ở trên đầu nàng, khiến cho nàng khinh bỉ đồng thời lại thêm mấy phần lửa giận khó có thể đè nén.

Đại hội Hóa Thần chuẩn bị đến khí thế ngất trời, nhưng trong đó lại không có chuyện gì của Đắc Kỷ, đại điển Kim Đan và đại hội Kết Anh trước kia, đều chỉ cần lộ mặt, đại hội Hóa Thần đương nhiên cũng giống như vậy, dù sao hiện giờ cũng không có mấy người Chương giáo mang theo nguyên một đám truyền thừa đệ tử đi gặp nàng.

Huống chi ai cũng biết Nghiêm Suong tiên tử chính là đệ tử thân truyền của Vân Linh tiên tôn, mà Vân Linh tiên tôn là người có hi vọng độ kiếp thành công cao nhất trong vài Đại Thừa Lão tổ hiện nay, dù sao tính theo tuổi của tu sĩ, một vị Đại Thừa Lão tổ khi mới một ngàn tuổi, thật sự là quá mức trẻ tuổi rồi.

Mấy ngày liền Vân Linh trần trọc, không biết phải làm thế nào cho phải, nhưng cũng không thể trách hắn, hắn thật sự không có một chút kinh nghiệm nào, ở tuổi nên yêu đương, hắn đã tu đến Kim Đan, cũng thuận theo đó bế quan trăm năm, lúc xuất quan hắn mới bắt đầu theo kiếm đạo, lại đứng lúc tông môn đại loạn, sau đó là nhiều năm giết chóc. Đừng nói tình yêu, cho dù là bằng hữu cũng chẳng có mấy người, đến chính hắn cũng không nghĩ tới, thời gian đã trôi qua nhiều năm đến vậy, hắn thế nhưng lại để mất tới đệ tử của chính mình.

Mấy ngày nay thần chí hắn hoảng hốt, thế cho nên khi Đạo Đổng* đến báo, nói tiên tử đã chọn được một động phủ thích hợp để ở lại, hắn cũng không có phản ứng, sững sờ rất lâu mới nói: "Tiên tử, là... Suong Nhi sao?"

*Đạo đổng: đưa bé tu đạo

Tiểu đạo đổng có cặp mắt Hồ Ly nhút nhát e lệ như cũ, nghe lời Vân Linh nói, cũng không hỏi nhiều, vội vàng xác nhận.

Vân Linh mới nhớ tới, hôm đó quả thực hắn đã nói với đệ tử, nếu không đi Thanh Tâm Các bế quan, có thể lên Lạc Anh Phong của hắn tìm một động phủ thích hợp bế quan thanh tâm, nhưng bây giờ... Vấn đề không phải là tâm của đệ tử có thanh tĩnh hay không, mà là tâm của hắn phải làm sao mới có thể thanh tĩnh lại được?

Vốn dĩ cách đệ tử hơn nữa Côn Luân Tiên Tông, hắn đã trần trọc không yên, tinh thần không tập trung, hiện giờ gần trong gang tấc, cảm giác hít thở không thông quen thuộc lại tràn lan trong lòng thêm lần nữa, càng khiến người ta khó tả, cũng làm cho hắn cũng không biết phải làm sao.

Hắn muốn lập tức đứng dậy đi đổi một bộ xiêm y khác, đổi một bộ xiêm y sạch sẽ nhất, màu sắc, họa tiết xinh đẹp nhất, lại do dự sợ khiến Tiểu Đổng nhìn ra manh mối, hắn nghĩ chiếu theo tướng mạo của chính mình, lại muốn biết bộ dạng của mình trong mắt đệ tử là thế nào, nhưng lý trí lại nói cho hắn biết, dừng lại tại đây là kết cục tốt nhất.

Hắn không nên gặp nàng, nhưng hắn nhớ nàng, hắn hiểu rõ tình cảm của nàng đối với hắn giống như phụ thân như ca ca, có thể cho dù là vì phụ vi huynh, hắn cũng muốn ngắm nàng nhiều thêm vài lần.

Vân Linh là người luôn thuận theo ý muốn của bản thân, hần cũng không rời rắm quá lâu đã thuyết phục được chính mình, hần chẳng qua là đi thăm nàng một chút, cũng không có ý khác, đệ tử không muốn bế quan, hần có thể bế quan, đợi đến khi tâm tĩnh lại, những thứ tình cảm này cũng nhạt đi, như vậy là tốt rồi.

Động phủ trên Lạc Anh Phong không nhiều, động phủ có thể ở thoải mái chỉ đếm được trên đầu ngón tay, Vân Linh vốn tưởng rằng đệ tử sẽ ở tại động phủ cách chỗ hần gần nhất, không nghĩ đến nàng lại ở tại chỗ phía sau núi đó.

Thời gian qua tuyết đọng bao trùm phía sau núi Lạc Anh Phong, lúc hần còn có thể dạy đệ tử một chút kiếm pháp, chỗ phía sau núi này là nơi thường xuyên dùng để chỉ điểm đệ tử luyện kiếm, Vân Linh phát giác chính mình thế nhưng lại không thể hình dung cảm giác khi đó của mình, chỉ là hần khẳng định, khi đó hần không có một chút tâm tư nào đối với đệ tử.

Trong khung cảnh tuyết trắng kia, phiến đá thử kiếm tối đen đứng sừng sững ở trong đó, tựa như đã sớm trở thành một bộ phận của ngọn núi này, rừng tuyết bên cạnh mới là động phủ.

Nói thật, đến chính Vân Linh cũng không nghĩ ra, hần xây một tòa động phủ tại đây là dùng để làm gì, từ khi chỗ động phủ kia xây xong hần cũng chưa từng ở dù chỉ một ngày, nhưng mà Đắc Kỷ biết rõ.

Động phủ sau núi Lạc Anh Phong phía này ba mặt đều là vực sâu, một mặt hướng tới khoảng tuyết lớn có đá thử kiếm, đúng là phản chiếu nội tâm của Vân Linh, độc hành trên đường lớn, không có đường lui.

Lúc Vân Linh đến, gặp chính là một nữ tử mặc trang phục của đệ tử Côn Lôn Tiên Tông đứng múa kiếm trước đá thử kiếm, diễ%onndà\$nee*quur^yd0n kiếm tu thay đổi một thanh Linh kiếm bốn mạng là một chuyện vô cùng tốn công, không riêng gì luyện tập để dung hợp, hơn nữa còn phải bồi dưỡng sự ăn ý giữa tu sĩ và Linh kiếm, cho dù là Vân Linh tán thành đệ đệ tử đi Thanh Tâm Các bế quan, nhưng cũng không thể không thừa nhận, múa kiếm là một chuyện đơn giản nhất bình thường nhất cũng mệt mỏi nhất, là phương thức tốt nhất để nhanh chóng hóa thành một thể cùng kiếm.

Đắc Kỷ không phải là kiếm tu, nhưng Nghiêm Sương là, Nghiêm Sương không ở đây, nhưng thân thể này là của Nghiêm Sương, cho nên lúc nàng múa kiếm hoàn toàn là dựa vào bản năng của thân thể, nói đến đến cũng kỳ quái, chiêu múa kiếm này ngoại trừ thu phát hết sức tuij nhiên, bình thường, thế nhưng còn nhiều hơn một chút dã tính bén nhọn.

Vân Linh không quấy rầy nàng, mà đứng ở chỗ không xa lảng lảng ngắm, lúc đó tuyết bay như thác, trước đá thử kiếm, bạch y nữ tử múa kiếm dường như hợp thành một thể cùng với tuyết trắng đầy trời, bông tuyết bay là tả như muốn che giấu ánh mắt người khác, nhưng Vân Linh không cần bất luận thuật pháp gì cũng có thể nhìn thấy rõ mỗi một động tác của Đắc Kỷ, thậm chí là từng sợi tóc dính tuyết trong gió.

Hồ Ly giỏi nhất là lừa dối, kỳ thật Đắc Kỷ không múa lâu hơn nữa, sẽ giả bộ phát hiện được Vân Linh đến, vội vàng thu kiếm trong tay lại, đi vài bước tới nghênh đón.

"Sư tôn!" Đắc Kỷ thi lễ, giống như chuyện gì cũng không xảy ra, nói: "Sương nhi đã dựa theo sư tôn phân phó, sửa sang lại động phủ trụ vào, chờ qua Đại hội Hóa Thần, đệ tử sẽ bế quan trong động phủ."

Vân Linh im lặng ngắm Đắc Kỷ, nhìn đến mức nàng có chút kỳ quái cúi đầu chỉnh lại y phục của chính mình, thần sắc rốt cục mới hòa hoãn lại, dời ánh mắt đi.

"Linh khí của động phủ nơi này mặc dù không thể so được với Thanh Tâm Các, nhưng cũng may con chỉ có một mình, hiệu quả đạt được cũng tốt hơn." Vân Linh nhẹ nói: "Chỉ có một lần này thôi đấy, lần sau không được phép lại hờnáo nữa."

So với tình cảnh lần trước của Khúc Linh Nhi, lần này lại giống như đồ tiểu hài tử, Đắc Kỷ nghiêm nghị gật đầu, Vân Linh liếc nàng một cái, đôi mắt phượng trong suốt đột nhiên xẹt qua một tia cực kỳ vui vẻ, lập tức hần giống như phát hiện mình lại hơi quá mức, sắc mặt biến thành hơi lạnh.

V384 đã có thể bình tĩnh nhìn độ hào cảm của Vân Linh bay lên cao rồi lại nhanh chóng hạ xuống, nó lại còn tổng kết ra một bộ kinh nghiệm, mỗi lần độ hào cảm của mục tiêu nhiệm vụ tăng cao rồi lại giảm nhanh, chính là khúc nhạc dạo cho việc hần bị tiến công chiếm đóng.

Quả nhiên độ hào cảm của Vân Linh lên cao lại giảm xuống, giảm xuống lại tăng lên, một hồi lâu sau mới hòa hoãn lại, trước khi độ hào cảm dao động không ổn định là sáu mươi điểm giờ đã bay lên tới tám mươi sáu điểm.

Dường như Đắc Kỷ còn muốn nói gì đó, Vân Linh đã lạnh mặt, xoay người rời đi

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tiếc rằng tiên tử khuynh thành (7)

Edit: Hiền Viên Linh

Đại hội Hóa Thần của Nghiêm Surong hôm đó có rất nhiều tân khách đến, hơn phân nửa đều là người trong Thập tông của chính đạo, đương nhiên, trong lúc các đệ tử của các Tông khác còn đang khổ sở để Kết Anh, đại hội Hóa Thần này của Côn Lôn Tiên Tông cũng có chút kéo thêm thù hận.

Kỳ thật mà nói Kiếm Tu thường không tấn cấp nhanh như thế, dù sao Kiếm Tu không có yêu cầu gì về tâm tình, tu chỉ với một thanh kiếm trong tay, càng về sau, càng khiến người luyện lạnh băng giống như kiếm, đặc biệt là thực lực của Kiếm Tu quá mạnh mẽ, Vân Linh Tiên Tôn từng một người một kiếm chiến đấu bất bại với mấy thế lực lớn trong Lục đạo ma môn, những Kiếm Tu khác ít nhất cũng có thể toàn thắng người Đạo Tu cùng cấp với mình.

Nguồn gốc của thực lực cường đại là gian khổ và chăm chỉ, Đạo Tu coi trọng tâm, Kiếm Tu coi trọng thân thể, trên cơ bản kiếm tu tấn cấp lúc nào cũng muộn so với đạo tu chậm hơn rất nhiều so với Đạo Tu, nhưng lại cố tình lại mọc ra một vị Vân Linh Tiên Tôn, đến thu nhận đệ tử cũng là yêu nghiệt độc nhất vô nhị.

Khúc Linh Nhi rất không phục, trước kia nàng cũng chỉ là tử trong miệng người khác nghe được chuyện về Nghiêm Surong, nghe nhiều đến mức không thêm để ý, cũng có thể vì nàng đã nhìn rõ bộ mặt thật của vị được gọi là Tiên tử Chính đạo này, nghe nhiều cũng khó tránh khỏi có chút phiền chán, nhưng mà phương pháp Đạo Tâm Chủng Ma trước khó sau dễ dàng, trước khi nàng nhập ma, thì ai cũng không thể nhìn thấu tâm tư, ý định của nàng, chỉ có thể âm thầm ghi nhớ.

Nghĩ đến đây, cái nhìn của nàng đối với Vân Linh Tiên Tôn cũng không hoàn toàn là tâm huyết dâng trào, dĩ nhiên nàng chứng kiến những lão ma đầu ở Ma Môn kia, nàng vừa tu luyện công pháp vừa muốn có một người có tu vi mạnh hơn nàng, song tu độ khí trong lúc nàng nhập ma, làm cho nàng không đến mức bị ma khí đánh thẳng vào, mà biến thành phế nhân.

Đừng nói đến Ma Môn, cho dù là chính đạo, cũng tìm không ra vài người có thể khiến nàng đề mắt đến, chỉ có Vân Linh Tiên Tôn mới không tính là bỏ nhẹ nàng, nàng khinh bỉ Nghiêm Surong, lại không cảm thấy nam tử phong lưu là chuyện xấu.

Đắc Kỷ rất nhạy cảm đối với ánh mắt nhìn của người khác, hơn nữa bản năng của Hồ ly chính là xu cát tị hung*, Khúc Linh Nhi tự cho là hoạt động quan sát của nàng ta không lộ dấu vết nhưng trong mắt nàng (chỉ Đắc Kỷ nhé) thì nó cũng chẳng khác với nhìn chăm chăm là mấy, nàng hơi đổi sắc mặt, hứng thú cũng có chút giảm đi.

*Xu cát tị hung: Tránh những điều không may, hướng đến những điều may mắn, thuận lợi, hóa giải điều xấu phát sinh trong đời sống

Lại là chuyện mỹ nữ ghen tị, lúc nào cũng đáng ghê tởm khó tả, hơn nữa hoàn toàn đem mình đặt ở hạ phong, càng lộ vẻ có chút vụng về.

Địa vị của Khúc Linh Nhi ở Thanh Tiêu Ngọc Vũ Lâu không tính là quá cao, người trong Ma Môn phải che giấu thân phận, đương nhiên muốn không lộ ra ngoài, nhưng so với tu vi, nàng lại nổi danh là tài giỏi xinh đẹp, dĩ nhiên thậm chí còn có người nói, dĩ nhiên nếu như Nghiêm Surong không phải là xuất thân từ Côn Lôn Tiên Tông, tu vi cũng mạnh mẽ, có Chu cô nương của Thanh Tiêu Ngọc Vũ Lâu trước, thì danh xưng Tiên tử Chính đạo cũng sẽ không phải là của một Kiếm Tu.

Nhưng mà điểm này thì mọi người đều ngầm hiểu trong lòng mà không nói ra nhưng đến khi Nghiêm Surong xuất hiện thì tất cả đều im bật, rõ ràng chỉ là đồng phục giản dị tầm thường của Côn Lôn Tiên Tông, rõ ràng chỉ là mái tóc dài được buộc lên đơn giản nhất, rõ ràng vẫn là một thân hàn khí lạnh thấu đáy lòng, lại có thể... Vì cái gì chỉ như vậy cũng khiến người ta không dời mắt được?

V384 không khỏi nhớ tới kia chuyện trong bữa tiệc của Tần vương, nhện không được nhò giọng nhắc nhở: “Trong đây mặc dù không có người nào có tài thông thiên triệt địa (hiểu rõ mọi sự trên trời dưới đất), nhưng người cũng nên khiêm tốn một chút.”

Nhưng lần này là nó oan uổng Đắc Kỷ, Hồ Yêu đã luyện được chín đuôi, cũng tương đương với đại tu sĩ Độ Kiếp Trung Kỳ, khi mọc đủ mười đuôi, mới là Hồ Tiên bắt sinh bắt tử bất diệt. Mặc dù ở trong thân thể đang ở kỳ Hóa Thần của Nghiêm Surong, nàng vẫn có thể dựa vào cảm giác của tu vi mà biết được ở trong Côn Lôn Tiên Tông có hai vị đại tu sĩ Độ Kiếp Kỳ đang bề quan, đương nhiên sẽ không lộ dấu vết quá rõ, mấy người này phát sợ, nguyên nhân hoàn toàn là do bản thân Nghiêm Surong.

Ví như một người che mặt quanh năm, không biết đẹp xấu ra sao, thì cho dù nàng ta chỉ có ba phần nhan sắc, khi mạng che mặt được tháo xuống cũng có thể khiến người ta giật mình vài phần. Lại nói, Khúc Linh Nhi thực sự rất xinh đẹp, nhưng nàng ta lại nổi tiếng xinh đẹp, người khác gặp nàng ta, cho dù có đẹp đến mức nào đi nữa thì cũng chỉ có một câu danh bất hư truyền mà thôi.

Nghiêm Surong là Kiếm Tu, vốn dĩ trong giới tu đạo của Cửu Vực thì Kiếm Tu được coi là dị đoan, ấn tượng của các tu sĩ đối với Kiếm Tu hơn phân nửa đều là nam tu râu ria xồm xàm mang theo đại kiếm, nơi nào có đánh nhau là nơi đó có mặt, nữ tu cũng không chút phần son không có nhan sắc, giết người còn hung ác hơn nam tu. Huống chi Nghiêm Surong nổi danh là nhờ tu vi, mà không phải là nhan sắc, đột nhiên khiến người ta chú ý tới khuôn mặt không thua kém với bất kì mỹ nhân nào sẽ trở thành kinh điển.

Vân Linh người vẫn chưa tới, nhưng lại có một tia thần niệm bám vào trên thân kiếm của Đắc Kỷ, nhìn thấy tình hình xung quanh, liền không nhìn được cau mày lại, đặc biệt là khi ánh mắt chạm phải cái nhìn nóng rực của một hỏa thượng, nhớ lại ngày đó cái gọi là rượu Quy Y, trong nội tâm càng không được tự nhiên.

Người ái mộ Nghiêm Surong ban đầu chỉ có lác đác vài người, đa số là tôn kính, ngưỡng mộ sự kiên trì của nàng, tiết nhân phẩm của nàng (mà vẫn nghĩ kiếm tu giết người như ngóe nên ms tiếc cho nhân phẩm của Nghiêm Surong), yêu thiên tư của nàng, nhưng chưa có cơ hội gặp mặt, qua Đại hội Hóa Thần lần này, ngưỡng cửa của Côn Lôn Tiên Tông cũng bị đập phá hơn phân nửa.

Đắc Kỷ đến đây chỉ là đi ngang qua, vốn cũng chỉ muốn nhìn xem vị yêu nữ cô nương kia còn có thể xuất ra chiêu gì, dĩ nhiên dĩ nhiên nhưng khi gặp bộ dáng ghen tị khó tả của Khúc Linh Nhi, lập tức mất đi hào hứng, sau vài bài thuyết giảng, cũng đứng dậy rời đi.

Nhưng còn chưa đi được bao xa, sau lưng liền truyền đến giọng nói của Khúc Linh Nhi, sắc mặt nàng hơi biến đổi, quay đầu lại, trên mặt vẫn là vẻ lạnh nhạt của Nghiêm Suong như trước, ngược lại Khúc Linh Nhi cười như hoa xuân, gương mặt xinh đẹp.

"Nghiêm sư tỷ, chuyện lần trước ta còn chưa tạ ơn tỷ, vốn dĩ nên sớm đến bái kiến sư tỷ, nhưng mà son môn không nhận ngọc phù mà Vân Linh tiên tôn đưa, cho nên mới chậm trễ đến tận hôm nay."

Đắc Kỷ liếc nàng một cái, giọng nói của Khúc Linh Nhi không quá lớn, nhưng ở đây có ai không phải là người tu tiên, một câu "ngọc phù mà Vân Linh tiên tôn đưa" cũng khiến Thái thượng trưởng lão của Thanh Tiêu Ngọc Vũ Lâu cũng hơi nhướn mày.

"Sư tôn không tu bùa, ta cũng chưa từng thấy người, vị sư muội này, người có lẽ là đã nhận lầm người." Đắc Kỷ dùng giọng điệu cứng nhắc nói.

Khúc Linh Nhi ngăn người, ánh mắt của mọi người ở đây lập tức có chút quái dị, nếu nói đều có diện mạo xinh đẹp, ai đẹp nhất còn cần phải bàn bạc lại, nhưng nhân phẩm của ai tốt hơn cũng giống như tu vi của ai cao hơn, là chuyện không thể thay đổi, từ trước tới giờ Nghiêm Suong chưa từng nói dối, vậy thì vị đệ tử xinh đẹp của Thanh Tiêu Ngọc Vũ Lâu này, nàng đến cùng là muốn làm gì?

"Nghiêm sư tỷ, tỷ không nhớ ta sao?" sắc mặt Khúc Linh Nhi trắng nhợt, biết mình bị Nghiêm Suong hăm dọa, nhưng cũng không thể để mất mặt trước mặt mọi người, cố gắng cười nói: "Năm tháng trước, ở Băng Nguyên Hãn Hải, ta vô ý rơi vào bẫy rập, là Vân Linh tiên tôn và Nghiêm sư tỷ đã cứu ta, sao có thể chỉ chớp mắt đã quên?"

Đắc Kỷ hơi hơi nhíu mày, nghiêm mặt nói: "Vị sư muội này, đúng là năm tháng trước ta cùng sư tôn đi Băng Nguyên Hãn Hải, nhưng cũng không cứu người, người có lẽ đã gặp tu sĩ yêu thích dịch dung cứu."

Người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, đây là Đắc Kỷ hạ một bậc thang cho Khúc Linh Nhi, ánh mắt của mọi người nhìn mọi người thấy Khúc Linh Nhi đều không thích hợp, huống chi cho dù người ta thật sự cứu người, thì trước mặt nhiều người như vậy, đến một phần tạ lễ cũng không có, cảm tạ ngoài miệng thôi sao?

Khúc Linh Nhi cắn răng, trên mặt lộ ra một chút thần sắc khó xử, lập tức hành lễ tạ ơn, quay về chỗ ngồi.

Đắc Kỷ biết, đây là Khúc Linh Nhi đã cùng đường, cầm ngọc phù mà Vân Linh tự tay cấp, lại không ai tin nàng ta, một Đại Thừa Tu sĩ bề quan một cái là vài chục năm, nếu bỏ qua hôm nay, thì rất khó có cơ hội tiếp xúc với Vân Linh, nhưng có lẽ nàng ta không nghĩ tới nàng còn có thể mở miệng nói lời bịa đặt.

Nếu nàng còn cảm thấy hứng thú đối với yêu nữ này, đương nhiên sẽ không ngại tiền nàng ta một đoạn đường, nhưng mà mong muốn lại chênh lệch quá lớn cùng với thực tế, bướm bướm bay xung quanh người đương nhiên là rất đẹp, nhưng nếu đổi thành ruồi bọ, cũng có chút phiền chán.

Đối với cách làm của Đắc Kỷ, Vân Linh không có ý kiến gì, ngược lại rất vui mừng, tâm tư người đệ tử này của hắn quá đơn thuần, dễ dàng bị người lợi dụng (ai mà đơn thuần dễ bị lợi dụng đây???), loại chuyện làm mất mặt trước mặt mọi người này, nếu như đối với người khác hắn cũng là không tán thành, nhưng nữ tử kia rõ ràng sắp nhập ma, tiếp cận đệ tử đương nhiên là có dụng ý khác, có thể để cho nàng ta lui bước là chuyện tốt.

Nói đến đây, tâm tình Vân Linh lại có một chút nặng nề, đệ tử quá mức ưu tú, không riêng gì nam tu chạy theo như vẹt, đến nữ tu cũng đều mang lòng gây rối đối với nàng, rời khỏi tầm mắt của hắn, cũng không biết sẽ gặp được bao nhiêu ong bướm, hắn tuân thủ danh phận sư đồ không dám vượt qua, nhưng những người kia đến da mặt cũng không cần.

Thiên tư của đệ tử rất tốt, chỉ cần hơn ba trăm năm nữa là có thể tấn cấp Hóa Thần, chỉ cần không có bất ngờ gì xảy ra, sau này nhất định sẽ phi thăng, tu sĩ kết thành đạo lũ, sẽ có được Xích Long và Bạch Hổ, nam tu có được Bạch Hổ nặng nhất là tổn hại tu vi, nữ tu có thêm Xích Long, giống như đạt thêm được một cảnh giới lớn, mặc dù song tu có lợi, nhưng dù sao cũng kém hơn so với đứng đầu tu luyện.

Đặc biệt là phương pháp song tu rất có lợi đối với những người cấp thấp hơn, trong những người cùng trang lứa, tu vi của đệ tử là cao nhất, nếu bị những người có ráp tâm đen tối lừa dối, thì tương đương với chuyện mất đi cơ duyên.

Vân Linh càng nghĩ càng lo, cho dù trong lòng mơ hồ có chút ý do dự ở trong đầu, cũng bị hắn đè xuống giống như không nhìn thấy.

Đắc Kỷ vừa trở lại Lạc Anh Phong, liền gặp Vân Linh đang đợi nàng ở cửa động phủ, ngày thường đều là Tông Môn chuẩn bị quần áo cho Vân Linh, phần lớn y phục đều là màu trắng thuần, lần này lại đổi thành một thân huyền y (áo đen) có thêm hoa văn đỏ.

"Lần trước con nói muốn rượu, vừa vặn trăm năm trước ta có ủ rất nhiều rượu trong hầm, coi như là lễ vật mừng con tấn cấp." Giọng nói của Vân Linh nghe không ra dao động gì, hắn khoát tay, cửa động phủ đã bị đủ loại vỏ rượu chất đầy.

Đắc Kỷ hơi dừng một chút, trong mi mắt mang theo chút ý cười, nhẹ giọng nói: "Vậy thì đa tạ Sư Tôn, trước đây con còn không biết, hóa ra rượu quý mà các trưởng lão cất giấu, phần lớn đều là sư tôn ủ."

Cặp mắt phượng trong suốt của Vân Linh cũng có ý cười lướt qua theo, hắn cố làm ra vẻ lơ đãng nói: "Chuyện vừa rồi, ta có nghe nói."

Đây chính xác là trọn mắt nói dối, trên Lạc Anh Phong trừ hai Tiểu Đạo Đồng, thì đến con hạc tiên cũng không thêm bay qua đây, mà hai Tiểu Đạo Đồng kia, người nào cũng không có gan dám nói chuyện bát quái với Vân Linh, Đắc Kỷ lại gạt đầu.

"Sư tôn phân phó con không nên thân thiết với vị Chu sư muội kia, trước mặt nhiều người như vậy nàng quần lầy, con chỉ có thể nói rằng chưa từng gặp."

nàng..."

Nói xong, tựa như có chút bất an nhìn Vân Linh, Vân Linh chỉ cảm giác trong lòng mình giống như là bị một cái lông nhẹ nhàng quét qua, có chút ngứa, lại có chút kỳ quái, một chút cảm giác này nổi lên, khiến thần sắc của hắn lập tức trở nên ôn nhu.

Lời của Linh làm nhảm: có ai thấy Sư Tôn rất đáng yêu không, ta cực thích Sư Tôn nhé, mn thấy sao????

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tiếc rằng tiên tử khuynh thành (8)

"Ta cũng chưa nói là con làm không đúng, chẳng qua là làm như vậy, rất dễ bị người khác ghi hận, sau này không nên làm như vậy nữa." Vân Linh nói, giọng nói rất nhẹ nhàng.

Đừng nói một mình Chu Linh nhi, cho dù cả Thanh Tiêu Ngọc Vũ Lâu gộp lại, hắn cũng không sợ, nhắc nhở đệ tử, là dạy nàng cách đối nhân xử thế, sau này cũng không đến nỗi phải chịu thua thiệt.

Nghe được ý nhẹ nhàng trong lời nói, lòng mảy Đắc Kỷ nhũn lại, bỗng nhiên nói: "Sư tôn đến nơi này của đệ tử, không phải là chỉ có ý đến đưa rượu thôi sao?"

Vân Linh ngẩn ra, viện cớ này còn chưa đủ sao?

Hắn đột nhiên hơi có chút khản trương, sợ tâm tư của mình bị đệ tử phát giác, nàng sẽ đối với hắn thế nào đây? Sẽ không cảm thấy hắn xấu xa, sẽ không chán ghét hắn chứ?

Đệ tử lại không nhìn ra hắn đang căng thẳng, đôi mắt xinh đẹp khẽ cong lên, môi đỏ mọng lúc mở lúc đóng, nói: "Đệ tử bế quan mười năm đề đột phá Hóa Thần, kiếm cũng sắp rỉ sắt rồi, sư tôn tới là chỉ điểm đệ tử sao?"

Vân Linh không dấu vết thờ phào nhẹ nhõm, vuốt cằm nói: "Vốn dĩ là như vậy."

Kiếm của Đắc Kỷ vẫn là thanh mà Vân Linh tặng khi nàng vừa đến thế giới này, kỳ Hóa Thần của Vân Linh rất ngắn, thanh kiếm hiện thời hắn đang dùng là do Tông Môn ban tặng khi hắn vào Đại Thừa Kỳ, làm bạn với hắn cũng gần năm trăm năm, gần như là một phần thân thể của hắn.

Kỳ thật yêu cầu của Kiếm Tu đối với kiếm không cao như người ngoài vẫn tưởng tượng, tu luyện tới trình độ nhất định, thì kiếm ý sẽ biến hóa thành nhiều dạng: lấy khí làm kiếm, phi hoa trích điệp* làm kiếm, lấy bản thân làm kiếm, vân vân, những người giống như Vân Linh và Nghiêm Sương nghiêm túc: kiếm chính là kiếm, ở trong giới Kiếm Tu đều bị coi là những lão bảo thủ không hiểu tùy cơ ứng biến.

*Phi hoa trích điệp: hoa rơi, ngắt lá. Chắc mọi người xem trong phim chương cũng thấy có cảnh người ta hát lá hái hoa bắn vuu vuu nhỉ??? "Phi hoa trích điệp làm kiếm" chính là chỉ cái đó đó

Lão bảo thủ cũng tự có phương thức luyện kiếm của lão bảo thủ, mỗi lần Nghiêm Sương và Vân Linh luận bàn đều hoàn toàn vứt bỏ cảnh giới, giống như kiếm khách bình thường, dùng kiếm đánh nhau, dĩ3nd@n3equYd0on Đắc Kỷ không phải là Kiếm Tu, nhưng tu vi của nàng vẫn còn, lại xem qua kỹ ức của Nghiêm Sương, từng chiêu kiếm cũng có vài phần tương tự, hướng chỉ nàng cũng không phải là chạy đến đây để luyện kiếm.

Đánh nhau mới qua bốn năm hiệp, Vân Linh liền có chút bất an, từ trước đến giờ kiếm đều không nói dối, tâm tư của hắn đối với đệ tử, lúc xuất kiếm cũng khó tránh khỏi mang theo vài phần ngưng đọng, tình hình hiện giờ của hắn cũng giống với bình rượu Quy Y kia, đầy chén yêu say đắm, khổ sở khó tả, nhưng lại không có nơi nào ẩn nấp.

Đắc Kỷ chẳng hề chuyên tâm luyện kiếm, nên đương nhiên sẽ phát giác Vân Linh căng thẳng, sắc mặt nàng biến đổi một chút, kiếm trong tay thế đột nhiên thay đổi, từ thủ chuyển thành công, Vân Linh xuất kiếm nương tay, nhưng nàng sẽ không, cho dù Vân Linh thủ thế không hề sơ hở, cũng bị nàng nàng tấn công một phen khiến hắn giống như rơi vào thế hạ phong.

Sau ba mươi hiệp, Đắc Kỷ thu kiếm trước, Vân Linh nhìn cặp mày đang cau lại của nữ tử trước mắt, không biết tại sao trong lòng cũng có chút bất ổn.

"Sư tôn, người có tâm sự gì sao?" Đắc Kỷ do dự một chút, vẫn hỏi ra.

Vân Linh có chút khản trương, nhưng trên mặt hoàn toàn không nhìn ra, giọng hắn nhàn nhạt nói: "Chỉ là thử kiếm của con thôi, giữa con và ta, không cần thật sự đánh nhau."

Đắc Kỷ trưng giả thần sắc bình tĩnh, sắc mặt hơi đổi, nói: "Đệ tử mới nhập Hóa Thần, còn có rất nhiều chỗ không hiểu, có thể được Sư Tôn chỉ điểm thì quá tốt rồi, nhưng nếu như vậy, thì chuyện bế quan có lẽ sẽ trễ lại một chút."

Vân Linh nghiêm túc nhìn Đắc Kỷ nói: "Sớm muộn gì cũng phải bế quan, chậm trễ mấy ngày cũng không sao."

Đôi môi đỏ mọng của Đắc Kỷ khẽ cong lên, trong mắt mang theo một chút vui vẻ, nói "Sur Tôn đang nói loạn sao..."

Đôi mắt phượng trong suốt của Vân Linh xẹt qua một chút thần sắc ảo não, dừng một chút, nói: "Những ngày này có điều gì không hiểu, cứ tới hỏi ta, cố gắng hiểu rõ mọi chuyện trước khi bế quan."

"Sur tôn nói đúng." Đắc Kỷ gật gật đầu, đột nhiên do dự một chút, nói: "Sur tôn luôn luôn ở Lạc Anh Phong không ra, cũng là... Đang bế quan sao? Có phải con quấy rầy Sur Tôn hay không?"

Bế quan cũng có nhiều loại khác nhau, có Đại Tu Sĩ ẩn cư trên rừng dưới biển, rời xa nhân thế phân tranh, coi đây là bế quan, cũng có tu sĩ đóng cửa ở trong động phủ, cũng là vì vứt bỏ những quấy nhiễu của thế giới bên ngoài, toàn tâm toàn ý tu luyện, Vân Linh hàng năm cư ngụ trên Lạc Anh Phong, phần lớn những vị Đại Tu Sĩ có tu vi tương đương với hắn đều đã ẩn cư, bên ngoài sớm đã có lời đồn đãi nói hắn đang bế quan.

Vân Linh ngăn ra, hắn chưa từng nghĩ tới vấn đề này, hắn là người không dễ dàng bị ngoại giới quấy nhiễu, không ra khỏi Lạc Anh Phong là bởi vì chính hắn cam tâm tình nguyện, không có chút liên quan nào đến bế quan, nhưng khi nhìn thấy thần sắc do dự thấp thòm của đệ tử, trong lòng hắn đột nhiên khẽ động, không biết tại sao liền nói: "Không có quấy rầy hay không, chỉ cần ra vào đừng quá thường xuyên, cũng không cần mang người khác tới nơi này là được, mấy năm nay con làm cũng rất tốt."

Lần này hắn chính là để vụng trộm thay đổi ý niệm, trước đây khi Nghiêm Sương ở trong Côn Lôn Tiên Tông, thỉnh thoảng tới đây đương nhiên sẽ không mang theo người khác, hiện giờ lại ở trên Lạc Anh Phong, không cho ra vào thường xuyên, cũng không được phép mang người lên núi, gần như chính là muốn ngăn ngừa liên hệ với thế gian bên ngoài.

Vân Linh có chút chột dạ, nhưng vừa nhớ tới bộ dáng kinh diễm si mê của những người kia, hắn lại cảm thấy có chút đúng lý hợp tình, hắn không cho đệ tử tiếp xúc với những người khác là vì tốt cho nàng, tâm tình của người tu tiên vốn dĩ phải thật trong sáng, cần gì phải miễn cưỡng đi gặp những thứ người rắp tâm bất chính có dụng ý khác kia để tâm tình bị ảnh hưởng?

Huống chi trong mắt hắn, căn bản là không có một người nào có thể xứng đôi với đệ tử nhà mình, những thứ không nói, trong những người cùng trang lứa với nàng, tu vi của ai có thể vượt qua nàng được đây?

Mắt nhìn người của Vân Linh vẫn dừng lại ở thời đại ngàn năm trước khi mà nhân tài xuất hiện liên tục như cũ, hiện giờ những thứ gọi là thanh niên tuấn tài của Thập Tông Chính Đạo, người đã ba bốn trăm tuổi rồi vẫn còn tu ở Nguyên Anh, nói cho những nhân vật thiên tài (ngàn năm trước nha) kia nghe, cũng khiến vài người cười chết, huống chi song tu vốn là nữ tử thua thiệt, nếu như tu vi còn chưa bằng với Sương Nhi, lúc bù đắp hao tổn tu vi cho nhau, lại càng thêm thiệt thòi.

Vân Linh đúng lý hợp tình, Đắc Kỷ mở to hai mắt, nhìn hắn nói: "Đệ tử vốn cũng không có cái bạn bè thân thiết gì, cho dù khi cùng Sur Tôn bế quan, cũng giống như vậy."

Oanh một tiếng, trong đầu Vân Linh lại nổ vang như pháo hoa, cùng Sur Tôn bế quan, cùng Sur Tôn bế quan... Cũng hiểu thế nào mà giọng nữ tử mềm mại giống như trực tiếp dựa vào bên tai hắn mà thì thầm, trong ngực dường như có thứ gì đó vỡ vã muốn nhảy ra, ầm, ầm, ầm vang lên, trong nháy mắt cảm giác hít thở không thông mà hắn cố đè nén xông lên đầu óc.

Qua một hồi lâu, Vân Linh mới xem như trở lại bình thường, trong lòng hắn nghi ngờ có phải mình đã lộ manh mối gì hay không, lại không dám nhìn thần sắc của đệ tử, giọng nói tận lực cứng nhắc nói: "Vi sư nhớ ra còn có một chút chuyện, đi trước một bước."

Lời nói của hắn vừa ra, liền thấy Đắc Kỷ khẽ lộ ra một chút thần sắc thất vọng, nhỏ giọng nói: "Sur Tôn đưa nhiều rượu lại đây như thế, đệ tử vốn còn muốn xuống bếp làm một chút đồ ăn..."

Vân Linh cứng rắn dừng bước, không chút do dự mà nuốt lại những lời vừa mới nói: "Mấy chuyện không quan trọng, vừa vặn vi sư cũng đói."

Nhập môn Tu tiên được học chính là tích cốc, từ khi hắn bước vào tiên môn đến giờ chưa từng ăn một bữa cơm, tính ra, đã đói bụng một ngàn năm, về điểm này, hắn ngược lại không nói dối, vì vậy càng đúng lý hợp tình.

Đắc Kỷ và Nghiêm Sương đều đã từng làm đồ ăn, nhưng trù nghệ cũng không phải là thứ khiến người ta phải khen ngợi, cũng may trước đó Đắc Kỷ đã chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cũng không tệ, mấy món ăn nhìn qua hơi có chút đáng vẻ, hơn nữa... Vân Linh cũng ném không ra tài nấu nướng.

Hương vị thức ăn khi vào miệng thế nào, Vân Linh xác thực không rõ lắm, ngọt bùi cay đắng đối với hắn mà nói cũng không khác nhau là mấy, nghĩ đến cái gọi là tài nấu nướng, cũng chỉ là ngọt bùi cay đắng vừa đủ lượng mà thôi, nhưng mấy món ăn này là đệ tử tự mình làm, tự tay làm vì hắn, liền hơn vài phần đặc biệt.

Vân Linh ử rượu, uống cũng không nhiều, bình thường hắn ử rượu phần lớn là để Chương Giáo vất óc lừa đi, kỳ thật trong giới Kiếm Tu ít có người uống rượu, còn yêu rượu như Nghiêm Sương rất hiếm có, dĩ dĩ dĩ Đắc Kỷ cũng thích uống rượu, chẳng qua cũng vì nàng yêu thích chiếc cốc ngàn vàng, người khác uống không biết, cũng không thể nào biết được dư vị trong rượu, đây cũng là một trong những sở thích quái ác của Hồ Ly.

V384 đếm ngón tay một hai ba, quả nhiên thấy Vân Linh bỏ bát đĩa xuống, độ hào cảm lại tăng lên hai điểm, đối với điều này nó ngược lại không quá kỳ lạ, trên đời này bất luận là nam hay nữ, người trong lòng vì chính mình rửa tay làm bếp, đều là chuyện rất dễ dàng lấy được hảo cảm.

Nó lo lắng hơn là độ hào cảm của Vân Linh đầy rồi, cái gọi là bên dưới Thiên Đạo, đại thể* không thay đổi, tiểu thể lại có thể thay đổi, đại thể là định số,

người làm nhiệm vụ là biến số, phải biết rằng bản chất nhiệm vụ của bọn họ, chính là lấy biến số thay đổi tiểu thể, nhưng biến số cũng tồn tại định số, ví như Việt Cơ sống không quá ba năm, người xuyên qua làm nhiệm vụ, chỉ có thể thay đổi số phận trong ba năm này của nàng, lại không thể thay đổi kết cục nàng phải chết đi.

*Đại thể, tiểu thể: chuyện lớn nhỏ trong thế gian. Đọc đến đây chắc mọi người biết lý do Việt Cơ chết, Hứa Thanh Yên tự tử, thực ra tở định nói lâu rồi nhưng phải cố nhịn đến chương này hahaha

Nghiêm Sương mất mạng là định số, đại thể không thể thay đổi, điều nàng ấy sở cầu cũng chỉ là thay đổi tiểu thể phía sau đại thể này, tính mạng của nhiều đệ tử trong Côn Luân Tiên Tông, mà Vân Linh chính là thiên mệnh tử (mệnh con trời) của thế giới này, hần phi thăng cũng là định số, độ hào cảm hần đây, tất nhiên cũng bị biến số là Đắc Kỷ làm biến động, nếu như trong đó xuất hiện sai lầm gì, sẽ dẫn đến một chuỗi phản ứng dây chuyền, như vậy cũng không phải là chuyện nhiệm vụ thất bại.

Nhưng những lời này lại không thể nói cùng Đắc Kỷ, hệ thống tự có một bộ quy tắc hành vi, có những chuyện không nên để người làm nhiệm vụ biết rõ, cho dù có phải tro mắt nhìn người làm nhiệm vụ rơi vào hố lửa, hệ thống cũng không thể nói nhiều một câu, những lúc bình thường, người gấp là những người làm nhiệm vụ không rõ chân tướng, nhưng lúc này, lại thiếu chút nữa khiến nó vội chết.

Rượu lần này Vân Linh đưa tới tất cả lớn nhỏ là mấy trăm bình, trong đó có rượu Hoa Lê mà Nghiêm Sương yêu uống nhất, ước chừng có hơn hai mươi bình, nếu là lúc trước, nàng cũng phải nói mỗi miệng với Vân Thanh trưởng lão, mới có thể có được một bình.

Nhìn đệ tử nhấp một ngụm rượu, trên mặt tràn đầy bộ dáng ngạc nhiên mừng rỡ, không biết tại sao, Vân Linh đột nhiên cảm thấy rượu hần uống đến chán ngấy trong chén nhỏ cũng có một chút mùi vị.

"Rượu Hoa lê rất dễ khiến người ta say, linh khí cũng pha tạp, mỗi ngày tối đa một bình, nên biết tiết chế." Vân Linh uống cạn một ly, một bình của Đắc Kỷ đã hết, hần nâng tay đề chặt tay còn muốn rót rượu của Đắc Kỷ, nhúu mày nói.

Đắc Kỷ mở to hai mắt nhìn hần, nàng kỳ thật chẳng hề mê rượu, nhưng mà tính tình của Nghiêm Sương quá lạnh nhạt, thỉnh thoảng nàng trêu chọc Vân Linh vài câu đều phải cân nhắc, đắn đo hồi lâu, không mượn vài phần ngà ngà say, thật sự là đến lời nói cũng không thể thật nói tốt.

*Lưu ý: Đắc Kỷ thích uống rượu thôi chứ không yêu rượu như Nghiêm Sương nhé

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tiếc rằng tiên tử khuynh thành (9)

Editor: Hiền Viên Linh

Vân Linh thấy ánh mắt của đệ tử hơi chuyển động, mới phát giác tay của mình còn đặt trên tay đệ tử, dừng một chút, thu hồi hồi lại như chưa có chuyện gì xảy ra, trên khuôn mặt không có biểu tình như trích tiên càng có vẻ quang phong tể nguyệt*.

*Phong quang tể nguyệt: Cảnh tượng xanh tươi, trong trẻo sau cơn mưa

Đắc Kỷ nhoen miệng cười, trong mắt như chứa đựng ngàn vạn ngôi sao, từng điểm ánh sáng nhàn nhạt trên choker lòng người, nhìn đến mức Vân Linh cũng có chút không được tự nhiên, mới nghe nàng nhẹ nhàng nói: "Su tôn, tu tiên có nghĩa gì?"

Gió mát trắng thanh, nỡ nhân hơi say, đúng là đẹp không sao tả xiết lúc, nếu như đổi lại là người khác, thì đâu còn có tâm tư mà suy nghĩ những cái khác, nhưng Vân Linh lại nghiêm túc suy nghĩ một chút, đáp lại: "Không có ý nghĩa."

"Con đường tu tiên này, thừa bắt đầu đều là con người ngộ đạo mà trở thành tiên, có thể gặp nhưng không thể cầu, sau đó linh căn bị người trần phát hiện, có tông môn tiên gia, tu tiên càng ngày càng nhiều, thành tiên càng ngày càng ít."

Vân Linh thấp giọng nói: "Ta không gia nhập Côn Luân Tiên Tông, cũng không thể nói là ta đã sống uống phí cả đời này, chỉ là con đường tu tiên, khó tránh khỏi sẽ phải vất vả hơn một chút, so với những thứ này mà nói, tu tiên cũng không có ý nghĩa gì."

Ánh mắt trong suốt mà lại nghiêm túc, Đắc Kỷ đột nhiên hiểu rõ, tâm tính của người trước mặt này hoàn toàn là của tiên gia, thực sự hần không phải là không hiểu chuyện phân tranh nơi trần gian, mà là đã nhìn thấu nhưng không nói ra, cái gọi là vân du đối hần mà nói cũng không có quá nhiều ý nghĩa, chỗ khiếm khuyết của hần là tâm tính, là tiêu dao.

Vân Linh lớn lên ở Côn Luân Tiên Tông từ nhỏ, cho dù là đi theo con đường kiếm tu, hần nhìn qua càng giống một người tu đạo, tu tiên là một cảnh giới, mà những đệ tử ở Côn Luân Tiên Tông kể cả Nghiêm Sương, từ nhỏ đến lớn bị truyền thụ quá nhiều trách nhiệm và gánh vác, cho dù tu tới Đại Thừa, cũng khó tiêu dao độ kiếp mà đi.

Côn Luân Tiên Tông nhìn qua thì rất vang danh, đứng đầu chính đạo, nhưng trong trí nhớ của Nghiêm Sương, d!3n~d@n!3^quY/d0n lúc Lục Đạo Ma

Môn đồ tông diệt môn, không có một ai trong Chính đạo vươn tay ra giúp, không khó nhìn ra tình cảnh hiện giờ, lửa nóng sôi dầu, hoa tươi cài gắm*, cũng chỉ là vẻ ngoài.

*Tờ edit theo Hồng Lâu Mộng, nguyên văn convert là “liệt hòa phanh du, tiên hoa trứ cảm”, ý chỉ sự hoàn hảo, tốt đẹp

Đôi môi đỏ mọng của Đắc Kỷ khẽ nhếch, gò má ửng hồng, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp, lại mang theo vài phần men say: "Lúc trước khi con chưa đi theo con đường tu tiên, mọi đau khổ đều đã nếm qua, nhưng cũng nếm trải được vài phần vui vẻ chốn nhân gian, không giống hiện giờ, mấy trăm năm nay, con không thể nào nghĩ ra một chuyện có thể khiến con vui vẻ như vậy."

Vân Linh ngừng một lát, qua một hồi lâu, mới nhỏ giọng nói ra: "Ta có một chuyện... có thể coi là rất vui vẻ."

"Sur Tôn?" Đắc Kỷ khẽ ngửa mặt lên, đôi mắt đẹp giống như trăng sáng trên trời, sắc mặt hơi đỏ, lại như mây mù che mặt.

Vân Linh bỗng nhiên đứng dậy, rồi đi, đầu cũng không quay lại, nếu không phải có âm thanh trong đầu nhắc nhở độ hảo cam đang dao động, Đắc Kỷ thiếu chút nữa thì cho là chính mình chọc phải hấn.

"Đây thật là..." Cười nhẹ một tiếng, Đắc Kỷ dùng lễ nghĩa cổ đại phất tay áo, chậm rãi uống cạn rượu Hoa Lê trong chén, giương mắt nhìn về phía trăng non trên bầu trời đen, đôi mắt híp lại, mặc dù có chút không kiên nhẫn, nhưng Khúc Linh Nhi, nên có hành động.

Khúc Linh Nhi quả thực không có ý định ngâm bồ hòn làm ngọt, thân phận của nàng ở chính đạo cũng không tính là cái gì, so với thân phận một nhân vật nằm vùng có cũng được mà không có cũng không sao ở chính đạo thì thân phận của nàng ở ma môn thân phận mới là quan trọng, ma môn hy vọng đạt được Côn Lôn Tiên Tông đã lâu, nếu không phải có Vân Linh tiên tôn trấn giữ, Lục Đạo ma môn liên hợp lại là có thể diệt Côn Lôn Tiên Tông, vậy thì tài nguyên to lớn nơi Nam Vực sẽ trở thành của bọn họ.

Đáng tiếc mấy lần gặp phải trắc trở, trong nội bộ Ma Môn cũng từng chia rẽ, không ít người đã nản lòng thoái chí, muốn tiêu diệt Côn Lôn Tiên Tông, có lẽ phải đợi đến khi Phi Vân Linh tiên tôn viên tịch, hoặc là chờ đến ngày nào đó vị tổ tông này phi thăng mới có thể.

Hiện thời tin tức của Khúc Linh Nhi truyền về, trong ma môn cũng xóc lại tinh thần, trong giới tu tiên, chuyện thầy trò mền nhau không ít, đối với những chuyện này ma môn cũng không cảm thấy sao cả, thậm chí còn có ma tu chuyên tìm thu những cô nương tương mạo đẹp mắt làm đệ tử, nuôi đến khi lớn lên sẽ hưởng dụng. Nhưng một khi chính đạo phát sinh loại chuyện như vậy, nhẹ thì trục xuất sư môn, nặng thì phế bỏ tu vi lấy làm khiển trách, d.đ.l.q.đ mặc dù biết Côn Lôn Tiên Tông không có khả năng dùng loại án phạt này với Đại Thừa Lão Tổ, nhưng ít nhất có thể mang đến không ít phiền toái cho kẻ thù chung của Ma Môn kia!

Vì vậy chỉ mấy ngày sau, khi Đại hội Hóa Thần của Nghiêm Sương kết thúc không bao lâu, các nơi trong Cửu Vực liền rầm rập rộ nổi lên tin đồn một vị đại năng của Côn Lôn Tiên Tông có chuyện mờ ám với chính đệ tử của mình, chuyện xưa ướt át, tình tiết lén lút, từ ngữ càn rỡ... Vừa nhìn đã biết chính là biên tập.

Đến Đắc Kỷ cũng không còn gì để nói, lật qua lật lại thoại bản tiểu đạo đồng mặt đỏ mang đến cho nàng, đặt sang một bên, có lẽ ngay từ đầu ma môn rất nghiêm túc truyền bá lời đồn này, nhưng bọn họ đã đoán sai cách truyền bá lời đồn của giới Tu Tiên, mấy lời đồn này chưa kịp truyền khắp Cửu Vực, đã bị những người làm nghề kể chuyện nắm bắt cải biên thành một đoạn thoại bản rất ly kỳ, phức tạp, cực kỳ đắt khách.

Nhưng nàng cũng hiểu rõ, cái gì gọi là Nhất lực hàng thập hội*, thực lực Vân Linh mạnh như vậy, mà kiếm tu lại có thể đánh thắng địch nhân có tu vi cao hơn mình, cho dù là Độ Kiếp Lão Tổ cũng không giám đánh cuộc tiên đồ đang gần trong gang tấc của mình để liều mạng với hấn, trừ khi thừa cơ đánh lén có thể khiến hấn bị thương ra, bọn họ căn bản là không có cách nào có thể là hấn bị thương dù chỉ một chút.

*Nhất lực hàng thập hội: người có sức mạnh có thể chế ngự mười nhóm người

Khúc Linh Nhi cắn nát răng cũng không có cách nào, vốn dĩ nàng có vô số loại biện pháp có thể hắt nước bẩn cho Nghiêm Sương, nhưng mọi người đều coi nó là chuyện cười, trừ ra vài nam nhân bị nàng mê hoặc đến muốn sống muốn chết ra, căn bản không có người nào chịu tin nàng, nếu như nàng có thể qua lại với Nghiêm Sương vài ngày, đương nhiên mọi người có thể dùng mắt của mình mà phân biệt tốt xấu, nhưng nữ nhân đáng hổ thẹn kia lại chỉ lộ mặt một lát ở Đại hội Hóa Thần sau đó liền chuyển đến chỗ ở của Vân Linh tiên tôn!

Đắc Kỷ nghĩ có lẽ vẫn có lỗi rồi, lời đồn của Ma Môn sẽ có chút tác dụng với Vân Linh, lật lại thoại bản mới xuất hiện, cả người Vân Linh đều có chút mông lung, thoại bản viết mặc dù không có chỉ mặt gọi tên, nhưng ở Côn Lôn Tiên Tông, thầy trò kiếm tu, Đại Thừa Hậu Kỳ Đại viên mãn, từng câu từng chữ đều chỉ về phía hấn và đệ tử, mà Ngọc Lâm tiên tôn trong thoại bản này hiển nhiên là ám chỉ hấn.

Mà vị "Phi Tuyết tiên tử" kia... trên trán của Vân Linh đã toát mồ hôi, cả người đều không tốt lắm! Tâm tư của hấn đối với đệ tử lại rõ ràng đến mức này sao! Nhiều người đã biết rõ như vậy, chắc chắn đệ tử cũng biết rồi! Đệ tử sẽ nhìn hấn thế nào đây?

Tiểu đạo đồng có cặp mắt Hồ Ly thấy sắc mặt của Tiên Tôn nhà mình đang kim nén con giận, trong lòng bồn chồn, cuối cùng vẫn to gan khuyên một câu: "Tiên tôn, cái này vừa nhìn đã biết là là Ma Môn gieo nước bẩn lên người Tiên Tôn, sẽ không có ai tin đâu."

Vân Linh giương mắt nhìn về phía Tiểu đạo đồng có cặp mắt Hồ Ly kia, tiểu đạo đồng chỉ cảm thấy lời nói khi nãy của nàng đúng là có hiệu quả, hơn nữa hấn còn được tiên tôn nhìn với ánh mắt khích lệ! Hồi hộp nuốt nước miếng, tiểu đạo đồng có cặp mắt Hồ Ly vội vàng tiếp tục nói: "Những người này cũng không nghĩ lại, Tiên Tôn chính là một vị đại năng đương thời, đừng nói tiên tử, cho dù là cung chủ của Lăng Hoa Cung đến, Tiên Tôn nhìn cũng không thuận mắt a!"

Cung chủ Lăng Hoa Cung mà Tiểu đạo đồng có cặp mắt Hồ Ly nói đến, là một vị tiên tử đời trước của Chính Đạo, miễn cưỡng có thể coi như cùng lứa

với Vân Linh, khi đó mỹ mạo và thực lực đều là nhất đẳng, hiện giờ đã là Xuất Khiếu Trung Kỳ Đại năng, là đệ nhất mỹ nhân của Chính Đạo.

Vân Linh nhìn chăm chăm tiểu đạo đồng có cặp mắt hồ ly một lát, nhìn đến khi tiểu đạo đồng cảm thấy toàn thân không thoải mái, mới cứng rắn nói: "Sương Nhi là tốt nhất."

Tiểu đạo đồng lập tức nịnh hót: "Đúng vậy, tiên tử thiên tư hơn người, tu vi nhất định có thể đuổi kịp và vượt qua cung chủ của Lăng Hoa Cung..."
"dlêênd@nleeqYuydd0n

Vân Linh không nói lời nào, hần cảm thấy tất cả mọi thứ của Sương Nhi đều rất tốt, không chỉ là thiên tư, hơn nữa, Sương Nhi của hần cho dù không tu luyện mỗi ngày, chỉ uống rượu ngủ làm nũng làm ảm ỉ, muốn người ta dỗ dành muốn người ta ôm, hần cũng cảm thấy nàng là tốt nhất. (^O^)

Lời của Tiểu đạo đồng còn chưa nói xong, đã nghe thấy giọng nói của Chương giáo truyền từ gian ngoài vào, tu vi của hần thấp không nghe rõ lắm, nhưng Vân Linh đã sớm phát hiện, chỉ là không có nhúc nhích.

Chương giáo râu bạc là sư đệ cùng lứa với Vân Linh, cũng là một trong số ít bằng hữu của Vân Linh, lúc này đi tới, ánh mắt rơi xuống thoải bản trong tay Vân Linh, giọng nói mang theo vài phần vui vẻ: "Thoại bản này khiến huynh tứ giận sao?"

Mắt phượng trong suốt của Vân Linh nâng lên, nhìn chăm chăm chương giáo một lát, mới nhẹ giọng nói: "Ta chưa từng làm loại chuyện này."

Chương giáo vuốt râu, nhin không được cười: "Đừng nói đệ, cho dù cầm thoải bản này mang đi hỏi đệ tử tạp dịch trong tông, cũng không có ai tin a."

Vân Linh bót căng thẳng, trên mặt vẫn là biểu tình lạnh nhạt, nhìn chăm chăm chương giáo nói: "Vậy đệ tới đây, là vì cái gì?"

"Thật ra là có một chuyện." Thần sắc của Chương giáo nghiêm túc nói: "Sau Đại hội Hóa Thần của Sương Nhi, trên đường về Thanh Tiêu Ngọc Vũ Lâu phát hiện mất tích một người đệ tử, còn chưa ra khỏi địa giới của Côn Lôn Tiên Tông, bởi vì mất tích rất kỳ quặc, cho nên đệ đến mượn Vân Quang Kính của sư huynh một lát, tìm xem đệ tử này hiện đang ở chỗ nào."

Vân Linh gật đầu, nhưng chợt nhớ tới cái gì, nói: "Đệ tử của Thanh Tiêu Ngọc Vũ Lâu, người gọi là Chu Linh Nhi đó sao?"

Chương giáo gật đầu.

Vân Linh thần nhiên nói: "Người kia một thân ma khí, cứ cho là người của Thanh Tiêu Ngọc Vũ Lâu không có phát giác, đệ cũng không nhìn ra sao? Hiện giờ mất tích, không phải là tự động rời đi, thì cũng là do người trong Ma Môn mang đi."

"Cho dù đệ phát giác cũng không thể nói thẳng ra được a..." Chương giáo hừ một tiếng, "Hiện tại trong Thập Tông của chính đạo, đều có thể có Ngưu Quỷ Xà Thần*, vị sư phụ kia của nàng ta đã dặn dò, đệ cũng chỉ là cho người ta một câu trả lời thỏa đáng mà thôi."

*Ngưu Quỷ Xà Thần: yêu ma quỷ quái, đầu trâu mặt ngựa

Vân Linh lấy Vân Quang Kính ra giao cho chương giáo, chương giáo lập tức mặt mày rạng rỡ, ánh mắt rơi vào thoải bản trong tay hần, nịnh nọt nói: "Sư huynh, đệ giúp huynh ném đi, cái bản này cũng nên lau đi, ai nha, nền nhà cũng nên quét dọn..."

Phất ống tay áo đen có thêu hoa văn đỏ một cái, toàn bộ động phủ lập tức sạch sẽ gọn gàng, mắt phượng của Vân Linh nhìn chăm chăm gương mặt già nua của chương giáo không hề chớp, chương giáo ngượng ngừng vuốt bộ, nhỏ giọng nói lầm bầm: "Được rồi, được rồi, đệ dùng xong sẽ trả lại y nguyên."

Vân Linh dùng giọng điệu cứng nhắc nói: "Giữ thêm vài ngày cũng không sao, vốn là Sư Tôn để lại cho hai chúng ta dùng."

Chương giáo lập tức cười lên, bộ râu tuyết trắng đều bay hết ra ngoài, bái lễ một cái với Vân Linh, rồi vội vàng cầm Vân Quang Kính bỏ chạy giống như sợ hần đổi ý.

Cho tiểu đạo đồng có cặp mắt Hồ Ly xuống, Vân Linh lấy ra một quyển thoải bản thật mỏng từ trong ống tay áo, ánh mắt rơi ở bìa sách không tốn hao gì, lẳng lẽ thờ phào nhẹ nhõm

("trao to" Sư Tôn lần đầu biết yêu quả thực quá moe, aizzz chương giáo à, mình là chương giáo, mình phải giữ thần thái và khí chất ở mọi nơi chứ....không thể không có tiền đồ trước mặt Sư Tôn như thế được")

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tiếc rằng tiên tử khuynh thành (10)

Edit: Hiền Viên Linh

Từ giờ đến lúc Lục Đạo Ma Môn vây công còn chưa đến ba năm nữa, dựa theo ký ức của Nghiêm Sương, thời điểm hiện tại ở kiếp trước chính là lúc truyền ra tin đồn Vân Linh yêu đương với yêu nữ ma môn, chưa nghĩ đến kiếp này, chuyện xưa lại bị đối nhân vật.

Bắt đầu từ lúc mới gặp gỡ Vân Linh, Đắc Kỷ đã cảm thấy hắn không phải là một người vì sắc đẹp mà vứt bỏ tông môn, hiện tại thấy được trình độ sáng tạo tin đồn của Ma môn, trong lòng cũng có suy đoán, nhưng mà....nếu Vân Linh đã không thích Khúc Linh Nhi, vậy thì đường đường là một đại thừa lão tổ bị người ta giới nước bẩn, không chỉ không thêm giải thích một câu, mà còn để lười đồn tùy ý lan truyền đến ba năm, làm hỏng danh tiếng của Côn Lôn Tiên Tông, còn suýt nữa khiến người ta sát tông diệt môn, trong chuyện này có lẽ có uẩn khúc không thể nói rõ.

Đắc Kỷ thấy V384 trầm mặc khác thường, giống như đang suy nghĩ điều gì, tầm mắt hơi chuyển một chút, cũng không nhắc tới chuyện này nữa.

Côn Lôn Tiên Tông mới tổ chức một đại hội Hóa Thần, đúng là lúc trên dưới đều vui mừng, nhưng trên Lạc Anh Phong lại không dính một chút không khí vui mừng nào, vẫn tuyết bay toát loạn giống như trước đây.

Vân Linh phát hiện mình rất thích những ngày thế này, thích cùng đệ tử ở chung một chỗ, không có người ngoài đến quấy rầy, cho dù có lúc không nhìn thấy bóng dáng của đệ tử luyện kiếm trước mặt, chỉ cần đứng xa xa ngắm nhìn động phủ của đệ tử cũng thấy vui vẻ, sống đã ngàn năm, chỉ có hiện giờ mới có cảm giác mình giống như một người bình thường.

Hắn thích ngắm khuôn mặt nghiêm túc của nàng, cũng thích thỉnh thoảng nàng sẽ lộ ra vẻ mặt giả hoạt, dường như nàng có ngàn vạn kiểu biến hóa, mỗi dáng vẻ đều không giống nhau đều rất đáng yêu khiến người ta thương mến. Một cái nhăn mày một nụ cười, hi vọng ái ố, đều khiến hắn động lòng, trước kia hắn chỉ cảm thấy tình yêu trong cuộc sống này chẳng qua chỉ như gió thoảng mây bay, cho tới bây giờ mới phát hiện làn khói này đẹp đến mức khiến lòng người say đắm, khiến người ta thà rằng đánh phải đôi tất cả cũng muốn có một khác tươi đẹp.

Trước kia Nghiêm Sương và Vân Linh chẳng hề thân cận, bọn họ vô cùng giống nhau, một người là quá khứ của mình, một người lại là mình trong tương lai, cho dù trong tiềm thức, hai người cũng không muốn tiếp xúc nhiều, Đắc Kỷ phải từ từ từng bước thay đổi ấn tượng trong tiềm thức của Vân Linh với mình, mới có cục diện hiện giờ.

Kỳ thật ngược lại, Đắc Kỷ thật sự rất thích Vân Linh, càng là tiểu cô nương chưa từng trải qua thế sự thì càng dễ bị hấp dẫn bởi những nam nhân phong lưu, càng là người đã nhìn quen gió trăng, sẽ càng không thể kháng cự sự thật lòng.

Độ hào cảm của Vân Linh lên lên xuống xuống, trước sau vẫn quanh quẩn trong 98 đến 99 điểm, V384 cũng rất phục, độ hào cảm đã cao như vậy rồi, ai có thể nghĩ được vị này vẫn là yêu đơn phương? Nếu đổi thành người khác, đã điên cuồng theo đuổi rồi.

Bông tuyết bay tán loạn, một thanh niên mặc một bộ hắc kim hoa phục* chậm rãi đi tới từ đằng xa, thân hình Đắc Kỷ dừng lại, d\$đ/#q^đkiểm thế từ mạnh mẽ chuyển thành nhu hòa, tóc đen buộc gọn sau lưng cũng bay lượn, vẽ ra một đường vòng cung linh động trong không trung, tuyết bay xuống mũi kiếm, lại bị kiếm thế vô ảnh đánh trúng tiêu tan.

*y phục đen có hoa văn màu vàng

Vân Linh ngắm Đắc Kỷ từ luyện kiếm chuyển thành múa kiếm, bước chân dừng lại, hắn không thích múa kiếm, cũng giống như không thích những người đạo tu đập kiếm mà đi, nhưng đệ tử múa kiếm lại không như vậy, không có một chút uyển mị (quyển rũ, ẻo lả), không có một chút mềm mại, dường như chỉ là ngẫu hứng, không phải là để mua vui cho người, chỉ vì mình vui vẻ, trong kiếm thế luôn có một thứ chí chân chí thuần* đến thanh linh, trừ thứ đó, cũng không có thứ khác.

*Vô cùng thật, vô cùng thuần khiết

Chẳng biết tại sao trong lòng lại chột chút nóng lên mơ hồ, Vân Linh chưa từng nếm trải qua tư vị này, dường như phát giác hắn đến, đệ tử đột nhiên thu kiếm, sau đó xoay người nhìn hắn.

"Sur tôn..." Đắc Kỷ tiến lên vài bước hành lễ, sắc mặt trang nghiêm, nhưng Vân Linh lại có thể nhìn ra vẻ thấp thòm bất an từ cặp mắt đang rủ xuống kia.

Vân Linh vậy mà lại không hề thất vọng, hắn cong cong đôi mắt, nói: "Múa rất khá, vẫn chưa xong đúng không?"

"Sur tôn, đệ tử không phải cố ý, chỉ là nhất thời khởi hứng..."

Đắc Kỷ căn cứ môi dưới, đôi mắt khẽ nâng, lông mi cong dài giống như cọ vào lòng người, Vân Linh ho nhẹ một tiếng, xoay tầm mắt.

"Ta còn chưa trách con, kiếm có linh tính, con múa rất đẹp, tuyết bay cũng thật cao hứng." Ngữ khí của Vân Linh cứng ngắt, nhưng khi nói đến hai chữ tuyết bay, giọng nói lại trầm xuống, ánh mắt rơi trên thân kiếm ở trên tay đệ tử, trong nháy mắt cảm thấy không được tự nhiên.

Đắc Kỷ giống như được trấn an, đôi mắt sáng long lanh, mang một chút cao hứng nói: "Sur tôn không tức giận là được, kỳ thật vừa rồi khi đệ tử múa kiếm có chút tâm huyết dâng trào, có lẽ làm nhiều thêm vài lần, có thể hiểu thêm được nhiều điều!"

Nàng nói tâm huyết dâng trào là một loại thuyết pháp của Đạo gia, không phải là đơn chỉ trong nội tâm đột nhiên nổi lên một ý niệm, mà là chân chính tâm huyết dâng trào đúng nghĩa, mà người ta gọi là linh quang hiện ra.

Vân Linh rất muốn sờ đầu của nàng, nhưng mà đệ tử cũng không phải là đứa bé, bộ dáng của hắn cũng không phải là một bộ lão nhân giống như chương môn sư đệ kia, quá thân mật sẽ khiến người khác sinh ra cảnh giác, chỉ có thể tận lực dời ánh mắt đi, "Nếu thích, con cứ việc múa, ta không quấy rầy con nữa."

Ánh mắt Đắc Kỷ cười vui, đây cũng là phương thức ở chung giữa nàng và Vân Linh mấy ngày này, không nhận thức được, mới không biết là quái dị, nếu như bị những đệ tử của Côn Lôn Tiên Tông ở dưới chân núi nhìn thấy, nhất định sẽ cảm thấy nàng bị đoạt đi rồi.

Nhất đường kiếm vung lên, sau đó bông tuyết bay là tả đầy trời, tóc đen của Đắc Kỷ tung bay, trường kiếm trong tay giống như đã được luyện tập nhiều lần, kiếm phong lạnh lẽo, luyện kiếm mà như không luyện, ánh mắt quay lại, thần nhiên cười một tiếng, dường như trong nháy mắt thiên địa đều mất đi màu sắc.

Đôi mắt phượng trong suốt của Vân Linh khẽ nhắm lại, đột nhiên giương tay áo vung lên, tuyết đọng ngàn năm không thay đổi trên Lạc Anh Phong trong nháy mắt tan rã, tựa như chỉ trong một cái chớp mắt, từ chỗ Đắc Kỷ múa kiếm tràn ra màu xanh hoa cỏ mượt mà, hoa hồng đầy đất, bao trọn Lạc Anh Phong còn chưa đủ, liên tục không ngừng lan tới dưới chân núi Côn Lôn Tiên Tông.

Côn Lôn Tiên Tông rất ít có động tĩnh dạng này, lần này Vân Linh vung tay áo đúng là không thêm thêm xia đến kết giới, dĩ nhiên cũng không có chuyện gì xảy ra, vừa chứng kiến khắp nơi đều là màu xanh hoa cỏ, hoa hồng, đến động thượng cũng bị lan tràn vào, khiến cho các đệ tử Côn Lôn Tiên Tông sợ hãi kêu lên liên tục, chạy nhanh đi hỏi.

Trên Lạc Anh Phong, Đắc Kỷ đột nhiên cong môi cười một tiếng, lập tức trường kiếm chém xuống một đóa hoa hồng, mang tất cả cánh hoa, từng mảnh từng mảnh, rơi ở trên hắc kim hoa phục của Vân Linh, bỗng nhiên hắc vung vạt áo lên, ngồi trên mặt đất, trong tay xuất hiện một cây đàn.

Cầm động, tình động.

Ánh mắt của Vân Linh rơi ở trên người Đắc Kỷ đang múa kiếm, dây đàn rung lên, cũng không biết là ai trêu chọc ai, chỉ thấy giống như nhập thần, hòa cùng nhất cử nhất động của nàng.

Thiên địa đột nhiên biến sắc, bầu trời vô trọng xanh hiện giờ tràn ngập mây đen, mơ hồ có Lôi Long (giống như lôi kiếp ý) nổi lên ở trong áng mây, nhưng mà tiếng nổ này lại không lẫn át được tiếng đàn kiếm kêu.

V384 cả kinh kêu lên: “Độ hảo cảm đây!”

Cùng lúc đó, quanh thân Vân Linh tản ra một luồng khí mạnh mẽ vô hình, Đắc Kỷ lại nhìn lại, đã cảm thấy người này có cái gì đó không giống trước, nếu nói trước kia Vân Linh giống như trích tiên, vậy thì hiện tại hẳn giống như một người thanh niên bình thường, nhưng mà hắn cũng chỉ là lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, lại giống như không liên quan gì đến trời đất này.

Đúng lúc này, một âm thanh rất vang dội được truyền âm lên Lạc Anh Phong, là giọng nói của của chương giáo: "Chúc mừng sư huynh Độ Kiếp!"

Một lời truyền âm này giống như sấm sét, nổ vang trên toàn bộ Nam Vực, Côn Lôn Tiên Tông lập tức nổ tung!

Nên biết, Đại Thừa không giống như Độ Kiếp, Đại Thừa tu sĩ còn có thể coi như là người, đến Độ Kiếp Kỳ, cách thành tiên chỉ kém một bước chân, tâm tính cũng sẽ thay đổi không giống như trước, tu tiên xem trọng nhất là cắt đứt tục duyên, dĩ nhiên cũng không có chuyện gì xảy ra, toàn bộ giới Tu Tiên liền trở thành tục duyên của hắn, tu sĩ sẽ cắt đứt tục duyên không chút lưu tình, mà một khi tấn cấp Độ Kiếp đại năng, trên cơ bản cũng không có ai còn để ý đến giới Tu tiên- nơi thế tục phạm trần này.

Đại Thừa Tu sĩ ở Côn Lôn Tiên Tông vốn cũng không nhiều, hiện giờ hai vị Độ Kiếp Đại Năng kia cũng chỉ có thể xem như sống nhờ ở trong Tông Môn, hiện giờ Vân Linh tiên tôn Độ Kiếp, đối bọn họ mà nói ngược lại là nhất chuyện vô cùng bất lợi!

Đắc Kỷ múa kiếm chậm lại, ánh mắt chuyển một cái, nhìn Vân Linh đang tĩnh tọa đánh đàn cách đó không xa, đối với chân tướng đời trước của Nghiêm Sương, ban đầu nàng đã có một chút suy đoán, hiện giờ càng thêm xác minh lại. Tu sĩ tấn cấp sẽ có Lôi kiếp, nhưng cũng không phải là ai cũng có, Vân Linh bị vây ở Đại Thừa Hậu kỳ Đại viên mãn đã năm trăm năm, thực lực sớm đã lắng đọng, chỉ còn tâm tính hòa hợp, hiện thời hẳn đột nhiên nghĩ thông suốt, Thiên Đạo cũng đã công nhận thực lực của hắn, đương nhiên sẽ không giáng Lôi Kiếp xuống khảo nghiệm hắn.

Kiếp trước của Nghiêm Sương, Vân Linh vì lấy Cửu Huyền Băng Liên mà tiến vào Băng Nguyên Hãn Hải, có lẽ đúng lúc đó đột nhiên Độ Kiếp, bị người của Ma môn tìm được, che giấu tin tức, sáng tạo lên lời đồn hắc và Khúc Linh Nhi yêu nhau say đắm để bôi đen Côn Lôn Tiên Tông, không có ai có thể đoán được Vân Linh tấn cấp vậy mà không có thiên kiếp, vì vậy đương nhiên sẽ xem là thật.

Nếu như Vân Linh chưa Độ Kiếp, đã xuất hiện tin đồn hắc và ma môn yêu nữ mê nhau, tất nhiên hắn sẽ đích thân làm sáng tỏ, nhưng khi đó hắn đã nửa bước phi thăng, hết thảy tu tiên giới đối hắn mà nói giống như thế tục tu sĩ, không có ý nghĩa một chút nào, cho nên hắn cũng sẽ không để ý, lời đồn Ma môn truyền đi rất sôi nổi, nhưng lại chưa từng thấy Vân Linh đi ra làm sáng tỏ, đương nhiên sẽ xem là hắn đã ngầm thừa nhận.

Vân Linh nhắm hai mắt, tiếng đàn vẫn chưa ngừng, Đắc Kỷ không đoán được tâm tính hiện giờ của Vân Linh là thế nào, múa kiếm cũng mang theo chút do dự, đúng lúc này, tiếng bước chân của chương giáo truyền đến, Đắc Kỷ thuận thế thu kiếm lại.

"Sư huynh Độ Kiếp thành công, quả thật là một chuyện hết sức vui mừng của Côn Lôn Tiên Tông ta, sau ngày hôm nay, sư huynh nên ngừng ân duyên thế tục lại, không biết có sắc lệnh nào truyền xuống không?" Chương giáo cách xa nửa dặm, cung kính hỏi.

Kiểm thế của Đắc Kỷ dừng lại, Vân Linh mở hai mắt ra, ấn đường loáng thoáng có thêm vài đường kim tuyến, hắn lờ mờ đáng xa xa của chương giáo một cái, nhẹ nói: "Ta muốn thú Sương Nhi làm thê, làm phiền sư đệ xóa bỏ tính danh sư-đồ trong sổ ghi chép giúp ta."

Chương giáo cho là mình nghe lầm, vô ý thức lại hỏi một lần: "Cái gì?"

Vân Linh thu đàn cầm đứng dậy, giọng nói nhàn nhạt như cũ: "Ta muốn thú Sương Nhi làm thê, làm phiến sư đệ xóa bỏ tính danh sư-đồ trong sổ ghi chép giúp ta."

Cả người Chương giáo đều mơ hồ, mấy vị trưởng lão đi theo hắn đến cũng mơ hồ, nghe nói con người sau khi Độ Kiếp tính khí sẽ trở nên lạnh lùng, sẽ không còn quan tâm đến chuyện trong giới Tu tiên nữa, nhưng cũng chưa từng nghe nói tính thần sẽ xảy ra vấn đề a!

Đắc Kỷ cũng có chút sững sờ, nhỏ giọng nói: "Sư tôn?"

Trong mắt Vân Linh không vui cũng không buồn, chỉ nhìn Đắc Kỷ, đột nhiên đưa tay sờ đầu nàng, giọng nói cứng nhắc: "Ta thích nàng, không muốn làm Sư tôn của nàng, nếu nàng không thích ta, ta có thể chờ."

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tiếc rằng tiên tử khuynh thành (11)

Edit: Hiền Viên Linh

Đây quả thực là một tiếng sấm nổ vang trời đất!

Đắc Kỷ lộ ra thần sắc kinh ngạc một cách rất tự nhiên, tựa như phản ứng không kịp, ngoài ra cũng không có hành động khác, chỉ hơi lui về phía sau một bước.

Vân Linh nhìn nàng, ánh mắt trong suốt, nhưng khí lực Độ Kiếp quanh thân của hắn vẫn chưa tan hết, cho dù chỉ là tùy ý liếc mắt một cái, cũng giống như ẩn chứa phép tắc thiên đạo, nếu như tu vi của Đắc Kỷ yếu hơn một chút, chắc chắn sẽ không làm chủ được tâm thần.

Mà giờ khắc này, tâm tư của nàng hơi đổi một chút, trong ánh mắt mang theo chút thần sắc mơ hồ, đôi môi đỏ mọng hé mở, tựa như muốn lập tức đồng ý, ấn đường của Vân Linh cau lại, đưa tay phất qua trán nàng, đột nhiên trong đầu trống rỗng, nhưng chút xúc động vừa rồi vẫn còn, khiến gương mặt nàng đỏ ửng lên.

Nhìn đến đây, Chương Giáo sao có thể không hiểu rõ được? Cái gọi là Độ Kiếp, chính là Nhập Đạo, dĩ3nd@n3quy/d0n thân là Tổ Tông của Kiếm Tu uy chấn Cửu Vực, tất cả mọi người đều cho rằng chắc chắn Vân Linh sẽ lấy kiếm nhập đạo, ai biết được ở bước cuối cùng lại lấy tình Nhập Đạo.

Đạo Tu lấy đạo Nhập Đạo, Đại Đạo vô tình, cho nên người Nhập Đạo thì vô tình, Kiếm Tu lấy kiếm Nhập Đạo, Kiếm Đạo cũng vô tình, người lấy kiếm nhập đạo, lấy tâm làm kiếm, tâm lạnh như kiếm, mà người lấy tình nhập đạo, lạnh nhạt với tất cả thiên địa nhân gian, duy chỉ khoan dung với một người.

Nhưng người này là ai cũng được, tại sao lại là Nghiêm Sương! Đồ đệ nuôi dạy ba trăm năm a! Chuyện này không phải cũng giống như nuôi dưỡng nữ nhi sao? Có ai sẽ động tâm với nữ nhi mình nhìn từ nhỏ đến lớn chứ!

Nhưng Vân Linh Tiên Tôn không chỉ động tâm, mà còn không hề xấu hổ nói thẳng ra trước mặt bao nhiêu người như vậy! Quả nhiên là...tính tình của bậc Độ Kiếp Đại năng.

Nếu như Vân Linh vẫn là Đại Thừa Tu sĩ, vậy thì Chương Giáo đảm bảo nhất định sẽ cho hắn một bạt tai để hắn thanh tỉnh một chút, nhưng mà Tu sĩ Độ Kiếp kỳ chính là Tiên nhân nửa bước phi thăng, dựa theo ước định đã thành quy củ của Tu Tiên giới thì giờ hắn đã không thể xem là người của Côn Lôn Tiên Tông nhân.

Chương Giáo nhìn đệ tử chuyền thừa này từ nhỏ đến lớn, lòng đang rỉ máu, nhưng vẫn chỉ có thể miễn cưỡng bày ra thần sắc cung kính, thi lễ đối với Vân Linh, đáp ứng.

Tu sĩ đến Độ Kiếp kỳ tính tình sẽ biến đổi, cho dù là Vân Linh lấy tình Nhập Đạo, tính tình của hắn cũng chỉ dành cho một người, trước kia không phải cũng chưa từng xảy ra chuyện một thế gia Tu chân (gia đình có quyền thế, uy tín trong giới tu tiên) cung phụng một Đại Thừa Lão tổ ngàn năm đến khi độ kiếp, vốn dĩ tính tình ôn lương (ôn hòa, ấm áp, lương thiện) đột nhiên thay đổi, chém giết hết toàn bộ hậu nhân của mình ở Tu Tiên giới không chút lưu tình, sau đó tiêu dao phi thăng mà đi.

Vân Linh vốn là một nhân vật cường đại nhất trong những Đại Thừa Tu sĩ, đến Độ Kiếp kỳ lại càng mạnh hơn, hai vị Độ Kiếp đại năng đang được cung phụng ở trong Tông Môn sẽ càng không đánh bạc Tiên đồ đang gần trong gang tấc mà ra tay vì bọn họ, hiện thời Côn Lôn Tiên Tông cũng là không cầu lớn mạnh hơn, chỉ cầu được yên ổn, còn Nghiêm Sương... Thật không biết đây là phúc khí của nàng, hay là xui quẩy.

Đắc Kỷ không biết là tính tình Vân Linh đã thay đổi, nhưng nàng cũng là người có kinh nghiệm, có thể nhìn ra ánh mắt của Vân Linh vẫn trong suốt giống như trước kia, có thêm lần Độ Kiếp này, là để hắn vứt bỏ phiền não của nơi thế tục này, bắt đầu đối mặt với nội tâm của chính mình, còn những thứ khác.....Nàng cúi đầu, mắt nhìn tay trái trống rỗng của Vân Linh, giờ phút này bàn tay hàng năm cầm kiếm kia lại đang siết chặt ống tay áo lộ ra ve căng thẳng.

Mượn rượu giả điên nàng đã gặp nhiều rồi, nhưng mượn Độ Kiếp giả điên vẫn là lần đầu tiên gặp, quả nhiên là có thể làm cho người ta thay đổi tính tình, chỉ là hẳn muốn điên, nàng cũng điên cùng hẳn.

Không dám kích thích "Tính tình đại biến"- Vân Linh Tiên tôn, Chương Giáo đau khổ mà dẫn tất cả các trưởng lão khác rời đi, hơn nữa còn lấy tốc độ làm việc ngàn năm qua chưa bao giờ có xóa bỏ danh phận sư- đồ giữa Vân Linh và Nghiêm Sương, cùng lúc đó, biết được tin Vân Linh Độ Kiếp, nháy mắt toàn bộ Cửu Vực sôi trào như nước sôi!

Trên Lạc Anh Phong mặc dù không còn tuyệt động ngàn năm không thay đổi, nhưng vẫn là cảnh sắc yên tĩnh trước sau như một, ngồi ở trước bàn ngọc, ngấm bóng dáng của đệ tử đang bận rộn nấu ăn vì mình, Vân Linh chợt dạ một chút, hẳn chẳng thể nghĩ tới mình lại có thể là loại người không biết liêm sỉ đến mức này, gần như trong lúc Độ Kiếp hẳn đã nghĩ muốn mượn cơ hội lần này sẽ quang minh chính đại biểu lộ rõ ràng tâm ý với đệ tử, không nghĩ tới lời nói vừa ra khỏi miệng liền không dừng lại được, cuối cùng lại dọa chạy sư đệ chỉ lưu lại một mình đệ tử làm bạn với hẳn ở trên núi.

Nhưng mà ngấm bóng dáng của đệ tử, mặc dù chợt dạ, nhưng hẳn cũng cảm nhận được niềm vui mà ngàn năm qua chưa bao giờ có, đệ tử hiển nhiên cũng sợ kích thích đến hẳn, nói chuyện với hẳn càng thêm ôn nhu hơn so với trước kia, dĩ nhiên hẳn liền càng thêm thoải mái, hẳn tựa như một hài tử có được kẹo, cho dù biết rõ kẹo là lừa mà có được, làm như thế là không đúng, nhưng vẫn nhìn không được mà say mê một khối ngọt ngào trong nó.

Trong lòng Vân Linh có vô số ý niệm, nhưng trên mặt vẫn mang theo thần sắc không vui không buồn giống như sau khi Độ Kiếp, Đắc Kỷ cúi đầu xuống lấy một bầu rượu châm thêm cho hẳn.

"Vì sao không phải là rượu mà ta uống cho nàng?" Vân Linh chỉ nhìn bầu rượu Quy Y kia, trong lòng cũng nhìn không được có chút ghen tuông, trong chớp mắt hẳn có cảm giác mình không phải ở Độ Kiếp kỳ, mà phải là ở nấy tháng Động Tâm kỳ dễ vui dễ giận khi mới vào tiên đồ.

Đắc Kỷ ngẩn người, mới chớp mắt nói: "Huỳnh Tuệ sư huynh nói rượu này mở ra lâu sẽ không dễ ngửi nữa, phải nhanh chóng uống hết, nếu Sư Tôn không thích, Sương Nhi lập tức đi đổi."

Vân Linh không thích bộ dáng cẩn trọng này của đệ tử, đơn giản vì mình vẫn là Độ Kiếp tu sĩ "Tính tình đại biến", liền gọn gàng dứt khoát nói: "Hòa thượng kia đối với nàng không có ý tốt, sau này chỉ cho phép uống rượu ta uống cho nàng."

Nói hết lời này cả người hẳn đều cảm thấy chợt dạ, nói giống như ý đồ của hẳn rất tốt, nhưng mà nghĩ lại, ở trong mắt đồ đệ, giờ phút này mình cũng không phải là mình, lập tức liền an tâm.

Rượu Quy Y được đổi thành rượu Lê Hoa Bạch, Vân Linh nhử mảy nhìn đệ tử đang đứng im lặng bên cạnh, lạnh nhạt nói: "Ngồi."

Đắc Kỷ ngồi xuống sát cạnh bàn, Vân Linh rót đầy một ly rượu cho nàng, giọng nói tự nhiên mang theo nhu hòa: "Không phải sợ, ta nói thích nàng, cũng không phải là muốn bức bách nàng... Ta sẽ cho nàng thời gian, rất nhiều thời gian."

Những lời này của Vân Linh không phải là dụ dỗ Đắc Kỷ, Tu sĩ Độ Kiếp Kỳ có đủ thực lực, chuyện phi thăng chỉ là ở trong một ý niệm, trước kia hẳn dừng ở Đại Thừa Hậu kỳ Đại viên mãn tu luyện năm năm, đồng thời tâm tình hòa hợp nên không có Lôi Kiếp khi Độ Kiếp, vì thế thực lực của hẳn đã có thể lập tứ phi thăng, nếu không vướng bận chuyện tình cảm, có lẽ giờ phút này người đã ở trên tiên giới rồi.

Đắc Kỷ cũng không biết người trước mặt này đã hạ quyết tâm phải đoạt nàng cùng phi thăng, nàng hơi đỏ sắc mặt một chút, nhẹ nhàng nói: "Sương Nhi cũng không cảm thấy Sư Tôn có ý muốn bức bách, chỉ là... Quá mức kinh ngạc, chưa kịp phản ứng."

Vân Linh nhỏ giọng nói: "Không thấy là ta quá đáng sao?"

Đắc Kỷ giương mắt, trên khuôn mặt lãnh diễm hiện ra một nụ cười trấn an: "Sương Nhi biết rõ Sư Tôn là người như thế nào.....Ngược lại con cảm thấy rất áy náy, không phát hiện tâm ý của Sư Tôn sớm, còn khiến Sư Tôn phải chọn con đường lấy tình nhập đạo, sau này không thể trở thành Kiếm Tiên."

Trước kia Vân Linh cũng không biết, đệ tử của mình còn có thể mềm lòng đến nước này, nếu như hôm nay không phải là hẳn, tính tình của đệ tử lại dễ mềm lòng như vậy, không biết sẽ phải chịu bao nhiêu thiệt thòi!

Hiện thời độ hào cảm của hẳn đối với Đắc Kỷ đã đầy, thì cho dù trong lòng hay trước mặt thì cũng chỉ có Đắc Kỷ, V384 cảm thấy hiện tại nếu Đắc Kỷ nói một câu vầng trăng hình vuông, bầu trời màu hồng, thì người nam nhân này cũng sẽ nghiêm túc gật đầu phụ họa.

Nhưng mà cảm khái không bao lâu, Vân Linh chợt phát hiện giả thiết kia khiến cả người lạnh lẽo, lập tức không nhiều lời nữa, cả người tản ra một luồng khí chất không buồn không vui của Tiên gia.

Vân Linh Độ Kiếp, vui mừng nhất không phải là Côn Lôn Tiên Tông, mà là Ma môn, bọn họ chờ vị tổ tông này Độ Kiếp đã năm trăm năm, thật vất vả mới đợi đến bây giờ, dường như cũng có chút không phản ứng kịp, cho đến khi thám tử nằm vùng ở Chính đạo đến báo, nói Vân Linh Tiên tôn tính tình đại biến, không chỉ xua đuổi mọi người của Côn Lôn Tiên Tông đến chúc mừng xuống núi, mà còn chiếm lấy đồ đệ của chính mình là Nghiêm Sương tiên tử, hiện giờ toàn bộ Côn Lôn Tiên Tông như cha mẹ chết, trên dưới bất an, thành trò cười cho Thập Tông của Chính đạo.

Ma môn đương nhiên không thêm để ý xem Vân Linh và Nghiêm Sương có phải là người tình ta nguyện hay không, dĩ nhiên bọn họ chỉ cảm thấy mình phải bắt lấy cơ hội! Khối thịt béo Côn Lôn Tiên Tông này hiện giờ không có chủ nhân, không một miếng nuốt gọn thì quả thực là phải xin lỗi chính mình!

Kỳ thật nguyên văn của thám tử là Vân Linh Tiên tôn đuổi Chương Giáo xuống núi, sau đó chiếm lấy Nghiêm Sương Tiên tử, từ trên xuống dưới Côn

Lôn Tiên Tông đều là tiếng máng, phần lớn đều máng Vân Linh Tiên tôn là vì lão bất tôn, giam thủ tự đạo*, từ lâu đã mơ ước Đại sư tỷ của bọn họ, nhưng mà dựa theo suy nghĩ của những người trong Ma môn, thì hai điều này cũng không khác nhau nhiều lắm.

* Vì lão bất tôn, giam thủ tự đạo: ý nói Sư Tôn già rồi mà còn không để ý đến tác phong, không có đạo đức

Một trận ồ ạt tiến công vào Côn Lôn Tiên Tông, cuộc chiến tàn sát ở Nam Vực được khai hỏa sớm hơn hai năm, Côn Lôn Tiên Tông an nhàn đã trăm năm, đột nhiên bị tập kích, thiếu chút nữa là không có phản ứng kịp.

Lúc đó trên Lạc Anh Phong, Vân Linh đang nhắm mắt nghe Đắc Kỷ đánh đàn cho hần nghe, kì thật hần cũng không phải đặc biệt thích âm luật, chỉ là đặc biệt thích nghe Đắc Kỷ đàn, như giờ phút này nếu là người ngoài, tất nhiên có thể nghe ra tiếng đàn của Đắc Kỷ mới đầu hoàn toàn là phong cách của Nghiêm Sương, bây giờ tiếng đàn đã trở thành uyển chuyển du dương.

Mấy ngày gần đây Vân Linh giống như sống ở trong mộng! Đệ tử không chỉ không ghét hần, thậm chí còn bắt đầu chậm rãi tiếp nhận hần! Ánh mắt của nàng mỗi khi nhìn hần đều mang ý cười, ngữ khí nói chuyện đều ôn nhu như vậy!

Nàng còn từng hôn hần một lần! Đó là lúc hần nằm ở trên thảm cỏ nhắm mắt nghe nàng luyện kiếm, nàng lén lút đi tới, giống như một tiểu hồ ly sợ hãi con người, một khắc hần bị hôn kia, gần như không phản ứng kịp, không hiểu một cái hôn chuồn chuồn lướt nước trên môi vừa rồi là có ý gì, đợi đến khi phản ứng kịp, cả người đều kinh hãi.

Vân Linh nghĩ đi nghĩ lại, vành tai liền đỏ lên, bỗng nhiên phát giác tiếng đàn đã ngừng lại, hần mở hai mắt ra, quả nhiên thấy khuôn mặt tươi cười của Đắc Kỷ đang gần ngay trước mắt, hần cố gắng làm ra một bộ dáng không vui không buồn, nhưng tay lại nắm chặt lấy ống tay áo.

"Sư Tôn, Sương Nhi đàn có hay không?" Ánh mắt của Đắc Kỷ mang theo ý cười, trong mắt giống như chứa đựng hàng ngàn vạn ngôi sao, lại mang theo chút hoạt bát giống như hồ ly, khi trong mắt một nữ tử mang tình ý, đúng là thời khắc nàng ấy đẹp nhất.

Đẹp đến nỗi Vân Linh ngáy ngẩn cả người, một hồi lâu mới nói: "Hay."

Đắc Kỷ nhẹ nhàng nói: "Vậy thì Sư Tôn cũng nên..." Nàng nói, đột nhiên cúi đầu nhẹ hôn trên môi Vân Linh một cái.

Theo bản năng Vân Linh mở to hai mắt, thật lâu sau mới biết nên đổi khách làm chủ, nhưng khi hần vừa mới đưa tay ấn lên gáy của Đắc Kỷ, bên tai nổ vang một tiếng truyền âm: "Sư huynh, Côn Lôn Tiên Tông gặp nạn!"

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tiếc rằng tiên tử khuynh thành (12)

Vân Linh thể hiện tại hần càng muốn làm một Tu sĩ Độ Kiếp kỳ "Tĩnh tình đại biến"!

Nhưng đệ tử đã mở hai mắt ra, bốn cánh môi thoáng chốc chia lìa, mày đẹp của nàng nhăn lên, đứng dậy lui về phía sau một bước, nói: "Sư Tôn, Chương Giáo nói..."

Vân Linh thở dài, cũng đứng dậy theo, thấy sắc mặt ngưng trọng của đệ tử, liền nói: "An tâm đi, đợi ta hỏi một chút."

Chờ nghe được lời giải thích tiền căn hậu quả thấp thỏm bất an của Chương Giáo, dù là Vân Linh cũng không nhịn được muốn mắng một câu “mẹ nó!”, Lục Đạo Ma môn trăm năm trước đã bị hần đánh cho chia năm xẻ bảy, tới bây giờ chỉ sợ mới nuốt trôi cục tức kia, không nghĩ tới hần vừa mới Độ Kiếp không bao lâu, cảnh giới đại thành, bọn chuột nhắt này thế mà lại dám tới cửa.

Còn làm hỏng chuyện tốt của hần!

Vân Linh tu hành ngàn năm, tính tình cũng không phải là một Kiếm Tu bình thường có thể so sánh, mà giờ khắc này sát ý trên người hần bốc lên, ngút trời giống như kiếm thế, gần như khiến toàn bộ Lạc Anh Phong đều rung động. d!3nd@nl3quyd0n bên tai tiếng Chương Giáo lấp ba lấp bấp giải thích câu tình còn đang không ngừng vang lên, hần dè lên án đường, lạnh giọng nói: "Không cần nhiều lời, dám tới cửa, gặp một người thì giết một người là được rồi."

Chương giáo lập tức không nói lời nào nữa, hần nghe được sát khí phát ra từ Sư huynh nhà mình, chỉ sợ nếu mình nói nhiều, luồng sát khí này sẽ không phải là đối với Lục đạo Ma môn nữa, mà là đối với hần.

Nhớ tới đệ tử truyền thừa bị bỏ lại một mình trên Lạc Anh Phong, chương giáo quả thực muốn rơi hai hàng lệ thông cảm với nàng, cũng không biết mấy ngày nay phải đối mặt với Đại sư huynh tính tình đột biến, đứa nhỏ này đã sống thế nào, hần không dám nghĩ tiếp, sợ nghĩ lại thì mình cũng không nhịn được đi cho sư huynh hai cái bạt tai.

Vân Linh chẳng hề nói đùa, ngày xưa khi hần còn là Đại Thừa có thể một người một kiếm đánh bất phân thắng bại với một đám cường giả cùng cấp của

Lục đạo Ma môn, hiện thời hẳn đã nửa bước phi thăng, thì mấy người này lại càng không đủ tư cách để hẳn dùng kiếm.

Có thể nói mấy ngày này Khúc Linh Nhi rất là xuân phong đắc ý, ngày xưa nàng che giấu thân phận ở Chính đạo, ngoại trừ khuôn mặt đáng được người khen ra thì lúc nào cũng phải chịu khuất phục người khác, hiện giờ nàng quay lại là Thánh nữ cao cao tại thượng của Ma môn, một vị Đại Thừa kỳ lão tổ Ma môn tự mình giúp nàng nhập ma, chính vì như thế, nàng đã vượt cấp lên Hóa Thần trung kỳ, cao hơn hẳn một bậc so với người được gọi là Tiên tử của giới Chính đạo kia.

Nàng còn chưa cao hứng được bao lâu, liền nghe được tin Vân Linh tiên tôn Độ Kiếp thành công, Độ Kiếp tu sĩ bình thường sẽ không nhận thân nhân, hoặc chí ít là tính tình cũng lạnh lùng hơn, nhưng riêng hẳn lại đi thông báo chuyện của hẳn và Nghiêm Sương cho toàn thiên hạ biết, bao nhiêu người ngoài miệng mắng, nhưng trong lòng lại vô cùng hâm mộ vị Nghiêm Sương kia thật may mắn, tin tức này hẳn ắt hẳn danh tiếng của nàng.

Nhưng cũng may Vân Linh Tiên tôn đã Độ Kiếp, Ma môn bị Chính đạo chèn ép nhiều năm, hiện thời đúng lúc này có thể mượn cơ hội để một lần nữa đặt chân lên Cửu Vực, nếu như lần này thành công, vậy thì đương nhiên địa vị Thánh Nữ của nàng ở Ma môn cũng đương nâng lên cao, đến lúc đó, cho dù Nghiêm Sương có được một Độ Kiếp tu sĩ sủng ái, thì ai có mắt nhìn cũng biết ai cao hơn một bậc.

Trong lòng Khúc Linh Nhi suy nghĩ, trên mặt cũng nở nụ cười, nàng thút thít đứng trên con thuyền nhỏ đen nhánh, đứng bên cạnh đều là những đồng đạo ở Ma môn có địa vị và thực lực, làn gió nhẹ thổi qua làm bay tấm che mặt của nàng, lộ ra nửa gương mặt mỹ miều, khiến cho vô số ánh nhìn xung quanh nong nọc lên.

Có thể nói, lần này Ma môn dốc hết tinh nhuệ, mấy năm nay Côn Lôn Tiên Tông luôn luôn bình yên, đệ tử Kim Đan kỳ có không ít, nhưng từ Hóa Thần ở trên, ba trăm năm nay cũng chỉ có một mình Nghiêm Sương, dĩ nhiên là anh em họ nhưng Ma môn lại không giống vậy, ma tu giết người như ngóc vì thế mỗi lần tấn cấp đều chết hơn phân nửa dưới Thiên Kiếp, cho nên hầu hết Ma tu đều áp chế bản thân không tấn cấp, kì thật trong những người từng đánh với Vân Linh ngày trước cũng có hai người có tuổi ngang bằng với Vân Linh, mấy năm nay mặc dù Ma môn suy thoái, cũng có một nhóm Đệ tử tinh anh từ Nguyên Anh kỳ trở lên.

Thực lực mạnh hơn nhiều so với Côn Lôn Tiên Tông, đối phương lại vừa hao tổn một nhân vật thực chiến mạnh nhất, quả thực không khác gì với chấp tay cho không, đến chân núi của Côn Lôn Tiên Tông, vài vị Đại Thừa lão ma không nói hai lời liền cùng nhau thi triển thần thông, công kích Đại trận thủ sơn của Côn Lôn Tiên Tông.

Dựa theo ký ức của Nghiêm Sương, Đại trận thủ sơn tổng cộng duy trì được năm ngày, sau đó Chương Giáo mang nhất tất cả Trường Lão xuống núi đón địch, Ma môn người đông thế mạnh, thủ đoạn của mười vị Đại Thừa ma tu nhiều vô số, chương giáo bị vây công lợi hại nhất, chết cũng nhanh nhất, sau khi Chương Giáo chết, tất cả các vị Trường Lão khác cũng bị chém giết hết, đệ tử của Côn Lôn Tiên Tông chạy tứ tán, nhưng phần lớn đều nguyện ý đi theo Nghiêm Sương đón địch.

Hiện giờ, mọi chuyện xảy ra sớm hơn, mà Vân Linh lại có biến chuyển, các đệ tử của Côn Lôn Tiên Tông vốn đã ôm lòng liều chết đến tập hợp chuẩn bị đón địch, nhưng còn chưa tới dưới chân núi, đã thấy chòm râu bạc Chương Giáo sẽ chờ đến chương giáo toét ra như sắp nở hoa.

"Àm ĩ cái gì? Yên tĩnh đi theo sư môn của mình đi, Vân Thanh, Vân Mộ, Vân Chu, Vân Tề, mấy vị Trường Lão đều trông coi đệ tử của mình cho tốt, cho chỉnh tề chút đi, đến dưới chân núi tập hợp."

Các đệ tử của Côn Lôn Tiên Tông hai mặt nhìn nhau, mà ngay cả mấy vị Trường Lão cũng có chút không thể hiểu nổi, phía dưới có người bạo gan hỏi: "Chương Giáo, là đi xuống dưới chân núi đón địch sao?"

Chương Giáo vừa nghe những lời này, lông mày trắng râu bạc đều cười đến nhếch lên, giọng nói vang dội truyền tới từng đôi tai của mỗi đệ tử: "Hôm nay Lục đạo Ma môn cùng đến vây công Côn Lôn Tiên Tông của chúng ta, Vân Linh lão tổ đã ở dưới chân núi, cho các người đi, là để chứng kiến phong thái của lão tổ!"

P phía dưới đột nhiên lâm vào một mảnh trầm mặc, trầm mặc đến mức Chương Giáo cũng có chút kỳ quái, qua một hồi lâu, mới nghe thấy có đệ tử nói: "Lão tổ ra tay, có phải là vì Đại sư tỷ hay không?"

Một câu nói kia giống như chọc vào tổ ong vỡ vỡ, các đệ tử của Côn Lôn Tiên Tông lập tức nổ tung: "Ta thà rằng quyết chiến đến chết cùng Ma môn, cũng nhất định không để cho Đại sư tỷ phải hy sinh chính mình!"

"Chương giáo, là người đều không thể làm chuyện này! Đại sư tỷ trung thành tận tâm với Tông môn nhiều năm như vậy..."

"Đồng ý cùng ta đi ra ngoài đối kháng với Ma môn, đứng ra!"

Đến vài vị Trường Lão cũng nhìn không được nháy mắt ra dấu với Chương Giáo, vẻ mặt rất rõ ràng, không cần hẳn tính toán, chỉ muốn ít nhất sau khi bán đệ tử, không cần cười đến con mắt cũng không nhìn thấy, râu bạc của Chương Giáo cũng sắp đen lại hết rồi.

Các đệ tử của Côn Lôn Tiên Tông cho dù có âm ĩ, vẫn phải đến dưới chân núi, lúc đó một đám Ma tu của Ma môn tụ tập rất đông ở trước Đại trận thủ sơn của Côn Lôn Tiên Tông, dưới chân núi, chỗ tấm bia đá, một vị Kiếm tu mặc huyền y kim văn (áo đen, hoa văn vàng) đang đứng im lặng.

Nhưng trong mắt của phần lớn các đệ tử đều không thấy Lão tổ Độ Kiếp kỳ nhà mình, bọn họ chỉ mới nhìn thấy một bóng lưng liền cùng kêu lên: "Đại sư tỷ!"

Đắc Kỷ quay đầu lại, khuôn mặt lãnh diễm thuộc về Nghiêm Sương mang theo một nụ cười khẽ, gật đầu với mọi người, rồi lại đứng chung một chỗ với Vân Linh.

Trên mũi kiếm trong tay Vân Linh có những giọt đen nhánh tỏa ra mùi máu nồng đậm, điê*ndaàn#lêSêQy\$quyđ%đôn cách đó không xa dưới thềm đá nằm một bộ xương được bao lại bởi một bộ xiêm y, đó chính là một vị Đại năng đầu tiên của Ma môn đi lên công kích Đại trận thủ sơn của Côn Lôn Tiên Tông, là một vị Huyết Sát Lão tổ Đại Thừa Trung kỳ.

Khúc Linh Nhi trốn ở phía sau đám người, không ngừng lau máu đen đang chảy ra khỏi miệng, Huyết sát lão tổ kia chính là người giúp nàng nhập ma, nàng cũng bị phản phệ không nhẹ, nhưng ánh mắt của nàng khi nhìn Vân Linh lại càng thêm nóng rực.

Đắc Kỷ cũng chú ý tới ánh mắt bất đồng này, nhưng đến nhìn nàng cũng không thèm nhìn lại, ánh mắt nhẹ liếc về phía Vân Linh, Vân Linh hơi khựng lại, đưa tay phát qua thân kiếm, máu đen trên thân kiếm lập tức biến mất không thấy gì nữa, cùng lúc đó, thi thể của vị Đại thừa ma tu kia cũng hóa thành tro bụi.

Người của Ma môn thật sự không nghĩ đến, cái gì mà người Độ Kiếp đại năng tính tình lạnh lùng đều là gạt người, người của Côn Lôn Tiên Tông còn chưa phản ứng kịp, hắn đã chạy đến chân núi chém giết rồi! Đây là Độ Kiếp đại năng tính tình lạnh lùng đó sao? Đây mẹ nó là con chó giữ cửa mà Côn Lôn Tiên Tông nuôi a!

Gặp “chó dữ cản đường”, trong lòng của mọi ma tu đều không yên tâm, nhưng khi nhìn mùi máu vị Đại Thừa lão tổ xung quanh, trong lòng của Ma môn vẫn ổn định lại, một vị Thất sát Ma tôn Lão tổ có tu vi cao nhất bước lên một bước, lạnh lùng nói: “Đường đường là Độ Kiếp tu sĩ, mà vẫn muốn quần ân oán thế tục sao?”

Thất sát Sư tôn của Ma môn chính là một vị Độ Kiếp đại năng, vị Đại năng này đúng là hiếm có, sau khi Độ Kiếp cũng không quên đệ tử của mình, không chỉ giúp đỡ hắn đạt đến cảnh giới Đại Thừa, mà còn nâng đỡ để hắn ngồi lên vị trí đứng đầu Lục đạo Ma môn, biết rõ thực lực của mình, cho nên hắn cũng không phải là vô cùng sợ hãi Vân Linh.

Vân Linh cũng cười lạnh theo một tiếng, một câu vô nghĩa cũng không thèm nói, đưa tay chém một kiếm xuống!

Hiện giờ hắn đã là Độ Kiếp tu sĩ, nhất cử nhất động đều giống như Thiên Đạo, ngay cả việc xuất kiếm cũng giống như một trận gió, một ngọn cỏ, một đóa hoa rơi, vị Thất sát Ma tôn kia chỉ cảm thấy một trận gió phát qua mặt, sau đó cái gì cũng không biết.

Một kiếm giết một Đại Thừa lão tổ! Hai lần như vậy!

Người của Ma môn quả thực sợ đến vỡ gan, có người nghĩ muốn trốn đi, nhưng đến dừng khi chạy trốn cũng không có, liên tục giết hạ hai người, sát ý trên người Vân Linh không hề giảm đi mà trái lại còn tăng lên, nhưng rõ ràng trong đôi mắt phượng của hắn lại chưa dính một tia huyết khí, khuôn mặt vẫn đẹp tựa tiên giáng trần như cũ, nhưng khi mọi người nhìn vào, chỉ cảm thấy lãnh sát* như yêu ma.

*Lạnh lùng, hung ác

Đến đệ tử Côn Lôn Tiên Tông lúc trước luôn miệng kêu gào muốn đoạt lại Đại sư tỷ cũng không dám lên tiếng, đáy lòng rét run từng trận, trước cho dù ngoài miệng mắng đến vui sướng, nhưng trong tiềm thức của bọn họ, Vân Linh vẫn là một vị lão tổ an tĩnh, yên lặng của Tông môn, hiện giờ được chứng kiến cảnh này, thì lời đồn tu sĩ Độ Kiếp kỳ tính tình đại biến quả thực không phải là giả.

Trận đánh này Ma môn dốc hết tinh nhuệ, nhưng chưa kịp hạ được người nào của Côn Lôn Tiên Tông, mà khi trở về đã thiệt hại nửa số quân, tổng cộng trước sau Vân Linh chỉ xuất kiếm ra ba lần, một kiếm đầu tiên hạ vị Huyết Sát lão tổ đầu tiên công kích Đại trận thủ sơn của Côn Lôn Tiên Tông, một kiếm sau giết Thất sát Ma tôn nói năng lỗ mãng, một kiếm cuối cùng giết chết một nửa số quân tinh nhuệ của Ma môn, bị thương vô số.

Khúc Linh Nhi vốn đã chịu Huyết Sát lão tổ phản phệ, lại bị một kiếm không chút thương hương tiếc ngọc nào của Vân Linh ảnh hưởng đến, nguyên là cảnh giới Hóa Thần Trung kỳ trực tiếp rơi xuống Kim Đan, hơn nữa Kim Đan còn gần như phát vỡ, nếu không có kỳ ngộ, cả đời này cũng chỉ dừng lại tại đây, nghe được tin này, nàng vốn dĩ còn có thể mạnh mẽ chống đỡ cũng nhịn không được phun ra một ngụm máu lớn.

Cùng lúc đó, Đắc Kỷ nghe được âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ đã hoàn thành, V384 có chút thấp thỏm bất an nhắc: “Nghiêm Sương phải chết là đại thế*, nếu nàng ấy không chết, tất nhiên sẽ được phi thăng, nhưng lại không có cơ duyên thành tiên, cho nên nhất định sẽ là trước nhập ma, sau tự sát, người...”

Đắc Kỷ nhìn Vân Linh, đột nhiên cười.

*từ “Đại thế” đã được giải thích ở thế giới 1 rồi, mn không nhớ có thể đọc lại nhé

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tiếc rằng tiên tử khuynh thành (13)

Edit: Hiền Viên Linh

V384 bị tiếng cười này làm kinh hãi đến nỗi da gà, nó sẽ không vì Đắc Kỷ vừa mới hoàn thành được vài nhiệm vụ mà đã quên đi tình cảnh của chính mình, với những người làm nhiệm vụ bình thường, cho dù đẳng cấp có cao hơn nữa, hệ thống cũng có thể cưỡng chế bắt họ phải quay về, nhưng Đắc Kỷ lại không giống vậy, nàng chỉ chưa tu luyện thành hồ tiên, vì thế không thể tự do xuyên đến các loại thời không, nhưng nếu nàng muốn ở lại bất kì thế giới nào, chỉ cần tiêu hủy nó là xong.

Cho dù kiến thức của V384 có nhiều đến đâu, nhưng cũng không thể không thừa nhận, Vân Linh là mục tiêu nhiệm vụ có chất lượng cao nhất mà nó từng gặp, hiện giờ hẳn đã là Độ Kiếp tu sĩ. Đắc Kỷ chỉ cần thoát khỏi thể xác của Nghiêm Sương thì sẽ không phải chịu chết, tiêu hủy nó cũng có thể tự quay lại thân thể của chính mình. Vân Linh yêu Đắc Kỷ như vậy, chỉ cần giải thích rõ ràng với hắn, sau đó có thể ở bên nhau đến khi hai người cùng nhau phi thăng, làm một đôi thần tiên quyến lữ... Đây chính là ước mơ của biết bao nhiêu kẻ chủ của nó.

V384 đang suy nghĩ miên man, đột nhiên thấy một tia sét rạch ngang bầu trời, sau đó lập tức có một tiếng sấm nổ ra, nó sững sờ, không riêng gì nó, mọi người ở Côn Lô Tiên Tông cũng đều sững sờ, Đắc Kỷ khẽ nho đôi mắt lại, nhưng cũng không lộ ra sắc mặt kinh ngạc như mọi người.

Cho dù giết phân nửa Ma môn, trên người Vân Linh cũng chưa từng dính một chút huyết khí, mà giờ khắc này, hắn lại ngẩn ra nhìn tay của chính mình, vừa nhìn về phía Đắc Kỷ, dĩ nhiên lời nói còn chưa ra khỏi miệng, đã nghe Chương Giáo quát lên: "Tất cả tiến vào Đại trận Thủ sơn, là Thiên kiếp phi thăng!"

Đắc Kỷ giương mắt nhìn Kiếp Vân giăng đầy bầu trời, Kiếp Vân của Vân Linh không giống người khác, trong sắc trắng lại xen lẫn tử khí, còn mang theo ánh kim quang mơ hồ, khiến người ta vừa thấy đã biết là phi phàm.

"Trong Nhi, ta không phải là..." Vân Linh muốn giải thích, Thiên Kiếp này tới thật sự rất kỳ quặc, hắn liên tục áp chế bản thân tu vi, tuyệt đối sẽ không vì giết vài Ma Tu mà đã lộ ra ngoài, nhưng mà lời của hắn còn chưa nói hết, Đắc Kỷ đã ngắt lời.

"Sur Tôn, người cứ an tâm phi thăng đi, đệ tử sẽ tu luyện thật tốt, sau này khi con phi thăng lên thượng giới, nhất định sẽ đi tìm Sur Tôn." Trên khuôn mặt thuộc về Nghiêm Sương vô cùng nghiêm túc, khiến Vân Linh có một thoáng an tâm.

Đắc Kỷ lui về phía sau vài bước, đi vào trong Đại trận Thủ sơn, Vân Linh nhìn nàng, không biết tại sao trái tim đập mạnh, có lẽ là đến lúc phải chịu Thiên Kiếp theo bản năng có một ý nghĩ lóe lên, hần đột nhiên mở miệng nói: "Sương Nhi, ta chuyển sang tu Tấn tiên, chờ nàng phi thăng được không?"

Đắc Kỷ nhìn hắn, đột nhiên cười, còn chưa mở miệng, trên Kiếp Vân giăng đầy bầu trời đột nhiên đánh xuống một tia sét, không thuần chính giống ngày xưa, ngược lại lộ ra vẻ tức giận giống như bị mạo phạm, Vân Linh bất ngờ không kịp chuẩn bị đã phải nhận một kích của Thiên Kiếp, nhưng sắc mặt chỉ trắng đi, cách một Đại trôn Thủ sơn, hắn vẫn nhìn Đắc Kỷ như cũ, mắt phượng trong suốt.

"Sư Tôn, người vẫn chưa rõ sao?" Đắc Kỷ nhìn trời, khóe môi lộ ra một nụ cười khổ, "Là ông trời không muốn cho chúng ta cùng một chỗ, cho dù là ai cũng không có quyền quyết định."

Vân Linh không tin, nhưng Thiên kiếp lại không phải chỉ do hấn không tin là không xảy ra, từng đạo sấm sét phủ đầu đánh xuống, nếu đổi thành người khác, có lẽ đến hải cốt cũng chẳng còn, mà hấn còn chưa vận khởi một tia linh khí nào để chống cự, nhưng Thiên kiếp lại không hấn bị thương dù chỉ một chút, ý nghĩ chuyển sang tu Tán tiên xoay chuyển không ngừng trong đầu hấn, nhưng hấn lại không thể động đây dù chỉ một ngón tay.

V384 kinh ngạc với sự nhạy cảm của Đắc Kỷ, nhiệm vụ lần này đã kết thúc, cho nên nó cũng không cần giữ bí mật nữa, nói: “Vân Linh là cái này Thiên mệnh tử của thế giới này, hẳn nhất định sẽ phi thăng, điểnddaanlêquyúyđôôn sự tồn tại của người sắp phá vỡ sự cân bằng của thế giới này, cho nên lần này Thiên Kiếp mới đến bất ngờ như vậy.”

Đắc Kỷ đã sớm đoán được, người mà mình đã tốn công theo dõi lâu như vậy, còn chưa kịp làm gì đã bị cướp mất, là người thì nhất định sẽ rất tức giận, nhưng nàng chẳng hề tức giận, chỉ nhìn chằm chằm Vân Linh, trong đôi mắt khẽ chột lóe một tia huyết khí, người đầu tiên phát hiện là Chương Giáo, lập tức quát lên: "Nghiêm Sưong!"

Vân Linh bị Thiên kiếp chế trụ, một tiếng gọi này giúp hắn tìm lại được chút lý trí, hắn đột nhiên nhìn lại, chỉ thấy hai tròng mắt của đệ tử mình yếu mền đỏ tươi, một đường máu đen dần dần hiện rõ trên ấn đường, hắn há to miệng, như gờo khắc này ngay cả một chút thanh âm hắn cũng không phát ra được.

Đôi môi đỏ mọng của Đắc Kỷ hơi cong lên, cách Thủ sơn đại trận ngắm nhìn thật kỹ dung nhan của Vân Linh tựa như muốn khắc ghi hẳn vào sâu trong lòng, qua một hồi lâu, nàng mới ôn nhu nói: "Sư tôn, đệ tử sẽ không làm người bạn tâm tư nữa."

Mắt phượng của Vân Linh mờ lớn, ngay sau đó là một màn máu chảy hiện lên nơi đáy mắt hần, hần sưng sờ, nhìn đệ tử mình yếu mền nằm trên mặt đất, hần đã không thể nghe được những âm thanh đang la lên kia, trong mắt, trong đầu chỉ còn lại một màn huyết sắc kia.

Thiên lôi đánh lên người liên tục không ngừng, Vân Linh lại giống như cái gì cũng không cảm nhận được, từng bước từng bước đi đến trước Đại trận thủ sơn, run rẩy ôm lấy thi thể của đệ tử, lại một đạo thiên lôi giáng xuống khiến thi thể của đệ tử cháy đen, nhưng hắn vẫn giống như không nhìn thấy, ôm thi thể vào trong ngực.

Hắn biết rõ, thời gian để tu luyện tuy ngắn nhưng tâm tính rất tốt, không thể nào đột nhiên nhập ma, dĩ nhiên nếu không có Thiên kiếp có lợi hại hơn nữa, cũng không thể khiến một Độ kiếp kỳ như hắn không kịp chuẩn bị đề phòng, hắn chợt nhớ tới rất nhiều chuyện, những ký ức cả đời hắn như đèn kéo quân xoay vòng trong đầu hắn.

Sư Tôn nói số mạng của hắn chính là để tu tiên, cho nên không dạy một truyện dư thừa nào cả cả đời hắn ngoại trừ tu luyện thì không còn chuyện nào khác, nếu đệ tử không xuất hiện, hắn đã sớm phi thăng mà đi.

Cũng bởi vì một nguyên nhân này, cũng bởi vì nguyên nhân này...

Một giọt nước nơi xuống thì thể hần đang ôm trong ngực, Vân Linh sững sờ dơ tay vuốt ve khuôn mặt của người hần đang ôm trong lòng, lần đầu tiên hần cảm thấy tâm đau đến thế, Kiếp vẫn trên đỉnh đầu vẫn còn nổi lên những ánh chớp, hần ngẩng đầu lên, huyết sắc nơi đáy mắt vậy mà vẫn chưa tản đi.

Chương Giáo thấy rõ ràng, trong lòng rất muốn nói gì đó, nhưng từng đợt ma khí không ngừng xuất hiện xung quanh khiến hần không thể tin mà trừng lớn hai mắt, nơi đáy mắt của Vân Linh không phải là cảnh huyết sắc kia, mà là dấu hiệu nhập ma.

Dường như Kiếp Vân kia cũng phát giác ra điều gì đó, từng đạo Thiên Kiếp liên tục đánh vào người Vân Linh, trong ánh chớp sáng còn mơ hồ mang theo ánh tím không ngừng tẩy rửa ma khí quanh thân của Vân Linh, nhưng huyết sắc nơi đáy mắt của hần lại không hề tiêu tan một chút nào, ngược lại càng thêm lãnh ý.

Một đạo thiên lôi cuối cùng ầm ầm đánh xuống vào đứng một khắc trước khi Vân Linh nhập ma, Kiếp Vân tản đi, trên bầu trời xanh thẫm ánh hào quang vạn dặm đột nhiên mở ra, xa xa một tầng thang mây như thật như ảo mà hạ xuống chân của Vân Linh.

Người trong Côn Lô Tiên Tông đều không tự giác mà thở phào nhẹ nhõm, ẩn kín ở giữa mi tâm của Vân Linh là kim văn thuộc về Kiếm Tu mà không phải một đường thẳng màu đen thuộc về ma tu, quả thật vô cùng may mắn, đây là thẳng tiên mà không phải là nhập ma.

Vân Linh dường như cũng có chút ngạc nhiên, hần ôm thi thể trong lòng, trầm tư suy nghĩ mà quan sát con đường thông thiên kia, đột nhiên cúi đầu nở nụ cười.

Nhấc chân bước lên thang mây, khuôn mặt giống như tiên giáng trần của hần vẫn giữ biểu cảm không buồn không vui, nhưng bàn tay đang ôm thi thể lại mơ hồ lộ ra gân xanh, rất dữ tợn.

Trở lại không gian của hệ thống, toàn bộ V384 đều mộng, dù thế nào nó cũng không nghĩ tới Đắc Kỷ lại có thể xấu xa đến nước này, đó là thế giới của Thiên Đạo a! Thiên Đạo cũng chỉ muốn cân bằng lại thế giới của mình thôi, năng thi tốt hơn, trực tiếp hắc hóa Thiên mệnh tử của người ta!

Đắc Kỷ lại không hề áy náy vì chuyện này, nàng còn đang ghen một bụng tức giận đây, đâu có ai muốn ở lại thế giới đó không đi chứ? Nàng chẳng qua là nấu một “con vịt” mấy tháng trời, nấu vừa thơm vừa ngon, muốn ăn trước rồi nói sau, không nghĩ đến Thiên đạo đáng ghét kia lại coi nàng giống như ôn thần vậy, vội vàng giết “con vịt” của nàng đi, nàng còn chưa kịp ăn “con vịt” vậy thì phá hư cũng không được sao?

V384 coi như hoàn toàn từ bỏ việc giao tiếp với Đắc Kỷ, đây căn bản chính là một con hồ ly, cho dù lớn lên có giống người thế nào đi nữa, thì tâm địa cũng là súc sinh, hiện tại chỉ có thể cầu nguyện cho Vân Linh không nên hắc hóa sớm như vậy, có lẽ sau này họ còn có cơ hội gặp nhau.

Đắc Kỷ ghen con tức, mở bảng làm nhiệm vụ của V384 ra, nàng cũng không quan tâm có phải là mỹ nhân hay không, trực tiếp chọn một cái thế giới hợp mắt nàng nhất.

V384 cầm lại bảng làm nhiệm vụ, lập tức xanh mặt.

Đắc Kỷ chọn là một vương triều cổ đại, còn có trước thời đại Thập Quốc đã đi qua không ít năm, tên là Ninh Triều, người ban bố nhiệm vụ là nữ nhi độc nhất của Quân Vương Ninh Triều- Hoa Dung công chúa.

Đại Ninh khai quốc mới chỉ qua sáu đời vua, vốn nên là một Thịnh Thế hoàng triều, nhưng liên tiếp có đến hai đời hôn quân, không chỉ quyền lực triều chính rơi vào tay nội các, mà quân quyền cũng bị Đại tướng quân Cơ Phụng nắm giữ, sau khi phụ hoàng của Hoa Dung công chúa là Chiêu Đế băng hà, huynh trưởng của nàng là Cảnh Nguyên Đế lên kế vị, một lòng muốn thu phục vương quyền, đấu trí, đấu dũng cùng nội các, thậm chí vì lôi kéo Đại tướng quân Cơ Phụng, còn hứa gả muội muội duy nhất là Hoa Dung công chúa cho.

Nhưng danh tiếng của Hoa Dung công chúa quả thực rất không dễ nghe, trước Cơ Phụng nàng đã có đến ba phò mã, trong phủ còn nuôi dưỡng không ít nam sủng, Cơ Phụng có quân quyền ở thân, kháng chỉ không chút do dự. Cảnh Nguyên Đế là người có lòng dạ nhỏ mọn, trên mặt thì cười cười bỏ qua việc này, nhưng trong lòng lại ghi hận Cơ Phụng, hần trừ tính mấy năm, cho thân tín nằm vùng trong quân, ý đồ muốn đoạt lại quân quyền, không nghĩ đến Cơ Phụng sớm đã có phòng bị, lấy cớ này để làm phản, đánh một trận vào đến kinh thành, khóa hoàng bào, có được giang sơn mà Ninh Triều đã gây dựng hai trăm năm.

Hoa Dung công chúa sung sướng cả đời, phong lưu cả đời, đến cuối cùng khi vương triều bị lật đổ, lại rơi vào một vòng loạn lạc, nàng hận nhất là huynh trưởng bất lực, sau lại hận Cơ Phụng vô nghĩa, nhưng lại không ó bất kỳ hối tiếc nào với nhân sinh của mình, nguyện vọng duy nhất là danh tiếng sau khi chết không khó nghe như vậy, khiến dân chúng chê cười.

Cấp bậc của nhiệm vụ này mặc dù cao, nhưng độ khó cũng không lớn, nhưng trước giờ không có người nào làm, là vì những nhiệm vụ giả* dù tư cách sẽ không chọn loại nhiệm vụ này, cũng giống như cũng sẽ không có ai vui lòng nhận nhiệm vụ của những nữ tử phong trần (gái lầu xanh ý), phần lớn nhiệm vụ giả thuộc tính nữ đều chướng mắt loại người giống như Hoa Dung công chúa, phong lưu trác táng, hơn nữa còn không biết hối cải.

Đắc Kỷ lại không thấy như vậy, nàng ngược lại cảm thấy tính tình của Hoa Dung công chúa rất giống tính tình của nàng, thích nam nhân chính là thích nam nhân, có mới nói cũ chính là có mới nói cũ, trên đời này vì cái gì nam nhân có thể tam thê tứ thiếp, có thể có rất nhiều nữ nhân, nàng cũng không muốn kém họ, như nhiều nam nhân phong lưu vậy, thêm một mình nàng cũng không nhiều.

V384 hoàn toàn không muốn hiểu nữa, nhận được nhiệm vụ, liền trực tiếp truyền tống đến thời đại Ninh Triều, thời gian xuyên vào đúng là lúc tiên đế băng hà, Cảnh Nguyên Đế lên ngôi, Cơ Phụng vào kinh tứ hôn.

* đạo này Linh có đọc một số truyện nhanh xuyên, thấy mn dùng từ “Nhiệm vụ giả” thay thế cho “người làm nhiệm vụ” vì thế từ giờ linh sẽ dùng từ “Nhiệm vụ giả”

P/s: Linh mới nghiên cứu ra mới biết Doanh Chiêu chính là cụ của Tần Thủy Hoàng

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Danh tướng và mỹ nhân thời trước (1)

Edit: Hiên Viên Linh

Hoa Dung công chúa thật sự rất đẹp

Nói thật, Đắc Kỷ đúng là có chút bất ngờ, những thế giới trước đây nàng chọn, những người ban bố nhiệm vụ đều có dung mạo thuộc hàng tuyệt sắc giống như Hứa Thanh Yên, nhưng trong phần giới thiệu về Hoa Dung công chúa không đề cập chút nào đến dung mạo của nàng, khi soi gương, Đắc Kỷ lại có thể cảm thấy dung mạo này giống nàng vài phần.

Nếu nói Đắc Kỷ có mười phần, thì Hoa Dung công chúa cũng giống nàng bảy phần, một thân phong lưu trụy lạc lăng ló, nhưng cũng không lộ vẻ lỗ mãng rẻ tiền, ngược lại lộ ra một loại khí chất phóng túng chỉ thuộc về mỹ nhân, gần như là bá đạo. Chiêu Đế là hôn quân, nhưng hôn quân giỏi nhất chính là sủng ái nữ nhân, được đế vương nuông chiều hai mươi năm, đương nhiên mỹ nữ hẳn dưỡng ra chính là cực phẩm.

Thời điểm Đắc Kỷ xuyên vào chính là lúc Hoa Dung công chúa đang trang điểm trước gương, trong cung yến hôm qua Cảnh Nguyên Đế muốn tứ hôn cho Đại tướng quân nhưng không thành, khiến Hoa Dung công chúa trở thành một câu chuyện cười, theo như nguyên văn, lúc này nàng ăn mặc trang điểm là muốn đến quý phủ của Đại tướng quân làm loạn một trận, nhưng lại xem nhẹ lá gan của Cơ Phụng, Cơ Phụng căn bản là không gặp nàng, còn sai người đuổi nàng ra ngoài, đến tận khi nàng chết, Phụng Cơ cũng chưa thêm liếc mắt nhìn nàng một lần.

Hoa Dung công chúa trang điểm theo kiểu Mẫu Đơn đang thịnh hành nhất, nàng từ nhỏ nàng đã thích làm đẹp, cũng biết rất rõ mình trang điểm thế nào là phù hợp nhất, kiểu trang điểm Mẫu Đơn vô cùng xinh đẹp đang thịnh hành ở Kinh Thành này chính là do nàng khởi xướng, những người cổ hủ trong triều ngoài miệng thì mắng, nhưng đến khi gặp được nàng rồi thì ai cũng nhìn không rời mắt.

Đắc Kỷ soi gương, môi đỏ mọng khẽ nhếch, làm xong động tác cuối cùng, trên khuôn mặt đẹp đến yêu nghiệt trong gương kia lại có thêm vài phần yêu khí.

V384 mặc dù đã buông tha việc chấn chỉnh Đắc Kỷ, d!3nd@n!3q\$uyd0mn nhưng xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo nó vẫn nhắc nhở: “Danh tiếng của người ban bố nhiệm vụ rất xấu, người nên chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Đắc Kỷ không cần chuẩn bị tâm lý dù chỉ một chút, nàng không phải là những nhiệm vụ giả giống như những tiểu cô nương kia, danh tiếng của nữ nhân đều là do nam nhân định ra, cho nên Hoa Dung công chúa bị thiên hạ chỉ trích, đơn giản là do phụ hoàng và huynh trưởng bất lực, hoàng thất suy thoái, nếu như Chiêu Đế chăm lo việc nước, Cảnh Nguyên Đế anh minh cơ trí, thì cho dù nàng có lăng ló gấp mười lần thì sử sách cũng lưu danh nàng là một công chúa hiền đức.

Hiện giờ Cảnh Nguyên đế là một người không đáng tin cậy, sắc mặt của Đắc Kỷ hơi đổi, đôi mắt dừng lại trên tư liệu của vị Đại tướng quân cơ phụng chưa từng gặp mặt kia, mặc dù Hoa Dung công chúa không nói ra, nhưng Đắc Kỷ có thể cảm nhận được, không thể làm cho Cơ Phụng trở thành người của mình, cho dù chết cũng cảm thấy tiếc nuối, nếu đã như vậy, không bằng thuận tiện thay nàng hoàn thành tiếc nuối này.

V384 bị sự vô si của nàng làm cho khiếp sợ, vài thế giới trước không nói, nhưng Hoa Dung công chúa còn không yêu cầu điều này có được không? Nguyên vọng của người ta là chết cũng phải thật đẹp mắt, vậy thì chỉ cần trước lúc đại quân của Cơ Phụng đại quân đánh vào kinh thành thì nàng tự sát không phải là xong rồi sao?

Đắc Kỷ nhưn mày: "Vong quốc công chúa tự sát mà chết, không phải là khiến dân chúng chê cười sao? Nếu ta đã đến, vậy thì cho dù phải chết cũng phải hạ táng trong lăng Hoàng Hậu, như vậy mới tính là chết tử tế."

V384 chỉ cảm thấy không phản bác được, cũng không có lời nào để nói, yên lặng thấp cho vị Đại tướng quân tương lai là hoàng đế lập quốc một cây nến, cầu nguyện cho gương mặt đẹp của hắn không nên trở thành bữa ăn xa hoa của con hồ ly này.

Hoa Dung công chúa có phù công chúa của chính mình, ba vị phò mã kia liên tiếp chết tại phủ công chúa này, nàng ngược lại cũng không thấy xúi quẩy,

còn đường không ít thiếu niên bản hàn trong phủ này, mỗi người đều là những thiếu niên xinh đẹp nhất thời đại này.

Đắc Kỷ không thích mấy nam sủng của Hoa Dung công chúa, nam nhân nàng thích tướng mạo có thể không anh tuấn, nhưng thân hình nhất định phải cao lớn, dương khí phải thịnh, giống như Doanh Chiêu là tốt nhất, cho dù tuổi còn nhỏ, cũng phải là một thiếu niên oai hùng, đáng vẻ hiên ngang, mà mấy thể loại “kiều hoa” tựa như thiếu niên mà Hoa Dung công chúa đường này là loại nàng phản cảm nhất .

Hoa Dung công chúa yêu cái đẹp, yêu nhất là tướng mạo hoa mỹ của các quý công tử, ba đời phò Mã trước đây của nàng đều được tuyển chọn từ dòng dõi thư hương, quan lại lựa chọn ra, đáng tiếc người thứ nhất chết ngay đêm tân hôn.

Người thứ hai là Thế tử của Quốc Công, có công chúa rồi còn tư thông cùng với biểu muội, biểu muội có bầu, cả nhà Quốc Công tiến cung thỉnh tội, vốn dĩ Chiêu Đế nghĩ đến nữ nhi nhà mình cũng là tái giá, chuẩn bị khuyên giải một chút, không nghĩ tới một nhà lão Quốc Công ý vào chiến công của tổ tiên, lại còn không biết thẹn cầu cho biểu muội kia có được đàn phạn là thiệp của Phò Mã, Chiêu Đế tức giận tự mình cầm kiếm giết chết một nhà này.

Rút kinh nghiệm từ lần trước, Chiêu Đế ngàn chọn trăm tuyển, cuối cùng chọn cho Hoa Dung công chúa một nam nhân có bề ngoài sáng láng nhưng nội tâm lại nhút nhát, không nghĩ đến hèn nhút nhát cả đời nhưng cũng có lúc ngược lại, bắt gặp Hoa Dung công chúa trêu ghẹo nam sủng, hèn tự thất cổ tự vận.

Không ai dám buộc công chúa phải thủ tiết, Hoa Dung công chúa gả cho người từ năm mười sáu tuổi, trải qua ba đời phu quân, hiện thời cũng chỉ mới hai mươi tuổi hoa, đúng là thời gian đẹp nhất trong đời của một nữ nhân, vốn dĩ Chiêu Đế bằng hà còn chưa đến một tháng, nàng là không muốn tái giá, không nghĩ đến tên Cơ Phụng kia lại dám kháng chửi tuws hôn ngay trên cung yến, biến nàng trở thành trò cười trong mắt mọi người.

Đắc Kỷ bước ra khỏi phòng, nha hoàn hầu hạ bên người- Lưu Vân vội vàng đuổi theo, không biết có phải là ảo giác của nàng ta hay không, đienddaanleeêeqúydôn mà lại cảm thấy Điện Hạ đã đẹp lên không ít, nhưng nàng đi theo Hoa Dung công chúa đã lâu, nhất thời không có cách nào phân biệt.

V384 cho rằng Đắc Kỷ muốn đi đến phủ Đại tướng quân làm loạn giống như ý tưởng của Hoa Dung công chúa, không nghĩ đến nàng sai người hầu chuẩn bị kiệu, nhưng một đường đi đến hoàng cung.

Ninh Triều được xem như là triều đại vô cùng cởi mở, tiểu thư khuê các ra cửa cũng không được coi là chuyện lạ, huống chi Hoa Dung công chúa là phụ nhân đã kết hôn, cho nên cổ kiệu màu hồng phấn nam ngọc của nàng đi trên đường cũng không có nhiều người để ý, Đắc Kỷ nửa tựa ở bên trong xe kéo, một tay chống đầu, một tay nâng ngay trước mắt, trong mắt của Lưu Vân chính là công chúa nhà mình đang thưởng thức chiếc vòng mã não mới có được ở trên cổ tay, nàng trộm nhìn, chỉ cảm thấy ngọc mã não trên tay mỹ nhân màu đỏ tươi, chỉ nhìn một cái đã cảm thấy đẹp không sao tả xiết, không khỏi đỏ mặt cúi đầu xuống, V384 lại nhìn thấy rõ ràng Viên Quang thuật trong tay nàng.

Trên Viên Quang Kính hiện lên khuôn mặt của Đại tướng quân Cơ Phụng, Đắc Kỷ hào hứng quan sát, chỉ nhìn một cái V384 đã biết là hồng rồi, nói một cách công bằng thì tướng mạo của Cơ Phụng có phần tương tự với Doanh Chiêu, chính là kiểu anh tuấn, nhưng cũng không thể tính là đẹp, nhưng khí chất oai hùng, mạnh mẽ, cương trực kia lại vô cùng hấp dẫn nữ nhân, sắp ba mươi tuổi, toàn thân tản ra một loại sát khí chỉ có thể tích lũy trên chiến trường.

Có lẽ đã phát giác ra chỗ không ổn, Cơ Phụng nhíu mày, ánh mắt không hề sai lệch đối diện với Đắc Kỷ qua Viên Quang Kính, cặp mắt đen phảng phất có ánh sáng, lông mày của Đắc Kỷ cũng nhíu lại, nam nhân này, thật ngang ngược.

"Đại tướng quân, đã xảy ra chuyện gì sao?" Phó tướng Vương Thịnh bên người hỏi.

Cơ Phụng vỗ vỗ đầu, giọng nói lạnh nhạt: "Ta cảm thấy có người nào đó đang nhìn mình, ở Kinh Thành này... Đợi mọi chuyện ở đây xong hết, ta sẽ mang các ngươi quay về Tây Bắc."

Wang Thịnh còn chưa nói lời nào, thống lĩnh Thân binh Chu Bình liền cười nói: "Hóa ra Đại tướng quân không cần Công Chúa thiên kiều bách quý*, là vì muốn cô nương ở Tây Bắc ta."

*thiên kiều bách quý: thứ vô cùng quý giá, được chiều chuộng

"Miệng tiện của ngươi!" Vương Thịnh cười mỉa một câu, thấy sắc mặt Cơ Phụng khó coi, vội vàng nói: "Đại tướng quân, đừng nghĩ nhiều, không phải hôm qua đã cự tuyệt sao? Bệ hạ cũng không thể không cần da mặt cổ tình đưa Công Chúa cho ngài được."

Trong ánh mắt của Cơ Phụng dần theo một chút lãnh ý, thấp giọng nói: "Chỉ sợ không đơn giản như thế, ta thấy vị tân quân này, không phải là người không có đầu óc."

Phó tướng cùng với Thân binh cũng không dám nói lời nào nữa, lời này Đại tướng quân có thể nói, mấy lão già nội các có thể nói, nhưng bọn họ lại không thể nói, cho dù đó là sự thật đi nữa. Bọn họ ở Tây Bắc nhiều năm như thế, cứ coi như là một nhóm nhà quê, nhưng cũng không thể để người khác lợi dụng được.

Cơ Phụng thấy thân tín như thế, cũng biết lời nói của mình hơi quá, hần thờ dài, đang muốn nói chuyện, nơi khúc quanh đột nhiên dừng phải một cỗ xe ngựa, ngựa của hắn hí dài một tiếng, nhanh chóng lui lại vài bước vẫn bị xe kéo dừng phải, nó lắc lắc đầu, cúi đầu thét lên.

Mã phu kia chắc là gia nô của một nhà có địa vị, gặp được tình cảnh này, không chỉ không hoảng loạn, mà ngược lại quát mắng một tiếng: "Đã bình ở nơi nào, dám va vào chủ tử nhà ta, ngươi chịu nổi sao?"

Cơ Phụng kiểm tra thương thế của con ngựa mình yêu mến, phát hiện chỉ bị thương một chút, cũng không có ý định so đo, d#đ*B%/quy/dôn không nghĩ tới người đối diện còn dám kêu gào, đôi mắt lạnh lùng, cất giọng nói: "Chỗ rẽ va chạm vào nhau, vốn là hai bên vô ý, thấy ta mặc khôi giáp, người mờ miệng liền nhục mạ Tam Quân, đây chính là quy củ ở kinh thành?"

Đây là chỗ rẽ ít người qua lại, mã phu không sợ khiến người ta coi là trò cười, chỉ sợ bị chủ tử trách tội, đang muốn cãi lại, thì một cánh tay ngọc có đeo một chiếc vòng mã não vén rèm xe lên, lông mày của Cơ Phụng nhíu lại, chỉ thấy rèm kia mở ra một góc, chỉ lộ ra một nửa gương mặt của mỹ nhân, môi đỏ mọng hé mở: "Chủ nhân còn chưa nói lời nào, vị tướng quân này đã cãi vã với cậu, thật sự là tính trẻ con."

Chu Bình quát lên: "Sao người có thể nói vậy, người là nữ quyến nhà ai, sao có thể không biết lễ nghi như vậy..."

Hắn nói còn chưa dứt lời, Cơ Phụng đã đưa tay, ý bảo hắn không cần nhiều nói, Chu Bình liền không lên tiếng. Cơ Phụng ngồi trên lưng ngựa, thì lễ đối với người bên trong xe ngựa, thoạt nhìn thì giống như lễ nghi đầy đủ, nhưng lông mày lại nhướn lên, nói: "Phu nhân dùng cầu đánh xe, lại càng trẻ con hơn."

"Làm càn!"

Đột nhiên rèm xe vén lên, khuôn mặt thịnh nộ của Hoa Dung công chúa đột nhiên chiếu vào mắt của một nhóm tướng sĩ Tây Bắc, Chu Bình sững sờ xoa xoa con mắt, kéo kéo Vương Thịnh, Vương Thịnh ngủ ngơ, thân thể bị bieso nghiêng ngả, thiếu chút nữa là ngã ngựa, đến hai mắt của Cơ Phụng cũng tỏa sáng.

Cái gọi là mỹ cực cận yêu*, khuôn mặt của Hoa Dung công chúa vốn giống Đắc Kỷ bảy phần, lại có thêm hơi thở của Đắc Kỷ, lại càng thêm xinh đẹp, hiện giờ mỹ nhân đang tức giận, giống như đóa mẫu đơn lại thêm sắc đỏ thắm, Chu Bình không thể nói nên lời, hận không thể quay lại một khắc trước, nuốt tất cả những lời mạo phạm vừa rồi xuống.

*Mỹ cực cận yêu: những gì đẹp quá mức đều mê hoặc lòng người, không tốt

Mỹ nhân dạng này, chỉ sợ cho dù không hiểu lễ nghĩa, cũng khiến người khác muốn sùng ái nàng, hắn sững sờ, đột nhiên tát chính mình một cái, sau đó kéo Vương Thịnh, lắp bắp nói: "Đây, Đây là người sống sao?"

Xiêm y của Vương Thịnh đều bị kéo ra một đường, vô ý thức sửa sang lại tà áo một cái, nghe được lời này của Chu Bình, quả thực hận không thể lại cho hắn thêm một cái bạt tai nữa, mỹ nhân đang ở trước mặt, chính mình mất mặt thì thôi đi, lại còn kéo hắn theo nữa!

Cơ Phụng người lấy lại tinh thần sớm nhất, nhưng trong mắt cũng chỉ có thêm một chút cảm xúc phức tạp, chuyển giọng nói: "Phu nhân, Cơ mỗ có sai, Cơ mỗ nhận sai, phu nhân ngàn vạn lần đừng phát giận, coi chừng làm hại đến thân thể."

Lời nói này quả thực dẫn theo chút ý đùa giỡn, Chu Bình và Vương Thịnh đầu tiên là mơ hồ, sau đó lập tức cũng phản ứng lại, trong mắt cũng mang theo một chút ý tứ không thể nói nên lời, tướng quân nhà mình, đây là nhìn trúng nhà...

(anh hùng khó qua ải mỹ nhân là đây a)

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Danh tướng và mỹ nhân thời trước (2)

Edit: Hiền Viên Linh

Quả nhiên lửa giận của mỹ nhân lại càng lớn hơn, vén rèm, bước từ trong xe ngựa ra, vừa đứng lại, càng làm cho hai mắt người ta sang lên.

Vừa rồi khi ở trong xe ngựa, chỉ lộ ra một khuôn mặt, mọi người đã kinh diễm vạn phần, hiện giờ mỹ nhân đứng trước mặt, càng ra khiến người ta khó thở, mấy người tướng lĩnh ở Tây Bắc, kể cả Cơ Phụng đều là những người đã hơn ba mươi tuổi, nên cũng không quá yêu thích những thiếu nữ khuê các mới tuổi trăng tròn, nhưng thấy mỹ nhân dáng người mềm mại thanh thoát, thắt đáy lưng ong (nguyên văn là: eo nhỏ, mông tròn @@), phối hợp với khuôn mặt có thể nói là khuyên quốc khuyên thành kia, không giống thiên tiên mà lại giống như yêu nghiệt quynh rũ thiên tiên.

Dường như mỹ nhân cũng phát giác ánh mắt làm càn của bọn họ, hai má đỏ bừng, lại càng thêm xinh đẹp động lòng người, đến giọng nói khàn khàn kia lọt vào tai cũng khiến lòng người nhận nhạo: "Hảo một đám dã bình Tây Bắc vô lại, còn nhìn nữa, ta khoét tròng mắt của các người..."

Nửa câu trước vẫn còn vô cùng tức giận, nửa câu sau lại mang theo ba phần trêu chọc, nhìn lại, ánh mắt của mỹ nhân đang dừng lại trên người Đại tướng quân, ánh mắt có hơi biến hóa.

Nhóm người Cơ Phụng vừa mới từ trong cung đi ra, chuẩn bị cùng với thuộc hạ ra khỏi thành, trở về đại doanh ngoài thành, không ngờ trên đường về lại có điểm ngộ như vậy, Chu Bình đều nhìn không chớp mắt, Vương Thịnh từ đầu đến giờ luôn giả bộ cũng hăm mộ nuốt một ngụm nước bọt.

"Chuyện này đều nên trách Cơ mỗ, không biết phu nhân là người của quý phủ nào, ngày khác Cơ mỗ nhất định tới cửa xin lỗi." Cơ Phụng hành lễ trên mặt đều là nét chính trực.

Đắc Kỷ đột nhiên cười nhẹ một tiếng, ánh mắt phức tạp quét một vòng qua dáng người ngang tàng cao lớn của Cơ Phụng, giọng nói chuyển thành nhu hòa, lại mang theo chút ý ám hiệu, nói: "Phu gia của thiếp thân sớm tang, thủ tiết đã hơn một năm, đến quý phủ của thiếp thân sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của Đại tướng quân, nếu Đại tướng quân thật sự áy náy, canh ba đêm nay, gặp tại Thanh Tiêu Lâu."

Cơ Phụng vung roi ngựa, tiếp được khăn tay Đắc Kỷ để lại, cầm lấy đưa lên chóp mũi khẽ ngửi, hương thơm mơ hồ, có lẽ là mùi mẫu đơn, trong giọng nói trầm thấp của cửa hán cũng mang theo chút nộ khí do bị trêu chọc: "Cơ mỗ nhất định sẽ đến."

Ánh mắt của Đắc Kỷ quyến rũ vô cùng, lại liếc qua phía Chu Bình và Vương Thịnh, đôi môi đỏ mọng cong lên thành một đường cong hoàn mỹ, nhẹ giọng nói: "Nếu là sợ thiếp thân ảnh hưởng Đại tướng quân, người mang hai vị tướng quân này cùng đến, thiếp thân cũng không để ý đâu."

Một nhóm dã binh Tây Bắc hô hấp dồn dập, gò má đen hiện lên một vết hồng không rõ ràng, Đắc Kỷ cười nhẹ một tiếng, đứng dậy quay lại xe ngựa.

Cho đến khi rèm che của xe ngựa chờ mỹ nhân kéo xuống kín, Chu Bình mới xem như bình ổn lại trái tim đang loạn nhịp của mình, nhìn về phía Cơ Phụng trong mắt đều là khát vọng, Cơ Phụng hơi nghiêng mi một chút, Chu Bình lập tức không dám nói lời nào. (^^)

"Trước đây chỉ nói nữ nhi Kinh thành nhạt nhẽo, bây giờ mới biết, đó là chưa thấy thứ khiến mình hứng thú..." Bị một cái liếc mắt của Đắc Kỷ trêu chọc một cái, Vương Thịnh thật lâu sau mới tìm lại được lưỡi của mình: "Mặt kia, ngực kia, thắt lưng kia, quả thực !"

"Vương Cầu Thặng, ngươi còn dám nói thêm câu nữa?" Cơ Phụng giơ tay nắm roi, làm bộ muốn đánh, Vương Thịnh vội vàng tránh đi, cười hắc hắc: "Thuộc hạ biết, thuộc hạ biết, chuyện này bảo đảm sẽ không để cho người khác biết, Đại tướng quân cứ an tâm hưởng thụ mấy ngày ở Kinh thành đi, nói tới Quý tộc ở Kinh thành loạn cũng có chỗ tốt của loạn không phải là..."

"Bộp..Bộp.." một roi này vẫn rơi trên vai của Vương Thịnh, Cơ Phụng cười lớn một tiếng, đánh ngựa đi trước, thẳng vào phố xá.

Đương kim thiên tử Cảnh Nguyên đế là huynh trưởng ruột thịt cùng chung mẫu thân với Hoa Dung công chúa, nếu nói yêu thương, cũng thật sự vô cùng yêu thương muội muội này, nhưng so với lời kéo Cơ Phụng- tướng quân thực quyền dạng này mà nói, muội muội cũng biến thành vật có cũng được mà không có cũng không sao, trên một điểm này, Chiêu Đế so với hắn tốt hơn nhiều.

Trong lòng của Hoa Dung có lẽ cũng hiểu điều đó, cho nên nàng chỉ đi nháo với Cơ Phụng, mà không phải đi làm càn với vị huynh trưởng lương bạc này, nàng cũng biết rõ, không có huynh trưởng sủng ái, thì cái gì nàng cũng không có, chẳng là cái thứ gì cả.

Đắc Kỷ cũng không có chút chờ mong nào đối với loại sủng ái này, những thứ được thành lập dựa trên huyết thống là không bảo đảm nhất, nguyên nhân thật sự khiến nam nhân sủng ái nữ nhân là do dục vọng đối với nữ nhân đó, vào thời điểm một nam nhân có dục vọng mãnh liệt nhất với một nữ nhân, cho dù bản tính của người nam nhân đó thế nào, hắn cũng sẽ không bao giờ dứt hết mọi thứ cho nữ nhân đó, đây là thiên tính của giống đực.

Cảnh Nguyên đế là một đế vương trẻ tuổi khoảng ba mươi, tướng mạo tuấn mỹ, nhưng ánh mắt lại mang chút hung tàn và mệt mỏi, làm thái tử không giống với làm hoàng đế, hắn làm thái tử gần ba mươi năm, hiện giờ đang cơ, ban đầu rất hưng phấn nhưng sau đó lại có quá nhiều thứ không quen.

Khi tới nơi Đắc Kỷ có thể rõ ràng cảm thấy Cảnh Nguyên đế không kiên nhẫn, nếu như nàng không phải là muội muội của hắn, có lẽ thái độ của hắn cũng không chỉ là khó chịu thôi.

"Đến là vì chuyện tứ hôn sao? Được rồi, ngươi về đi, Cơ Phụng đã kháng chỉ thay ngươi." Trong giọng nói của Cảnh Nguyên còn mang nồng đậm vẻ không cam lòng, vừa thấy bộ dáng tươi sắc xinh đẹp của muội muội nhà mình, trong lòng đột nhiên vọt lên một cơn tức.

"Ngươi cũng nên trưởng thành đi, đang là một công chúa thật tốt không muốn, lại biến danh tiếng thành cái dạng này, đến một lũ Tây Bắc quê mùa đều biết rõ ràng tường tận! Cả ngày chỉ biết ăn uống vui đùa, khắp nơi câu kết làm bậy! Nửa số quý công tử có công lao ngươi đều trêu chọc một lần, vậy sao không thấy ngươi chặn được miệng của những cự thần đáng ghét kia lên!"

Những lời này có thể nói ác độc, làm nổi bật khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ mà hắn vẫn trung kia, vắn vẹo đến dọa người, nếu đổi lại là Hoa Dung công chúa, thì đã chịu thua rồi, nhưng Đắc Kỷ lại là cười nhẹ một tiếng.

"Ngày hôm qua ta bị cự hôn trước mặt nhiều người như vậy, đây không phải là do hoàng huynh ngươi làm ra sao? Ở kinh thành này ta không còn mặt mũi nào nữa, lần này tiến cung chính là nói với ngươi một tiếng, ngày mai ta sẽ đi đến thôn trang ngoài thành ở, chờ trận gió này đi qua."

Cảnh Nguyên đế ném chén trà đang cầm trong tay đi, chỉ ngoài điện: "Cút, cút cho trẫm!"

Đắc Kỷ thốt tha hành lễ, rồi tự mình đứng lên, đầu cũng không quay lại đi ra khỏi đại điện, Cảnh Nguyên đế gạt hết tất cả tấu chương trên bàn xuống còn chưa hết giận, trông mặt cũng đỏ lên, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm đồng bùa bện đầy đất.

Thanh Tiêu Lâu là một hí lâu*, nhưng đang trong kỳ quốc tang không được đàn hát, liền sửa lại thành quán trà, d^d@!^*q%đ bởi vì ban đầu có không ít quan lại quyền quý tới nghe diễn, nên có danh tiếng hơn những quán trà khác, trước đây Hoa Dung công chúa từng vừa ý vài con hát ở đây, nên ông chủ liền đặc biệt giữ lại một phòng đơn, trên dưới đều cách âm, để làm cho vị công chúa này "hài lòng".

*Hí Lâu: quán mà người ta có thể vừa uống trà vừa nghe hát, diễn tuồng...

Khi Cơ Phụng đến một hộ vệ cũng không mang theo, nửa đời hán sống trên lưng ngựa chiến, công phu vững chắc, hơn nữa hán cũng tin rằng trong kinh thành này, không có người nào dám động thủ với hán.

Vừa vào Thanh Tiêu Lâu, Lưu Vân đã sớm chờ ở một bên tiến lên thi lễ, cúi đầu nói: "Tướng quân mời theo nô tỳ lên lầu."

Cơ Phụng gật đầu, ánh mắt thoáng nhìn đại sảnh của trà lầu, cả đại sảnh lớn một người cũng không có, biết là mỹ nhân đã đặt bao hết, cười nhẹ một tiếng, đi theo Lưu Vân lên lầu.

Lưu Vân cũng có chút bất đắc dĩ đối với trò hề của công chúa nhà mình, Đại tướng quân cự tuyệt Bệ Hạ tứ hôn, Điện Hạ liền muốn Đại tướng quân trở thành người của nàng, làm cần đến mức khiến người ta cảm thấy đây là điều hiển nhiên.

Mới vừa lên lầu hai, hơi giương mắt liền thấy mỹ nhân đứng ở lan can lầu ba, nhìn hán từ trên cao xuống, ánh mắt kia khinh bạc lại quyến rũ người, tư thái xinh đẹp lại phóng túng, trên mặt lại lộ ra vài phần cao ngạo rất không tương xứng, Cơ Phụng bị trêu chọc đến mức nổi lên nộ khí, ánh mắt càng rõ quan sát mỹ nhân một lượt.

Lưu Vân lặng lẽ thối lui, vừa mới quay lưng lại đã nghe thấy một tiếng vang lên, vừa quay đầu lại, đã thấy vị Cơ Đại tướng quân luôn nghiêm túc thận trọng kia một tay ôm công chúa nhà mình vào lòng, không nói một lời đi hôn môi của Người, nàng đột nhiên đỏ mặt, vội vàng đi xuống cầu thang. (đứng thối mất tại sao một người lầu hai một người lầu ba bởi vì cổ đại tồn tại một thứ gọi là khinh công)

Đắc Kỷ quay mặt đi, đẩy Cơ Phụng ra, giọng nói lười biếng, "Cơ đại tướng quân thật là vô lễ, thiếp thân mời người tới, không phải là vì cái này nha..."

Nói thì nói như thế, nhưng tay ngọc lại lười nhác coi bỏ đại lưng của Cơ Phụng, nhẹ nhàng ném đi, một tay thôi đẩy nhẹ nhàng tháo mở vạt áo của Cơ Phụng, Cơ Phụng rên khẽ một tiếng, thanh âm trầm thấp: "Vậy không biết phu nhân mời ta đến, là vì cái gì?"

Hán luôn biết rõ đồng giá trao đổi, mỹ nhân tuyệt sắc dạng này, nhưng bên ngoài lại không nghe ngóng được dù chỉ một chút thôn tin, có thể thấy mỹ nhân này ngày thường không đi ra ngoài, ban ngày nàng chỉ liếc mắt thấy hán đã nhẹ giọng nói lại, nếu không phải là có chuyện cần nhờ thì đâu có vậy.

Đắc Kỷ hôn nhẹ lên môi của Cơ Phụng, mỉm cười mở to hai mắt, giọng nói khinh nhu(nhẹ nhàng): "Phu gia của thiếp thân đã qua đời một năm, tháng trước phụ thân cũng không còn, hiện thời cũng bị ca ca nhân tâm ép đến biệt trang ngoài thành, cả phu gia và nhà mẹ đẻ đều không đáng tin cậy, cho nên muốn cầu tướng quân khai ân, che chở an nguy của thiếp thân."

Nàng nói lời nói cầu khẩn, trên mặt lại hoàn toàn không thấy đau thương, ngược lại còn lộ ra trêu chọc tình ý, Cơ Phụng đè lại đôi tay còn đang muốn đi xuống của nàng, mặc dù khó nhìn, vẫn là cẩn thận nói: "Phu gia của phu nhân là?"

"Phu gia của thiếp thân là Chu quốc công phủ, đã sa sút từ lâu... Vài vị thúc thúc đều không phải người lương thiện, lần này đi biệt trang, nếu tướng quân có thể che chở thiếp thân vài phần, thiếp thân nguyện ý đem thân thể này cấp tướng quân..."

Đại Ninh khai quốc đã qua sáu đời, dĩnđànleêêquýyôđônmm hiện giờ trong những công thần khai quốc cũng chỉ có một hai nhà là có thể duy trì phồn thịnh giống như những năm đầu khai quốc, còn những gia tộc còn lại đã sa sút đến mức chỉ dựa vào bổng lộc mà sinh sống giống như Chu quốc công phủ.

Cơ Phụng an tâm, vừa nâng mắt đã thấy y phục của mỹ nhân đã mở đến đầu vai, trâm ngọc cài tóc đã gỡ xuống, tóc đen tự do rơi xuống, che lại phần nửa sống lưng trắng nõn. Hán rên khẽ một tiếng, trên cánh tay rắn chắc nổi gân xanh, đột nhiên ấn Đắc Kỷ lên trên vách tường, cúi người hôn xuống cổ của nàng.

Đắc Kỷ bao hết Thanh Tiêu Lâu một ngày một đêm, sự thực chứng minh quyết sách này là đúng, cho đến buổi trưa hôm sau, Cơ Phụng mới lấy từng món y phục mình mặc hôm qua mặc vào lại.

Đắc Kỷ chống đầu nhìn hán mặc quần áo, thân hình Cơ Phụng cao lớn, có lẽ là hơn tám thước, da thịt trên người rất đẹp, thắt lưng cũng đẹp, có thể coi là đẹp nhất trong những nam nhân nàng đã gặp. Bị Đắc Kỷ nhìn chăm chăm như vậy, Cơ Phụng lại cũng không thấy sao cả, thoải mái mặc cho nàng xem.

"Ta đưa nàng hồi phủ?" Cơ Phụng mặc xong xiêm y, Đắc Kỷ duỗi tay ý bảo hán thay y phục cho mình, qua một đêm nóng bỏng, trong lòng Cơ Phụng vẫn còn lại một chút ôn nhu, vì vậy cũng không từ chối, lấy y phục của Đắc Kỷ đến.

Đắc Kỷ để cho Cơ Phụng không thành thực thay y phục giúp nàng, thanh âm khàn khàn, mang ba phần giễu cợt nói: "Vậy làm phiền Đại tướng quân, đưa bản cung hồi phủ."

(yêu nghiệt đúng là yêu nghiệt ta là nữ nhi mà còn cảm thấy ngứa ngáy nữa là)

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Danh tướng và mỹ nhân thời trước (3)

Edit: Hiền Viên Linh

Cơ Phụng xuất thân từ võ tướng thế gia, theo cách nói của Cơ lão tướng quân, là sinh ra một con sói con đòi nợ, ba bốn tuổi đã trêu chó chọc mèo, năm sáu tuổi gây chuyện sinh sự, mười một mười hai tuổi ra chiến trường, vốn dĩ cho rằng có thể chinh lại tính tình, không nghĩ đến hán vừa nhìn thấy máu đã không dùng lại được, thành kẻ điên đánh trận, trên hai mươi tuổi lấy vợ cho hán, buổi tối đầu tiên sau tân hôn, hán bị Cơ lão tướng quân bắt được trong phòng của một quả phụ, thân thể trần truồng.

Cơ gia mấy đời trấn thủ biên quan, vì thế tính tình của nam nhân Cơ gia không khỏi nội liễm, nhưng đến lượt Cơ Phụng, tính tình đều ngược lại, Cơ lão phu nhân khóc cũng sắp mù mắt, đến khi hai đời thê tử của hán đều chết không rõ nguyên nhân, hán lại mang thêm tiếng khắc nghiệt, ngoại trừ những tiểu môn hộ đồng ý gả nữ nhi cầu vinh ra e rằng cuộc đời này của hán cũng không thú nổi một tức phụ vừa lòng hợp ý, nhị lão tức giận đến mức kệ, vì vậy từ đó Cơ Phụng cứ phóng túng như vậy đến hiện giờ.

Cơ Phụng lại không cảm thấy mình phóng túng, bình sinh hán yêu nhất là đánh trận, sau đến là yêu sắc đẹp, những tiểu cô nương cánh tay còn to không bằng cây tăm kia có gì mà đẹp đâu chứ? Còn những người có tiếng quả phụ mà hán từng qua lại, đơn giản chỉ vì như vậy sẽ không có gánh nặng.

Tiểu cô nương còn trinh trắng chỉ cần ngủ qua liền cổ chấp, bỏ rơi cũng không được, quả phụ đơn độc đã lâu thì khác, chỉ cần trên giường không có trò ngại, trên cơ bản cũng sẽ không muốn chơi trò tình cảm với người, chơi cũng phóng khoáng.

Tây Bắc có câu châm ngôn: khiến quả phụ môn bá đa liễu tao báo ứng (vùng trộm với quả phụ nhiều tất gặp báo ứng), Cơ Phụng ban đầu không tin, hiện tại hán đã tin, đối với dung nhan của mỹ nhân dưới thân, hán cảm giác mình đã thật sự gặp báo ứng.

"HOA...DUNG...CÔNG...CHÚA..." Cơ Phụng nghiêng răng nghiêng lợi, nói từng chữ từng chữ.

Ánh mắt Đắc Kỷ quyến rũ như tơ, đưa tay vòng qua cổ của Cơ Phụng, hơi thở thơm như hoa lan thổi hơi bên tai hán: "Là thiếp thân đây, đến một câu nói thiếp thân cũng không có lừa tướng quân nha."

Phò mã đòi thứ ba của Hoa Dung công chúa là Lục công tử của Chu Quốc công phủ, Chiêu Đế băng hà đã một tháng, Cảnh Nguyên đế cũng xác thực đáp ứng cho Đắc Kỷ đi ra biệt trang ngoài thành ở tạm, chỉ có thể nói Cơ Phụng ở Tây Bắc lâu ngày, không biết rõ sự tình trong Kinh Thành.

Cơ Phụng mắt lạnh nhìn Đắc Kỷ, không nói một lời, hán biết rõ chính mình trước vừa cự hôn, Cảnh Nguyên đế chắc chắn mất hứng, nhưng dù thế nào hán cũng không nghĩ tới, đường đường là một công chúa, cho dù là danh tiếng hư chút ít, thế nhưng lại có thể làm ra này loại chuyện không biết liêm sỉ này, hiện thời hán mạo phạm công chúa, không muốn thú cũng phải thú.

Đắc Kỷ chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra ý tưởng của Cơ Phụng, cười nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng hôn lên môi hán một cái, ôn nhu nói: "Tướng quân không cần nghĩ bản cung quá xấu, người không muốn thú, ta cũng không muốn gả, nhưng chúng ta cũng đã từng nói chuyện cưới xin, cũng coi như là có duyên phận, lại gặp tư thế oai hùng của tướng quân, nếu không thể làm một đêm phu thê với tướng quân, Hoa Dung chỉ sợ sẽ phải tiếc nuối thật lâu."

Lông mày của Cơ Phụng dựng ngược, đẩy Đắc Kỷ ra, Đắc Kỷ cũng thuận thế dựa về trên giường, lộ nửa chân ngọc ra nhẹ nhàng đá vào đầu vai Cơ Phụng, ánh mắt quyến rũ liếc qua, giọng nói ai oán: "Tướng quân, một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm, sao có thể vô tình như vậy chứ?"

"Chỉ mong công chúa sẽ nhớ rõ câu nói một đêm phu thê" Cơ Phụng cười lạnh một tiếng, "Công chúa muốn vào cửa Cơ gia, cũng đừng quên cái danh khắc nghiệt của Cơ Phụng ta."

Mái tóc đen mượt tựa thác nước của Đắc Kỷ xỏa ra trên giường đồ thủy, môi đỏ mọng xinh đẹp nhếch lên, chân ngọc nhẹ giơ lên, từ đầu vai của Cơ Phụng đưa xuống đến cơ bụng rắn chắc, hành động này vừa vô cùng quyến rũ lại vừa khiến người ta giận sôi lên, Cơ Phụng cắn răng, giọng nói cũng có chút trầm khàn: "Người, yêu tình!"

Cười nhẹ một tiếng, Đắc Kỷ nhắc chân đá một cước vào dưới bụng của Cơ Phụng @@, nàng nhanh chóng đứng dậy nhân lúc hán còn đang đau, chân trần mà chạy ra vài bước, một lát quay đầu lại liếc nhìn hán một cái, nói: "Lễ tạ lỗi của Tướng quân rất có thành ý, bản cung nhận lấy, nếu thân thể Tướng quân đã không thích hợp, vậy cũng không phiền Tướng quân đưa bản cung hồi phủ."

Cơ Phụng cắn răng, ánh mắt cháy bóng giống như là muốn ăn thịt người nhìn bóng lưng nàng rời đi.

Chiêu Đế băng hà, tân đế không có binh quyền, mấy vị thân vương rục rịch, mục đích Cơ Phụng vào kinh lần này là phò tá Cảnh Nguyên đế lên ngôi, cho nên dẫn theo mười vạn đại quân, đóng quân ở cách Kinh thành mười dặm, dĩ ềnđđ ầaan lêêêq uyuu đđôn Chu Bình và Vương Thịnh vốn cho rằng Đại tướng quân nhà mình có được mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, ít nhất cũng phải hưởng thụ mấy ngày mới quay lại đại doanh, không ngờ ngay ngày hôm sau đã xanh mặt vén màn tướng.

Lúc đó bốn năm tướng lĩnh quân Tây Bắc đang tụ hội cùng một chỗ đánh bài bạc, tất cả mọi người đều đã quen Cơ Phụng phóng túng bên ngoài, khi quay về quân doanh lại trở thành một hòa thượng khổ hạnh, ở trong quân đừng nói bài bạc, ngay cả uống rượu cũng bị cấm, Chu Bình mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra, vừa muốn khoe hôm nay hán gặp may, đã thấy trông mất u ám của chủ soái nhà mình.

Mỗi người đều bị lột quần áo, trói trên mặt đất, Cơ Phụng chiếu quân lệnh phạt mỗi người mười mấy roi, con tức giận trong lòng mới xem như vui đi chút ít, mấy người bị đánh đến gào khóc thảm thiết, xong việc một hàng nằm trong quân y trường chửi má nó. ^ ^

Chu Bình cũng nghĩ không ra, những thứ khác không nói, chỉ nói mới từ chỗ mỹ nhân kia trở về, chủ soái nhà mình lấy hóa khí như vậy từ đâu ra? Chẳng lẽ là bị mỹ nhân đùa giỡn, chưa ăn đến miếng, cho nên tức giận? Việc này cũng không thích hợp a, trên cổ tướng quân đầy những vết đỏ mờ ám kia.

Vương Thịnh đi đến cùng hần bước ra ngoài, quay đầu ngó xung quanh một chút, hạ thấp giọng nói: "Mặt của Đại tướng quân nhà chúng ta thối giống chur bị người khác chơi đùa vậy, hay là hôm qua còn chưa làm xong chuyện đã bị người nhà của vị mỹ nhân bắt gian, trước kia không phải là chưa từng xảy ra chuyện này."

Vừa nghĩ vậy, Chu Bình liền rất đồng tình với chủ soái nhà mình, đang muốn nói gì đó, bên ngoài liền nghe thấy tiếng âm ỉ, hần vươn dài cổ hỏi Y quan vừa mới bước vào: "Bên ngoài có chuyện gì vậy? Tiểu quả phụ gì vậy?"

Y quan ngó ra bên ngoài, trên mặt cũng có chút tò mò "Nói là thôn trang bên ngoài doanh trại kia vừa có một tiểu quả phụ vào ở, vài người trong doanh cười ngửa đi nhìn, tất cả trở về đều ngốc rồi, nói tiểu quả phụ kia xinh đẹp đến không giống người thường, mà là hồ ly tinh biến hình."

Ngoài kinh thành ngoài không có nơi nào thích hợp để đại quân hạ trại, vì thế mười vạn quân Tây Bắc đều chen chúc ở mảnh đất bên ngoài những thôn trang. Biệt trang ngoài thành đa số đều do những gia tộc tôn quý mua lại, thời điểm nhân hạ đến đây hít thở không khí, vài thôn trang xung quanh đều không có người nào ở, đột nhiên có người chuyển vào đã có thể khiến người ta để ý.

Trong lòng Chu Bình tự nhủ vị tiểu quả phụ kia của tướng quân mới được gọi là xinh đẹp đến không giống người thường, bây giờ nghĩ lại mới phát giác có chỗ không đúng, hần trao đổi một ánh mắt ngầm hiểu với Vương Thịnh, có lẽ nhà tiểu quả phụ kia khiếp sợ uy thế của tướng quân, xem này không phải là đem tiểu quả phụ đưa đến trước mắt tướng quân sao?

Hoa Dung công chúa có vài cái hoàng trang được Chiêu Đế ban thưởng, nhưng Đắc Kỷ lại không có đi, mà ngược lại chọn biệt trang ngày thường chỉ dùng để an trí những thiếu niên xinh đẹp này.

Lưu Vân cho rằng Đắc Kỷ là muốn mấy người thiếu niên trong biệt trang này, d*Đl33&quýu@dônnd vừa đến liền nhỏ giọng phân phó vài người thiếu niên kia đi chuẩn bị, Đắc Kỷ nhìn vài người thiếu niên cúi đầu bày ra bộ dáng ủy khuất khó tả, còn một vị thiếu niên đặc biệt xinh đẹp đang cố gắng làm nũng lấy lòng, ngược lại nàng cũng cảm thấy mới lạ, vì thế cho phép mấy người ca hát, bóp vai, đắp chân.

V384 che mắt, cảm thấy trái tim mình có chút không chịu nổi, cũng may một màn trước mắt này mọi người cũng nhìn mãi thành quen rồi, thậm chí vài người thiếu niên còn trộm nhìn Đắc Kỷ, cảm thấy vị công chúa hư hỏng, trụy lạc này còn có hương vị hơn số với trước kia.

Thiếu niên đặc biệt xinh đẹp kia là Dương Châu Tri phủ dâng lên, hần vốn dĩ là ở Quan Quán (tên quán hát nha), gọi là Nguyệt Nhi, bởi vì hần vô cùng xinh đẹp, Dương Châu Tri phủ vốn để cho chính mình hưởng thụ, lại được hạ nhân nhắc nhở, mới biết đưa đến phủ Công chúa. Nguyệt Nhi không thích nam nhân, lại càng không thể tiếp nhận việc bị nam nhân đề xuống dưới thân, cho nên hần là thiếu niên nhân nhả có vị trí an ổn nhất trong số những nam sủng mà Hoa Dung công chúa nuôi, cũng giỏi tranh thủ tình cảm nhất.

Đắc Kỷ xác thực không nhìn trúng thiếu niên nhu mì điềm đạm, nhưng nàng thích ánh mắt đầy dã tâm của Nguyệt Nhi, tựa như một tiểu hồ ly con còn non nớt, cũng mặc kệ hần một bên bóp vai, một bên vây quanh nàng nịnh nọt lấy lòng.

Nguyệt Nhi càng cao hứng, thanh âm đề nén đến ôn nhu lại dễ thương, tựa ở bên tai Đắc Kỷ nói chuyện, đúng lúc này, gian ngoài truyền đến một trận huyền ảo, Đắc Kỷ chợt nhíu mày, đến rồi sao?

Quả nhiên không lâu sau bóng dáng của Cơ Phượng liền xuất hiện ở ngoài cửa, vừa thấy tình cảnh bên trong, hô hấp của hần cứng lại, những lời lời muốn nói cũng không nói nên lời, hần vừa mới quay lại quân doanh liền nghe nói Đắc Kỷ cũng đuổi theo, sẽ ngụ ở ngoài doanh, cho rằng nàng còn chưa hết hi vọng, không nghĩ đến người ta trái ôm phải ấp, thấy hần vào, bộ dáng còn rất kinh ngạc.

"Sao Đại Tướng Quân lại rảnh dỗi đến nơi này của bản cung vậy?" Đắc Kỷ cố làm ra vẻ không rõ, khẽ nghiêng đầu, vành tai vừa lúc chạm vào cánh môi xinh đẹp của Nguyệt Nhi, gò má Nguyệt Nhi đỏ lên, tình ý khó nén hơn lên vành tai trắng nõn của nàng, Đắc Kỷ cho phép hần khẽ hôn, trong thùy mâu mang theo ba phần trên chọc liếc Cơ Phượng một cái, "Vẫn là, đêm qua chuyện phu thê không làm đủ, tìm đến bản cung lại tiếp mấy đêm nữa sao?"

Sắc mặt Cơ Phượng xanh lét, không nói một lời xoay người rời đi, sau lưng còn có thể nghe thấy giọng nói bất mãn mang theo ý làm nũng của Nguyệt Nhi nói: "Công chúa, đừng nhìn cái tên đại ngốc kia, Nguyệt Nhi không đẹp sao? Nguyệt Nhi rõ ràng còn đẹp mắt hơn tên đại ngốc kia..."

"Nguyệt Nhi, không thể không lễ phép đối với Tướng Quân như vậy." Giọng nói ôn nhu của nữ nhân vang lên, lại không thể làm tan cơn tức.

Mặt Cơ Phượng đều xanh, bị thương quay đầu lại, liếc mắt một cái vừa chống lại đôi mắt dịu dàng mỉm cười của Đắc Kỷ, vẻ mỉa mai của Hoa Dung công chúa trên thế giới này không có thứ hai, chỉ tiếc cái liếc mắt khuynh quốc này dùng cho một tên tiểu bạch kiểm.

Lưu Vân vỗ vỗ ngực, hạ thấp giọng nói: "Điện hạ, nhìn bộ dáng kia của Đại Tướng Quân cũng giống Tề Tam công tử? Theo nô tỳ thấy, nhất định là bị ngài mê hoặc rồi!"

V384 muốn nói thôi lắm, độ hảo cảm của Cơ Phượng vốn là 0 điểm, ngủ một đêm thật mới được mười điểm, câu nói đầu tiên của Đắc Kỷ đã làm mất đi mười điểm đó, bây giờ còn để cho Cơ Phượng thấy hành vi phóng đảng kia, độ hảo cảm chỉ sợ, chỉ sợ... "à?"

Nó không dám tin nhìn mười điểm độ hảo cảm vừa mất mà giờ lại có được, lại nhìn lại bóng lưng Cơ Phượng, chỉ cảm thấy bóng lưng kia tràn ngập nỗi sợ.

“Tất cả nam nhân đều bị ỏi, người càng muốn hấn, hấn càng không cần người, người càng không cần hấn, hấn lại càng muốn người.”

V384 nghe lời Đắc Kỷ nói, yên lặng đốt một cây nến cầu bình an cho Cơ Phượng.

Đắc Kỷ cười nhẹ một tiếng, môi đỏ mọng ngậm lấy mũi quýt Nguyệt Nhi đút cho, hôn một cái trên mặt Nguyệt Nhi, ôn nhu nói: "Đứa bé ngoan."

Trên khuôn mặt đẹp đến không phân được giới tính của Nguyệt Nhi đỏ ửng, đôi mắt sáng phản chiếu gương mặt mỹ nhân đang cười đến khuynh quốc, tựa như trong mắt chỉ có thể chứa được một mình Đắc Kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Danh tướng và mỹ nhân thời trước (4)

Edit: Hiền Viên Linh

Cơ Phượng không ngủ được.

Nhắm mắt lại chính là hình ảnh đêm đó hai người lưu luyến, mở mắt ra lại là gương mặt đang cười nói kia, trong lòng lúc nào cũng bồn chồn, trong đầu lúc nào cũng hiện ra hình ảnh nữ nhân cùng với hành vi phóng đảng kia.

Cơ Phượng cảm giận trở mình, nằm trong chăn hấn cong lưng, vén nửa áo lên, lộ ra eo thon tinh trắng cùng bộ ngực rắn chắc, có tiền vốn là ngoại hình oai phong hùng dũng này khiến cho không biết bao nhiêu phụ nữ Tây Bắc yêu hấn muốn chết, thấy thế nào cũng thấy tốt hơn nhiều so với tên tiểu bạch kiểm kia.

Nói thật, hấn cũng không để ý nữ nhân kia từng gả cho người khác, trước kia lấy vị tiểu thư quan gia thanh bạch, kết quả thì sao, hấn vừa vào phòng đã khóc, gào khóc thảm thiết (nguyên văn là “quý khóc sói gào”^^), giống như hấn đã hành hạ các nàng vậy, người bên ngoài đều nói là chết không minh bạch, hấn ngược lại biết rõ, đó là vì vừa lo lắng lại vô cùng sợ hấn mà lâm bệnh chết, nhưng chuyện này có thể nói ra ngoài sao? Nói như thế nào?

Nhưng nữ nhân đã gả người cũng phân ra nhiều loại, nhưng cũng không thể vì không còn cúc hoa khuê nữ mà phóng đảng thành cái dạng kia, yên lành là một công chúa, mà lại dưỡng một nhóm tiểu bạch kiểm sống qua ngày, nghe nói trừ nơi này ra, hơn phân nửa số công tử lớn lên đẹp mã trong kinh thành đều trở thành nam sủng của Công Chúa, nếu là lúc trước, đừng nói là kháng chỉ tứ hôn của hoàng đế, cho dù là Thiên Vương lão tử đến, hấn cũng sẽ không lấy loại nữ nhân này về nhà.

Thế nhưng không có ai nói cho hấn biết, nữ nhân kia lại có thể xinh đẹp đến vậy, không chỉ đẹp như yêu tinh mà trên giường cũng như con hồ ly tinh, khiến hấn cho dù đã thấy được bộ dáng phóng đảng kia cũng không thể làm tan hào hứng mà ngược lại càng muốn chinh phục nàng.

Đệm chăn trong quân doanh vô cùng thô ráp, khiến người ta càng tưởng niệm thân thể nõn nà, làn da trắng mịn tựa như ngọc cao kia, Cơ Phượng như thiêu như đốt, không ngủ được, bồn chồn, nóng nảy hơn nửa đêm vẫn không chịu nổi, trong lòng như có móng vuốt mèo cào, khoác áo ra khỏi trướng.

Lúc này đang là mùa hè, trong quân doanh tất cả đều là nam nhân nóng hừng hực, mùi thì càng không cần phải nói, đi cách xa doanh chiếu vài dặm, d!3nd@nl33quysd0on Cơ Phượng mới cảm thấy mũi của mình được thông, lặng yên không một tiếng động tiến vào phòng ngủ chính của thôn trang mà ban ngày hấn vừa đến, đẩy cửa, mặt chạm phải một cổ khí lạnh, bên trong còn có chút hương hoa.

Gian ngoài có một tiểu nha đầu đang trực đêm, cửa mới vừa mở nàng ta đã muốn hô lên, khiến hấn phải động thủ làm nàng ta bất tỉnh, bức rèm che trong phòng được vén lên, liền thấy hai tứ phía của màn trướng vẫn đang mở, dưới giường là hai cặp hài, lại nhìn thấy vậy, Cơ Phượng đã thầm nghĩ câu mẹ

nó.

Cái tên tiểu bạch kiểm ban ngày kia đang ôm “ngọc cao” mà hân tâm tâm niệm niệm mà ngủ, thân thể kia da thật trắng nha, trắng đến mức tay của tên tiểu bạch kiểm kia chỉ đặt lên lâu một chút đã tạo ra một vết đỏ bồng, những vết xanh tím hôm qua hân tạo ra trên da nàng đã tiêu đi chút ít, càng trừu chọc lòng người.

Đắc Kỷ đang ngủ say, người nằm bên đột nhiên không còn, cặp mắt của nàng khẽ mở ra một chút, liền thấy Cơ Phượng chỉ dùng một tay xách Nguyệt Nhi vừa bị đánh bất tỉnh lên ném trên mặt đất, không nói một lời, thoát y đi lên giường.

"Cơ tướng quân, bản cung là nên buộc người tội mạo phạm, hay vẫn tiếp tục nghỉ đêm đằng hoàng?" Đắc Kỷ không kinh hoàng dù chỉ một chút, hơi nheo mắt, tay ngọc chống má, trong giọng nói tựa hồ còn có chút vui vẻ.

Cơ Phượng một tay đè xuống giường, bên người Đắc Kỷ, gương mặt tuấn tú đến gần, cười lạnh một tiếng: "Công chúa cũng coi như đằng hoàng sao?"

Đắc Kỷ giương mắt liếc hân một cái, duỗi tay sờ bụng của hân một cái, ôn nhu nói: "Theo luật lệ của Đại Ninh, mạo phạm chém đầu trước công chúng, đột nhập vào nhà dân lưu vong ba nghìn dặm, tư thông... Chính là phải hoạn."

Cơ Phượng đè tay của Đắc Kỷ lại, ném y phục vừa cỡi ra xuống giường, sắc mặt ác độc nói: "Sớm muộn gì cũng chết trên người của yêu tinh người!"

Đắc Kỷ cười nhẹ một tiếng, chậm rãi ấn đầu của Cơ Phượng xuống trước ngực, trên gương mặt hiện lên một tầng nhẹ nhàng đỏ ửng, hơi thở như hoa lan trừu chọc bên tai hân: "Vậy thì bản cung phải thử thử một chút xem lời này của tướng quân là thật hay giả."

Nghe thanh âm nhắc nhở độ hảo cảm của Cơ Phượng đang tăng lên, V384 cảm thấy hiện giờ mình cũng không khác gì Nguyệt Nhi đang nằm trên mặt đất, Cơ đại tướng quân, quả thật không phải là phạm nhân!

Lần trước, một đêm ở Thanh Tiêu Lâu chỉ đồ được mười điểm hảo cảm, lần này trực tiếp tăng lên hai mươi điểm, mặc dù sáng nay mặt Cơ Phượng thối như gã gian phu treo tường rồi đi, bộ dáng nhìn giống như mất hứng, dĩ nhiên là do nàng đã quên đi chuyện này.

Trong lúc đó Nguyệt Nhi có tỉnh lại một lần, muốn kêu cứu lại bị Cơ Phượng đập cho hôn mê, trên người không có thương tích gì, nhưng khoe miệng lại tím xanh, xem một cái, rất đáng thương.

Hân ngược lại không quan tâm vết thương của chính mình, nhưng lại mở to đôi mắt đắm lệ tự trách, mặc dù trong đó cũng có chút ý muốn tranh thủ tình cảm, nhưng cặp mắt kia thật trong suốt, khi tròn mắt chảy nước mắt nhìn người khác, cũng giống một con Tiểu hồ ly y như đức.

Lưu Vân cũng rất tự trách, nàng canh giữ ở bên ngoài, lại không cẩn thận ngủ mất, sau lại chưa kịp gọi người đến, mới để cho Cơ Phượng kia đắc thủ, danh tiếng của Hoa Dung công chúa đúng là không dễ nghe, nhưng đều là do người tình ta nguyện hoặc cường kẻ khác, danh vọng của Cơ Phượng ở kinh thành tốt hơn nhiều so với Hoa Dung công chúa, chuyện này nếu nói ra chỉ sợ danh tiếng của công chúa còn tệ hơn.

Không thể trị tội Cơ Phượng, chỉ có thể ngấm bồ hòn làm ngọt, khiến cho mọi người vô cùng buồn bực, còn không biết cái đồ càn rỡ kia lần sau có đến không nữa, dù sao những nam sủng trong phủ công chúa, người người đều giống như mất hồn.

Cơ Phượng không cảm thấy mình mất hồn, nhưng hân cảm giác có lẽ nửa dưới người của mình đã nhét tại trên giường của nữ nhân kia, liên tục mấy ngày nay hân cố chống cự không đi, vì chỉ sợ sẽ trở thành trò cười của nữ nhân kia, kết quả mấy ngày này làm gì cũng không thấy hào hứng, dứt khoát cũng không sợ giẫm lên mặt mũi của Cảnh Nguyên đế, mang Chu Bình, Vương Thịnh vào thành đi dạo kỹ viện.

Kỹ viện trong kinh thành cũng không gọi là kỹ viện, mà gọi là thanh lâu sở quán, nữ nhân bên trong cũng đẹp hơn so với Tây Bắc, Cơ Phượng ban đầu không biết yêu cầu của mình với nữ nhân cao bao nhiêu, bình thường mà nói, chỉ cần ngũ quan hài hòa, có ngực có mông, trên giường lại lăng ló một chút, là hân có thể ngủ, nhưng liên tục hai ngày được ăn “son hào hải vị”, đối những dung chi tục phần này, hân cũng có chút nhàm chán.

Chu Bình cùng Vương Thịnh cũng lăm lăm, chủ soái nhà mình có được đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như vậy rồi sao lại đến những nơi như thế này nữa? Rõ ràng cũng không giống là có hứng thú, vẫn là xanh mặt ngồi không chịu đi.

Nhà mà Cơ Phượng đến này gọi là Kim Hoa Lâu, là nơi khi hân vừa đến kinh thành đã được nhóm công tử kinh thành muốn nịnh nọt mang đến, tình cảnh này thật xấu hổ, tú bà của thanh lâu cũng có nhãn lực độc đáo, thấy Cơ Phượng khí thế phi phàm, còn mặt lạnh không hài lòng bộ dáng, đoán được là khách quý tới, vội vàng sai người gọi hoa khôi đến.

Hoa khôi của Kim Hoa lâu mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi, nhưng đã vang danh xinh đẹp khắp kinh thành hơn ba năm, ngày thường được rất nhiều công tử coi trọng, vài ngày trước mới ở cùng một vị huân quý công tử, cũng có chút không vui, trang điểm qua loa rồi đi ra, liền gặp được một đôi mắt còn tức giận hơn so với nàng.

Cơ Phượng kim nén suy nghĩ chửi mẹ nó thật lâu, lần trước đến nói hoa khôi đã đi ra ngoài, mấy người đi cùng nói với hân đó là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, cho nên vài ngày này hân bị Hoa Dung công chúa cứ trừu chọc đến nửa vời rồi lại thôi, mới nhớ tới vị kinh thành đệ nhất mỹ nhân này, dĩ nhiên là do nàng đã quên đi chuyện này.

Mặt mày không tỉnh xảo bằng nữ nhân kia, mũi môi không dễ thương bằng nữ nhân kia, đến ánh mắt khi nhìn người cũng không lăng ló phóng đảng bằng nữ nhân kia, vẫn cứ làm ra vẻ tiểu thư khuê các, công chúa đẹp như vậy còn không làm ra vẻ ta đây!

Tú bà cứ nghĩ nộ khí trong ánh mắt hân mang hàm ý khác, ái muội cười nói: "Vị đại gia này, đây gọi là tiền nào của này, tướng mạo của của Mị Nhi nhà

chúng ta so với giá trị của nàng không làm thất vọng..."

Cơ Phụng lạnh mặt ném một thỏi vàng xuống, không nói một lời đứng dậy liền đi, Chu Bình cùng Vương Thịnh hai mắt nhìn nhau, vẫn là đuổi theo, tú bà kia không hiểu chuyện gì, nhặt thỏi vàng lên, kéo Chu Bình hỏi: "Tiểu ca, vị đại gia kia sao lại bỏ đi vậy?"

Chu Bình gãi gãi đầu, thành thực nói: "Gia nhà chúng ta..... Có lẽ là thấy vị cô nương này chứa đủ xinh đẹp đi." Nói xong, hần như một làn khói đuổi theo, sau lưng tú bà tức giận đến giậm chân, bộ dáng của hoa khôi cũng là bị vũ nhục đến không chịu nổi.

Cơ Phụng liền tiếp đi đến ba nhà Thanh Lâu, nhìn nữ nhân nào cũng đều cảm thấy xấu đến khó có thể vừa mắt, con tức trong người cũng nghiêm trọng hơn so với lúc đến, Vương Thịnh thông minh, liếc mắt, kéo Chu Bình lùi lại phía sau vài bước, hạ thấp giọng nói: "Ta thấy là Đại tướng quân nhà chúng ta có mâu thuẫn với tiểu quả phụ kia!"

Con mắt của Chu Bình tròn thật lớn nói: "Không thể nào! Bộ dáng của quả phụ kia xinh đẹp xinh đẹp đến nhường nào, tướng quân sao có thể cãi nhau với người ta?"

Vương Thịnh cũng cảm thấy không thể nào, nhưng nếu không phải như vậy, giữa ban ngày ban mặt tướng quân nhà mình còn tìm nữ nhân khắp mọi thanh lâu, còn không vừa mắt bất cứ ai nữa?

Cơ Phụng dừng bước quay đầu lại, nhìn hai thuộc hạ của mình đang xì xào bàn tán, gân xanh trên trán giật giật, nhưng hần lại không thể nói, hần có thể nói cái gì? Buổi tối hôm trước mới mới kháng chỉ cự hôn, quay đầu liền bị người ta coi như món đồ chơi mà đùa vờ trêu, chơi một lần còn chưa đủ, hần còn gấp gáp lại đi đưa thân đến cho người ta chơi đùa cả đêm, bây giờ còn nhớ nàng như bị bóp tim gãi phở?

Nói ra mất mặt! Thật giống như nàng dâu nhỏ bị chơi đùa! Đến cùng là hần chơi đùa nữ nhân hay là nữ nhân chơi đùa hần đây!

Nhưng ở trong lòng của Cơ Phụng cũng ghen khuất, hần đến cùng có điểm nào kém tên tiểu bạch kiểm eo là một tay có thể xách lên kia? Nữ nhân kia ôm tên tiểu bạch kiểm kia ngủ, cũng không chê thân thể tên kia nhỏ như cây tăm! Nữ nhân hần đã ngủ qua không có người nào không muốn ngủ lần nữa với hần, nhưng nhiều ngày như vậy đến một lá thư nữ nhân kia cũng không gửi tới, chắc chắn là bị tên tiểu bạch kiểm kia làm vướng chân.

Càng ghen khuất lại càng muốn, càng ham muốn dục hóa trong người lại càng lớn, Cơ Phụng hận đến cắn răng, nhưng lại không ức chế được dục hóa trong người, từ kinh thành đi ra, đến quân doanh cũng không quay lại, đã đến biệt trang của Hoa Dung công chúa.

Vài ngày này tâm tư của V384 đều treo ngược, mặc dù Đắc Kỷ nói Cơ Phụng sẽ lại đến, nhưng nó cũng có khả năng phân tích tâm lý nam nhân, đối với nam nhân thì sĩ diện là lớn nhất, Cơ Phụng cho dù muốn đến, cũng không hạ thấp sĩ diện mà đến đây, không nghĩ tới mới có mấy ngày, nó cho rằng người không thể để mất sĩ diện kia đã da mặt dày đến đây, vừa vào biệt trang đã giống như một vị đại gia ngồi xuống, cây ngay không sợ chết đứng.

Đắc Kỷ đang dạy Nguyệt Nhi đánh cờ, vừa thấy Cơ Phụng vào, trên mặt liền mang theo chút vui vẻ mơ hồ, giọng nói khinh nhu nói: "Lần trước tướng quân, không phải là không họp ý nhau sao?"

Cơ Phụng trừng mắt, hừ lạnh một tiếng: "Công chúa còn sợ thanh danh không tốt sao?"

Đắc Kỷ ôn nhu nói: "Bản cung không lo lắng cho danh tiếng của mình, mà lo lắng cho tướng quân, dù sao nếu chuyện này truyền đi, theo tính cách của Hoàng huynh, nhất định muốn tướng quân thú bản cung."

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Danh tướng và mỹ nhân thời trước (5)

Edit: Hiền Viên Linh

Cơ Phụng không nói gì nữa, quả thật hần còn chưa chuẩn bị tinh thần thành gia lập thất, huống chi là với nữ nhân lỗ mãng như thế.

Ý cười trên mặt của Đắc Kỷ nhu hòa, sờ sờ đầu Nguyệt Nhi, để cho hần ra ngoài, Nguyệt Nhi trừng Cơ Phụng một cái, cảm giận bất bình đẩy cửa ra ngoài, Cơ Phụng đi chuyển, ngồi đối diện với Đắc Kỷ.

"Người nói, ta cùng tên tiểu bạch kiểm kia, ai mạnh hơn?" Cơ Phụng cầm quân cờ lên, vừa cân nhắc đặt lên bàn cờ, vừa hỏi.

Hần thật sự không để ý tới chuyện này nhưng vẫn tùy tiện hỏi, Đắc Kỷ cũng hiểu rõ, vì vậy đáp cũng tùy ý: "Tướng quân chỗ nào cũng mạnh hơn, nhưng bản cung lại yêu thích Nguyệt Nhi hơn thôi."

Cơ Phụng hạ quân cờ xuống, trừng mắt nhìn Đắc Kỳ, d!33nd@nl3quy/uyd0n Đắc Kỳ liền cười: "Từ trước đến nay, bản cung chỉ thích những thứ của mình, thứ gì của ta là của ta, cho dù những thứ bên ngoài có tốt hơn gấp vạn ta cũng không vừa mắt."

Cơ Phụng khó chịu một hồi lâu, thấy Đắc Kỳ hạ cờ, hất lại đi bước tiếp theo, mới lạnh nhạt nói: "Người đã lớn như thế, lại đem mình làm thành người không ra người quý không ra quý, thanh danh xấu lan xa cả mười dặm còn tưởng rằng mình rất tự tại sao?"

Những lời này Chiêu Đế cũng từng nói, nhưng hất lại không nổi trách mắng nặng nề nữ nhi yêu quý của mình, Cảnh Nguyên Đế cũng đã nói, hơn phân nửa là để cho hạ giận, cũng những lời này được Cơ Phụng- một vị hán tử thẳng thắn cương nghị nói ra, lại mang theo vài phân thương tiếc khó hiểu.

Vì vậy Đắc Kỳ liền cười, tiếng cười này giống như hoa xuân nở rộ, quyến rũ xinh đẹp, Cơ Phụng nhìn thấy ngẩn ngơ, nhưng ngay lập tức sự căm giận đã giúp hất lại tinh thần, cúi đầu đánh tiếp ván cờ.

Nam nhân đối với nữ nhân mình đã từng chung chạ gối cũng đều có thêm vài phần tham muốn chiếm đoạt trong vô thức, điều này không liên quan đến tình yêu, ba mươi điểm hào cảm không nhiều cũng không ít, nhưng tuyệt đối chưa đạt đến trình độ yêu thích, Đắc Kỳ không quan tâm đến độ hào cảm cũng biết cảm tình của Cơ Phụng đối với nàng thuộc dạng nào, thất lung của nam nhân này rất dễ coi xuống, nhưng thất lung của hắt để coi bao nhiêu thì tim của hắt lại càng buộc chặt bấy nhiêu.

V384 cũng chỉ mong nhờ một đêm xuân phong này mà độ hào cảm có thể ngày càng tăng cao, nhưng lại khiến nó thất vọng rồi, lần này Cơ Phụng chỉ bỏ lại 5 điểm hào cảm liền rời đi.

Bộ dáng của Đắc Kỳ lại như đã dự liệu trước chuyện này, sau đó cũng không thấy nàng làm chuyện gì khác, sau đó Cơ Phụng cũng đến năm sáu lần nữa, nhưng hào cảm độ cũng chỉ dừng lại ở bốn mươi điểm, dựa theo lý giải của hệ thống đối với con người thì độ hào cảm phải đến 60 điểm thì mới đạt đến tiêu chuẩn yêu thích.

V384 tức giận đến dựng râu trừng mắt, nhưng cho dù nó có dựng râu trừng mắt thế nào đi nữa thì Cơ Phụng người ta nên đến vẫn đến một lần cũng không bỏ lỡ, có hai lần hắt đến mang theo rượu và trang sức đến, dI êên đ@nnl êqu/yu d0nd trong mắt người ngoài chính là bộ dáng cô gia của họ, nhưng cho dù là ai cũng không thể tưởng được vị cô gia thường xuyên đến cửa này đến một câu thích cũng chưa nói với Đắc Kỳ.

Cũng may Cảnh Nguyên Đế cũng không yên tâm để mười vạn đại quân "ngủ" ở "bên giường mình" quá lâu, vừa qua mùa hè, liền chuẩn bị để Cơ Phụng mang theo đại quân của hắt trở về Tây Bắc, trên mặt vẫn mang theo bộ dáng tươi cười dịu dàng, nói là tổ chức một buổi cung yến tiễn đưa Đại Tướng Quân.

Dựa theo quỹ đạo phát triển của nguyên văn, cung yến lần này Cơ Phụng đi chính là Hồng Môn yến, cung yến rồi kinh hắt không muốn đi, hắt là chủ soái nắm giữ tam quân, Cảnh Nguyên Đế chỉ là hoàng đế bù nhìn do nội các đưa lên, cho dù bị mất mặt lần nữa hắt cũng chỉ có thể nhẫn, nhưng lại qua đêm với mười người ta hơn một tháng trời, cho dù da mặt của Cơ Phụng có dày đến đâu đi chăng nữa, cũng khó mà nói không đi.

Đắc Kỳ đương nhiên là muốn đi, không chỉ muốn đi, nàng còn phải phong phong quang quang mà đi, nàng không chỉ dựa theo ký ức của Hoa Dung công chúa trang điểm mẫu đơn cho chính mình, mà còn sai người gấp gấp làm một bộ y phục trắng thêu kim tuyến, tuy nói hoàng thất không quá chú trọng việc giữ đạo hiếu, nhưng ngoài vẫn phải tỏ vẻ để giữ mặt mũi.

Cơ Phụng cũng không nghiên cứu gì về chuyện này, chỉ thấy Đắc Kỳ vô cùng xinh đẹp, mỹ nhân trên đời này luôn có phong cách riêng của mình, ví như Việt Cơ diễm lệ, Hứa Thanh Yên thanh lịch, Nghiêm Sương lãnh diễm, dung nhan của Hoa Dung công chúa lại tương tự Đắc Kỳ, ngày thường luôn mặc y phục rất diêm dúa lòe loẹt, hoa hồng, ngọc bích trên người quả thật làm người khác rối mắt, nhưng kỳ thật dung nhan của Đắc Kỳ có thể phù hợp với tất cả các loại phong cách khác nhau.

Kiểu trang điểm mẫu đơn thiên về sắc đỏ, nhưng Đắc Kỳ lại trang điểm trở nên trắng trong thuần khiết một chút, không những không làm giảm sắc tươi đẹp, mà ngược lại dung nhan khuynh quốc khuynh thành kia càng trở nên kiều diễm ướt át, giống như bạch mẫu đơn nở rộ sau cơn mưa vào sáng sớm, dù đơn thuần cũng phải đơn thuần đến hào hoa phong nhã tuyệt thế, bộ xiêm y trắng không tỏ vẻ đơn giản, mà lại hoa mỹ giống thần tiên phi tử chốn cửu thiên cung khuyết.

Cơ Phụng luôn luôn không thích nữ nhân ở trên mặt bởi những thứ son phấn xanh xanh đen đen hồng hồng trắng trắng kia, nhưng lần này lại khiến hắt nhĩ ngấm đến ngây người, không riêng gì hắt, những công tử của các vị đại quan cách đó không xa cũng nhất thời kinh diễm khó tả, trong đó cũng có một số người đã cùng Hoa Dung công chúa có một đoạn tình duyên ngắn ngủi, liếc mắt nhìn lại một cái, vậy mà có vài người không dám nhận thức.

Vị trí của Đắc Kỳ là ở ngay nhĩa dưới của Cảnh Nguyên Đế, lúc nàng đến Cảnh Nguyên Đế đang nghiêng đầu nói chuyện cùng Hoàng Hậu, cho đến khi nàng nhập tọa, mới mặt lạnh liếc nhìn nàng một cái, thoáng nhìn này cũng có chút kinh hãi, dien@dann&lêe~quy*uy%đoôn giọng nói cũng vô thức nhu hòa đi vài phần: "Hoa Dung đến rồi sao, hơn một tháng không gặp, hôm qua hoàng tẩu của người còn nói để cho người ở ngoài thành sống yên ổn tránh nóng, không phải chạy qua chạy lại tham gia yến hội này, là hoàng huynh nhớ người."

Cặp lông mày của Đắc Kỳ hơi nhíu lên một chút, ánh mắt rơi trên người Hoàng Hậu đang ngồi cạnh Cảnh Nguyên Đế, trên mặt Hoàng Hậu có chút mờ mịt, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, lộ ra vẻ mặt mỉm cười đoan trang, xem như đồng ý với những lời này của Cảnh Nguyên Đế.

"Hoa Dung cũng nhớ hoàng huynh, chỉ là vội biếng chờ hết ngày hôm nay, Hoa Dung liền không đi đến thôn trang nữa, ở lại Kinh Thành phụng bồi hoàng huynh thật tốt."

Đắc Kỳ cụp mắt cười một tiếng, cả điện xanh vàng rực rỡ đều mất đi vài phần nhan sắc, Cảnh Nguyên Đế sững sờ, cũng cười theo.

Cơ Phụng ngồi ở đối diện Đắc Kỷ, ánh mắt sắc bén vẫn luôn nhìn nàng chăm chăm, hẳn còn đang nghĩ sau khi yến tiệc đưa tiễn đêm nay kết thúc sẽ quay về thôn trang ngoài thành, sẽ ôm nàng mây mưa lần cuối. Nếu nói ngày thường Hoa Dung công chúa là yêu nghiệt hút máu người, vậy thì tối nay nàng chính là thiên tiên, nếu không nếm thử tư vị của thiên tiên, sau khi quay lại Tây Bắc rồi, sợ rằng sẽ nhung nhớ cả đời.

Đắc Kỷ liếc nhìn hán một cái, môi đỏ mọng chậm rãi giương lên: "Tại sao Đại tướng quân lại nhìn bản cung như vậy, có phải do lần trước cự tuyệt hôn sự với bản cung, hiện giờ gặp mặt lại hối hận?"

Nếu là không có dung mạo thiên tiên là nền móng, lời nói này có thể coi là không biết xấu hổ, nhưng khi Đắc Kỷ nhắc tới ánh mắt lại dịu dàng tựa như nửa mang ý đùa giỡn, cho dù là những người vô cùng bảo thủ cũng là âm thầm phụ họa, chẳng nhẽ lại không hối hận sao? Nhìn xem, trông mắt của Cơ đại tướng quân thiếu chút nữa đều không dán đi lên.

"Trước giờ Cơ mỗ không bao giờ hối hận về chuyện của mình." Cơ Phụng lạnh lùng nói một câu, nâng tay cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Cùng lắm là hối hận không thể ngủ với người thêm mấy ngày thôi, Cơ Đại tướng quân bỏ rượu chén nhỏ xuống, sắc mặt lạnh lùng, trong lòng cũng lạnh lùng nghĩ.

Ca múa trong Cung yến ca múa đều là những kiểu cổ hủ từ lâu rồi, vì vậy tất cả mọi người bao gồm cả Cảnh Nguyên Đế cũng không muốn xem, so với những thứ dung chi tục phấn này, thì hiển nhiên Hoa Dung công chúa ngồi ở chỗ đó càng thêm hoạt sắc sinh hương, cặp mắt khuynh quốc khuynh thành lưu chuyển, ngẫu nhiên quét qua mọi người một cái, những nơi nó nhìn qua, trừ những lão nhân gần đất xa trời ra, không có người nào trong lòng không nóng lên.

Yến hội có một ánh mắt vô cùng nóng bỏng vẫn đang nhìn Đắc Kỷ, Đắc Kỷ nhìn lại, thấy là một quý công tử dung mạo quá mức xinh đẹp, Đắc Kỷ nhớ lại, hình như là nam sủng mà Hoa Dung công chúa yêu thích nhất, Tề Tam công tử.

Vị Tề Tam công tử này là nhi tử thứ ba của Thủ Phụ, ban đầu cũng là một vị thế gia công tử ưu tú cả về nhân phẩm lẫn học vấn, sau khi bị Hoa Dung công chúa quyến rũ liền mê muội nàng, hẳn có thân phận, cũng khiến Hoa Dung công chúa vui vẻ, nếu Chiêu Đế không bằng hà, thiếu chút nữa đã trở thành phò mã đời thứ tư của Hoa Dung công chúa.

Thấy Đắc Kỷ nhìn về phía mình, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tề Tam công tử thoáng chốc đỏ ửng, đột nhiên trong mắt dường như có ánh sáng, Tề Thủ Phụ nhú mày liếc nhìn hán một cái, nhưng khi nhìn thấy thân hình nhỏ gầy của nhi tử yêu quý nhà mình, vẫn là thở dài một hơi, kệ hán đi.

Bị nữ sắc quyến rũ là muốn chết, cũng may ở trong triều hán cũng có vài phần thể diện, chờ sau khi chịu tang Tiên Đế, sẽ thỉnh chi tử hôn cho tam nhi tử nhà mình dù sao người ta cũng là Công chúa, cho dù mang danh hư hỏng trác táng... cũng phải thiết thời nhận thức thôi.

Qua hai màn ca múa, Hồ Diên sử già liền tiến đến, bộ tộc Hồ Diên sống ở Tây Bắc, hàng năm luôn phát động chiến tranh, năm ngoái Cơ Phụng đánh thắng một trận lớn, bắt Tả Hiền Vương của bộ tộc Hồ Diên cùng nhi tử thứ tư của hán làm tù binh, Chiêu Đế sợ nhất là đánh trận, dùng Tả Hiền Vương để đổi lấy khế ước ký kết mười năm đình chiến với bộ tộc Hồ Diên, hiện thời Hồ Diên sai sử già lại đây, thứ nhất là vì yết kiến tân quân, sau đến là vì tiếp Tử nhi tử Tra Ô của Tả Hiền Vương quay về.

Tả Hiền Vương của Hồ Diên tương đương với thái tử của Đại Ninh, danh vọng của tên Tra Ô này ở trong bộ tộc rất cao, nếu như không ngoài ý muốn hẳn sẽ là Tả Hiền Vương kế tiếp của Hồ Diên, Cảnh Nguyên Đế cũng muốn dùng hán để đổi lấy một đám hỏi, cũng hứa cho công chúa của Hồ Diên vị trí Quý Phi, Hồ Diên cũng đã đồng ý.

Hiện thời hán cùng lắm chỉ là nhân cơ hội trong yến tiệc đưa tiễn Cơ Phụng nói lại chuyện này, trong đó cũng có chút kinh sợ, dù sao danh tiếng của Cơ Phụng ở trong bộ tộc Hồ Diên cũng giống như ác quỷ, có thể khiến tiểu hán nhi ban đêm nín khóc.

Tra Ô vương tử mặc dù là bị bắt làm tù binh ở đây, ngoại trừ ăn một chút đau khổ từ thuộc hạ của Cơ Phụng ra, sau khi đến Kinh Thành liền trải qua những ngày giống như hoàng tử, hơn một năm này càng được nuôi đến trắng trẻo mập mạp, khí độ của sử già đứng bên cạnh còn kém xa.

Sử già của Hồ Diên mang Công chúa đến, Cảnh Nguyên Đế nhìn mặc dù hơi đen một chút, mặt cũng thô ráp, nhưng dù sao ngũ quan vẫn còn có chút xinh đẹp, cũng thờ phào nhẹ nhõm, mặc dù hán đã chuẩn bị tinh thần về đám hỏi nà rất kỹ, nhưng thật sự phải thú một người giống Mẫu Dạ Xoa, cũng nói không được.

Nguyên bản hết thấy đều đã đàm luận thật tốt, sử già của Hồ Diên cũng đã trình quốc thư lên, Tra Ô Vương tử trắng trẻo mập mạp kia đột nhiên lôi kéo sử già, huyền thuyên nói rất nhiều lời, tay còn thập phần vô lễ chỉ về phía Đắc Kỷ.

Chén rượu trong tay Cơ Phụng hơi ngừng lại, ánh mắt rét lạnh nhìn về phía Tra Ô Vương tử kia, Tra Ô Vương tử co rụt lại, nhưng đã được nuôi ở Kinh Thành hơn một năm, đến cùng cũng hiểu rõ Cơ Phụng xưng vương xưng bá ở Tây Bắc, nhưng đến Kinh Thành vẫn phải là cẩn thận chú trọng, lòng ngực lại cứng lên, lại tiếp tục hưng phấn mà huyền thuyên trong chốc lát với sử già kia.

Sử già nghe xong, trên mặt cũng có chút lúng túng, nhìn Cảnh Nguyên Đế, sau đó dùng tiếng Hán lưu loát nói: "Đại Ninh bệ hạ, Tra Ô Vương tử nguyện ý dùng năm nghìn tuấn mã cầu hôn Hoa Dung công chúa của quý quốc, nếu như không đủ, Vương tử nói thái ấp ở Tây Bắc của hán cũng có thể chia cho Đại Ninh, hán nói nguyện ý dùng tất cả tài phú của mình chi để đổi lấy được Hoa Dung công chúa coi trọng."

Lời nói này vừa hết, yến tiệc vô cùng yên tĩnh, mọi người hai mắt nhìn nhau, này Vương tử Hồ Diên này, không phải là một ngốc tử ư?

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Hắn sống đã ba mươi năm nay căn bản chưa bao giờ cảm giác mình lớn lên rất khó coi, dung mạo mày kiếm, mắt sáng, thân thể lại cao lớn tuấn lãng, dưới trường có binh, trong tay có quyền, hắn là phu quân trong mộng của vô số nữ tử Tây Bắc, đâu ai ngờ được đến kinh thành, nữ nhân kia nhìn trộm đều là những nam nhân còn ẻo là hơn cả nữ nhân, tên nam nhân mà nữ nhân kia đang nhìn, hắn một tay có thể đánh mười cái.

Trong lòng khó chịu, ánh mắt lại thành thực đảo quanh người Đắc Kỷ, mấy đời hoàng thất mới có một vị Công Chúa, tựa như bao hàm mấy đời hoàng tộc dạy dỗ, mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều không tự chủ phát ra tư thái quyến rũ người, mày kia, mắt kia, thắt lưng kia, chân kia, bộ dáng kia đều giống như tiên thiên, cho dù hắn tưởng tượng thế nào đi nữa, cũng không thể tưởng tượng ra nữ nhân nào có thể xinh đẹp hơn nàng.

Dường như chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, cũng có thể khiến cho nhân tâm như nhũn ra. Cơ Phụng uống một ngụm rượu, đột nhiên có chút không muốn nhìn thấy nữ nhân này cười với những người khác.

Trên cung yến xảy ra một trò cười, rất nhanh đã kết thúc, khắp người Cơ Phụng đều là mùi rượu, thời điểm rời khỏi chỗ cũng không hành lễ với Cảnh Nguyên Đế, nhưng dường như mọi người cũng không có cảm thấy hắn vô lễ, nói cười ríu rít tan cuộc.

Lâu rồi Đắc Kỷ không ở trong cung, theo như trong nguyên bản, Cảnh Nguyên Đế vô cùng giận dữ, lần này mặc dù nhờ có Cơ Phụng mà vượt qua chuyện này, nhưng sắc mặt của Cảnh Nguyên Đế vẫn rất không đẹp mắt, điều nàng không thích nhất là nhìn sắc mặt người khác.

Ngự liễn đến cửa cung, lại đổi sang xe ngựa, mới vừa vào xe ngựa, phía sau lưng đã ngay lập tức đã có một thân thể nam giới mang mùi rượu tiến lại gần, thanh âm trầm thấp của Cơ Phụng vang lên ở bên tai: "Đề cho người của người đánh xe ra khỏi đây đi."

Đắc Kỷ cũng uống rượu, nhưng cũng không có say như Cơ Phụng, nghe vậy cười nhẹ một tiếng, lên tiếng sai phu xe đi về phía biệt trang ngoài thành, Cơ Phụng thở ra một hơi, Đắc Kỷ chợt đưa tay về phía sau sờ sờ hắn gò má, ôn nhu nói: "Bản cung còn tưởng rằng gặp phải cướp, nguyên lai là tướng quân."

"Người phóng túng như vậy, còn sợ cướp sao?" Giọng nói của Cơ Phụng khàn khàn, trong đêm tối lại mang theo chút gọi cảm muốn chết, Đắc Kỷ đè lại bàn tay hắn đang vươn về phía ngực mình, lại bị hắn một phen đè lại cổ tay

Đắc Kỷ chỉ giẫy giụa tượng trưng vài cái, liền thuận thế tựa ở trong lòng Cơ Phụng, màn sa đã cản lại vài phản ánh trăng, chiếu vào đôi mắt đào hoa của nàng, dường như bịt kín một tầng thủy quang mê người, nói: "Bản cung chỉ sợ cướp không phải là tướng quân nha."

Cơ Phụng cúi đầu hôn lên cổ nàng, lưu lại một ấn ký sẫm màu trên căn cổ tuyết trắng của nàng, trong đôi mắt lại mang theo vài phần hung ác nham hiểm, "Vệ Nguyệt Nhi yêu dấu của người đâu, còn vài tên ngồi trong cung yến kia nữa, nếu là bọn họ, người có phải hay không cũng nghe theo bọn hắn như vậy?"

Đắc Kỷ ôn nhu đáp một câu: "Muốn vài người, mới bị kịp được tướng quân một người này..."

Đầu tiên Cơ Phụng ngừng lại một chút, sau đó lập tức động tác càng phát tàn nhẫn, đợi đến khi đến biệt trang ngoài thành, Đắc Kỷ đã không muốn nhúc nhích, ngừng nửa khắc, vẫn là Lưu Vân bên ngoài đỏ mặt thấp giọng nói: "Điện hạ, đã đến thôn trang."

Không nghe thấy công chúa nhà mình trả lời, rèm bị một bàn tay khớp xương rõ ràng vén lên, nguyên bản trên đường nghe đã nghe được giọng nói, nhưng lúc này gặp mặt, quả nhiên lại là vị Đại tướng quân mặt dày kia, d-đ*lêquyđônmmn\$ Lưu Vân có chút buồn bực nhìn Cơ Phụng ôm công chúa nhà mình xuống khỏi xe ngựa.

Trong thôn trang đều là tâm phúc của Hoa Dung công chúa, phần lớn đều là Chiêu Đế chọn đến, từ khi nàng xuất giá liền đi theo nàng, sự tình hoang đường hơn cũng đã gặp rồi, giờ phút này mọi người mắt xem mũi nhìn tâm, không có một người dám nhìn nhiều, Cơ Phụng ôm Đắc Kỷ, một tầng áo khoác bọc lại còn ngại không đủ, lại cảm ao chaoáng mà hạ nhân vừa mang đến, bao thêm một tầng cho Đắc Kỷ.

"Nhà cũng đã đến, phù nhiều như vậy, nóng." Đắc Kỷ thoáng nhìn Cơ Phụng, giọng nói giống hệt như lúc Hoa Dung công chúa được nuông chiều.

Cơ Phụng không phải là Chiêu Đế, hắn hạ mắt nhìn Đắc Kỷ, mày kiếm khẽ nhếch lên, nói "Lập tức sẽ không nóng nữa."

Trong lòng Lưu Vân đột nhiên lộp bộp một tiếng, lập tức một tiếng ngựa hí, nhưng Cơ Phụng đã thả ngựa phía trước xe ra, ôm mỹ nhân trong ngực nhảy lên trên ngựa, roi ngựa giương lên, đầu ngựa chuyển một cái, con ngựa kia lập tức chạy như bay mà đi.

Tất cả mọi người còn chưa phản ứng kịp, Đắc Kỷ nửa ôm lấy cổ của Cơ Phụng, lại cười, tiếng gió ở bên tai gào thét, Cơ Phụng say chuênch choáng thanh âm lúc nhẹ lúc nặng.

"Lão tử dẫn người quay về Tây Bắc, cắt đứt những thứ loạn thất bát tao của người đi, lão tử sẽ dùng kiểu tám người khiên thú người vào cửa, ngoan, lão tử sẽ thương người..."

Sau khi Cơ đại tướng quân bắt cóc người xong, lập tức quay về đại doanh, ra lệnh một tiếng, đại quân xuất phát, bình thường hắn không thể uống rượu, lúc say cũng không đỏ mặt, ánh mắt mơ hồ giống như người thường, ngược lại khí định thần nhân, ánh mắt sắc bén, Chu Bình cùng Vương Thịnh vốn đã chắc chắn cho rằng tướng quân nhà mình chuẩn bị đem tiểu quả phụ mang về Tây Bắc, cũng không có phát giác có điều gì đó không đúng.

Quân Tây Bắc đã chuẩn bị xong từ một ngày trước chỉ đợi lệnh xuất phát, hiện thời bất quá chỉ sớm hơn một chút, từ trước đến nay ở trong quân Cơ Phụng luôn nói một là một, mười vạn đại quân tự động xuất phát theo quy tắc, kỵ binh chạy đuổi theo sau lưng Cơ Phụng, Lưu Vân mang người đuổi theo đến đây, bất luận thế nào cũng đều không thấy bóng dáng Cơ Phụng.

Đất Kỷ biết rõ, cho dù chuyện này có truyền đến tai của Cảnh Nguyên Đế, Cơ Phượng cũng không hội chịu chút trách phạt nào, vốn dĩ binh mã của triều đình cũng không đông đảo bằng quân lính Tây Bắc, huống chi Cảnh Nguyên Đế vẫn chỉ là con dối của nội các, giống như chuyện hòa thân vừa rồi, Cảnh Nguyên Đế tối đa là tức giận trên mặt, cấp triều thần xem, trong lòng lại âm thầm mong chờ nàng có thể lôi kéo Cơ Phượng thật tốt.

Cơ Phượng cho dù là uống rượu say cũng hiểu rõ ràng điểm này, hắn cũng không phải là không kiêng nể gì cả, làm càn là vì nắm chắc, nhưng cũng lại có chút lo lắng, không thể không nói lần này hắn đã làm một chuyện vô cùng khác người rồi.

Bốn ngày sau khi đại quân của Cơ Phượng xuất phát Cảnh Nguyên Đế cấp chiếu thư, thời gian đúng là cực kỳ đặc biệt, thời gian bốn ngày đủ để cho đoạn tình yêu này truyền khắp kinh thành, cho dù Cơ Phượng không muốn nhận cũng không được.

Kỳ thật cũng đúng như Cảnh Nguyên Đế dự liệu, Cơ Phượng vừa tỉnh rượu liền nghĩ không nhận chiếu thư đến, còn ý đồ sai người vụng trộm đưa Đắc Kỷ trở về, Chu Bình và Vương Thịnh đều kinh ngạc đến ngây người, thay phiên nhau đến làm công tác tư tưởng cho chủ soái nhà mình, không cần biết đây là tiểu quả phụ nhà ai, chỉ cần tướng quân người thích, thì cho dù là hoàng thất công chúa, chúng ta đã mang về rồi thì cũng liền dẫn theo thôi!

Bóp chiếu thư của Đế Vương, nhìn mỹ nhân trên lưng ngựa đang cười tươi như hoa, ngực của Cơ Phượng như có búa nện vào ngực khuất, một hồi lâu sau, cắn răng, thú thì thú, lão tử còn quân không được người sao!

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Danh tướng và mỹ nhân thời trước (7)

Edit: Hiền Viên Linh

Bắt đầu từ tiền triều, Cơ gia đã có mấy đời trấn thủ Tây Bắc, tổ tiên Cơ gia nghiêm lệnh con cháu đời sau không được xưng đế, năm đó thiên hạ đại loạn, nếu không có đội quân bất khả chiến bại của Cơ gia, thì giang sơn hiện thời còn không biết ai là chủ.

Giang sơn Ninh Triều kỳ thật cũng không tính là ổn định, bộ tộc Hồ Diên ở Tây Bắc vẫn luôn như hổ đói, Chiêu Đế mê muội, quốc khố trống rỗng, lại thêm mấy chục năm thiên tai nhân họa, mấy đời Cơ gia tận trung, nhưng đời này lại bấp bênh ở Đại Ninh, bây giờ lại xuất hiện Cơ Phượng- một tử tù có tính cách phản nghịch từ trong xương cốt, cũng chẳng trách Cảnh Nguyên Đế mới đăng cơ được vài năm đã bỏ giang sơn.

Trên đường Cơ Phượng quay về Tây Bắc, trừ những thân tín biết rõ nội tình ra, gần như nhận được tất cả những ánh mắt hâm mộ của quân sĩ Tây Bắc, ở Kinh thành, danh tiếng của Hoa Dung Công chúa đã bị phá hủy, đến Cơ Phượng cũng nghe được từ chỗ những huân quý công tử muốn lôi kéo hắn, nhưng danh tiếng chỉ là thứ cái hư vô mờ mịt, các tướng sĩ chỉ nhìn thấy Công chúa xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, chẳng trách chủ soái nhà mình bất chấp nguy hiểm mất đầu bắt người mang về quân doanh.

Nghẹn khuất thì đúng là có ghen khuất, nhưng chỉ ghen khuất ở bên ngoài, ngoài miệng Cơ Phượng không nói, nhưng trong lòng cũng hơi có chút nóng lòng, nam nhân nào không nghĩ tới lão bà, hải tặc làm ấm giường, chỉ là khi hắn còn trẻ vô cùng hoang đường, cưới hai lần thê tử đều không phải là vừa ý, chiến sự lại thường xuyên, không có thời gian không có tình lực, cũng chỉ ngẫu nhiên nhìn phu thê những tướng sĩ bên cạnh ân ái, đêm khuya yên tĩnh, ngẫm lại lúc nửa giường bên cạnh không có nữ nhân nằm.

Bỏ đi những thứ khác, Hoa Dung Công chúa quả thực là nữ nhân đặc biệt nhất mà hắn đã gặp qua, nàng sống hoang đường, sống tùy ý, sống tự tại, tựa như con tuấn mã bờm đỏ hắn từng có, tuyệt không khiến người ta thương tiếc, chỉ làm nội tâm người khác dâng lên dục vọng muốn chinh phục nguyên thủy nhất.

Nếu như nhất định phải thú nữ nhân về nhà, nữ nhân kia không tồi, ít nhất so với những tiểu thư nhỏ nhắn yêu kiều chỉ biết sợ hãi, yên lặng rơi lệ khi nhìn thấy hắn, thì tốt hơn nhiều, huống chi... đôi mắt Cơ Phượng hẹp lại, ác độc cười lạnh, hắn cũng không tin, đến Tây Bắc một mẫu ba phần đất kia của hắn (ý chỉ nhỏ bé), còn có người dám xúc phạm quyền thế của hắn sao. d!3ndQ@nlequyud0n

Cơ gia trấn thủ Tây Bắc đã hơn trăm năm, từ tổ tiên Cơ gia xây dựng quân đội Tây Bắc tới nay, luôn dễ dàng bình ổn thiên hạ, cái gọi là dòng chảy hoàng triều làm bằng sắt Cơ gia, nói chính là ý này.

Đại quân hành quân mười mấy ngày, khi trở lại Tây Bắc đã vào thu, chiếu thư Cảnh Nguyên Đế phát tới ngoại trừ ra lên án Cơ Phượng mạnh mẽ ra, cũng là hứa gả, tin tức đi đến còn nhanh hơn nhiều so với đại quân, đi về đến Gia Dự Quan, liền có vô số dân chúng ra đường hoan nghênh.

Đất Kỷ cười ở trên lưng ngựa, vài ngày gió thổi nắng chiều này, cũng không có làm hồng khuôn mặt trắng nõn như ngọc cao kia, cho dù là đôi thành hoa phục thay quân phục cầu thủ, cũng không mấy may ảnh hưởng tới vẻ xinh đẹp của nàng, Cơ Phượng có chút vênh vào, động tác cũng có thêm vài phần ôn nhu, ôm nàng xuống ngựa.

Nội cửa thành Gia Dự Quan mở rộng ra, Cơ Phượng mang Đắc Kỷ đi về tướng quân phủ, mười vạn đại quân trực tiếp hội quân doanh, bên cạnh chỉ còn lại mười mấy tên thân binh gồm Chu Bình, Vương Thịnh, Chu Bình và Vương Thịnh liếc mắt nhìn nhau, tình huống thấy được trong mắt ẩn chứa đau khổ.

Cơ Phượng là Lão Lai Tử*, ban đầu phía trên hẳn còn có một vị ca ca, trong suy nghĩ của nhị lão đó mới chính là bộ dáng nhi tử của bọn họ, tính cách trầm ổn nội liễm, gặp chuyện gì cũng cẩn thận, danh vọng ở trong quân cũng không tồi, vốn dĩ thêm vài năm nữa là có thể tiếp nhận trọng trách của Cơ lão tướng quân, chính thức thừa kế vị trí Chủ soái quân Tây Bắc, nhưng lại sớm chết trận trên chiến trường, sử sách vô danh. Dựa theo cách nói của Cơ lão tướng quân là ông trời lấy mất của hắn một đứa con tốt, lại đổi lại cho hắn một tên nhóc con ăn thịt uống máu- đã lang.

* Lão Lai Tử , người nước Sở, sanh vào thời Xuân Thu, thờ cha mẹ rất hiếu thảo. Lúc ông được 70 tuổi mà cha mẹ vẫn còn sống rất thọ. Ông sợ cha mẹ buồn khi thấy mình già nên ông thường mặc quần áo sắc sỡ rồi múa hát trước mặt cha mẹ để làm vui cha mẹ; lại có khi bùng nước già bộ tụt té ngồi khóc oa oa như con nít làm cha mẹ phải bật cười.

Thân thể của Cơ lão phu nhân mấy năm đã không được tốt, nhưng sáng sớm ngày hôm nay đã đứng chờ ở cửa phủ đệ, cũng không ngại gió thu thổi sẽ đau đầu, dài cổ chờ tin tức của con dâu, tin tức từ kinh thành đã sớm truyền tới, trong tay Cơ gia nắm hai phần ba binh quyền trong thiên hạ, cũng không hiếm lạ gì thân phận công chúa, dĩ nhiên dĩ nhiên quý tộc đương nhiên nhưng điều bà mong chờ chính là cuối cùng nhi tử nhà mình cũng đã chịu hạ quyết tâm lấy vợ sinh con.

Danh tiếng khắc nghiệt của Cơ Phượng đã truyền đi rất xa, bộ tộc Hô Diên bên cạnh lại đồn rằng Cơ Phượng đã giết quá nhiều người, nhất định sẽ vô hậu, không phải là người có tâm muốn leo lên cao thì tuyệt đối sẽ không chịu đem nữ nhi tốt nhà mình gả lại đây khiến cho người ta đâm chọc, vốn dĩ Cơ lão phu nhân đều đã hỏi qua Cơ Phượng, cho dù là những quả phụ đã từng thân mật cùng hắn, chỉ cần hắn nguyện ý thú, thì bà và Cơ lão tướng quân đều sẽ nhận, đáng tiếc Cơ Phượng đều không đáp ứng.

Cổ của Cơ lão phu nhân đã dài lắm rồi, mới nhìn thấy bóng dáng cao cao to to kia của Cơ Phượng đang từ cuối đường bước đến, trong lòng còn ôm một nữ tử được bọc lại bằng áo choàng đen, nữ tử kia chẳng qua chỉ mặc quần phục cầu thả, khẽ ngẩng đầu lên, đẹp đến mức khiến hô hấp của người ta phải cứng lại.

Ngày trước khi Cơ Phượng về nhà, luôn nhận được nhiều nhất là khinh khinh cùng coi thường, lần này về nhị lão đã chờ ở cửa ánh mắt tha thiết, hẳn cũng có chút không quen , lại nhìn thấy trên cổ của hai con sư tử trắng bằng đá trước cửa cũng được buộc lụa đỏ.

Đắc Kỷ giả vờ đứng xuống từ trong lòng của Cơ Phượng, chân thành hạ bái đối với Cơ gia nhị lão, trước giờ Cơ lão phu nhân yêu nhất là những nữ tử đọc đủ thứ thi thư, ôn tồn tao nhã, bằng không cũng sẽ không bắt ép Cơ Phượng hai lần cưới tiểu thư quan lại, hiện thời vừa thấy bộ dáng Đắc Kỷ ôn nhu, lập tức vui vẻ đến con mắt cũng không mở ra được, cười tủm tỉm kéo tay nàng nói chuyện, đến sắc mặt của Cơ lão tướng quân cũng có chút hòa hoãn.

Từ đầu đến cuối đều không có ai ném xia đến Cơ Phượng, hẳn cũng không để ý, cười hi hi đi theo phía sau mẫu thân nhà mình, Chu Bình nhận thấy chủ soái nhà mình ra dấu tay, vội vàng móc ra một cái hộp cỡ bàn tay từ trong lòng ngực, Cơ Phượng mặt mày hớn hớn tiếp nhận cái hộp, nói với mẫu thân mình: "Lần này đến kinh thành một chuyến, không thấy vật gì tốt, chỉ có vòng ngọc này còn không tệ lắm, nhi tử tặng nương."

Cơ lão phu nhân một bên kéo tay Đắc Kỷ đi vào trong phủ, một bên trừng mắt nhìn: "Có cái tâm tư kia, vậy tại sao không biết mua vài bộ xiêm y cho Công chúa? Nhìn đi, nhìn đi, non mọn như vậy, người cũng không biết xấu hổ để người ta mặc một thân thô bố vài rách của người!"

Cơ Phượng ngượng ngùng cầm miệng, nhìn theo đầu ngón tay của mẫu thân nhà mình, trên cổ tay của Đắc Kỷ, bên cạnh chỗ ống tay áo, xác thực có một chút dấu đỏ, hẳn sờ sờ mũi, "Nàng cũng không nói a."

"Không nói, không nói thì người cũng không tự mình nhìn xem sao?" Cơ lão phu nhân trừng mắt nhìn hắn, lại kéo tay Đắc Kỷ nói tốt: "Công chúa, người đừng thấy bộ dáng này của hắn, Phượng Nhi là người thô kệch, người vừa tới, qua mấy ngày sẽ biết thôi, trong lòng hắn rất thương người."

Đắc Kỷ như cười như không liếc về phía một cái Cơ Phượng, dĩ nhiên dĩ nhiên giọng nói ôn nhu: "Phu nhân, Hoa Dung hiểu rõ ý nghĩ của người, tướng quân là nam nhân tốt, hẳn đã nói với ta, sau khi thú ta sẽ chặt đứt những thứ loạn thất bát tao trước kia, sẽ vô cùng thương yêu ta, vậy ta cũng chờ xem."

Cơ Phượng trừng mắt, ngày đó hẳn uống rượu say, nhưng nói lời nói vẫn còn nhớ, hắn nói rõ ràng là khiến nữ nhân này cắt đứt với những thứ loạn thất bát tao kia, khi nào thì nói những lời kia vậy?

Cơ lão phu nhân vui vẻ lộ trên khóe mắt như sắp trào ra, liên tục nói ba tiếng "tốt", kéo tay Đắc Kỷ sẽ không chịu thả, Cơ Phượng muốn phản bác, nhưng nhìn bộ dáng vui vẻ của thân nương nhà mình, lại nhìn nữ nhân đáng giận đang cười tươi như hoa, mân mím môi, ừ một tiếng, xem như đáp ứng.

Bước chân của Cơ lão tướng quân dừng lại, nghiêm mặt trừng Cơ Phượng một cái, thanh âm vang dội: "Nếu đã đáp ứng , nói được thì làm được, đó mới là bộ dáng của nam nhân Cơ gia!"

Đôi mắt Đắc Kỷ sáng lên mỉm cười thoáng nhìn Cơ Phượng, Cơ Phượng nghiêng rằng đối với nàng, âm trầm cười một tiếng, ý tứ rất rõ ràng, hẳn có thể làm được, vậy thì nàng cũng phải làm được.

Từ khi tin tức truyền đến Phủ tướng quân từ liền bắt đầu chuẩn bị hôn sự, chỉ là nếu sau khi nhập thu những ngày đại cát cũng sẽ qua, chỉ có thể đợi đến hai tháng sau, nếu như Cơ Phượng đã đáp ứng hôn sự, cũng sẽ không có ý tứ muốn đổi ý, cũng không để ý đến thời gian lắm.

Nhưng mà Đắc Kỷ lại lộ ra một bộ dáng ngượng ngùng, do dự nhìn nhìn Cơ Phượng, nói với Cơ lão phu nhân: "Phu nhân, qua hai tháng nữa, là sẽ qua trăm ngày chịu tang, có thể không cần chọn ngày tốt, nhanh chóng xử lý hay không?"

Mọi người Cơ phủ này mới nhớ tới chuyện Tiên đế băng hà, thật sự cũng không thể trách bọn họ, từ trước đến nay hoàng thất không chú trọng giữ đạo hiếu, không thấy Cảnh Nguyên Đế vừa mới đăng cơ đã nạp Công chúa của bộ tộc Hồ Diên làm quý phi sao? Nhưng mà tân nương tử có hiếu tâm là chuyện tốt, Cừu lão tướng quân trực tiếp quyết định, hôn kỳ định ở nửa tháng sau.

Phủ tướng quân khắp nơi giăng đèn kết hoa, chỗ ở an trí cho Đắc Kỷ đều sơn một tầng nước sơn mới, nha hoàn, hạ nhân đưa tới cũng cơ trí, mở miệng liền kêu phu nhân, Đắc Kỷ cũng luôn luôn cười đáp lại, bộ dáng cũng không có một chút ủy khuất phần hận, ngược lại là một bộ dáng ôn nhu đoan trang, cũng làm cho trên dưới phủ tướng quân thờ phào nhẹ nhõm.

Nói thật, nếu là Đắc Kỷ liên tục ủy khuất phần hận, khả năng ban đầu bọn họ sẽ thương tiếc vài phần, nhưng thời gian dài, cũng sẽ chán ghét. Tướng quân nhà bọn họ không phải là người tội ác tày trời, mặc dù làm qua rất nhiều chuyện hoang đường, nhưng từ trước đến giờ đều là người tình ta nguyện, cũng không để lại hậu quả gì, cho dù là nữ nhân xinh đẹp đến đâu, hán cũng sẽ không cưỡng bức bắt về đây.

Đắc Kỷ cũng hiểu rõ điểm này, Cơ Phượng là ai tạm thời không nói, cho dù hán thật sự là một tên thổ phỉ, Cơ lão phu nhân là mẫu thân của hán, Cơ lão tướng quân là phụ thân của hán, người trong phủ tướng quân nhân đều nhìn hán lớn lên, sợ rằng hán có làm sai chuyện, trong lòng bọn họ cũng sẽ thiên vị hán vài phần, dù sao tạm thời cũng phải ở lại đây, có thể cười cười nói nói liền giải quyết vấn đề, vậy thì tội gì còn phải làm mình làm mẩy diễn trò.

Thời điểm Cơ Phượng tiến sân nhỏ cũng có chút kinh ngạc, bộ dáng tự tại của này Đắc Kỷ, quả thực giống như là đem phủ tướng quân trở thành phủ công chúa của nàng, trên mặt của hai lão ma ma mà mẫu thân hán phải tới đều muốn cười ra hoa, lỗi tai hán rất thính trộm nghe các nàng nói chuyện, đứng ở ngưỡng cửa viện liền biết chuyện các nàng đang nói cùng Đắc Kỷ ở dưới hàng hiên chính là những trò cười mình đã gây ra khi còn nhỏ, lập tức sắc mặt xanh mét.

Hai cái lão ma ma đều là người đắc lực trước mặt Cơ lão phu nhân, một người còn là vú nuôi của Cơ Phượng, căn bản cũng không sợ hán, hành lễ, trên mặt vẫn mang ý cười, Đắc Kỷ nhẹ giọng cười nói: "Hai vị đừng nói nữa, nhìn xem, tướng quân đều bị chọc tức rồi."

Vú nuôi của Cơ Phượng lại cười nói: "Quen hán như vậy rồi, Công chúa người tốt như vậy, lão nô phải coi cho thật kỹ, nếu hán dám khi dễ công chúa, lão nô liền đi cáo tội hán với phu nhân!"

"Đúng vậy, tướng quân người nghe đi, là phu nhân để cho chúng ta đi đến trông chừng người, phu nhân nói nếu người không đối tốt với Công chúa, phu nhân sẽ tự mình cầm chổi lông gà đến đánh người!"

Cơ Phượng trừng mắt, hán ở trong mắt mẫu thân nhà mình, đến cùng là cái cái quái gì?

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Danh tướng và mỹ nhân thời trước (8)

Edit: Hiền Viên Linh

Từ khi còn là Thái tử Cảnh Nguyên Đế đã là người rất sĩ diện, ba lần hôn sự của Hoa Dung Công chúa đều làm vô cùng long trọng mà náo nhiệt, lần này gả cho Cơ Phượng tay nắm tam quân, dù là quốc khố cũng không nhiều lắm, hán cũng cần rằng đưa đồ cưới vô cùng xa xỉ.

Cơ Phượng cho quân về Tây Bắc mới được nửa đường, đội ngũ hồi môn cũng lên đường, đi cả đêm cả ngày đuổi theo đến Tây Bắc, trong đoàn người này trừ những người Cảnh Nguyên đế ban thưởng ra, còn có hạ nhân của phủ công chúa, Lưu Vân vừa đến liền đỏ mắt vành mắt, ôm Đắc Kỷ khóc to, giống như là nàng đã chịu rất nhiều ủy khuất vậy.

Đắc Kỷ cũng không cảm thấy mình đã ủy khuất gì, Cơ lão phu nhân thật vất vả mới có được một người con dâu vừa ý, những người ngày thường có ý tiếp cận Cơ Phượng cũng bắt đầu bị Cơ lão phu nhân đề mắt đến, những người có ý liếc mắt đưa tình cũng không thoát khỏi bà, bà bà nhà khác có lẽ sẽ cảm thấy không quan trọng, nhưng Cơ lão phu nhân đã mất đi hai người con dâu yếu điệu, nhất gan đến liếc mắt nhìn nhi tử của mình một cái cũng sợ, chỉ cảm thấy Đắc Kỷ trời sinh đã nên là con dâu nhà bọn họ, cao hứng đến vụng trộm rơi nước mắt.

Cơ Phượng vô liêm sỉ đã nhiều năm, ngay ở nhà mình, cha mẹ hán cũng chưa từng cho hán đãi ngộ tốt hơn chó, vài ngày này quả thực là thụ sủng nhược kinh, chiến sự ở Tây Bắc thường xuyên, đánh xong một trận chiến giống như đã tránh thoát một kiếp nạn, mỗi lần Cơ Phượng quay lại thành Gia Dự Quan đều đi tìm nữ nhân thân mật triền miên mấy ngày, hiện tại mỗi lần đánh trận xong cũng không đi, người không biết cho là hán ở bên Thiên tiên đại mỹ nhân vui đến quên cả trời đất, chỉ có mình hán tự biết là vì mấy ngày nay đãi ngộ quá tốt, khiến hán luyến tiếc hoang phí.

Gió thu thổi phấp lá rụng bay phủ kín thảo trường, Cơ lão gia đã lâu không động võ cũng hào hứng tới luyện tập cùng hán, Cơ Phượng một bên kiểm soát lực đạo ra đòn của mình, một bên nhìn về phía Đắc Kỷ đang cười nói bên cạnh mẫu thân mình, ánh mắt không tự giác ôn nhu vài phần. dl1e3nd@nleeequyud0on Vài ngày này ý cười của Cơ lão phu nhân cũng chưa từng ngừng, mặt mày nhìn đều trẻ ra rất nhiều, hán biết rõ công lao này hơn phân nửa đều thuộc về nàng.

Từ khi hán biết suy nghĩ đến nay, hán cũng chưa từng thấy mẫu thân nhà mình tươi cười, chỉ mới cách đây ít lâu vẫn còn nhũn nhủn trách mắng hán bướng

bình, thỉnh thoảng còn rơi lệ khi nhìn khuôn mặt hắn, có lẽ là nhớ đến vị huynh trưởng bạc mệnh của hắn, khi hắn lớn lên nét mặt bà khi nhìn hắn lại luôn là sầu khổ, nếu không nữa thì chính là quay lưng đi khóc thút thít, khi hắn còn tuổi trẻ nghịch ngợm không biết săn sóc cha mẹ, về sau lại vẫn luôn không dám đối mặt.

Nghĩ đến nhập thần, không thể khống chế lực đạo, Cơ Phụng một phen đỡ lấy Cơ lão tướng quân, lại bị ông đưa tay vung ra, thanh âm vang dội nói: "Được rồi, được rồi, đừng làm cái bộ đáng kìa đi, cha ngươi chỉ nhất thời thất thủ..."

Cơ lão tướng quân có chút không đủ sức nói âm cuối, Cơ Phụng ngán ngùi, đột nhiên nở nụ cười, lần đầu tiên nhún nhường với phụ thân mình: "Đúng thế, vừa rồi mấy lần thiếu chút nữa là con không chống đỡ được."

Cơ lão tướng quân chợt dạ nhìn nhìn Cơ lão phu nhân đang đứng ở bên cạnh võ đài, thấy bà còn đang bận rộn nói chuyện với con dâu, không chú ý tới một màn vừa rồi, lập tức có chút cao hứng, ừ một tiếng, vỗ vỗ bả vai Cơ Phụng, Chu Bình liền vội vàng tiến lên, khoác áo choàng lên cho Cơ lão tướng quân.

Cuối thu trời bắt đầu rét, Cơ Phụng lại không thêm để ý chuyện này, tấm áo đơn mỏng manh trên người ướt đầm mồ hôi, hắn trực tiếp cởi xuống, ở trần đi theo sau lưng Cơ lão tướng quân, đi đến trước mặt Đắc Kỷ và Cơ lão phu nhân.

"Cha, nương, thao trường này của con cũng không có gì hay để xem, binh cũng nhìn, võ cũng đã luyện, hôm nay gió lớn, mọi người hồi phủ đi, tránh khỏi sáng mai nương lại ho khan."

Cơ lão phu nhân đưa tay đánh lên bộ ngực hắn một cái, trừng mắt: "Thật sự là muốn chết, giữa ban ngày để trần thân thể, tựa như tên côn đồ, Hoa Dung còn chưa lập gia đình đâu!"

Đắc Kỷ mỉm cười thoáng nhìn, lập cúp mắt xuống, giống như đang phụ họa lời nói của Cơ lão phu nhân, Cơ Phụng trừng nàng, dĩ nhiên không phải cái hoàng hoa khuê nữ gì, sao phải bày ra cái bộ đáng như mỗi tác thân thể hắn nàng cũng chưa từng nhìn qua vậy, bị Cơ lão phu nhân phát giác, lại một quyền đánh vào bụng hắn: "Còn không đi mặc y phục vào!"

Cơ đại tướng quân chỉ có thể mặc lại cái áo đơn ướt đầm mồ hôi vừa mới cởi ra kia, Cơ lão phu nhân mới coi như hài lòng, nhìn thoáng qua Đắc Kỷ, cười tủm tỉm nói: "Ta với cha ngươi phải đi về, ngươi cũng đừng nên có tâm tư gì không đúng, dẫn Hoa Dung đi dạo đi, Tây Bắc không phồn thịnh bằng kinh thành, ngươi chọn vài cái chỗ tốt đẹp đưa nàng đi, cũng là để cho nàng nhìn những thứ mới mẻ một chút, về sau đây cũng là nhà nàng."

Đắc Kỷ nhú mày, nhìn Cơ Phụng, cúp mắt cười một tiếng, một bộ dáng ôn nhu đoan trang, nhưng trong đáy mắt lại lộ ra một chút ý khiêu khích, Cơ Phụng ban đầu nghĩ đùa đấy đi, nhưng khi nhìn thấy thần sắc của nàng, lập tức trừng mắt, đồng ý.

Kỳ thật Cơ Phụng nói cũng không sai, thao trường đúng là không có gì hay xem, nhưng mà Tây Bắc cũng có rất nhiều chỗ thú vị, thời nhiên thiếu chúa hân chính là bá chủ vùng Tây Bắc này, có nơi nào hắn chưa từng đi qua, có cái quái gì hắn chưa từng chơi đùa, chơi bởi lâu lâu bài bạc mọi thứ đều tính thống.

Từ sau khi ra chiến trường, Cơ Phụng cũng không có thời gian đi chơi đùa những thứ này nữa, ban đầu chẳng qua là cảm thấy giết người chơi thật thú vị, sau khi đánh qua vài trận chiến, lĩnh công trạng, bắt đầu chú ý đến mạng nhỏ của chính mình đến bát com của mấy ngàn thuộc hạ, binh lính dưới trướng, gánh nặng trên vai càng ngày càng nặng, cho đến khi tiếp nhận đại ấn chủ soái, bá chủ khu vực ngang ngạnh nhất Tây Bắc kia đã biến thành thân hộ mệnh trong suy nghĩ của dân chúng ở Tây Bắc này.

Dẫn nữ nhân đi chơi, đối với Cơ Phụng mà nói là một chuyện vô cùng mới lạ, vốn dĩ hắn tìm quả phụ cũng chính là để bớt việc, nhưng đây coi như là mệnh lệnh của mẫu thân mình, nên mặc dù cảm thấy phiền toái, hắn cũng vẫn tuân theo.

Đắc Kỷ ngồi ở trong lòng Cơ Phụng cùng cười đùa, trên tóc mai điểm chút châu ngọc, lại lộ vẻ hoa mỹ, Cơ Phụng khẽ cúp mắt nhìn, không biết tại sao lại nhớ tới hôm say rượu đó mang nàng chạy như bay, tóc đen kia xõa xuống, trên choker khuôn mặt hắn, trong lòng đột nhiên có một cảm giác khác thường, khiến vòng tay hắn đang ôm lấy eo thon của Đắc Kỷ cũng căng lên một cái.

"Vừa lúc đang rảnh, ta dẫn ngươi đi làm vài thân xiêm y, mua chút đồ trang sức được không?" Cơ Phụng nhỏ giọng hỏi, mắt lại không hề chớp nhìn chằm chằm Đắc Kỷ đang khẽ cong khóe miệng lên, có chút nhập thần.

Đắc Kỷ nửa quay đầu lại liếc nhìn hắn một cái, trong mắt chứa đựng một chút vui vẻ, nói: "Những thứ đó Hoàng huynh đều đã đưa tới, chỗ cũ ta cũng còn không chứa nổi, nếu ngươi muốn lấy lòng ta, không bằng mang ta đi ngắm phong cảnh."

Cơ Phụng lấy lại tinh thần, trừng mắt, nói: "Ai muốn lấy lòng ngươi? Đừng tưởng tượng quá nhiều! Lão tử đó là, lão tử rõ ràng là... Nương muốn ta làm!"

Đắc Kỷ nghiêng đầu dựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn, giọng nói nhu hòa: "Coi là vậy đi, nhưng cái gì bản cung cũng không thiếu, đừng dùng những thứ người thường cho người khác để đặt lên thân ta."

Cách một tầng áo đơn thật mỏng, tựa hồ còn có thể cảm nhận được hơi lạnh của mái tóc đen mềm kia, gò má ấm áp của mỹ nhân, Cơ Phụng vốn định cãi lại, lại không thể nhẹ nhẹ ho một tiếng, quay đầu ngựa lại, mang Đắc Kỷ ra khỏi thao trường.

Lúc này sắc trời đã hơi muộn, thao trường vốn là ở ngoài thành, sau khi đi một đoạn đường liền thấy một thảo nguyên xanh mênh mông ngút tầm mắt của Tây Bắc trải dài đến tận chân trời, thỉnh thoảng có đàn dê được chăn thả phía xa xa đi qua, lại lộ vẻ xa xăm.

"Đây là thảo nguyên tốt nhất của Tây Bắc, gần đây cũng bắt đầu khai đất trồng trọt, làm ruộng, mùa đông người của bộ tộc Hô Diên không nô giết dê bò, sẽ từ phía đó đánh qua đây để giành lương thực." Cơ Phụng không chút để ý nói, so với những đại thần trong triều vừa nghe nói đến khai chiến đã gấp đến nỗi hỗn loạn thì hẳn dường như đã quen đánh trận, tuyệt không coi việc này là quan trọng.

Dường như Đắc Kỷ đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hỏi: "Thái ấp của Tra Ô Vương tử cũng là thảo nguyên sao? Ở nơi nào vậy?"

Cơ Phụng chợt nhíu mày, trong giọng nói mang lên vẻ đặc ý: "Thái ấp đáng khinh kia nằm ở phía bắc, vô cùng hoang vắng, thảo nguyên tốt nhất ở Tây Bắc mười năm trước đã không còn thuộc bộ tộc Hô Diên, lúc ấy lão tử mới vừa lên làm Giáo Ủy Việt Kỳ, Tả Hiền Vương của bộ tộc Hô Diên tự mình lãnh ba vạn binh, lão tử mang mấy ngàn người của Việt Kỳ Doanh thủ mười sáu ngày, thăm dò vị trí lều chủ soái của bọn họ, kì binh đánh úp..."

Đắc Kỷ cũng không cắt ngang lời hắn, liền cứ nghe như vậy, một hồi lâu sau, Cơ Phụng mới phát giác nàng không nói gì, lại nhớ tới thâm mỹ của những nữ nhân đến từ Kinh Thành, sờ sờ mũi, giọng nói có chút trầm thấp: "Nếu như ngươi muốn gả cho lão tử, về sau không được có nam nhân khác...đ#Đ%&@quý/&đôn* Mấy tên tiểu bạch kiểm kia có thể cho ngươi ăn, cho ngươi uống, hay có thể nuôi dưỡng ngươi, che chở ngươi cả đời sao?"

"Nhưng ta lại không thiếu ăn không thiếu uống, cũng không cần nam nhân nuôi dưỡng ta, che chở ta" Đắc Kỷ ôn nhu nói ra: "Phò mã của những Công Chúa của triều đại trước đều không có mấy người có tiền đồ, nhưng công chúa cũng không có người nào sống rất khổ sở, ta cũng không có gì bất đồng với những nữ nhân khác, chỉ là muốn sống thật thoải mái mà thôi."

Cơ Phụng cúi đầu khẽ cắn lên vành tai nàng một cái, nói: "Cả đời được dưỡng ở trong lồng tre nhưng lụa, cùng với nam nhân không có bản lĩnh, dưỡng một ổ nam sùng chỉ biết làm nũng khoe mẽ, thay đổi Hoàng Đế liền mất uy phong, đối với những phi tần hoàng hậu cũng phải cúi đầu, ngươi muốn sống những ngày đó sao?"

Đắc Kỷ không nói lời nào, khẽ nghiêng đầu, thoáng nhìn Cơ Phụng, ánh mắt lại lộ ra vài phần thanh thản, lại có thêm vài phần ngây thơ, Cơ Phụng nhìn chăm chăm nàng trong chốc lát, đưa tay cầm bóp nàng, khẽ nâng lên một chút, hôn lên môi nàng.

Cho dù đã có không ít lần da thịt thân thiết, nhưng Cơ Phụng cũng chưa hôn môi Đắc Kỷ được mấy lần, hơn nữa những lần đó đều ở trên giường, trước giờ hắn hôn đều là qua quýt, thô lỗ, nhưng không hiểu sao lần này lại vô cùng dịu dàng, không mang theo một chút tính dục, dường như chỉ là đơn thuần muốn hôn người trước mặt này.

Đắc Kỷ khẽ vòng tay ôm lấy cổ hắn, làm sâu cái hôn này hơn, lồng ngực Cơ Phụng khẽ buông lỏng một chút, cánh môi cọ sát rất lâu, mới buông nàng ra.

"Ngươi theo ta, ta không thể bảo đảm cái khác, chỉ có thể bảo đảm cho dù có đôi mươi gã Hoàng Đế nữa thì ngươi cũng vẫn là Công Chúa uy phong nhất, trừ nương ta ra, cuộc đời này của ngươi không cần cúi đầu hành lễ với bất kỳ nữ nhân nào, ta sẽ đối với ngươi thật tốt, cũng hy vọng... Ngươi có thể nghiêm túc đối lại ta." Giọng nói Cơ Phụng nghiêm túc khó có được.

Đắc Kỷ thu liễm nụ cười trên mặt, trong đôi mắt tựa hồ cũng mang lên vài phần nghiêm túc thần sắc suy tư, qua một hồi lâu, nàng mới nói: "Chỉ có một mình ta thôi sao?"

Cơ Phụng chém đinh chặt sắt, nói: "Cuộc đời này chỉ có một mình ngươi, Cơ Phụng ta nói được làm được."

Đôi môi đỏ mọng của Đắc Kỷ khẽ nhếch, giọng nói ôn nhu: "Được."

Giọng nói nhắc nhở độ hào cảm của Cơ Phụng đồng thời vang lên cùng với lời đáp ứng của Đắc Kỷ, V384 nhìn chăm chăm độ hào cảm 80 điểm độ tươi kia, cảm giác có lẽ mình đốt nến cho Cơ Phụng còn chưa đủ nhiều.

(có lẽ chương sau mình sẽ đối xưng hô nn thấy sao.....mà nn có đọc truyện thì thanks hoặc comt để mình có động lực edit nha...yêu các cậu)

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Hiền Viên Linh

Đồ cưới Cảnh Nguyên Đế đưa tới vô cùng phong phú, ban thường cũng rất người, Đắc Kỷ nói trong phủ không còn chỗ nào chứa quá thật cũng không phải nói dối, ngoại trừ hạ nhân hầu hạ, còn có thêm năm trăm tinh binh, gần bằng với tiêu chuẩn hòa thân của tiền triều.

Nghiêm khắc mà nói Cơ gia cũng không thể xem như hạ thần của Đại Ninh, bên ngoài xưng là thần tử, nhưng thuế thu được ở Tây Bắc không giao nộp cho triều đình, triều đình cũng chưa từng cho một đồng quân lương, bốn mươi vạn quân Tây Bắc gần như có thể nói là tự cấp tự túc, càng giống một thái ấp hơn.

Cảnh Nguyên Đế đã ba mươi tuổi, khi còn là Hoàng Tử thì hậu cũng chỉ có mình hấn lớn nhất, tới khi làm Thái Tử cũng không có đối thủ cạnh tranh, cả ngày không phải là lấy lòng Chiêu Đế sống phóng túng, thì cũng là được người khác tặng bốc, nịnh nọt, từ trước đến giờ đều là nói như rồng leo, làm như mèo mửa, Cơ Phụng không cần suy nghĩ cũng biết là hấn đang có chủ ý gì, nhưng có lẽ vì suy tính chuyện gì đó, cũng không đụng tới những người được phái tới này, vẫn cho phép bọn họ “bí mật” thăm dò trong thành như cũ.

Chuyện này Cơ Phụng hiểu rõ, Đắc Kỷ cũng hiểu rõ, nhưng nàng cũng không để ý, mỗi ngày đều nói cười ríu rít với Cơ lão phu nhân, tựa như không hề phát giác điều gì cả.

Nửa tháng nói thì dài, kỳ thật cũng là một cái nháy mắt, Hoa Dung công chúa đã ba lần bái đường. Cơ Phụng cũng từng động phòng hai lần, cả hai người đều có thể coi là vô cùng quen thuộc chuyện này, bái thiên địa xong, cách khăn voan Cơ Phụng nhẹ giọng nói với Đắc Kỷ: "Ta đi kính vài ly rượu sẽ đến, chờ ta."

Giọng nói Đắc Kỷ trầm thấp, mang theo chút ý cười: "Đi đi, hôm nay là đêm tân hôn, chỉ mong tướng quân không đi nhầm vào cửa phòng quả phụ nào đó, bản cung đã hài lòng rồi."

Cặp mày rậm của Cơ Phụng nhíu lên, cắn răng nói: "Người cũng biết là đêm tân hôn, không thể không chộc giặt ta vài lần được sao?"

"Ta nói là thật, là lời trong lòng." Trong giọng nói của Đắc Kỷ mang theo vài phần vui vẻ: "Tướng quân, người vừa rồi ngồi chỗ kia luôn nhìn chăm chăm người là ai? Cách một tân voan ta nhìn thấy không rõ lắm, phu nhân kia có đẹp hay không?"

Cơ Phụng dựa vào gấn khăn voan đỏ mỏng kia, thanh âm dè dặt, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người ta xinh đẹp hơn người nhiều!"

Đắc Kỷ ôn nhu nói: "Xem ra là không đẹp bằng ta, vậy là ta yên tâm rồi, tướng quân nhanh lên nha."

Cơ Phụng tròn tròn mắt nhìn bóng lưng thướt tha đang được đỡ đi đến tân phòng của Đắc Kỷ, chỉ cảm thấy toàn thân bốc hỏa, hơn nữa hơn phân nửa con tức đều đã đi theo bóng lưng kia, vì thế tốc độ mời rượu cũng nhanh hơn vài phần.

Qua hành lang, cách cảnh huyên náo bên ngoài cũng có chút xa, hôm nay Lưu Vân ăn mặc hi khách (trang phục vui mừng ngày vui), cùng với một cung nhân Cảnh Nguyên Đế ban cho đỡ hai bên người Đắc Kỷ, dẫn đường ma ma đứng trước cách các nàng cách một đoạn đường, cung nhân Cảnh Nguyên Đế đưa tới kia liền hạ thấp giọng nói với Đắc Kỷ: "Công Chúa, nô tỳ nhìn thế nào cũng thấy sắc mặt của Đại tướng quân không tốt lắm? Hay là hấn mất hứng chuyện gì?"

Cách một lớp voan mỏng Đắc Kỷ không thấy rõ thần sắc của cung nhân này, nhưng nghe thấy rõ giọng điệu tha thiết quan tâm của nàng, chắc hẳn trên mặt cũng là bộ dáng lo lắng, nàng cười cười, thanh âm êm dịu: "Cứ mặc kệ hấn, có một số người luôn luôn bày ra bộ mặt thối, cực kỳ phiền phức."

Lời nói này nghe qua thì như đang mắng Cơ Phụng, nhưng trong đó lại ẩn chứa ý vô cùng thân mật, cung nhân kia cũng cười, đáp: "Vẫn là Công Chúa hiểu rõ tính tình của Đại tướng quân."

Lưu Vân lại nhíu lông mày nhìn cung nhân kia một cái, cứ coi như nàng ta là người Cảnh Nguyên Đế đưa tới, nhưng nói chuyện cùng với Điện Hạ như thế này, cũng thật không có quy củ.

Đắc Kỷ thấp giọng cười một tiếng, không nói gì, hiện tại người ở bên ngoài vẫn nghĩ nàng là một người rất tùy hứng, dĩ nhiên không có quy củ hơn nữa cũng không có được ưu việt gì từ nàng, cung nhân này nhìn như không có quy củ gì cũng là do tính tình của Hoa Dung công chúa dạy ra.

Chỗ ở của Cơ Phụng ở Phủ Tướng Quân cũng là tiểu viện mà hấn ở từ nhỏ, sau hấn lại liên tục ở lại quan doanh, vì vậy cũng không có người nào nghĩ đến việc cấp cho hấn một biệt phủ riêng, tòa Chính đường* này hấn cũng chỉ đến khi hấn thành hôn, nhưng từ sau khi hai vị thê tử qua đời, dần dần hấn cũng không đến nữa, bây giờ Chính đường lại được dọn dẹp sửa sang một lần nữa, đúng là rực rỡ hấn lên.

*Chính đường là một phần trong phủ hay phủ đệ dùng để bái tế, thờ cúng

Cơ lão phu nhân thật sự muốn tốt cho Đắc Kỷ, sợ nàng ở không quen, đến Chính đường cũng không an bài hạ nhân của mình, an bài toàn bộ hạ nhân trong phủ công chúa đến hầu hạ trong chính đường, sau khi đi vào liếc mắt một cái, nếu không phải là cách bố trí của nơi này không nổi, người khác còn tưởng rằng là đang bước vào Phủ Công Chúa.

Đồ trang trí trong tân phòng được đổi mới hoàn toàn, bậc thềm được thay bằng ngọc gạch sáng bóng có thể soi gương được, màu sắc thống nhất, một bức tượng đá hồng mã nào chính khối được đặt ngăn cách hai gian trong ngoài thay thế cho bình phong, bốn góc của chiếc bàn gỗ lim đều được thiếp vàng, giường ngủ cũng là mới được đóng, màn ngủ tơ vàng được thêu mẫu đơn đỏ, lụa đỏ hai bên rủ xuống được thắt thành hoa, trong mắt là một cảnh vô cùng hi khách, tráng lệ.

Lưu Vân đỡ công chúa nhà mình đi ngồi trên hi giường, đột nhiên liền có một tiểu đồng mày rậm mắt to mở màn ra nhảy xuống giường, hai má hồng hồng khom người hành lễ, lúng búng kêu một tiếng cữu nương, lấy hạt sen đậu phộng vung vãi trên giường rồi chạy mất, hải cũng không kịp mang.

Đắc Kỷ nghiêng đầu nhìn, không xác định nói: "Đứa bé kia tại sao lại ở trong tân phòng vậy?"

"Hồi bẩm Điện Hạ, tiểu hải tử kia, là đồng tử tọa giường, đây là tập tục dân gian, nói rằng vào ngày tân hôn phu gia phải tìm hải tử của thân thích ở trên giường ngủ trong tân phòng một lát, sang năm mới có thể ôm nam đinh." Dĩ nhiên dĩ nhiên dĩ nhiên dĩ nhiên Lưu Vân cười giải thích, sau đó, dừng một chút, lại có chút

không cao hứng nói: "Khó trách Công Chúa không hiểu rõ lắm, cho dù là ở tiền triều, cũng không có Công chúa hay Phò mã có thể làm như vậy, Công chúa sinh được hài tử là ân điển, không sinh thì thế nào? Cũng chỉ có Cơ gia..."

Đắc Kỳ cách khan vãn, giọng nói ôn nhu: "Ta ngược lại nghĩ rằng sinh hài tử, không cần biết là nam hay nữ, lúc nào ôm chơi cũng thật thú vị."

Lưu Vân iuy khuất liếc nhìn nàng một cái, không lên tiếng, cung nhân Cảnh Nguyên Đế đưa tới vôi vàng tiếp lời nói: "Công chúa cũng đừng nói như vậy, gia tộc giống như Cơ gia này, cho dù Công chúa không sinh nam đinh, nhất định Đại tướng quân cũng để cho người khác sinh, hướng chỉ nam nhi của Cơ gia một người chề thiếu, hai cái chề ít, luôn luôn là nhân tài trụ cột của Đại Ninh ta."

Đắc Kỳ không nói tiếp, cung nhân kia cũng tự thấy có chút lúng túng, cười khan vài tiếng, không nói thêm gì nữa.

Chỉ thời gian nói vài câu, Cơ Phượng đã đẩy cửa vào, hần không uống quá nhiều rượu, chỉ kính một vòng, bên ngoài trời cũng chưa tới hần. Hôm nay hần mặc một bộ hồng y mạnh mẽ, tướng mạo cũng đỏ rực như hỏa viêm, thoạt nhìn còn tươi sáng hơn so với những bộ y phục trầm sắc mà hần vẫn mặc, cũng khiến khan trẻ ra không ít tuổi, hai gò má của cung nhân mà Cảnh Nguyên Đế đưa tới cũng hồng lên, Lưu Vân với vôi vàng kéo nàng cùng cúi đầu hành lễ.

Cơ Phượng đưa tay ý bảo các nàng đi xuống, bước vài

bước đến trước người Đắc Kỳ, cầm lấy gậy hì như ý, vén khăn voan nàng đã đội cả ngày hôm nay lên.

Đắc Kỳ vốn là nita cúi đầu, khăn voan được vén lên, nàng liền giương mắt liếc về phía Cơ Phượng một cái, Cơ Phượng nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, dùng gậy hì như ý dài nhỏ gõ vào lòng bàn tay, đột nhiên lông mày nhíu lại, tà tà cười xấu xa nói: "Không vừa lòng, không như ý, lớn lên quá xấu, quá xấu."

Tóc mây khẽ nâng lên một chút, khóe mắt Đắc Kỳ khẽ giương lên, nắm hì binh đang cầm trong tay về phía Cơ Phượng, thấy hấn vô ý thức đón lấy, hừ cười một tiếng: "Người không vừa lòng đẹp ý, vậy thì sao ta có thể sống bình an đến già được đây."

Cơ Phượng cười ha ha, thuận tay đặt hì binh sang một bên, một tay ôm lấy Đắc Kỳ vào lòng, cắn vành tai nàng một cái, thấp giọng nói: "Ông trời không thể cho người một đời bình an, nhưng lão tì có thể cho người..."

Đắc Kỳ quay mặt lại, giương mắt nhìn Cơ Phượng, cười dài nói: "Người không phải là không vừa lòng, không như ý sao? Vậy thì sao phải chịu iu khuất mà ôm ta vậy?"

Cơ Phượng áp Đắc Kỳ ở dưới thân, ánh mắt đột nhiên ám trầm, giọng nói khàn khàn vài phần: "Nương tì nhà mình, có xấu hơn nữa cũng vẫn dễ nhìn."

Tóc đen như mực trải ra ở trên giường đỏ tươi, làm nổi bật dung nhan như hoa như ngọc, cũng không biết là bị dung nhan hoa mê hoặc ánh mắt, hay là say rượu, Cơ

Phượng khẽ nhắm mắt, khẽ hôn một cái lên môi Đắc Kỳ, cái hôn ôn nhu nhất từ trước đến nay.

"Cứ kiên định đi theo lão tì, lão tì thương người, đừng..."

Cơ Phượng hơi say nói được một nửa, ánh mắt đột nhiên chợt lóe lên vẻ thanh tỉnh, lại tựa như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, cúi đầu hôn môi Đắc Kỳ một cái, đưa tay cởi đai lưng hi phục của nàng.

Đêm động phòng hoa chúc, cũng là khoảnh khắc đặc ý nhất trong nhân sinh, Cơ đại tướng quân này một khi "đắc ý" liền là một ngày một đêm, ngày hôm sau vẫn đúng giờ thức giấc, tinh thần vô cùng phấn chấn đến thao trường luyện binh.

Cơ Phượng có tinh thần, nhưng Đắc Kỳ lại không được như vậy, thân thể của Hoa Dung Công chúa còn chưa bị tiêu sặc tàn phá đến hư hỏng, nhưng cũng yếu ớt hơn nhiều so với những phụ nhân cùng tuổi với nàng, nàng quen chơi đùa cùng những con cừu nhỏ ôn thuận, nhưng Cơ Phượng lại là hổ lang trưởng thành, qua vài lần chung đụng có thể thấy rõ sự khác nhau này.

Kỳ thật Cơ lão phu nhân còn lo lắng cho nàng nhiều hơn, dù sao hai người còn dẫu trước đây của nàng cũng vì vậy mà sợ Cơ Phượng đến chết, chuyện này cũng không đáng kêu ngao, ngược lại nếu như truyền ra ngoài còn khiến người ta chê cười, là làm mẹ chồng nên nói chuyện này với con dâu cũng không tốt, chỉ có thể uyển chuyển khiến Cơ lão tướng quân giao việc cho Cơ Phượng nhiều một chút, khiến hắn tiêu hao nhiều tinh lực ở những vấn đề khác.

aoi ae van cho nhung nguoi cau xin con trai se co duoc
đứa con trai hiếu thảo, người cầu xin con gái sẽ có người
con gái ngoan hiền. Không những thế, Bồ tát Quán
Âm Tống Tử còn cảm hóa ma nữ bảo vệ sự an toàn cho
những người phụ nữ trong khi sinh và sau khi sinh được
mẹ tròn con vuông.

“Ta nhớ sai sao? Nhiệm vụ này đâu có phức tạp như
thế? Cơ Phụng vô tội a!”

Đắc Kỷ đùa giỡn với V384 một chút, trên mặt mang nét
vui vẻ, nhưng nhìn thế nào cũng thấy nàng không hề để
tâm đến vấn đề này: "Đây là chuyện ta không thể không
ché, nếu như đã có thì sinh đi, dù sao ta cũng không có vấn
đề gì. Hoàng chi là nam thai, đứa bé trong bụng của nàng
sau này làm hoàng đế, tối thiểu hương khói trăm năm sẽ
không suy yếu, cái chết kiểu này có lẽ là không thể nào
tốt hơn đi?"

V384 nuốt nước miếng một cái, không thể không thừa
nhận, chỉ bằng đứa nhỏ trong bụng này, làm một công
chúa vong quốc, nhưng lại có thể lưu lại huyết mạch
Hoàng Đế tiền triều cho hàng trăm năm sau, đời đời kiếp
kiếp tế bái hương khói vì nàng, xác thực không có kiểu chế
nào tốt hơn kiểu chết này.

(chương này mình định đổi xưng hô cho thân mật nhưng
mà hai anh chị cứ thích chọc ngoáy nhau như vậy nên
mình giữ nguyên không đổi)

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446255#p3446255>

Bạn đang đọc truyện Đắc Kỷ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Hiền Viên Linh

Khi Cơ Phượng còn trẻ khỏe, hần vẫn không có con, hai thê từ trước tuổi còn nhỏ, lại sợ hần đến chết, không thân cận được vài lần, hần đã từng tìm những quả phụ phong lưu trên dưới hai mươi tuổi, trừ hần ra, những nữ nhân này cũng có những quan hệ không sạch sẽ với người khác, vì thế hần cũng cảnh giác vài phần với bọn họ.

Nếu như Đắc Kỷ không đến, V384 đã có thể tướng tượng ra vị gia này sau khi dành được thiên hạ sẽ mở rộng hậu cung, tam cung lục viện, con nối dòng thành đàn, có bộ dáng vị vua tài trí mưu lược kiệt xuất, nhưng Đắc Kỷ đã đến, nó cân nhắc thế nào cũng đều cảm thấy kết cục của Cơ Phượng có thể sẽ không tốt hơn vị Tần Vương đáng thương kia bao nhiêu.

Từ Thượng cổ, bản thân Hồ Ly mang ngụ ý đa tử đa phúc, Đắc Kỷ không phải là từ Hồ Ly tu luyện thành yêu, mà là hóa thân của bảo vật quý trọng nhất trong bộ tộc cửu vĩ hồ đã được truyền thừa ngàn năm, so với Hồ yêu tâm thường mà nói, càng thần thông quảng đại, đương nhiên, bản chức đa tử đa phúc kia còn linh thông hơn so với Hồ Ly khác, bình thường những phụ nhân chỉ bái lạy những bức tượng, bức vẽ hình nàng cũng đã có cơ hội mang thai rất lớn, huống chi là bản tôn Phụ Thê.

Hôm thai nhi được lạc thành Đắc Kỷ đã có cảm giác, đúng là có vào mấy ngày nàng và Cơ Phượng sống chung ở thôn trang ngoài thành, thời gian này cũng thật tế nhị, dù sao trừ Cơ Phượng ra, Hoa Dung Công chúa còn đường một đám nam sủng ở thôn trang, V384 có chút bận tâm, khiến cho Đắc Kỷ kỳ quái nhìn nó.

Đã quay về Tây Bắc đã hơn một tháng, năm ngoái bộ tộc Hồ Diên vừa mới chiến bại một trận, dựa theo kinh nghiệm của Cơ Phượng, thì dân chúng tối thiểu được sống yên ổn hai ba năm, nhưng điều gì cũng có ngoại lệ, mùa đông năm nay còn giá lạnh hơn những mùa đông trước đây, bởi vì chiến bại, Cơ Phượng bắt của bọn họ rất nhiều dê bò, chúng không giám phái đại quân chính diện giao chiến với Cơ Phượng, nhưng không thể tránh khỏi bộ chúng đông cướp một chút, tây cướp một phen được.

Tính tình của Cơ Phượng lại là người không thể chịu một chút thiệt thòi, người khác đánh hần một cái, hần nhất định phải đánh người ta đến tàn phế mới hết giận, mấy đời Cơ gia tận trung, nhưng cũng có chút tâm kế, dĩ nhiên mấy trăm năm trước là Nhung Dịch*, mấy nay là bộ tộc Hồ Diên, trước giờ những dị tộc vì phạm biên giới đều bị đánh cho tàn phế mà không đánh chết, chung quy cũng cho bọn họ cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức, đây gọi là đường lòng tự trọng của giặc, nhưng Cơ Phượng lại không nghĩ như vậy.

Nhung Dịch: Trung Quốc thời xưa gọi người phương Tây là người Nhung, nhưng dịch chỉ gác là người phương Tây

Từ nhỏ hần đã quen nhìn người trong bộ tộc Hồ Diên cướp bóc tàn nhẫn, những người dị tộc này căn bản không coi người dân Ninh triều ở biên cương coi là người, nơi chúng đi qua thanh niên trai tráng toàn bộ bị giết chết, nữ nhân bị mang đi giao dịch như súc vật, đặc biệt bọn chúng coi việc tàn sát lão nhân và hài tử là thú vui, còn có vài người tướng lĩnh của bộ tộc Hồ Diên rất thích ăn thịt người, coi đó là vinh, khi hần được ra chiến trường, cách nghĩ là càng trở nên huyết tính, nếu có thể, hần thật sự hy vọng khi hần sinh thời, có thể nhổ tận gốc cái đám súc sinh này. Còn vấn đề nếu như không có họa ngoại xâm thì quân chủ sẽ nghĩ kỹ gì đó, là hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy xét của hần.

Mà Cơ Phượng dự liệu cũng không sai, vừa mới vào đông, Tra Ô Vương tử được đưa về an toàn, người trong bộ tộc Hồ Diên đã không chịu ngồi yên, Đại Ninh coi trọng mình khê, bọn họ lại chỉ cho là một tờ giấy rách, huống chi lại không phải là khai chiến, chỉ là cướp bóc một chút lương thảo, Cảnh Nguyên Đế cũng sẽ không vì chuyện này mà vạch mặt cùng với bọn họ.

Tần hôn vui vẻ, nhưng Cơ Phượng lại không sa vào ôn hương dù chỉ một chút, ban ngày mọi nơi bố phòng, ban đêm xử lý sự vụ của các nơi ở Tây Bắc trình lên, mỗi ngày chỉ ngủ hai canh giờ, so với hai mắt chỉ toàn điều xấu xa của Cảnh Nguyên Đế, hần đã bắt đầu lộ ra dáng vẻ của một vị minh quân.

Khi bào thai trong bụng được hai tháng, ma ma Cơ lão phu nhân phái tới nhìn ra điều không thích hợp, mời đại phu đến xem, quả nhiên chẩn ra cái hi mạch, trên dưới Cơ phủ lập tức tràn ngập niềm vui, gấp rút chạy đi bẩm báo, cũng không lâu lắm, toàn thành đều lan truyền tin tức Tướng quân phu nhân có thai.

Cơ lão phu nhân vui vẻ đến không ngậm miệng được, đến Cơ lão tướng quân trước giờ luôn nghiêm túc cũng đứng dậy đi qua đi lại, mới giống như là đột nhiên nhớ tới điều gì, phân phó cho hạ nhân: "Nhanh mời đại phu tốt nhất trong thành đến đây, còn có vú nuôi, xiêm y của hài tử cũng nên chuẩn bị, nam oa hay nữ oa đều chuẩn bị đi, mau đều chuẩn bị đi... Cơ gia ta có hậu rồi!" Nói xong câu cuối, giọng nói cũng có chút khàn khàn.

Đắc Kỷ mới từ sau tấm bình phong đi ra, Cơ lão phu nhân liền tiến lên ấn nàng ngồi xuống, khẽ

mắt đuôi mày đều là vui mừng: "Mau ngồi xuống, đừng làm kinh động đến thai khí, nương đã cho người đi gọi Phượng Nhi, đợi lát nữa các con có thể trò chuyện rồi."

"Nương, phu quân có chính sự ở ngoài, chờ buổi tối hẳn trở về mới nói cho hẳn biết cũng không muộn, gọi hẳn từ quân doanh trở về lại khiến người ta chê cười." Đắc Kỳ ôn nhu cười nói.

Cơ lão phu nhân càng nhìn Đắc Kỳ càng thích, nghe lời nói này, vừa vui mừng lại vừa đau lòng, nói: "Có phải hẳn đã nói lung tung gì với con rồi hay không? Đây là chuyện tốt nhất trong mọi chuyện tốt sao có thể khiến người ta chê cười, hẳn lớn tuổi như vậy còn không có hậu mới là chuyện khiến người ta thật sự chê cười! Một thân đầy tật xấu cũng không biết học của ai, lại còn ăn nói ngang ngạnh! Con chờ hẳn trở về, xem miệng hẳn có kéo ra đến tận ót rồi hay không!"

/

Đắc Kỳ nhìn không được cười ra tiếng, nhưng cũng không nói thêm cái gì, tùy Cơ lão phu nhân kéo nàng tay, thân thiết dạy nàng những chuyện cần chú ý trong lúc mang thai.

"Trước đó đại phu cũng nói rồi, hiện tại tuổi của con chính là thời điểm tốt nhất để sinh hài tử, những người mười ba mười bốn tuổi liền hoài thai là dễ xảy thai nhất, đừng nói đại phu, ta coi cũng còn sợ hãi, tuổi này của con chính là vừa đúng..."

Lời nói của Cơ lão phu nhân còn chưa nói hết, bên ngoài báo một tiếng, là lính cần vụ Cơ Phượng phái tới, Cơ lão tướng quân nhìn lính cần vụ kia chăm chăm kia hỏi:

"Tướng quân đâu?"

Lính liên lạc không rõ chân tướng nói: "Hồi bẩm lão tướng quân, tướng quân nói bên ngoài gió tuyết lớn, buổi

tôi sẽ không trở về, sai tiểu nhân về đây lấy đũa chặn..."

Vừa dứt lời, Cơ lão tướng quân mới vừa rồi còn mặt mũi còn tràn đầy vui mừng trong nháy mắt liền biến sắc, d!3nd@0nlzequ_ydocn lập tức bắt đổ hai chén trà, quát lên: "Hắn phản rồi! Người đi về, nói với hắn là ta nói, đừng nói là gió tuyết, cho dù là lên ngoài có mưa đao, hắn cũng phải trở lại cho ta! Nếu không ta coi như không sinh ra tên súc sinh này!"

Lính cần vụ bị dọa đến hoảng sợ sau lưng, liên tục vâng dạ, sau đó chạy đi nhanh như một làn khói.

Trên mặt Cơ lão tướng quân tràn đầy lửa giận, chỉ chớp mắt sau quay lại thấy Đắc Kỳ, cố gắng làm ra dáng vẻ tươi cười, không thấy hiện lạnh, ngược lại càng thêm hung ác, Cơ lão phu nhân vỗ vỗ tay Đắc Kỳ, kỳ thật trong lòng cũng sợ Đắc Kỳ tức giận, vội vàng mắng trước: "Tên tiểu tử thối này, nương thấy hắn có lẽ là vui mừng đến văng đầu, không biết trở về gặp Hoa Dung của chúng ta, đợi ngày mai hắn về, xem nương thu thập hắn như thế nào!" (anh đúng là con ghẻ mà)

Đắc Kỳ mở to hai mắt, muốn nói gì đó, lại bị Cơ lão phu nhân đau lòng ôm vào trong lòng, ôn nhu an ủi.

Đầu mùa đông ở Tây Bắc đã rất lạnh, lúc này ngoài trời đã bắt đầu có tuyết rơi, Cơ Phượng đành phái lính cần vụ về thông báo, chuẩn bị buổi tối ở lại quân doanh một đêm, không nghĩ tới lính cần vụ chân trước vừa đi, chân sau người trong phủ đã đến nói phu nhân có thai, cả người hắn đều mừng tại chỗ, một hồi lâu sau, đột nhiên lao ra quân trường.

Không phải là không có nghĩ tới sẽ có một ngày này, chỉ là không nghĩ tới ngày này sẽ đến sớm như vậy, khiến hần không biết phải làm thế nào, hần đã có hài tì, một hài tì thật sự, thừa kế huyết mạch của hần, hần đã có hài tì với nữ nhân phong lưu xảo trá nhưng lại khiến hần mê luyện kia, tin tức này đến có chút không chân thực, nhưng lại giống như một tiếng chuông chùa, từng tiếng từng tiếng rõ ràng gõ vào trong lòng hần, tiếng vọng ở bên tai hần.

Quân doanh ở ngoài thành, Cơ Phương lại cái gì cũng đều đã quên, một đường chạy về trong thành, gió tuyết cơ hồ đã che toàn bộ khuôn mặt của hần lại, cõi lòng của Cơ lão phu nhân đang đầy từ ái mà an ủi Đắc Kỳ, đột nhiên trong lòng trống rỗng, Cơ Phương toàn thân đầy tuyết xông tới, ôm cổ Đắc Kỳ.

Hần còn mặc khôi giáp trong quân doanh, mặc dù không phải áo giáp hoàn chỉnh như khi ra chiến trường, nhưng cũng là một thân áo giáp lân minh*, tuyết rơi xuống đọng lại không rơi cũng không tan, này cái ôm quả thực giống như chôn người ta trong đất tuyết, Cơ lão phu nhân sợ hãi kêu một tiếng, đưa tay đánh hần một cái, hô "Người buông ra, buông ra! Đừng đông lạnh Hoa Dung."

*áo giáp có nhiều mắt kẽm, mặc khi luyện tập mềm và nhẹ hơn áo giáp khi ra trận

Cơ Phương thở gấp vài tiếng, ngưng lại không chịu buông ra, ôm nữ nhân hoài hài tì của mình, cảm giác này thiết thực cực kỳ, khiến hần cơ hồ nghĩ muốn ôm như thế cả đời.

Cơ lão phu nhân không thể đẩy Cơ Phương ra, đến Cơ

lão tướng quân cũng không thể, Cơ Phượng ôm một hồi lâu, trong đầu mới thanh tỉnh một chút, lương Đắc Kỳ ra, một lát này tuyết trên người hắn đều tan ra, không biết là tuyết hay là mồ hôi, vừa nhìn chính là vội vã chạy về.

Cơ lão phu nhân thấy bộ dáng này của nhi tít như cao hứng đến ngốc rồi, oán giận vừa rồi cũng liền tan thành mây khói, ;:ddl,,qd..đẩy hắn một phen, trên mặt là chỉ trích, nhưng thật ra là thay hắn giải thích với Đắc Kỳ: "Chuyện lính cần vụ vừa rồi là sao? Có phải là vui mừng đến hồ đồ rồi không? Một thân tuyết một đầu mồ hôi này, người chạy từ quan doanh về đây hay sao?"

"Ta, ta đã quên..." Đôi mắt của Cơ Phượng còn chưa đều đặn, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Đắc Kỳ.

Đắc Kỳ nhẹ giọng nói: "Nương, vừa rồi ta muốn nói, lính cần vụ kia không giống như là tướng quân nghe được tin tức sai đến, có lẽ chỉ là trùng hợp, nhưng người và cha liên tục... Ta không có cơ hội nói chen vào."

Nhị lão nương ngừng, Cơ lão tướng quân vẫn muốn duy trì chút tôn nghiêm của bậc làm cha, đe dọa nói: "Quan doanh không xa, nếu không phải nhi tít có thai, một nam nhân đã thành gia, suốt ngày ngồi ở bên ngoài cũng không là cái dạng gì, hắn lại là người sống tạm bợ, không nhìn hắn, hắn lại đi đùa bỡi!"

Cơ Phượng không chú ý lão gia từ nhà mình nói cái gì, nhận lấy khăn tay nha hoàn mang lên xoa xoa mặt, một hồi lâu sau, khóe miệng mới toét ra một nụ cười: "Chúng ta có hài tử ..."

Đắc Kỳ cười liếc nhìn hân một cái, Cơ lão phu nhân thấy thế, vội vàng kéo Cơ lão tướng quan đang không cam không nguyện ra ngoài, để cho bọn họ nói chuyện.

Cơ Phượng không phải là người mặt lạnh, nhưng cũng chưa bao giờ cười đến hí hửng như thế, Đắc Kỳ một tay đè bụng ngồi đó, chờ hân cười đến khóe miệng đau, mới nhẹ giọng nói: "Cười đi chưa?"

Trong ngực chợt lạnh, Cơ Phượng liền thôi không cười, mặt xấu hổ, hiện tại hân mới nghĩ khởi nữ nhân trước mắt đáng giận đến cỡ nào, vừa rồi hân lộ dáng ngốc đến ngay ngô đều bị nàng nhìn thấy, còn không biết sẽ bị nữ nhân này cười nhạo thành bộ dáng gì.

Nhưng ngoài ra hân tại có chút tuy khuất không hiểu rõ, đó là chúng ta có hai từ cao hứng thành cái dạng này, người như thế nào... Còn có thể tỉnh táo như vậy?

Thật sự là nữ nhân không có tâm! Cơ Phượng cắn răng.

Thu hết biến hóa trên thần sắc của hân vào đáy mắt, Đắc Kỳ cười, giọng nói ôn nhu, "Phu quân, đừng nóng giận, thiếp thân chỉ là muốn làm ước pháp tam chương với phu quân, dù sao mang thai mười tháng, nếu chàng tìm nữ nhân khác, thiếp thân chính là muốn khóc đến chết."

Trong lòng Cơ Phượng đột nhiên ngòn ngọt.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446635#p3446635>

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Hiền Viên Linh

Đắc Kỷ có thai, người cao hứng nhất không ai bằng Cơ Phượng, hẳn là người ngoài thô nhưng trong tinh tế dịu dàng, gần đây Cảnh Nguyên Đế gây ra động tĩnh có chút lớn ở trong triều đình, quân vương vừa mới đăng cơ đã nóng lòng muốn bộc lộ tài năng, nội các giãy vò đến rối loạn, lại mượn chuyện gả muội muội để đuổi tay đến Tây Bắc.

Cho dù lí trí hiểu rõ chuyện triều chính phần lớn thời điểm đều không liên quan đến nữ nhân, nhưng chuyện này liên quan đến cơ nghiệp mấy trăm năm của Cơ gia, hẳn không thể không cẩn thận, cho dù trong lòng thật sự rất thích nữ nhân này, hẳn cũng không dám lún vào quá sâu, hiện giờ nàng đã có hài tử với mình, một nữ nhân có phu quân, có hài tử, nửa đời sau có chỗ dựa vào, cần gì phải mạo hiểm đi giúp một vị huynh trưởng xa lạ đây?

Nhưng mà nữ nhân này lại đổi thành Hoa Dung Công chúa, hẳn lại có chút không xác định, nữ nhân này lại vừa xinh đẹp vừa xảo quyệt, như gió lại như sương, mỗi lần hẳn cho rằng đã bắt được nàng, nhưng khi hẳn đưa tay về lại là công dã tràng, tựa như một con hồ ly giáo hoạt, bất luận thợ săn có dẫn dụ thể nào cũng sẽ không mắc bẫy.

Nhưng không thể không nói, cho dù khiến người ta cảm thấy mong lung không chắc chắn, nhưng nam nhân lại mơ ước nhất là nữ nhân như vậy, muốn chinh phục, lại vĩnh viễn không thể chinh phục, những thứ thoải bản thiên trường địa cửu gì đó đều là hư cấu, chỉ trong thời khắc là sẽ tan biến, chỉ có thiên tính dục vọng chinh phục nữ nhân bên trong nam nhân mới có thể khiến cho người ta luôn luôn đắm chìm, cho đến khi trở thành thói quen thì đã không thể thoát ra.

Cơ Phượng cảm thấy, có lẽ mình đã quá thật bại, thua bởi quá trình chinh phục nữ nhân mà hẳn tự cho là đúng này, mới để cho mỗi cái nhìn mắt, mỗi nụ cười của nàng đều giống như tiếng lòng của hẳn, đến nỗi chỉ cần một câu nói của nàng, đều phải nghiền ngẫm thật lâu ra cả trăm loại ý tứ, so với thái giám giỏi nhìn mặt mà nói chuyện nhất hoàng cung còn cẩn thận hơn.

Một khi đã gặp qua nữ nhân như thế này, thì những người phần son điểm trang lộng lẫy ngày xưa cũng phai màu, dường như chỉ cần nơi nào có nàng ở, thì nơi đó chỉ có một mình nàng là có nhan sắc thanh tú mà động lòng người.

Nhưng mà Cơ Phượng cũng sẽ không nói mấy lời ra chọc cho Đắc Kỷ chê cười, sau khi đồng ý ước pháp tam chương với Đắc Kỷ, độ hảo cảm của Cơ Phượng cũng từ 80 điểm nhảy lên đến 93 điểm.

V384 nhện không được cũng thờ phào nhẹ nhõm, thật sự mà nói, trước kia nó đã gặp không biết bao nhiêu nhiệm vụ mục tiêu nhưng cũng không có người nào khó trị như Cơ Phượng, mặc dù Cơ Phượng cũng không phải là nhiệm vụ mục tiêu, chỉ là một con quỷ xúi quẩy bị Đắc Kỷ nương nương nhìn trúng.

Hạ nhân hỏi môn Cảnh Nguyên Đế đưa tới chỉ là về bên ngoài, Đắc Kỷ dựa theo trí nhớ của Hoa Dung Công chúa nhìn ra không có người nào hữu dụng cả, nhưng nàng lại có Viên Quang Thuật, dễ dàng biết kế hoạch của Cảnh Nguyên Đế đã tiến hành đến bước nào, nàng cũng hiểu rõ Cơ Phượng đã biết hết mọi chuyện, nói thật, trong tình huống nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch oan này, mà hẳn còn có thể có hảo cảm cao như vậy với nàng, cũng là rất khó được.

Cảnh Nguyên Đế không phải là người an phận, hạ nhân hẳn đưa tới cũng như vậy, Lưu Vân đã mấy lần thấy cung nữ Di Nhi mà Cảnh Nguyên Đế đưa tới cố gắng lộ diện trước mặt Cơ Phượng, nàng nói chuyện này cho Đắc Kỷ, một bộ dáng lòng đầy căm phẫn, nhưng Đắc Kỷ chỉ nhìn nàng cười cười, giọng nói ôn hòa: "Ngăn làm cái gì? Để cho nàng ta làm gì thì làm đi, nam nhân có thể dễ dàng bị câu mất, thì bản cung cũng không cần."

Lời này nói giống như nàng còn chưa gả, trong bụng còn không mang hài tử của Cơ Phượng, Lưu Vân không hiểu sao Đắc Kỷ lại có thể coi chuyện thành thân trở thành chuyện nhỏ, không có gì to tát như vậy, dĩ nhiên chỉ cảm thấy đó là lời hung ác ngoài miệng của nàng mà thôi, nhưng mà nàng cũng quả thật có thể lý giải tại sao công chúa nhà mình có thể nói ra những này nói này, Di Nhi kia mặc dù có được vài phần tư sắc, nhưng đến nàng cũng còn không sánh bằng, càng đừng nói đến công chúa, một người giống như đom đóm, một người lại là trăng sáng trên trời, Cơ Đại tướng quân nếu như nhìn trúng nàng ta, đó mới là mất mặt.

Nhưng mà nam nhân không xem trọng và có ngủ cùng hay không lại là hai tình huống hoàn toàn bất đồng, nếu như nam nhân hưng trí lên thì chẳng cần phân biệt xinh đẹp cao thấp, tựa như phò mã trước kia của công chúa, nhan sắc của biểu muội nhà hẳn cũng chỉ tầm thường, nhưng phò mã vẫn tư thông cùng nàng ta, những vị huân quý công tử kia cho dù có mê luyện công chúa đến nửa chết nửa sống, cũng không trở ngại bọn họ mua vui hưởng lạc.

Trên mặt Lưu Vân lo lắng, nói: "Công chúa người thật sự rất xinh đẹp, nhưng người lại

*hoài thai mười tháng, Đại tướng quân lại đứng lúc tinh
tráng, dù thế nào cũng không thể luôn ở bên công chúa, nô
tì thấy, để nô tì bệ hạ phải tới được lợi, không bằng..."*

Trong đôi mắt Đắc Kỷ chứa đựng sự dịu dàng vui vẻ,

liếc về Lưu Vân một cái, nói: "Không bằng bản cung tự mình thay hẳn chọn vài cái thông phòng hầu hạ, sau khi sinh hạ hài tử, lại đuổi đi sao?"

Lưu Vân hầu hạ Hoa Dung công chúa nhiều năm như vậy, có thể từ thần sắc nhìn ra tâm tư, đáng tiếc Đắc Kỳ lại không phải là Hoa Dung Công chúa, nàng cười dịu dàng trên mặt ngược lại mang theo một chút do dự cùng cố gắng lộ ra một tia khổ sở, khiến trong lòng Lưu Vân khẽ run, nhưng đồng thời cũng nhìn xuống ý hưng phấn đang tràn ngập toàn thân, kính cẩn nói: "Nô tỳ cũng là vì công chúa suy nghĩ, nếu như là những phò mã trước kia, công chúa đương nhiên không cần hao tâm tổn trí, nhưng Đại tướng quân lại nắm giữ quân quyền trong tay, đến hệ hạ còn phải nể mặt vài phần, lúc này công chúa vạn lần không thể tùy hứng, nên lấy đại cục làm trọng... Công chúa hiền lành, trong lòng Đại tướng quân cũng sẽ nhớ thương nhiều một chút."

Đôi mày thanh tú của Đắc Kỳ khẽ chau lại, thờ dãi nói: "Nếu là thông phòng cũng có bầu, không phải là sẽ chán ghét bản cung cả đời sao?"

Lưu Vân vội vàng nói: "Thông phòng thì tiện, chỉ cần ban cho một chén canh tránh thai rồi đuổi đi, chỉ cần không cho Đại tướng quân biết là được."

"Người Hoàng huynh đưa tới không đáng tin, nhưng nha đầu trong Phủ Công chúa, nào có người nào có thể khiến phu quân xem trọng..." Đắc Kỳ cup đôi mắt xuống, nói nhỏ giọng nói ra lý do, tựa như là đang cố chống đỡ điều gì đó.

Giọng nói của Lưu Vân vẫn kính cẩn như cũ, chỉ có người quen mới có thể nghe ra một chút phát run trong giọng nói của nàng, V384 đồng tình nhìn nàng ta. Kỳ thật hành động của Đắc Kỳ vẫn có chút không thành thực, Lưu Vân tất vô cùng quen thuộc Hoa Dung Công chúa, nếu như thời điểm này nàng ta có thể tỉnh táo một chút, lại cẩn thận phân tích một chút, có thể nhìn ra thân thể Hoa Dung công chúa phản xạ có điều kiện có chút dấu hiệu nổi giận, nhưng thành công đang ở trước mắt, hưng phấn che kín hai mắt Lưu Vân.

"Công chúa, người đã quên Hồng Nhi rồi sao, Hồng Nhi có nhan sắc xinh đẹp, cũng là hạ nhân từ nhỏ đã đi theo Công chúa, di@en*dyan(lee^qu.donnn) năm ngoài mới qua sinh nhật mười tám tuổi, bất quá tính tình của nàng lại vô cùng chất phác, Đại tướng quân không nhìn trúng nàng, công chúa mang thai mười tháng, nàng..."

Đôi mắt Đắc Kỳ khẽ nâng lên một chút, trong đôi mắt xinh đẹp không thể diễn tả thành lời tràn đầy tiếc ý, đột nhiên trong lòng Lưu Vân lộp bộp một cái, lời nói liền nghẹn ở trong cổ họng, đột nhiên quỳ xuống.

"Bản cung thật sự không hiểu, người và bản cung cùng nhau lớn lên từ nhỏ, đến cùng là hoàng huynh hứa cho người bao nhiêu chỗ tốt, mới khiến người phản bội bản cung đây?" Đắc Kỳ dịu dàng nói.

Lưu Vân run giọng nói: "Nô tỳ, nô tỳ không có... Công chúa..."

Đắc Kỳ thở dài một cái, liền không nói thêm gì nữa, cánh tay ngọc bạch khẽ nâng, lập tức liền có hai bà từ

trạng kiện ai vào, kéo Lưu Văn ra ngoài.

Chính đường xit trí một kẻ nô tỳ cũng không tính là chuyện gì to tát, nhưng người mà Đắc Kỳ xit trí lại là thị nữ lên người mang từ kinh thành đến, liền có chút kỳ quái, đến bữa tối Cơ lão phu nhân còn cố ý hỏi, Đắc Kỳ chỉ là cười cười, hời hợt nói: "Nha đầu bắt trung, muốn tiếp tục dùng cũng không thể, không bằng bán đi, đổi lại một người hiền chuyện."

Cơ Phượng lại cảm thấy trong lời này của nàng còn có ý sâu xa, trên mặt không nói, nhưng trong lòng lại mang theo chút ngọt ngào, bộ dáng nữ nhân này ghen tuông cũng khó có thể khiến người ta chán ghét, lại có thể đẹp mắt đến mức khiến trong lòng người khác căng lên, hẳn thích nàng, cũng đã cảm thấy khi nàng ăn giấm, lúc ngậm ngậm hai người, cũng đều đẹp đến mức khiến lòng người nhộn nhào.

Mang thai là một chuyện rất khổ, nhưng Đắc Kỳ lại không có cảm giác gì, mãi cho đến khi cái thai được sáu tháng cùng lắm chỉ là bụng hơi vênh lên, dáng người vẫn đẹp như cũ, tăng một chút là quá mập, giảm một chút là quá gầy, Cơ Phượng bị lệnh cường chế ngày ngày phải trở về nhà, đối với mỹ nhân như hoa như ngọc, hẳn vốn tưởng rằng hai ba tháng trước là khó chịu đựng, không ngờ rằng bụng nàng ngày một to lên, ngược lại hẳn lại càng ngày càng khó chịu.

Mà Cơ lão phu nhân lại coi hẳn như tặc nhân quản chặt chẽ, chỉ cần hẳn ở trong phòng Đắc Kỳ lâu hơn một khắc, liền có ma ma gõ cửa, rất sợ hẳn làm ra việc xấu, tạo thành hậu quả không thể挽回.

Cơ Phượng đại có nhân chờ van chờ. không nã tới.

không đợi đến khi Đắc Kỳ sắp sinh, lại chờ được đại quân của bộ tộc Hô Diên đến xâm phạm biên giới.

Trận chiến sự này tới mau khiến cho người ta vội vàng không kịp chuẩn bị, cũng không trách Cơ Phương không kịp phản ứng, dựa theo kinh nghiệm ngày xưa, người của bộ tộc Hô Diên trước đến giờ đều khai chiến khi trời đang là thu đông, cướp đoạt lương thảo biên quan, hiện thời đang là cuối tháng tư, nơi nào có lương thực mà đến đoạt?

Nhưng hiện thời nhiên lời vô ích, người của bộ tộc Hô Diên khí thế hùng hăng, căn bản không có ý muốn hòa đàm, Diễn đàn Lê Quý Đôn Cơ Phương cũng đang nghẹn cơn tức sáu tháng vừa rồi, ra lệnh một tiếng, sai hai mươi vạn quân Tây Bắc ra tiền tuyến nghênh địch.

Gia Định Quan là phóng tuyến đầu tiên khi đối mặt di tộc, nhưng cũng không phải tiền tuyến, đại doanh của Cơ Phương ở ngoài thành cách thành năm mươi dặm, lúc khai chiến cũng thường xuyên đẩy về phía trước mấy trăm dặm, dân chúng ở Gia Định Quan kỳ quặc thật đều an bình, dù sao Đại tướng quân của họ trước giờ đều không để quan sĩ của bộ tộc Hô Diên vượt qua đại doanh.

Cơ lão phu nhân còn an ủi Đắc Kỳ: "Di tộc cũng không giống chúng ta, đánh một trận bại sẽ chạy tan tác khắp nơi, ngắn nhất một tháng, dài nhất tháng ba, Phương Nhi nhất định có thể bình an trở về."

"Nương, ta không lo lắng, từ lâu ta đã nghe người ta nói, phu quân trước giờ chưa từng bại trận, nếu không phải là thân thể này không được việc, ta còn muốn đến tiền tuyến

xem một chút đâu." Đắc Kỳ ôn nhu nói.

Cơ lão phu nhân đe dọa nói: "Đừng nói con có thai, cho dù thân thể có tốt hơn nữa, nương cũng không cho con đi, tiền tuyến đâu phải là nơi chơi đùa thú vị khắp nơi đều là người chết, nương nói cho con biết, khả năng đến cơm con cũng nuốt không trôi."

Đắc Kỳ cười cười, đang muốn nói chuyện, gian ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, nghe giống như là tiếng xô cửa, lập tức là một tiếng tiếng huyên náo, Cơ lão phu nhân sững sờ, lúc này một tên hạ nhân vội vàng vàng vọt vào, lớn tiếng kêu lên: "Không tốt, nhóm binh Thiếu phu nhân mang đến giết người!"

Trên mặt Đắc Kỳ thu lại ý cười, binh lính nàng mang đến, chỉ có nhóm binh hồi môn Cảnh Nguyên Đế đưa tới, binh thường, năm trăm tinh binh không tính là gì, nhưng lúc này Cơ Phượng đang ở ngoài thành chống địch, trong thành tất cả đều là dân chúng hai tay trời gà không chặt, lúc này tinh báo của Cơ Phượng trở về cấp báo tình huống năm trăm tinh binh, hạ nhân trong phủ của hắn đều không phải là tiểu nhân vật, chuyện có thể làm được, còn nhiều lắm.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446664#p3446664>

Bạn đang đọc truyện Đắc Kỳ được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Hiên Viên Linh

Hiện tại đang là tháng tư, vốn dĩ cũng không phải thời điểm bộ tộc Hô Diên đến đoạt lương thực, ngày xưa người Hô Diên chỉ cần thua trận sẽ chạy tán

loạn nhưng hiện tại lại học theo người Ninh Triều, Cơ Phượng càng nghĩ càng không thích hợp, sai Chu Bình, mang năm nghìn binh mã trở về thành tuần tra.

Gia Dự Quan là nơi hiểm yếu, người Hồ Diên chỉ khi vượt qua trận phòng tuyến Cơ Phượng này mới có thể đánh thẳng vào thành, huống chi đại doanh không xa, chuyện gió thổi cỏ lay gì hần cũng có thể biết trước tiên, Cơ Phượng cũng chưa bao giờ phải rơi vào tình trạng thủ thành chờ cứu viện, sau khi Chu Bình nhận lệnh còn âm thầm nghĩ chủ soái nhà mình quả nhiên là người đã thành gia, ở tiền tuyến còn nhớ đến chuyện trong nhà.

Nhưng khi đến bên ngoài Gia Dự Quan, hần cũng cảm giác được một chút không thích hợp, cửa thành đóng chặt, không có tướng sĩ thủ trên cửa thành nào nhìn quen mắt, khi thấy hần, còn hết sức cảnh giác hỏi chuyện một lúc lâu, trong lòng hần sinh nghi, chỉ muốn mau chóng vào thành, nhưng kêu nửa ngày cũng không có ai ra mở cửa thành cho.

Năm nghìn binh mã không đủ để công thành, Chu Bình cũng bất chấp đã xảy ra chuyện gì, lập tức tìm người truyền tin, sai hần quay lại báo tin cho Cơ Phượng, nếu như hần đoán không sai, trong thành nhất định đã gặp chuyện không may!

Đắc Kỷ bị trói trong xe ngựa cùng với Nhị lão Cơ gia, thời điểm những binh lính kia xông tới, Cơ lão tướng quân cùng gia tướng giết gần nửa đám phản tặc kia, nhưng vẫn không thể địch lại chúng, bị một đao chém vào sau lưng, Cơ lão phu nhân thân thể không tốt, lo lắng đến mức hôn mê hai lần.

Những người này đúng là do Cảnh Nguyên Đế phái tới, lúc trước hần hứa gả thân muội là vì muốn lôi kéo Cơ Phượng, Cơ Phượng không chịu, lại lại dẫn Đắc Kỷ bỏ trốn đến Tây Bắc, đương nhiên là muốn chiếm tiện nghi nhưng lại không muốn cho người khác chiếm chỗ tốt, tính tình của Cảnh Nguyên Đế hung ác nham hiểm, có thù tất báo, dù dễ không thành, liền muốn cưỡng bức.

Đã có Công chúa của bộ tộc Hồ Diên ở trong hậu cung, hần muốn qua mặt triều đình liên lạc với bộ tộc Hồ Diên là chuyện quá đơn giản, huống chi chỉ là muốn nhờ bọn họ đánh tiếng, khiến đại quân của Cơ Phượng rời đi mấy ngày, đã có thể đổi được một tòa Gia Dự Quan, người trong bộ tộc Hồ Diên cũng không phải là ngốc. Cảnh Nguyên Đế cũng không cảm thấy mình đã làm gì sai, Tây Bắc là địa bàn của Cơ gia, Gia Dự Quan là Gia Dự Quan của Cơ gia, chỉ dùng một tòa quan này là có thể đổi được cái cúi đầu của Cơ Phượng, đúng là vô cùng có lời.

Thời điểm Đắc Kỷ bị bắt, nàng đã nghĩ thông suốt, mặc dù nàng biết Cảnh Nguyên Đế sẽ có động tác, nhưng cũng không nghĩ tới hần có thể làm chuyện ác độc như vậy được, chỉ độc ác thì cũng thôi đi, nhưng hần còn ngu xuẩn. [@en*dyan\(lee^qu.donnn\)](mailto:di@en*dyan(lee^qu.donnn)) Nếu đổi lại là người khác, cha mẹ thế nhi bị người ta dùng làm quân cờ để uy hiếp chính mình, không có biện pháp nào khác mới có thể thỏa hiệp, nhưng có lẽ Cảnh Nguyên Đế lại không nghĩ tới tính cách của Cơ Phượng, so với thỏa hiệp, thì nổi giận tạo phản còn có khả năng lớn hơn.

Dù sao cũng là người Cảnh Nguyên Đế phái tới, mặc dù trói Nhị lão Cơ gia, nhưng cũng không dám đánh Đắc Kỷ, huống chi Đắc Kỷ còn đang có thai, đụng không được chạm vào cũng không được, chỉ trói tay chân của nàng, phòng nàng chạy trốn.

So với Đắc Kỷ, Cơ lão phu nhân còn thê thảm hơn nhiều, Cơ lão tướng quân mặc dù lớn tuổi, nhưng dù sao cũng là tướng quân đã chinh chiến nhiều năm, chỉ mang mười mấy người cũng đã có thể giết được một nửa số năm trăm tinh binh, nếu như không phải trên thân có Hoàng lệnh, những binh lính thật muốn ăn sống ông, vì thế đương nhiên sẽ không chút cung kính đối với Cơ lão phu nhân, tay chân Cơ lão phu nhân bị trói đến sưng đỏ, chỗ tím chỗ xanh, trán cũng có một vết máu do bị đụng, ngã dựa vào Cơ lão tướng quân bên trong xe ngựa.

Nửa số tinh binh lưu ở Gia Dự Quan phong tỏa tin tức, chỉ có hơn một trăm người áp tải bọn họ trở về kinh, nhóm tinh binh vì muốn che giấu tai mắt người khác, ăn mặc thành thương đội qua đường, xe ngựa của bọn họ được bảo hộ ở phía trước, bên ngoài nhìn qua, tựa như là một cái đại thương nhân qua đường, mang theo một nhóm hàng hóa cùng hộ vệ.

Cơ lão tướng quân mặc dù bị thương, nhưng những người kia cũng không dám coi thường tính mạng của ông, thay ông xử lý qua vết thương, sau đó còn đắp thuốc, miếng vết thương đau đớn khiến ông thanh tỉnh rất nhanh, vừa mở mắt, ông vội vã xem xét Cơ lão phu nhân đang nằm bên cạnh một chút, nhận thấy hô hấp của bà bình thường, mới thở phào nhẹ nhõm nhìn về phía Đắc Kỷ.

Bầu không khí có chút lạ, mặc dù Cơ lão tướng quân cũng yêu thương con dâu nhà mình, nhưng cũng chưa từng thân cận với nàng giống như Cơ lão phu nhân, hiện giờ còn xảy ra chuyện này, ông cũng không phải là người ngốc, cho dù không cần hỏi cũng biết là ai làm.

Gian ngoài chỉ có tiếng gió và tiếng vó ngựa, có lẽ bọn chúng chọn đường không có người qua lại mà đi, kêu cứu cũng vô ích, Đắc Kỷ mím môi, thấp giọng nói: "Cha, ta thật sự không nghĩ..."

"Ai cũng không nghĩ tới, cha không trách con" Trên mặt Cơ lão tướng quân còn dính máu, mạnh mẽ nói một câu, ông không sợ chết, sống đến từng tuổi này, sớm đã sống đủ, chỉ nhớ tới những gia tướng kia, đều là thân tín cùng ông hơn nửa đời người, còn có Phượng Nhi,

đương nhiên ông hiểu tính nhi từ nhà mình hơn so với Cảnh Nguyên Đế.

Đắc Kỷ cũng thở dài một hơi, hồi lâu mới nói: "Hai ngày nay, có lẽ phu quân cũng đã phát hiện ra, nếu như chàng có thể đuổi theo..."

Cừu lão tướng quân lắc lắc đầu, không nói lời nào.

Nếu Cơ Phượng có thể đuổi theo, có lẽ Tây Bắc cũng sẽ không xé rách mặt với triều đình, Nhị lão sẽ giúp khuyên nhủ, may ra còn có thể khiến cho Cơ Phượng bỏ đi tạo phản ý niệm trong đầu, nhưng nếu thật sự đã đến kinh thành, Cơ Phượng giận lên, liền không có người nào có thể cản hấn.

V384 nhìn Đắc Kỳ một bên dùng lộ dáng ôn nhu hiền chuyện thành thực an ủi Cừu lão tướng quân đang lòng nóng như lửa đốt, một bên nhifntifnh cảnh Cơ Phượng tức tốc đuổi theo qua Viên Quang Kính, không khỏi sốt nần lần nữa cho Cơ Phượng, đứa nhỏ trong bụng Hoa Dung Công chúa đã được bày thánq, dùng cái mộng để nghĩ cũng biết, Đắc Kỳ cũng sẽ không khiến chuyện này thuận lợi như vậy.

Quả nhiên liền thấy Đắc Kỳ nhìn bên ngoài một chút, dùng thanh âm cực thấp nói với Cừu lão tướng quân: "Cha, bên ngoài có hai người đánh xe, nếu ta mở trời cho người, người có thể nắm chắc bao nhiêu phần có thể đoạt được xe ngựa? Những người cưỡi ngựa không nhiều, nếu chúng ta Tiên thanh đoạt nhân* thì tạm thời bọn họ sẽ đuổi không kịp."

* Tiên thanh đoạt nhân: ra oai trước để áp chế đối phương

Thần sắc của Cừu lão tướng quân vô cùng căng thẳng, nhìn qua tấm màn xe mỏng manh như ẩn như hiện, quả nhiên chỉ nhìn thấy bóng dáng của phu xe, ông bị thương ở sau lưng, máu chảy ra không ít, nhưng thật ra không tổn thương đến gân cốt, nếu nói lập tức giết chết hai tên lính

ngựa chạy nhanh, bởi vì muốn nguy trang thành thương đội, nên chỉ có một người thủ lĩnh cùng với bốn năm người là cuối ngựa, không lâu sau đã bỏ xa đám người phía sau.

Thủ lĩnh không nghĩ tới một lão nhân bị trọng thương còn có thể liều mạng như thế, tức giận đến xanh mặt, cũng may xe ngựa vẫn khác với cuối ngựa, chỉ chớp mắt đã sắp bị đuổi kịp, Cơ lão tướng quay đầu lại quả nhiên chỉ thấy thủ lĩnh cùng vài người cuối ngựa đuổi là đuổi kịp, liền dừng xe ngựa, quát lên: "Ta đi xuống kéo chân bọn họ, Hoa Dung mang nương của con, chạy càng xa càng tốt, nơi đây là địa giới Tây Bắc, chỉ cần đến nơi nào có người thì nơi đó sẽ an toàn..."

Ông còn chưa nói dứt lời, Đắc Kỳ đã nhảy xuống xe ngựa, cầm trong tay kiếm của tên lính bị Cơ lão tướng bóp chết, ông kinh sợ, đang khi nói chuyện thủ lĩnh cùng vài người cuối ngựa thân tín kia đã đuổi kịp, kiếm trong tay Đắc Kỳ lại không hướng về phía bọn họ, mà đặt trên cổ của chính mình.

"Cha, người mang nương đi nhanh đi" Đắc Kỳ cười nhẹ với tên thủ lĩnh kia, nói: "Nếu như hai người không đi được, ta sẽ lập tức tự sát tại đây, chờ đến khi gặp hoàng huynh, nhớ nói cho hắn biết, Hoa Dung bởi vì nita đường chạy trốn, bị thủ hạ của hắn giết."

Nét mặt của tên thủ lĩnh căng thẳng, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cắn răng nặn ra một nụ cười: "Bệ hạ và Điện hạ là thân huynh muội, chẳng lẽ Điện hạ thật sự muốn vì ngoại nhân mà làm hỏng đại sự của bệ hạ sao?"

Đắc Kỳ không để ý tới hắn, chỉ nhìn chăm chăm Cơ lão

Đắc Kỳ không hề ý tứ nào, chỉ nhìn chằm chằm Cơ lão tướng quân nói: "Cha, người yên tâm, bọn họ không dám tổn thương ta, kẻ không làm nên chuyện chính là người vô năng, cùng lắm thì chỉ có một mình con mất mạng, nhưng tội sát hại hoàng thất chính là tịch thu tài sản chu di cửu tộc!"

Thùi lĩnh kia sợ ném chuột vỡ bình, oán hận nhìn về phía Cơ lão tướng quân, lại không thừa nhận cũng không được, lời này của Đắc Kỳ là nói thật, Cơ lão tướng quân cũng là người quyết đoán, thấy thần sắc của thùi lĩnh, cắn răng gật đầu, đổi sang hướng khác giục ngựa chạy đi.

Xe ngựa đã cách xa, sắc mặt của thùi lĩnh chuyển sang xám tro, quay đầu lại vẫn thấy Đắc Kỳ còn đặt kiếm ở trên cổ, con tức lập tức dâng lên đến đỉnh đầu, đến gần vài bước, tức giận nói: "Điện hạ hài lòng chưa? Tính mạng của chúng ta hiện giờ....."

Hắn còn chưa nói dứt lời, đuôi mắt Đắc Kỳ đã nháy lên phong tình vạn chủng, khiến hô hấp của người ta không khỏi cứng lại, giống như gió xuân thổi tứ thoảng qua gò má xinh đẹp đến kinh người, tất cả mọi người đều sững sờ, Diễn đàn Lê Quý Đôn lập tức liền thấy đôi môi đỏ mọng của mỹ nhân nhẹ nâng lên, trường kiếm trong tay đột nhiên biến đổi một góc độ, đâm vào ngực.

Ngọc sơn khuynh đảo, nhưng bộ dáng của mọi người vẫn còn đang ngẩn ra, thùi lĩnh kia ngo ngoác lau máu đỏ tươi bắn lên người một cái, còn chưa kịp phản ứng lại, một tiếng gào thét kinh sợ từ ngoài rừng truyền tới: "Hoa Dung!"

Con ngựa Tây Vực lờm đen của Cơ Phượng đã đến gần,

thủ lĩnh kia còn chưa kịp nói chuyện, đã bị một đao chém bay đầu, sau lưng Cơ Phượng vài mũi tên bay đến, bắn chết vài người còn lại vẫn đang ngẩn ra.

Nhảy từ trên ngựa xuống, dáng người cao lớn của Cơ Phượng đột nhiên quỳ ở bên người Đắc Kỳ, tay run run vuốt lên khuôn mặt nàng, nói "Là ta đến muộn, ta đến muộn ..."

Đắc Kỳ còn một chút sức lực, chậm rãi lắc lắc đầu, khó nhọc nói: "Bộ dáng này của ta... có khó coi không?"

Giọng nói của Cơ Phượng khan khan: "Rất xinh đẹp."

Vì thế Đắc Kỳ liền cười, nàng cười rất đẹp mắt, khiến Cơ Phượng tưởng tượng đến trên thảo nguyên xanh ngắt đột nhiên nở rộ một bông hoa hồng không rõ tên, lúc hoa hồng kia nở cực đẹp, dường như vạn dặm thảo nguyên cũng chỉ để làm nền cho nàng.

Đôi mắt của Đắc Kỳ hơi hép lại, tay ôm bụng, giọng nói yếu dần: "Chúng ta.... ước pháp tam chương....còn chưa kết thúc đâu..."

Cơ Phượng nhìn chăm chăm nàng trút ra hơi thở cuối cùng, ánh mắt dõi xuống đến bụng, hít một hơi, đột nhiên rút kiếm, một tuốt ở đây mất hẳn, từ từ hóa thành một mảnh nhờ nhợt uớt át.

Mấy vạn quân sĩ Tây Bắc đứng ở nơi không xa, sóng lưng thẳng tắp giống như cây tùng, trầm mặc nhìn Đại tướng quân ngày thường như có thể đội trời đạp đất đang ôm hài nhi mới trào đời, khóc đến khàn giọng.

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Hiền Viên Linh

Sau khi trở lại không gian bên trong hệ thống, thân ngọc của V384 đã tu ra được thành hình người lớn cỡ bàn tay đang mít ướt khóc hu hu, nó làm hệ thống nhiều năm như thế, đều chưa từng thấy người vô tội đang yên đang lành thì bị ngược đãi như thế, quả thực chính là cấp độ ngược đãi nam thiên cổ mà.

Nó một bên khóc đến nấc cục, một bên tiếp thu phản hồi về nhiệm vụ, sau khi tiếp thu xong, xoa xoa nước mắt, nhìn thoáng qua Đắc Kỷ, khịt khịt mũi, nói: “Cơ Phượng cho là những người đó không thể nào chịu được trách nhiệm trong việc này, cho nên giết người cho hả giận, sau đó hán quy hết trách nhiệm lên đầu Cảnh Nguyên Đế, sau khi đánh lui bộ tộc Hồ Diên, liền tạo phản, Cơ lão tướng quân bởi vì áy náy, nên không ngăn trở, còn tự mình trấn thủ Tây Bắc, khiến Cơ Phượng an tâm làm đại nghiệp...”

Đội quân trụ cột của Triều đình không tệ, nhưng quân Tây Bắc đã chiến đấu trên chiến trường nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, lần này lại là tam quân đề tang xuất chinh, sĩ khí mạnh mẽ sục sôi, trước kia phải đánh vài năm mới dành được giang sơn, nhưng đại quân chỉ dùng không đến một năm, một đại Vương triều như vậy lại rơi vào trong tay Cơ Phượng dễ như trở bàn tay.

Vốn dĩ Cơ Phượng nên là một vị triều thần cần một vị minh quân yêu dân như con, trừ việc tạo phản đoạt quân vị ra thì gần như không có điểm gì đáng chê trách, Đắc Kỷ đến không khiến kết cục của hán thay đổi quá nhiều, ngược lại mang thêm cho hán tội nghiệt mà vô luận là tới triều đại nào đều lên án: Hành hạ Quân vương tiền triều mở cửa thành đầu hàng đến chết, mổ bụng hán khi còn sống, cho nước bùn vào, sau khi người đã chết còn đánh thêm ba vạn roi, ném thi thể vào bãi tha ma.

V384 nói vô cùng cẩn thận, khi thấy bộ dáng của Đắc Kỷ không có gì biến hóa, lúc này mới nghĩ tới vị tuyệt thế mỹ nhân hào hoa phong nhã trước mắt này, vốn dĩ chính là một người lạnh lùng, hung tàn từ trong trứng nước.

Từ trước đến giờ nó chưa từng thấy kí chủ nào hung tàn như vậy, đồng thời da đầu tê dại, cũng không dám dùng thái độ như trước kia đối đãi với Đắc Kỷ nữa, cẩn thận mở bảng làm nhiệm vụ ra, đưa cho Đắc Kỷ lật xem.

Đắc Kỷ không biết những suy nghĩ lung tung trong đầu của tiểu ngọc nhi hình người này, nhú mày, đang muốn nói chuyện, liền thấy V384 phản xạ có điều kiện ôm đầu co rụt lại, nhìn không được cong cong đôi mắt, nói: "Ta chỉ là muốn hỏi một chút về sau Cơ Phượng như thế nào thôi, tại sao ngươi lại dùng vẻ mặt đó nhìn ta vậy?"D.D.L.Q.D

V384 dè dặt ngẩng đầu, nó còn tưởng rằng là muốn ăn nó, vội vàng sửa sang lại phản hồi của nhiệm vụ một chút, trả lời: “Về sau Cơ Phượng cũng không nạp thêm thế thiếp, phong người.....nhỉ từ của Hoa Dung Công chúa làm thái tử, hai đời phụ tử thịnh thế, trở thành một câu chuyện lạ thời bấy giờ.”

Đắc Kỷ kỳ thật muốn hỏi không phải là những điều bên ngoài về hán, nhưng lại thấy bộ dáng V384 sợ hãi, nên không hỏi tiếp, kỳ thật hỏi nhiều hơn nữa thì cũng có ích lợi gì đâu? Nàng cách thành tiên chỉ có một bước ngắn, giống như Vân Linh, đã sớm đủ thực lực, cùng lắm chỉ thiếu là vài phần giác ngộ trong tâm cảnh, vô luận là ai, chung quy cũng chỉ là khách quan đường trong cuộc đời dài lâu này của nàng mà thôi.

Đắc Kỷ nghĩ thông suốt rồi cũng không vì thế mà phiền lòng nữa, mở bảng làm nhiệm vụ V384 vừa đưa cho, ngay khi nàng mở bảng làm nhiệm vụ ra, đột nhiên một luồng ánh sáng xanh lướt nhanh qua bảng, trang đầu tiên đột nhiên có thêm mấy hàng chữ xinh đẹp, nàng nhìn về phía V384, V384 vội vàng giải thích: “Đây là quá trình đổi mới bảng làm nhiệm vụ, người có năng lực có thể ban bố nhiệm vụ rất ít, bình thường vài năm cũng không thấy đổi mới một lần, cũng khó.....

Nó còn chưa nói hết câu, liền thấy Đắc Kỷ ngay cả nhìn cũng chưa thèm nhìn, tay ngọc ấn nhẹ một cái vào hàng chữ đẹp mới xuất hiện, tiếp nhận luôn nhiệm vụ vừa mới xuất hiện kia.

V384: “.....” Aizz có thực lực, có thể tùy hứng!!!

Nhiệm vụ vừa ban bố mà Đắc Kỷ tiếp nhận là một nhiệm vụ cấp A, tên người ban bố nhiệm vụ là Trương Yên, thế giới nhiệm vụ này có chút tương tự với thế giới nhiệm vụ thứ hai mà Đắc Kỷ đã làm, nhưng bá chủ thiên hạ không phải là nhà Tần, D!e^n.Dd@n.Lee.Quy/D0n. mà là một triều đại gọi là vương triều nhà Hán, thế giới này cũng có nhà Tần, chỉ là truyền thừa chưa đến đời thứ hai đã chết yếu, để cho nhà Hán lên nắm quyền.

Thân phận của Trương Yên có chút tôn quý, phụ thân thừa kế vương vị Triệu vương, mẫu thân là trưởng công chúa của Hán triều, ngoại tổ phụ là Quân

chủ khai quốc, ngoại tổ mẫu thương nàng tận xương một tay chấp chưởng vương mười sáu năm, khi xuất giá mới chỉ là hoàng hậu.

Nhìn đến đây, V384 nhìn không được xoa xoa con mắt, bởi phận này tính ra thật không đúng, trong lòng nó nghi ngờ là mình đã nhìn lầm rồi, nhưng khi cẩn thận nhìn lại một chút, toàn bộ hệ thống nó đều có chút không tốt lắm.

Ngoại tổ mẫu tự tay đem cháu ngoại ruột gả cho cậu ruột!

*Trương Yên Hoàng Hậu (Hiếu Huệ Trương hoàng hậu): Trương Yên là con gái của Triệu vương Trương Ngao và Lữ Nguyên công chúa. Xét về thân thế, nàng là cháu ngoại của Hán Cao Tổ Lưu Bang và Lữ Hậu. Như vậy, đối với Hán Huệ Đế Lưu Doanh, Trương Yên chính là cháu gái, gọi Hán Huệ Đế là cậu ruột. Năm Huệ Đế thứ 4 (192 TCN), Lữ Thái hậu đã ép Lưu Doanh phải lấy Trương Yên, đem tuần mã 12 thớt, hoàng kim vạn lượng cử hành đại hôn lễ lập Trương Yên làm Hoàng hậu. Lúc này bà mới chỉ 10 tuổi, bà qua đời khi mới 36 tuổi, khi đó vẫn còn là trinh nữ. (Nguồn Internet)

=>Hoàng hậu Trương Yên là nhân vật có thật trong lịch sử Trung Quốc thời Tây Hán, mọi người muốn tìm hiểu có thể google search hoặc trong phim "Mỹ nhân tâm kế" của Lâm Tâm Như có nói đến giai đoạn này và Trương Hoàng hậu

Ngược lại với nó Đắc Kỷ lại không có cảm giác gì, cũng không thể lý giải vì sao V384 lại sợ hãi đến như vậy, nàng cũng từng chung sống một nơi cùng với tộc Hồ yêu, Hồ yêu thành tính rất hiếm gặp, sau một thời gian dài chung sống, hơn phân nửa bầy Hồ cùng có huyết thống với nhau, kỳ động dục đến, đừng nói cậu cháu, cho dù là anh em ruột cũng thượng cho người xem. (câu này mị không edit rõ ý nhưng chắc mọi người hiểu mà)

V384 nhìn lại lần nữa, vẫn nhìn không được thờ phào nhẹ nhõm, quả

nhiên vị hoàng đế này vẫn có vài phần tiết tháo của người làm cậu, mặc dù bị bức ép mới bắt đầu dĩ phải cưới Trương Yên, nhưng cũng không hề chạm qua nàng, trước khi chết còn nghĩ muốn bí mật đưa Trương Yên ra khỏi cung mai danh ẩn tích, nhưng mà không thành công.

Nhiệm vụ của Trương Yên nói cũng không tính là đơn giản, nguyện vọng của nàng là kiến cho mối quan hệ giữa cậu và ngoại tổ mẫu không cần ác liệt như vậy, nàng sống gần bốn mươi tuổi, từ Hoàng hậu đến Thái hoàng thái hậu, chứng kiến ba đời mưa gió, hết thấy những điều này đều bắt đầu từ khi cậu bị ngoại tổ mẫu bức từ, sau đó ngoại tổ mẫu bị bệnh qua đời, thứ từ cầm quyền, tàn sát tông tộc, nàng không muốn nhìn thấy những chuyện này.

V384 nhìn không được muốn khen nữ nhân vận khí tốt này một cái, nếu là bình thường, nhất định Đắc Kỷ sẽ rất chú ý mắt nhiệm vụ này, dù sao người như Việt Cơ còn kiên quyết dùng hồn mình làm đại giới chi đổi lấy một kiếp được hạnh diện, mạnh mẽ, mà nàng thì sao? Nhân sinh một đời bị người khác thao túng, cuối cùng đến hạn cũng không hạn, còn muốn lấy ơn báo oán, tam quan có lẽ bị chính đến sai lệch.*

*V384 nói vận khí nàng tốt không phải là khi sinh thời mà là cảm thấy nàng may mắn vì đã được Đắc Kỳ chọn nhiệm vụ của nàng

Đắc Kỳ mở mắt ra sau đó liền phát hiện có gì đó không đúng, nàng vươn tay nhìn một chút, bàn tay này mảnh mai trắng nõn, rõ ràng là tuổi còn nhỏ, kí ỉ trong đầu không ngừng tuôn trào ra, làm cho lông mày trên khuôn mặt ngọc bạch nhỏ nhắn nhún lên một chút, thoáng qua vô cùng đáng yêu.

Vì để cho thuận tiện, nên lần này thời điểm xuyên vào nhiệm vụ chính là vài ngày sau khi Trương Yên xuất giá, Đắc Kỳ vốn cho rằng nữ tì có thể lập gia đình ít nhất cũng phải mười lăm mười sáu tuổi, không nghĩ tới thân thể này mới mười một tuổi, lại thêm vốn sinh ra đã yếu ớt, nên nhìn qua tựa như mới chỉ như ngọc oa nhi mười tuổi.

Trên giường không có một bóng người, gian ngoài lại có một tràng tiếng hít thở vững vàng, Đắc Kỳ mở ký ức của Trương Yên ra, biết đó là cậu của nàng, mất sớm khi vẫn còn là tráng niên Huệ Đế- Lưu Doanh, nói ra thì nhiệm vụ này cũng không tính là khó, Lưu Doanh là trưởng tử danh chính ngôn thuận, một ngày hắn còn sống thì hắn vẫn chính là đích trưởng tử, thiên hạ sẽ không loạn nổi.

Cả đời này của Đắc Kỳ cũng chưa từng thấy qua người nào đang sống tốt như vậy lại có thể tự tử được, điều khiến nàng nhìn trúng nhiệm vụ này không giống như V384 nghĩ như vậy, chỉ là kỳ quái, đệ đệ bị độc sát, bị bức ép cười cháu ruột ruột cũng không khiến hắn sụp đổ, nhưng

gặp một người lợn* cũng làm cho hắn kinh sợ vạn phần, còn vì thế mà để lại chứng bệnh, nhìn bàn tay nhỏ bé ngọc bạch trơn mềm của chính mình, Đắc Kỳ thở dài một hơi, nhiệm vụ lần này cũng không có chỗ tốt gì cho nàng hưởng thụ, điều duy nhất có thể làm chính là giáo dục vị Đế vương yếu kém chưa từng giết gà chứ đừng nói đến giết người này thật tốt.

*người lợn: thực chất chính là một loại cực hình vô cùng dã man trong lịch sử Trung Quốc: chém đứt tứ chi, móc mắt, dùng đồng rót vào lỗ tai để làm điếc, dùng thuốc độc đổ vào họng, sau đó cắt lưỡi, khiến cho nạn nhân mất đi khả năng nói. Người đầu tiên sử dụng hình phạt này là Lữ Hậu dùng để xử phạt Thích phu nhân- ái phi của Hán Cao Tổ- Lưu Bang khi còn sống

Đêm tối bao phủ mọi vật, nhưng cũng có thể nhìn ra cung điện này rất đơn sơ, dựa theo ký ức của Trương Yên, cung điện vàng son rực rỡ ban đầu đã bị một hồi chiến hỏa trong cung thời Tần vương đốt sạch, đến cung điện dạng này, cũng có thể tính là điện tốt nhất.

Đắc Kỳ nhắm mắt lại, đang định chìm vào giấc ngủ, liền nghe thấy bên ngoài cung điện có một trận tiếng huỳnh náo, tựa như có người cố ý cất giọng nói điều gì đó, tiếng hít thở vững vàng tiếng kia bị quấy rầy, tiếng bước chân lập tức truyền đến, bên người nặng xuống.

Tiếng hít thở áp áp cứ truyền vào bên tai như vậy, Đắc Kỳ mở mắt ra, vừa lúc đối diện với một đôi mắt ôn nhu, dường như tràn đầy ánh sao trong đó, đầu nàng bị vuốt vuốt, một thanh âm dễ nghe vang lên: "Là người mẫu thân phải tới, cậu đi bây giờ đây, à?"

Đây là lần đầu tiên Dắc Kỳ được nam nhân trần an mà không mang theo một chút dục vọng nào, mở to hai mắt, môi hơi cong lên một chút, thuận thế bị ôm vào trong lòng.

Tiếng bước chân bên ngoài dừng lại, không dám đi vào, nhìn thấy hai người trên giường xác thực là đang ôm nhau ngủ, nên cũng rời đi.

Lưu Doanh thở phào nhẹ nhõm, thấy đôi mắt của tiểu cô nương trong lòng mình đang linh hoạt chuyển động, Dắc Kỳ nhìn không được cười một tiếng, sờ đầu nàng, nhẹ giọng nói: "Ta còn tưởng là đánh thức con, hóa ra là con không ngủ."

"Trong cung không ngủ được, con muốn về nhà." Dắc Kỳ mở to hai mắt, cố làm ra vẻ ngây thơ nói.

Lưu Doanh ngừng một chút, giọng nói dè dặt: "Không thích ở trong cung sao?"

Dắc Kỳ học theo ngữ điệu của Trương Yên, nói:

"Trong cung chơi rất thú vị, nhưng con rất nhớ nhà..."

Trong đôi mắt tròn suốt của Lưu Doanh thoáng hiện nét đau thương, ôn nhu nói với Dắc Kỳ: "Ngoại tổ mẫu thích Yên Nhi, Yên Nhi ở lại chơi với ngoại tổ mẫu mấy ngày, chờ một thời gian ngắn nữa, cậu đưa con về nhà."

Dắc Kỳ nghiêm túc gật đầu.

Lưu Doanh tựa như không có đủ can đảm nhìn vào mắt Dắc Kỳ, cũng không nói nữa, chỉ thở dài một hơi, liền đưa dâu xuống dưới. đi ra bên ngoài như

cũ.

Đắc Kỳ nhìn bóng lưng của Lưu Doanh, khenhút mi, Trương Yên hy vọng khiến mối quan hệ giữa Lưu Doanh và vị Lữ Hậu kia không nên ác liệt như vậy, nhưng nàng càng muốn khơi mào tâm huyết của nam nhân này lên, từ xưa đến nay Đế vương bù nhìn chỉ có hai con đường đi: một là đoạt quyền thành công hai là thất bại, tự bức tử chính mình là loại nam nhân gì vậy.

Ngày hôm sau Đắc Kỳ liền gặp được Lữ Hậu, trong trí nhớ của Trương Yên, Lữ Hậu là một ngoại tổ mẫu không quá thân cận, nhưng ngược lại Đắc Kỳ có thể nhìn ra chút quan tâm trong mắt của bà, nói ra có lẽ không có người nào sẽ tin, tự tay đem ngoại tôn nữ gả cho nhi tử của chính mình, ngoại tổ mẫu như vậy đương nhiên là rất từ ái.

Nhưng mà chút từ ái này không sánh bằng quyền thế, một câu "thân càng thêm thân", đã làm hại cả một đời của ngoại tôn nữ mà bà yêu thương.

Đắc Kỳ cười một cái vô cùng ngây thơ, vui mừng kêu một tiếng ngoại tổ mẫu, rồi quay sang nữ tử bên người Lữ Hậu kêu một tiếng mẫu thân, ngồi bên cạnh các nàng giống như trước đây, vừa nhu thuận vừa đáng yêu.

Kể từ sau khi Trương Yên xuất giá, đây là lần đầu tiên Lỗ Nguyên Công chưa tiến cung, hốc mắt nàng ửng đỏ, nắm chặt khăn trong tay, miệng đang định nói chuyện, Lữ Hậu mỉm cười cắt đứt lời nói của nàng: "Nghe nói đêm qua Doanh Nhi ngủ trong nội thất rồi hả?"

Đắc Kỳ gật gật đầu, ngoan ngoãn ngọt nói: "Cậu ôm Yên Nhi ngủ."

*Nước mắt của Lỗ Nguyên Công chúa liên rơi xuống,
Đắc Kỳ vội vàng đứng dậy ngồi xuống bên chân
nàng: "Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao người lại
khóc?"*

*Lữ Hậu liếc về Lỗ Nguyên Công chúa một cái, không
nhanh không chậm nói: "trên đường đến đây gió thổi lớn
làm bụi bay vào mắt vẫn chưa khỏi thôi."*

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3447066#p3447066>

Bạn đang đọc truyện *Đắc Kỳ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).